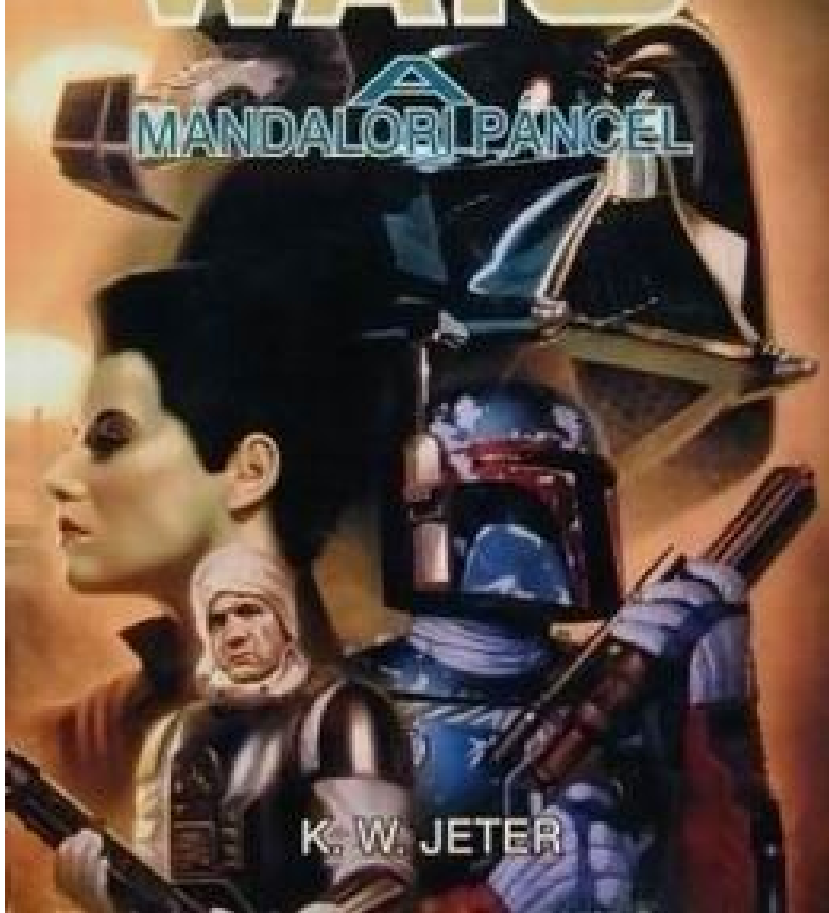

A FENYVÉNY MŰKÖDÉSÉRE SZÁR TÖRTÉTE

STAR WARS

MANDALORI PANGEL

K. W. JETER

**STAR
WARS**
K. W. JETER

A MANDALORI PÁNCÉL

A fordítás a STAR WARS – The Mandalorian Armor
című könyve alapján készült

K. W. Jeter

The Mandalorian Armor

Bantam Spectra Book, 1998

© 1998 by Lucasfilm Ltd.°

All rights reserved!

Used under authorization.

Cover art by Steve Youll.

Cover art copyright © 1998 by Lucasfilm Ltd.

Fordította:

Békési József

Hungarian translation

copyright © 2001, by LAP-ICS Ltd.

Budapest

Kiadja:

LAP-ICS Kft. AQUILA KÖNYVKIADÓJA

ISBN: 963 679 113 9

Felelős kiadó:

Labancz László ügyvezető

Lori Fosternek, Lexy House-nak

és Shelby House-nak

MOST...

A „*JEDI VISSZATÉR*” TÖRTÉNESEINEK IDEJÉN

Az élők többet érnek a holtaknál.

Ezt minden fejevadász idejekorán a fejébe – vagy bármely annak megfelelő testrészébe – vési. Dengar szinte másra sem tudott gondolni, miközben a Dúne-tenger sivár, szembántóan fényes végtelenjét fürkészte. Jelen pillanatban jóval több holtat látott, mint élő, ez pedig nem sok jóval kecsgettette a bankszámlája gyarapodását illetően. *Jobban jártam volna*, mondta magának, *ha eltűnök erről a nyomorúságos bolygóról.* A Tatuin számtalan más élőlényhez hasonlóan neki sem hozott szerencsét. Vannak bolygók, amelyek már csak ilyenek.

És még közel sem ő járt a legrosszabbul, ezt be kellett látnia. Különösen akkor, amikor éppen egy homokbuckára kaptatott fel plasztoidborítású csizmájával, és egyszer csak egy kesztyűs kéz ragadta meg a bokáját olyan erővel, hogy az oldalára zuhant.

– Mi a fe... – A riadt kiáltást elnyelte a dűnék sokasága. A hátára fordult, és előrántotta a pisztolyát a tokjából. Mielőtt tüzelt volna, meglátta, hogy mi is akaszkodott a lábába. Esés közben Jabba, a hutt egyik néhai személyi testőrének az alkarját szabadította ki a sekély sírhantul szolgáló futóhomok alól. A halott katona csatakesztyűjébe beleivódott reflex patkányfogóként szorította össze az élettelen ujjakat.

Dengar eltette a fegyverét, aztán felült, és nekilátott lefejtetni a

csizmájáról az ujjakat.

– Ki kellett volna maradnod az egészből – jelentette ki fennhangon. Egy fuvallat hatására láthatóvá váltak a hulla tátongó szemgödrei. – Ahogy én is tettem. – Mások háborújába beleavatkozni nem különösebben jó ötlet. A galaxis legkeményebb zsoldosai és fejtáncosai közül egy kisebb seregnyit ért utol a végzete Jabba vitorlás bárkájának roncsai között. Ha olyan agyafúrtak lettek volna, mint ahogy azt magukról gondolták, akkor Dengar most nem lenne itt, és nem kutatna fegyverek, katonai felszerelések vagy bármi használható kacat után.

Kiszabadította a csizmáját, és felállt.

– Máskor majd jobban vigyázol – mondta a halott embernek.

Nem mintha a tanácsa bármit is számított volna már. Dengar elraktározta a hulla képét a memóriájában; a görcsösen markoló kezeket, a homokkal telement szájüreget. További bizonyága volt ez annak, amit már amúgy is tudott: *A haszon azé, aki a csata végén állva marad, és bezsebeli.*

Többféle értelemben is. Megállt a homokdűne tetején, a kezével beárnyékolta a szemét, hogy megvédje a Tatuin ikernapjának vakító sugaraitól, és végigpásztázta az elébe táruló végelethatatlan sivatagot. A sziklákon elterült vagy a néhány méterrel maga mögött hagyott testőrhöz hasonlóan félig eltemetett hullák számából ítélve elérte annak a végzetes tragédiának a néma, kihalt epicentrumát, amelyet ő maga bölcsen elkerült.

Újabb bizonyítékok. A távolabbi buckák között a Jabba lebegő trónterméül szolgáló repulzoros vitorlás bárka roncsai heverték szétszórva. Egy-egy kőszalag fuvallat belekapott a napellenző foszlányaiba, amely Jabba hatalmas testét oltalmazta a két nap tűző sugaraitól. A robbanás és a becsapódás ereje apró rongydarabokká szaggatta az értékes sorderiai kelmét. Dengar észrevett még néhány halott testőrt,

arccal lefelé feküdtek a forró homokban, és a jawák már rég megfosztották őket a fegyvereiktől. Többé már nem védelmezik a főnökük hájas testét. Dengar még ebben a döglesztő hőségben is érezte a halál émelyítő bűzét. Nem volt ismeretlen a számára – elég régen dolgozott már fejevadászként és mindenre kapható zsoldosként ahhoz, hogy hozzászokjon –, csak az a másik szag, a pénz szaga került el messzire az orrát. A dűne tetejéről lenézett a távoli roncsra.

Miután odaért a helyszínre, és egy törött nyelű hurkosbottal nekiállt a törmelék között kotorászni, semmi jelét nem látta Jabba hullájának. Ez persze nem lepte meg, hiszen nem sokkal a csata után egy hutt szállítóhajót látott felemelkedni a felszínről. Pontosan ez vezette el erre az isten háta mögötti helyre.

Nyilván az vihette magával Jabba holttestét. Lehet, hogy a huttok önző, pénzéhes férgek – amiért Dengar tulajdonképpen tisztelte is őket –, a saját fajtársaikat azonban megbecsülték. Őlj meg egyet, és nyakig ülsz a nerfrágyában. Nem is annyira szentimentalizmusból tették mindezt, inkább a saját egyéni érdekük keveredett a felsőbbrendűségi érzésükön esett csorba miatti szégyennel.

Ennyit Luke Skywalkerról és a többiekről, gondolta Dengar, miközben a botja végével éppen Jabba halálának ragacsos és gusztustalan bizonyítékait tárta fel. Mintha ennek a maroknyi Lázadónak nem lenne elég, hogy a fél Birodalom rájuk vadászik, most még a néhai Jabba klánja is ott fog lihegni a sarkukban. Dengar megrázta a fejét – el sem tudta képzelni, hogy Skywalker és a haverja, Han Solo vajon felfogták-e, a huttok mennyire bosszúállóak tudnak lenni.

A törmelékkal borított terület búzlótt – még úgy is, hogy Jabba elhízott teste nem oszladozott valahol a tikkasztó hőségben. Dengar felemelt egy lánccdarabot,

amelynek az egyik végét lézersugár vágta ketté. Amikor legutoljára látta ezt a kézzel kovácsolt pórázt, még Jabba palotájának mélyén, akkor Leia Organa hercegnő nyakörvéhez csatlakozott. A láncszemeket most Jabba egyfolytában nyáladzó szájának beszáradt váladéka borította. *Nem lehetett szép halál, gondolta Dengar, és ledobta a láncot. Egy huttot nem könnyű megölni.* A csatáról annak a néhány túlélő testőrnek a beszámolójából alkothatott képet, akiknek sikerült visszavergődniük a palotába. Amikor Dengar elindult, hogy visszajöjjön ide a Dűne-tenger pusztaságába, az életben maradt talpnyalók éppen a palota alatti sötét, hűvös pincékben tárolt külvilági boroshordókat kezdték nagy hévvel csapra verni. A tudat, hogy Jabba, a hutt nincs többé, féktelen tivornyázásra sarkallt mindenkit – vagy a megkönnyebbülés, vagy az önsajnálattal miatt.

– No, te is kiszabadultál – emelt fel egy sértetlen konzervdobozt, amit véletlenül fordított ki a homokból a csizmaorrával. A belsejében a még élő ingyencsög – Jabba kedvence, egy truffelárva – a kerámiafedőt kaparászta, amelyen még kivehető volt a Fhnark & Tsa., Egzotikus Élelmiszerek jellegzetes ovális emblémája – A LEGELFAJZOTTABB GYOMROT IS KIELÉGÍTJÜK.

– Nem vesztél veled sokat a világ – mondta. A saját ízlésébe nem fért bele a doboz soklábú, kocsonyaszerű tartalma, ezért egyik kesztyűs kezével feltépte a fedél légzáró fóliáját. A tápláló gázok sziszegve szöktek ki, ezek tartották frissen a csemegét, amíg a „ki tudja, melyik” távoli bolygóról ideszállították. – Lássuk, meddig húzod?

A truffle a homokra pottyant, átmászott Dengar lábán, és eltűnt a legközelebbi bucka mögött. Elképzelte a jelenetet, amikor egy homoklakó megtalálja az apró ingyencfalatot, és nem tudja mire vélni a dolgot.

A roncs egy méretesebb darabja a helyén maradt, nyilván túl nagy volt ahhoz, hogy a jawák elcipeljék. A bárka fedélzetének edzett duracélból készített hosszanti tartógerendája ferdeszögben meredt elő a tatrészt borító kőkupac alól. Dengar felmászott a méter széles, elgörbült, a hajót elpusztító robbanástól megfeketedett fémmonstrumra. Ahol korábban a hajóorr volt, most csak ez a gerenda árválkodott, és mutatott vádlón a felhőtlen égboltra. Egyik kezével átfogta a gerendát, a másikkal előkotort az övéből egy elektrotávcsövet, és a szeméhez illesztette. A távolságmérő számjegyei a látótere alján peregtek, miközben végigpásztázott a horizonton.

Értelmetlen kirándulás volt, gondolta Dengar undorodva. Még feljebb húzta magát, és távcsövével körbepillantott a pusztaságon. Fejvadászként sosem volt annyira sikeres a karrierje során, hogy megengedhesse magának, hogy ne foglalkozzon az útjába eső akár legcsekélyebb pénzkereseti lehetőséggel is. Emberként keményen meg kellett küzdenie a boldogulásáért, tekintetbe véve a szakmában dolgozó számtalan idegen faj képviselőjét, akik mind visszataszítóbbak és félelmetesebbek voltak nála. Meg persze ott voltak a droidok is. Így hát nem finnyáskodhatott, ha éppen a szemétben kellett turkálnia. A legjobb lenne, ha találna egypár túlélőt, akikkel vagy megfizetteté a kiszabadításukat, vagy a hozzátartozóiktól követelne némi váltságdíjat. A néhai Jabba elég gazdag volt ahhoz, hogy az udvartartása ne csak a Tatuinon megszokott senkiháziakat gyűjtse magába.

Azonban a törmelék között semmi használhatót nem talált – a bárka és a kíséretéül szolgáló néhány kisebb szkiff maradványai, a katonák és a testőrök hullái egy árva fabatkát sem értek. Aminek a legcsekélyebb értéke is lett volna, az már a jawák lomha, lánctalpas homokkúszóiban zötykölődött. Csak a csontok és a

sem mire sem való kacat maradt.

Akár itt is maradhatnék, gondolta. *És várnék*. Még korábban elküldte a menyasszonyát, Manaroot a hajójával, a *Punishing One*-nal, hogy végezzen magassági felderítést a terület fölött. Lassan kész kell, hogy legyen a feladattal, aztán eljöhetne, hogy felszedje.

A Dengar elméjét uraló csalódottságot hirtelen megdöbbenés váltotta fel, amikor a tartógerenda egyszer csak felemelkedett. Az elektrotávcső szíja belevágott a nyakába, miközben mind a két kezével igyekezett megkapaszkodni. A gerenda úgy ágaskodott fel, mintha csak homok helyett háborgó víztengerben lenne.

Ahogy a gerenda megtekeredett, egy összegörbült fémlemez nyomódott szorosan a mellén átvetett tölténytáskának. Dengar látta, hogy a környező dűnék lassan, a bárka roncsai körüli koncentrikus körökben hullámzani kezdenek. A sziklaormok és a homokdűnék feltöredeztek, és az ikernapot elhomályosító porfelleget húzva maguk mögött csúszni kezdtek lefelé.

A homokdombok között egy tölcsérszerű mélyedés alakult ki, a közepén egy fekete üreggel. A bolygó felszínét remegés járta át, a tartógerenda megcsavarodott, és Dengarnak minden erejére szüksége volt, hogyne zuhanjon le. A lába a levegőben kalimpált, s amikor lenézett a csizmájára, látta, hogy a homoktölcsér aljában lévő tátongó üreg széle fogakkal van kirakva.

Dengar összeszorított foggal elsziszegett egy a szülőbolygójáról származó sértést. *Te gnómarcú*, átkozta magát az ostobaságáért. És amiért kiút híján itt lóg a semmi felett a levegőben. Sosem gondolta végig, hogy a jelenléte miféle teremtmény érdeklődését kelti fel – és hogy mennyire éhes lehet ez a valami.

A Karkuni Nagy Verem egyre szélesebbre tárult, a

forगतag közepén várakozó vak, kielégíthetetlen étvágyú Sarlakk körül vadul örvénylett a homok. Dengar arcát bármiféle sivatagi szélviharnál forróbb, fanyar bűz csapta meg.

Gyorsan körbepillantott, és észrevette, hogy a tartógerenda félig lecsúszott a tölcsér oldalán, majd megakadt egy kiugró, masszív sziklában. A fejét a vállához szoritotta, hogy védje a vitorlás bárka körülötte záporozó törmelékétől. A nagyobb darabok nekiütődtek a verem lejtős oldalának, és pörögve behullottak Sarlakk tátongó pofájába. A gerenda hirtelen megrándult Dengar amúgy is izzadt kezei között, ahogy a lenti vége szétmorzsolta a szikla egy darabját. Aztán egy újabb csuszamlás után a fejeadász azon kapta magát, hogy alig néhány méterrel Sarlakk toroka fölött lógva görcsösen kapaszkodik a gerendába.

Addig himbálta magát, míg az egyik, majd a másik lábát is fel tudta lendíteni a gerendára, és egy keskenyebb részén térdével szorosán átkulcsolta azt. Aztán ugrott, és az ujjáival megpróbálta elérni a homoktölcsér peremét. A hasa a lejtőnek csapódott, a keze alól kipergett a homok, miközben kétségbeesetten kapálózva felfelé, a ragyogó, üres égbolt felé küzdötte magát. Aztán egy hangos nyögés kíséretében sikerült derékig felhúzódkodnia a tölcsér málló karimáján, ahonnan már négykézláb arrébb tudott kúszni egy kicsit.

Szerencsétlen jawaák... ez volt Dengar első gondolata, miközben hason fekve várta, hogy alábbhagyjon a Tatuin felszínének hullámozó rengése. Még ha most előkerült is valami használható a homokréteg alól, a kis tolvajok keresztet vethetnek rá, hacsak nem hajlandóak Sarlakk torkába is lemászni, hogy megszerezzék.

A Dűne-tenger elcsendesedett. Dengar várt még egy percig, amit a lassan normalizálódó szívverésével mért

ki, aztán talpra kecmergett. Sarlakk nyilván visszahúzta a fejét a mélységbe, és éppen az imént lenyelt roncsdarabok megemésztésével van elfoglalva. Úgy saccolta, hogy ha siet, ez elég időt ad neki ahhoz, hogy biztonságos távolságba érjen. Amennyire tudta, kirázta a homokot a ruhájából, és elindult a legközelebbi dűne felé.

Három dűnével később megállt, hogy kifújja magát. Legnagyobb megdöbbenésére látta, hogy a törmelékdarabok, Jabba bárkájának az alig kivehető roncsai még mindig ott heverték a verem közepén. Aztán belehasított a felismerés. *Halott*, jött rá Dengar. Valaminek – vagy valakinek – sikerült megölnie Sarlakkot. A rothadó búz ezek szerint a teremtmény saját, szétszaggatott húsából áradt a hajóroncs alól.

Az életnek az utolsó szikrája is kialudt a sivatag felszíne alatt – akármilyen rosszindulatú volt is. Csak a felismerhetetlenségig összeégett, eldeformálódott roncsdarabok és néhány kiterült holttest árválkodott a dűnék között.

A homoktölcserből áradó búz arra ösztönözte Dengart, hogy a másik irányba, Jabba palotája felé menjen. Végül is ez sem rossz időpont arra, hogy utánajárjon a híreszteléseknek, hogy mi lett a palotával a hutt halála után. Amikor Dengar legutóbb a vészjósló, sötét épületkomplexumban járt, Jabba felszabadult alattvalóinak orgiába torkolló ünneplése csak a kezdet volt. Ha a palota kiürült – ebben a kérdésben nem voltak egyértelműek a jelentések –, a belső termek vastag falai között biztonságban átvészselhetné az éjszakát az azzal járó veszélyekkel együtt, és megvárhatná, amíg Manaroo érte jön. A saját, egy sivatagi szikla aljába vájt, jól felszerelt búvóhelye is megtette volna, de úgy sejtette, hogy a palotában összetalálkozik majd Jabba udvarának a maradékával, például Bib Fortunával, a hutt főudvarmesterével, akik profitálni szeretnének a

főnökük halálából. *A nagyszerű elmék hasonlóan gondolkodnak*, jegyezte meg magában. *A kapzsis legalábbis mindenképpen.*

Dengar az elektrotávcsövével még egyszer végigpásztázta a láthatárt. Az egyik nap lassan kezdett lenyugodni, a végtelen pusztaságon egyre hosszabbra nyúltak az árnyékok. Már éppen azon volt, hogy lekattintja a távcsövet, amikor úgy ötven méterre megakadt a szeme valamin. *Úgy látszik, ez kikapta a sűrűjét* – egy halomnyi durva kavics tetején újabb hulla feküdt kiterülve. Arcal felfelé, így Dengar látta, hogy egy keskeny rostélyú sisakot visel. Nagyjából ez volt minden, ami a holttest ruházatából és felszereléséből épen maradt. A többi a felismerhetetlenségig összeégett, pontosabban összeolvadt, mintha valamiféle savfürdő marta volna szét rongyokká, és használhatatlan fém- vagy plasztoiddarabokká őket. Dengar az ujjával felcsavarta a távcső nagyítását, és igyekezett rájönni, vajon minek is lehetett ilyen végzetes hatása.

Várjunk csak egy percet. A fekvő alak most már teljesen kitöltötte a távcső látómezejét. *Talán mégsem egészen végzetes*, javította ki magát Dengar. Látta, hogy az ember mellkasa ütemesen emelkedik és süllyed, igaz, olyan felszínesen, mint aki fél lábbal már a sírban jár. A félpucér harcos, bárki legyen is az, még életben volt. Legalábbis jelen pillanatban.

Na, *ezt* már érdemes megnézni. Dengar visszadugta a távcsövet az övébe. Mintha csak a kíváncsiságát akarta volna kielégíteni, úgy tűnt, hogy a távoli alak egy teljesen új módját választotta az elmúlásnak. Mint fejedelmű és sok halált látott bajkeverő, Dengar szakmai érdeklődéssel tekintett az ügyre.

A háta fölött hátranézve látta, hogy néhány kilométerrel arrébb a hajója, a *Punishing One* kiengedett leszállótalpakkal éppen lefelé ereszkedik. A hajót a menyasszonya, Manaroo vezette. *Remek,*

gondolta Dengar. A nő segítsége kapóra fog jönni, és úgy tűnt, hogy most egy ideig viszonylagos biztonságban lesznek. A saját életét nem különösebben féltette, Manaroo esetében azonban nem akart kockáztatni.

Egyik kezével a homokdűne oldalának támaszkodva Dengar elindult a rejtélyes kétlábú irányába. Azt csak remélni tudta, hogy az ember kibírja élve, amíg odaér.

A halálnak ez a formája nem is olyan szörnyű...

Valahol, összefüggéstelen gondolatok és képek ködén túl, Jabba kedélyes hangja hallatszott az elméjében, amint eddig sosem tapasztalt kínokat, évezredekig, egy örökkévalóságig tartó szenvedést ígért.

Ebben valamilyen fokig igaza is volt annak a hájas féregnek, ismerte be a haldokló. Vagy máris halott lenne? Nem tudta volna megmondani. Csakhogy ezt a véget, a mérhetetlenül lassú, szövetenkénti, molekulánkénti feloldódást valaki másnak szánta. Azt, hogy most mégis neki van benne része, a haldokló férfi betudta az univerzum többi igazságtalanságai közé.

Vagy volt része benne. A hutt ugyanis pontatlan információkkal rendelkezett a szenvedés és a feloldódás hosszát illetően. Pár másodperc elég volt, hogy a fájdalom fogalma átértékelődjön, amikor az őt körülvevő sötétségből érkező sav keresztülmarta a ruházatát, a fegyvereit, és ezernyi nap együttes hevével égetni kezdte a bőrét. Az azt követő pár másodperc, azok a percek, órák – napok, évek? – valóban egy örökkévalóságnak tündek...

De egyszer csak vége szakadt. A fájdalom, amihez foghatót azelőtt sosem érzett vagy okozott, egyszer csak megszűnt, és átadta a helyét az elillanó életerő tompa lüktetésének. A korábbiak után olyan csodás érzés volt ez, mintha baldachinos ágyon,

selyempárnák közt szenderülne álomba. Azonban még a sötétséget, a koromfekete maró éjszakát is megtörte a tétova napfelkelte. A haldokló férfi látni semmit sem látott, de a sisakja T alakú rostélyán, és a testét fedő rongyokon keresztül is érezte az arcát, a mellkasa szétmart bőrét érő napsugarak melegét. Talán, gondolta, *ez a dög felágaskodott az égbe, és elnyelte a napokat.* A hatalmas, pengeszzerű fogak sorával szegélyezett pofa elég nagynak tűnt ahhoz, hogy megtegye.

Most azonban kavicsokat és homokot érzett a gerince alatt, a saját vére a pusztta földre szivárgott. Miféle kusza érzékcsalódás lehet mindez? Nem volt istene, akinek köszönetet mondjon, de hálás volt a téboly könyörületéért...

Az arcát érő fény elhalványult, és a leheletnyi hőmérséklet különbség elég volt ahhoz, hogy kivegye a fölé hajoló árnyék elmosódott körvonalait. Elmerengett, vajon a kínoktól meghasadt elméje milyen újabb látomást vetített elé. Voltak mások is, biztosan tudta, itta szörny gyomrában; látta, ahogy lezuhantak és elnyelte őket. *Egy kis társaság,* gondolta a férfi. Bárcsak hangokat is hallana, a megemésztődésre várókat, ez segítene elütni a végtelennek tűnő órákat, mielőtt testének atomjai végképp elválnak egymástól.

Az egyik hang, amit hallott, a sajátja volt.

– Segítség...

– Mi történt?

Ha a legkisebb izomrostjának mozditása is nem járt volna pokoli fájdalommal, amitől majdnem az öntudatlanság jótékony homályába süllyedt, felnevetett volna. Ezek a látomásalakok miért nem tudják ezt?

– Sarlakk... elnyelt. – A szavak a saját akaratukból formálódtak. – Megöltem... felrobbant...

Egy másik hangot hallott, egy nőét.

– Haldoklik.

– Manaroo... tudod, ki ez az ember? – szólalt meg fojtottan a férfi.

– Nem érdekel. Segíts bevinni. – A nő árnyéka is fölé hajolt.

Aztán azon kapta magát, hogy felemelkedik, meggyötört testéről porszemcsék potyognak. A következő, amit érzett az volt, hogy valaki a vállára veszi, és egy kar szorosan átöleli a derekát. A haldokló férfit elöntötte a szégyen. Rengeteg olyan alkalom volt az életében, amikor szembenézett a halállal – legyen az fájdalmas vagy sem –, amikor a végzet karnyújtásnyira volt tőle, de mindig erőt adott neki a tudat, hogy képes volt tudomást sem venni róla. Most pedig elméjének valamelyik gyenge porcikája szánalmas módon a menekülés lehetőségéről fantáziál. *Jobb meghalni, gondolta, mint félni a haláltól.*

– Tarts ki – hallotta a képzeletbeli hangot. – Biztonságos helyre viszlek.

A Boba Fettnek nevezett ember érezte a másik bukácsoló lépteit, ahogy a köves talajon elindult a terhével. Egy pillanatra kitisztult a látása, a szeme elől eloszlott annyira a köd, hogy meglátta a saját élettelenül himbálódzó, kitekeredett karját, és az abból csordogáló vérpatakat...

Akkor döbbsent rá, hogy mindaz, amit látott és érzett, az a valóság. És hogy még mindig életben van.

Egy apró tárgy, saját erejéből átszelve a csillagok közti űr hideg végtelenjét, végre beért a bolygó szenzorainak hatósugarába. Kuati Kuat már azelőtt megérezte a bolygóközi üzenetkapszula jövetelét, mielőtt a vállalat biztonsági tisztje jelentette, hogy fogták az aprócska henger jeleit. Varázslatos érzéke volt a gépekhez, legyenek azok a legkisebb nanosporoidok vagy akár bolygók elpusztítására képes monstrumok. Családi vonás volt ez, ami már generációkkal ezelőtt beleivódott a Kuat-vérbe.

Elnézést kérek, Technikus – hangzott fel egy alázatos hang a háta mögül –, de arra kért, hogy szóljak, ha a külső szenzoregységek bármiféle jeladást fognának. A... csomagjáról.

Kuati Kuat elfordult a hatalmas kupola alakú kilátótól, és a fénypöttyökkel övezett feketeség látképétől. Messze, a sajátjával megegyező nevet viselő bolygó horizontján túl, a galaxis egyik szemet gyönyörködtető spirális csillaghalmaza éppen beúszott a képbe. Igyekezett nem lemaradni az ehhez hasonló dolgokról; folyton eszébe juttatták ugyanis, hogy az univerzum és az ahhoz kapcsolódó törvényszerűségek valahol ugyanúgy egy gépezetet alkotnak, mint bármely más gép. Még a világot alkotó atomok is – eltekintve a zavaró bizonytalansági elméletektől és egyéb úgymond törvényszerűségektől – ősi, primitív kronométer módjára ketyegtek. *És még ennél is összetettebb dolgok*, jegyezte meg magában Kuati Kuat. *Mint például az emberi lélek*. Az is egy gépezet, noha anyagában megfoghatatlan.

– Nagyszerű – mondta, és végigsimított a karjában tartott felinx selymes szőrén. Amikor a hosszú ujjak elértek a háromszög alakú fülek mögötti, különösen érzékeny részhez, az állat elégedettsége jeleként mély, alig hallható hangon dorombolni kezdett. – Pontosan erre vártam. – A gépek, még a Kuat Hadiipari Művekben gyártottak is, nem mindig működtek

megfelelően, előfordulhattak olyan véletlen események, amikor képletesen szólva porszem került a gépezetbe. Mindig örömet érzett tehát – bár gyakran előfordult, mégsem vesztett a varázsából –, amikor a dolgok a terveknek megfelelően alakultak.

– Lehet már valamit tudni a tartalmáról?

– Még nem. – Fenald, a biztonsági főnök a Kuat Hadiipari Művek szokásos munkaruháját viselte, ami nélkülözött bármiféle rangjelzést. Egyedül egy változtatható sugarú pisztoly csüngött jól láthatóan az övéről. – Egy egész csapat dolgozik rajta – folytatta, és száraz mosolyra húzta a száját –, de a titkosítási algoritmus kemény diónak bizonyult.

– Így is van rendjén. – Kuati Kuatot nem lepte meg, hogy a KHM emberei nem boldogulnak a kód feltörésével, elvégre is ő maga tervezte és programozta. Az, hogy ráállította a biztonságiak ellenőrző csoportját, csupán egy teszt volt, hogy lássa, milyen munkát végzett. – Nem szeretem, ha más is olvassa a leveleimet.

– Természetesen. – Apró bólintás jelezte csupán a tudomásulvételt. A Kuat Hadiipari Művek fontossága, mint a Birodalom legjelentősebb haditechnikai és gépészeti beszállítója, a formalitásokban nem mutatkozott meg a vezetőség berkeiben, és ez így volt már generációk óta. A pompa, a cicomás külsőségek csak azokat nyűgözik le, akik nincsenek tisztában az igazi hatalom mivoltával. Fenald a kilátóablak felé intett, a hexagonális fémváz még a főnöke tekintélyt parancsoló kétméteres termeténél is háromszor magasabb volt. – Kétlem, hogy bárki is szeretné.

A felinx hangosabban dorombolt Kuati Kuat karjában, a gazdája láthatóan rátalált a gyönyörközpontjával közvetlenül összekötött pontra. Persze nem így született, az állat keskeny koponyájában lévő minimális agytömeg jó részét le kellett cserélnie biostimulációs áramkörökre, hogy a

jószág ne verje be állandóan a fejét a falba, vagy ne harapdálja a saját húsát a szőre alatt. Az ujjjaival érezte a koponyáján ejtett metszés szélét. Így, ilyen fokban géppé változtatva az állat sokkal megnyugtatóbb, és Kuati Kuat felfogása szerint sokkal gyönyörűbb volt.

A KHM örökletes vezérigazgatójának tágas irodájában egy jelzőhang csendült fel. Miközben a biztonsági tiszt a füléhez emelte a tenyerébe ültetett apró átvivőegységet, Kuati Kuat visszafordult, és belefeledkezett az űr végtelen ürességébe. A felinx szinte eksztázisba esve lehunyta a szemét, nem érdekelte a távoli csillagköd lassan mozgó, csillogó ködpamacsokhoz hasonló karja.

Most hozzák be – szólalt meg Fenald.

Remek. – Odakint, a légüres térben egy ionhajtómű húzott izzó vörös csóvát maga mögött, miközben biztonságos fény alatti sebességgel manőverezett a szerelőplatformok és gravitációs dokkőblök látszólag kaotikus labirintusában. Az apró szállítószikló, fedélzetén az értékes rakománnyal, a KHM ipari komplexumának központja felé tartott. Talán egynegyed standardidőegységgel azelőtt, hogy a szikló megérkezett volna, Kuati Kuat rápillantott a másik férfira.

– Nem kell megvárnod – mondta mosolyogva. – Majd én elrendezem.

– Egy biztonsági főnököt azért fizettek, hogy a hatáskörén belül mindenre odafigyeljen.

– Ahogy parancsolja, Technikus – válaszolta merev derékkal, és az udvariasság szintjét éppen elérő bólintással. Azért is fizették, hogy engedelmessé legyen. – Ha valamire még szüksége van ezzel az üggyel kapcsolatban, tudassa majd.

A felinx tiltakozva fogadta, amikor Kuati Kuat lehajolt, és a bonyolult mozaikmintával díszített padlóra helyezte. A farkát durcásan felmeresztette, és nekidörgölődött az ugyanolyan sötétzöld anyagból

készült nadrágszárnak, mint amilyen zöld anyagból a KHM összes alkalmazottjának a munkaruháját szabták. A galaxis legbefolyásosabb élőlényeknek – talán Palpatine császár belső körét leszámítva a legbefolyásosabb élőlényeknek – viselt dolgai egyáltalán nem érdekelték az állatot. A vágyainak netovábbja kimerült a meleg környezetben és az állandó simogatásban.

Ahogy Kuati Kuat felegyenesedett, az iroda ajtaja szisszenve csukódott be a távozó biztonsági főnök háta mögött. A felinx egyre követelőzőbben nyomta oda a fejét a lábszárához.

– Most nem – mondta Kuat. – Dolgom van.

A kitartást alapvetően értékelendő tulajdonságnak tartotta, ezért nem is haragudott meg az állatra, amikor az a munkaasztalára ugrott. Hagyta, hadd masírozzon fel-alá, egy szintben a mellkasával, miközben ő előkészítette a szükséges szerszámokat. Csak amikor az ablakon keresztül már régóta figyelt sikló pilótája belépett a helyiségbe, és egy hosszúkás, ezüstszerű, tojás alakú tárgyat tett az asztalra, majd gyorsan el is tűnt, akkor hessegette el az állatot.

Két lebegő asztali lámpa gyorsan közelebb húzódott, elosztatva a saját teste által vetett árnyékot a tükörsimára polírozott kapszuláról. Nemcsak a tartalma, de maga a kapszula is úgy volt megtervezve, hogy illetéktelen hozzáférés esetén – vagyis ha Kuati Kuaton kívül bárki más megpróbálta volna kinyitni – működésbe lépjenek az önmegsemmisítők. Még neki sem volt könnyű dolga, egyetlen hiba, és a KHM új igazgató és főmérnök után nézhet.

A nagy és a mutatóujjai közé fogott apró mintavételi szonda szinte fájdalommentesen hatolt át a bőrén, hogy vér és szövetmintákat vegyen. A vékony, tűhöz hasonló szerkezet belsejében a mikroáramkörök működésbe léptek, ellenőrizték a génmintázatát és a még korábban a vérébe fecskendezett radioaktív

nyomjelző anyag meglétét. A szonda semmilyen látható vagy hallható jelét nem adta az ellenőrzés sikeres befejezésének. Az egyetlen visszajelzést az jelenti majd, hogy amikor odaérinti a műszer inoxid hegyét a kapszulához, a saját megfeketedett maradványait nem a túloldali falról fogják lekaparni az emberei.

A szonda hegye nekikocant az íves, tükröződő felszínnek. Semmi sem robbant fel, legfeljebb az eddig visszatartott lélegzete tört fel robbanásszerűen.

A kapszula oldalán hajszálvékony repedés vált láthatóvá. A munka most már gyorsabban haladt. Kuati Kuat felnyitotta az ezüstös kapszulát, és meghatározott sorrendben elkezdte kibontani a fémburok alkatrészeit. Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen rosszkor elmozdított részegység végzetes robbanást eredményezett volna. Ez azonban a legkevésbé sem foglalkoztatta Kuati Kuatot. Az egyedüli hely, ahol feljegyezte a szétszerelés helyes sorrendjét, az a memóriája volt, ennél pontosabb adatrögzítőt azonban keresni sem tudott volna a galaxisban. Amikor csodálattal tekintett a gépekre, önmagára is csodálattal tekintett.

És a munkaasztalon fekvő gépezet tökéletesen funkcionált: az utolsó védőburokréteg is alkotóelemeire vált szét, majd lehullott a központi magról.

- Hosszú utat tettél meg, apróság. - Egyik kezét óvatosan, oltalmazóan rátette a szabaddá vált holovetítő-egységre. - Vajon milyen mondanivalód van a számomra?

A szerkezet még mindig forró volt, bár egyre csökkent a hőmérséklete. Az üzenatkapszula energiacellája egyszer használatos, önmérsztő modul volt, amely csupán egyetlen hiperúrutáshoz szolgáltatott elegendő energiát. A navigációs koordináták fixen be voltak programozva, a szerkezet

néhány nappal ezelőtt a távoli Tatuin bolygóról indult útnak. Hamarabb is elérhette volna a Kuat Hadiipari Művek központját, ha Kuat nem épített volna be véletlenszerű valóstér-kitérőket a programba, hogy csökkentse a felfedezés veszélyét. Nemcsak a KHM biztonsági emberei figyelték a komplexum környékét. Valójában a Birodalom szolgálatának egyik nagy hátulütője az volt, hogy az ember gyorsan paranoiddá vált.

Szigetelt kesztyűbe bújtatott kézzel Kuati Kuat kiemelte a holovetítőt. Egy szokásos lejátsonak látszott, amilyenhez hasonlóval milliószámra találkozhatunk a galaxisban, belül azonban alaposan átalakították. Még maga Palpatine sem rendelkezett ilyen kifinomult kommunikációs módszerekkel. *Mondjuk neki nincs is nagyon nagy szüksége rá,* emlékeztette magát Kuati Kuat. *Velem ellentétben.* A Császár – rettegés és szenvedés árán – mindig elérte, amit akart. A hadiiparban azonban nem árt, ha óvatos az ember, máskülönben hamar kieshet a piacról.

– Menj el – mondta a bokája körül sündörgő felinxnek. – Ez nem fog tetszeni.

Az állat nem törődött a figyelmeztetéssel. Amikor Kuati Kuat finom szerszámok segítségével pótolta a holovetítő áramköreihez még szükséges néhány alkatrészt, az irodát egyszeriben egy másik, hatalmas helyiség képe és zaja töltötte be. A felvétel közvetítette sötétség, a láthatatlan láncok csörgése és számtalan faj beszédének kaotikus hangzavara rögtön megváltoztatta a felinx véleményét. Selymes szőrét felborzolva sziszegni kezdett a holoképre, különösen egy düledt, kapzsi szemű, csökevényes karú behemót alakra. Amikor a hájas test kinyitotta az ajaktalan száját, és torokhangon felröhögött, az állat a munkaasztal legtávolabbi sarkának rejtekébe bújt.

Kuati Kuat a szonda mágneses hegyével leállította a

lejátszást. A hirtelen beálló csendben Jabba, a hutt udvartartásának mozdulatlaná dermedt holoképét látta a háta mögött. Elfordult a padtól, és egyenesen belesétált a hologram közepébe. Az alakok szellemekhez hasonlóan anyagtalanok voltak – a hutt trónszerű, mozgatható emelvénye körül lézengő bármelyik talpnyaló testén keresztül tudott volna nyúlni –, de az átvitel olyan részletgazdag volt, hogy szinte megcsapta az orrát a mosdatlan testek és a szintetikus padlóba vágott rácsokon keresztül áramló rothadás büze.

– Meghaltál, ugye? – lépett oda vigyorogva Jabba kimerevített arcához. – Ez igazán sajnálatos. Utálok elveszteni egy jó vásárlót. – Az évek során Jabba számos komoly megrendeléssel látta el a KHM személyi fegyverzet osztályát, a vállalat készítette a palota egyes berendezési tárgyait, nem is beszélve Jabba fényűző, alaposan felfegyverzett vitorlás bárkájáról, amelyet a luxushajókra szakosodott leányvállalatuk készített. Jabba persze nem tudott mindenről: álcázott felvevőberendezések rögzítettek szinte mindent, ami a tatuini palotában vagy a bárka fedélzetén történt. *Az okos üzletember ismeri a partnereit*, gondolta Kuati Kuat. *Talán még saját maguknál is jobban.*

A hutt halálának híre futótűzként terjedt a galaxisban, sokakat felvidített az esemény, mások egymást taposva máris hasznot próbáltak húzni belőle. Fajtársai közül Jabba volt a legaktívabb – már ha lehet ezt a szót alkalmazni valakire, aki ennyire hájas és lassú –, és neki voltak a legkiterjedtebb alvilági érdekeltségei. *Ezek meg máris egymás torkának estek* – a néhai hutt ismerősei, üzlettársai, beleértve a színleg gyászoló rokonait is, most mind a hátrahagyott hatalmas gengszterbirodalom irányításáért küzdöttek. Ez pedig jót fog tenni az üzletnek. Kuati Kuattal máris jó páran felvették a

kapcsolatot a legelszántabbak, a legelvetemültebbek közül. Az új célok mindig új fegyvereket igényelnek.

Ami pedig a torkot illeti, amit Jabba haláláról hallott, most a holoképen is igazolódott. A hutt egyik erőtlen kezében egy láncot szorongatott, amelynek a másik vége egy emberi alak nyakörvéhez kapcsolódott az emelvény lábánál. Kuati Kuat műértő szemmel gyönyörködött el Leia Organa hercegnő alig leplezett bájaiban. A saját hatalma és temérdek pénze igen nagyszámú nőt csábított már a lakosztályába, még a legmagasabb körökből is. A hercegnő azonban...

Elraktározta az agyában, hogy amint lehetősége nyílik rá, próbáljon meg összeismerkedni a nővel. Ha pedig ez megtörténik, nem fogja elkövetni azt az ostobaságot, hogy egy olyan egyszerű és halálos eszközt hagy a közelben, mint egy vaslánc.

– Sose adj az ellenséged kezébe olyasmit – mondta fennhangon Kuati Kuat a halott hutt képének –, amit ellened fordíthat.

Jabba halála jelen pillanatban azonban kevésbé foglalkoztatta. Még Leia Organa jelenléte a néhai hutt udvarában sem bírt különösebb jelentőséggel a számára. Másokat keresett, arcokat a múltból. Visszatért a munkapadhoz, és apróbb beállításokat végezve a lejátsszóegységen az eleje felé kezdte tekerni a felvételt, mielőtt Leia Organa egy ubéz fejevadásznak öltözve, a foglyul ejtett vukit maga előtt lökdösve egyáltalán belépett volna Jabba palotájába. *Ennyi elég*, gondolta, mikor a válla fölött hátrapillantott, majd a szonda hegyét felemelve ismét kimerevítette a képet.

Jabba trónszerű emelvényén átlépve Kuati Kuat végigmérte a hutt udvartartását. Az itt egybegyűltekről az univerzum összes gaztettét meg lehetett volna mintázni, kezdve az egyszerű lopásoktól a sorozatgyilkosságokig – és még azon is túl. A huttok vonzzák az ilyen alakokat, ahogy a banthatrágya is

vonzza a legyeket. Ez a kapcsolat bizonyos értelemben azonban a szimbiózishoz állt közelebb mint az egyszerű parazitizmushoz: legalább otthon, a saját palotájában olyan élőlényekkel volt Jabba körülvéve, akiknek morális kódexe egy szinten állt az övével, vagy még annál is foghíjasabb volt.

Kuati Kuat lassan végigsétált a fantomudvaron, és egy bizonyos arcot keresett. Pontosabban nem is egy arcot, hanem egy maszkot. Megállt Jabba twi'lek udvarmesterének, a villogó szemű, gonosz mosolyú Bib Fortunának rezzenetlen képmása előtt. A Ryloth bolygó himjei, noha legalább olyan pénzsóváarak voltak, mint a huttok, még a csupasz koponyájukról a vállukra tekeredő súlyos, elkeskenyedő nyúlványokban rejlő különleges szellemi képességeik révén sem voltak képesek jelentősebb vagyonra szert tenni, ráadásul elég bátrak sem voltak ahhoz, hogy másoktól lopják el azt. Ez a konkrét twi'lek egyszer megpróbálta belefűrni magát a Kuat Hadiipari Művek vállalati irányításába, azonban annyira megbízhatatlannak, kétszínűnek bizonyult, hogy hamarosan repülnie kellett a Kuat bolygón lévő központból. A huttok ezzel szemben értékelték a hízélgést és a talpnyalást, így Kuati Kuat nem is igazán lepődött meg, amikor Fortuna végül Jabba palotájában kötött ki.

Végül, amikor a holografikus udvart övező karzatot is végigpásztázta, csak kiszúrta a keresett alakot. Ott *van*, gondolta Kuat. Boba Fett, a galaxis legrettegettebb fejtáncosának jellegzetes sisakos figurája úgy nézett le az alattvalók forgatagára, mint valami elfeledett istenség totemoszlopa egy távoli bolygón, amint éppen az élet nagy igazságairól elmélkedik. Fett karjain és a hátán jól látszottak a munkaeszközei, a csuklólézer, a miniatűr lángszóró és az összes egyéb apró gyilkoló eszköz, amelyekkel ráadásul legalább olyan szakavatottan bánt, mint Kuat

a saját szerszámaival. A sisak T alakú rostélya eltakarta a fejeadász szeméit, és a mögöttük rejlő hideg számítgatást. Kuati Kuat elégedetten viaszasétált a hologram széléhez. Már az is felkavarta a gyomrát, hogy Jabba miazmáktól és a mindent elsöprő züllöttségétől terhes levegőjű udvarának háromdimenziós másában kellett állnia. Jobb, ha kívülről szemléli, a saját irodájának logikusan, matematikai alapon elrendezett falai közül. A munkapadon a szonda fejét hozzáérintette egy mikroáramkörhöz. Anélkül, hogy hátranézett volna érzékelte, hogy Jabba és a többiek ismét mozgásba lendülnek, és játszani kezdik szerepüket a múltnak ebben a rövidke periódusában.

Még egy gyors igazítás, és a felvétel elnémult. Kuati Kuatnak nem kellett hallania Jabba harsogó szavait, a talpnyalói kegyetlen röhögését ahhoz, hogy tudja, mi történik. Jabba figyelmét egy másik twi'lek, egy nőstény – a rylothi nőstények sokkal kevésbé voltak visszataszítóbbak a hím társaiknál – kötötte le. Egy csinos, nadrágot viselő rabszolga táncosnő volt az, a fájára jellemző kettős fejnyúlványt az ősi udvari bolondok csengős bohócsapkájának mintájára díszítették fel. Gyermeki bája, lenyűgöző kecsessége azonban úgy látszik, nem volt elég, hogy kielégítse az ura étvágyát. Mintha csak előre látta volna a sorsát, a twi'lek tekintetén aggodalom – már-már pánik – villant át, miközben illedelmesen leült a szabadon hagyott térség szélére. A sors pedig nem volt kegyes hozzá. Jabba, a hutt gyönyörtől kitágult szemekkel megrántotta a lány nyakához erősített láncot, és a trónszerű emelvényhez húzta. A szerencsétlen lány nyilván nem először látott ilyet, hiszen a gyönyörű teremteseket Jabba fogyóeszközként kezelte.

Ahogy Kuati Kuat azt sejtette is, a felvétel következő néhány másodperce szemléletesen bemutatta, ahogy az emelvény előtti csapóajtó félrehúzódik. A táncosnő estében elszakította a láncát, az udvar szedett-vedett lakói pedig a nyílás széléhez csődültek, hogy minél jobban lássák, amint a lenti sötétben Jabba kedvenc

háziállata, a rankor ízekre tépi, szaggatja az áldozatát. Kuat gyomra ismét háborogni kezdett. *Micsoda pazarlás*, gondolta undorodva. A táncosnő elég gyönyörű volt ahhoz, hogy valaki még hasznát vehesse. Egy ilyen bájos eszköz elpusztítása mindennél jobban fel tudta dühíteni.

Eleget látott, pontosabban megelégelte, amit látott. Ha a hájas féreg halott, inkább mégsem sajnálja az elvesztett vevőt. Vannak mások, akik máris sebesen haladnak felfelé a huttok egész galaxisra kiterjedő hierarchiájában. Kuati Kuat megállította a felvételt, és ismét nekiállt keresni az öt leginkább érdeklő alakot.

Aki már nem volt a holoképen. A fejedelmű sisakos feje eltűnt a Jabba trónja előtti térséget körülvevő karzatról. Kuati Kuat ellépett az asztaltól, és a hologram legközelebbi szélénél megállva a palota nagyjából kupola alakú tetejénél kezdve módszeresen végigpásztázta az alacsony ajtónyílásokat és a mögöttük húzódó szerteágazó folyosókat. Sehol sem látta Boba Fettet.

Kuati Kuat visszatekerte a felvételt addig a pontig, ahol még megvolt a csőcseléket figyelő fejedelmű sisakja. Ezúttal nem hagyta, hogy a *twi'lek* táncosnő halála elvonja a figyelmét, elindította a felvételt, és egyből észre is vette, amikor Boba Fett feltűnés nélkül elhárított a karzatról, még mielőtt Jabba a csapóajtó felé kezdte volna cibálni a szerencsétlen rabszolgát.

Érdekes. Kuati Kuat hagyta, hadd fusson tovább a felvétel. *Úgy látszik*, merengett el, a *barátunknak saját terve van*. Ez nem is volt meglepő; Boba Fett sosem jutott volna fel a fejedelmű sisakos ranglétrájának csúcsára, ha idejekorán nem épít ki kiterjedt hálózatot üzleti érdekeltségekből és kapcsolatokból, akiknek némelyike – ha nem a legtöbbje – nem is tudott a többiekről. Jabba nagyon ostoba volt, ha azt hitte, hogy lefoglalhatja magának Boba Fett

szolgáltatásait csak azzal, hogy egy tetemes összeget fizet neki. Ha mégis így volt, akkor ez is jelzi, hogy a hutt szinte magának kereste a halálát, annyi hibát vétett.

Teljesen megbízni egy fejtudásban már magában is elég nagy hiba. Hiba, amihez hasonlót Kuati Kuat sosem követne el.

Előretékerte a holofelvételt. Boba Fett csak jóval később bukkant fel ismét, akkor viszont lövésre emelt sugárvetővel a kezében. Az álcázott Leia Organa éppen egy kibiztosított hődetonátort tartott a magasba, és a magával hozott vuki fogolyért követelt fizetséget. A veszedelmes, mondhatni robbanékony vita azzal ért véget, hogy Jabba torokhangon felröhögött, és meghajolt az ellenfele követelése előtt. A Csubakka fejére kitűzött vérdíjat kifizették, Boba Fett pedig eltette a fegyverét.

Tehát visszatért, figyelte érdeklődéssel a hologramot Kuat. Akármilyen titkos találkozókat szervezett is Fett a palotában, ez nem akadályozta meg abban, hogy a munkájára is odafigyeljen, elvégre Jabba szabadúszó testőre is volt. A vállalat hírszerző részlegének jelentései nagy valószínűséggel megfeleltek a valóságnak, amelyben beszámoltak Jabba haláláról a vitorlás bárka fedélzetén a tatuini Dűne-tengeren, a Karkuni Nagy Verem szélénél. Az is szerepelt továbbá a jelentésekben, hogy Boba Fett is ott volt a küzdelem helyszínén.

Sőt, ami még ennél is fontosabb, Boba Fett halálát is leírták. Kuati Kuat erről akart megbizonyosodni. Bizonyíték nélkül cselekedni olyan lett volna, mint megépíteni egy gépet, anélkül hogy a legfontosabb alkatrészét leellenőrizné. *Egy gépet, gondolta, amelyik üzemzavar esetén elpusztíthatja a gazdáját.* A Boba Fett-hez hasonlóknak nyugtalanító érzékük volt a túléléshez, Kuati Kuat látni akarta a fejtudás halálát, mielőtt elhitte volna.

Ránézett az üzenetkapszula és az ívelt, csillogó fémburkolat darabjaira a munkaasztalon. A következő kapszula, amelyik kilép a hiperútból, és áttöri a Kuat bolygó atmoszféráját, már minden valószínűség szerint elhozza a kívánt információt. Minden ilyen kapszulát úgy tervezett meg, hogy a Jabba palotájában vagy a vitorlás bárkán rögzített felvételnek csak egy-egy kicsiny részét hozza magával. Így csökkenteni tudta ugyanis a veszélyét annak, hogy a KHM nem kevés számú ellenségének egyike elfogja a küldeményeket, és – ha valahogy mégis keresztüljut a beépített védelmen – rájön, mi is foglalkoztatja Kuati Kuatot.

Még egyetlen dolga volt a felvétellel: benyúlt a szerkezetbe, és kivette a mikroszondát. Az áramkör megszakítása elindította az önmegsemmisítő programot, a fém fehéren felizzott, majd elemésztette önmagát. A felinx riadtan kiugrott a munkapad alól, és elinált az iroda legtávolabbi zuga felé. Néhány másodperc múlva a holovetítóből és a tartalmából nem maradt más, mint egy maréknyi fekete, kibogozhatatlan hamuhieroglifa az asztal lapján.

A messziről érkezett üzenet tartalma biztonságban befészkelte magát Kuati Kuat memóriájába. Amikor megérkezik a bizonyíték Boba Fett haláláról, talán megengedi magának, hogy elfelejtsen ezt-azt a felvételtől. *Amikor már megtehetem, döntötte el magában. Addig azonban nem.*

Ha pedig nem érkezik bizonyíték... akkor új terveket készít. Terveket, amelyekben számos élőlény halála benne foglaltatik. Hiába, a gépek fogaskerekein néha kegyetlenül élesek a fogak.

Elfordult a munkaasztaltól, és a felinx után kutatva lassan körbesétált a tágas irodájában, hogy a karjába vegye, és megnyugtassa az imént átélt rémület után.

Nem kevés fáradságába telt, de rátalált. Második alkalommal. A lány lekuporodott a Dűne-tenger egyik kiugró sziklapárkánya mellett, és az alig észrevehető, a kopár földre vágott lyukat nézte. Az ikernap lassan alásüllyedt a látóhatár alá, a hűvös tatuini éjszaka máris elkezdte birtokba venni a homokrengeteget. A csupasz válla körül szorosabbra húzta a vitorlás bárka napellenzőjének egy darabkáját – a zsákmányolt anyag egyik oldala megfeketedett a tüztől és a robbanástól, a másikat a rászáradt vérfoltok tették érdekessé. A Jabba palotájában viselt finom, könnyű ruhák kevés védelmet nyújtottak a hideg ellen. Így hát dideregve várakozott tovább, és figyelt.

Tudta, hogy a Dengarnak nevezett fejedész kialakított valahol magának egy bűvőhelyet Jabba palotáján kívül. *Pontosabban Jabba egykori palotáján kívül*, javította ki gyorsan magát. A hatalmas féreg, aki annak idején a kezében tartotta az őt és még sok más táncost fogva tartó lánc végét, immár halott volt. Amikor azonban még élt, a legtöbb körülötte lebzselő testőr és gazember fenntartott magának egy kis zugot a sziklás pusztaságban, ahol néhány órára biztonságban ledőlhetett aludni, és nem kellett attól tartania, hogy a társai – vagy a főnöke – meggyilkolják álmában. Jabba udvarában senki életben maradása nem volt garantálva, ezt mindenki másnál jobban tudta. *De én élek*, gondolta keserű elégedettséggel. *Jabba pedig megkapta, amit*

érdemelt.

Aztán a lány félretette a borongós gondolatait, a szívében táplált bosszú éltető lángját. Messze lent a mélyülő félhomályban meglátta azt a két közeledő alakot, akire már régóta várt.

A két kórházdroid apró kerekeken gördülve haladt előre a homokban, a párhuzamos keréknyomok egyenesen a köves pusztaság talajába vájt odú felé vezettek. Valószínűleg menekültek voltak Jabba palotájából, mint ahogy ő is az volt. Az összes ottani kórházdroid eredetileg tömzsi lábait még régebben kerekre cserélték, hogy könnyebben tudjanak közlekedni a sivatagos területen. Neelah még egypár másodpercig figyelte őket, aztán előbújt a rejtekhelyéről, és óvatosan leereszkedett a dűne túlsó oldalán, ahol a droidok nem láthatták meg.

– Ne mozduljatok. – A lány pontosan azután lepte meg a droidokat, hogy azok a megfelelő biztonsági kód segítségével hatástalanították a föld alatti búvóhely zárját. A mágnesekkel megerősített duracél csapóajtó lemezén egy sor halványan izzó vörös számjegy jelent meg. – Ne mozduljatok. Ígérem, hogy nem esik bántódásotok, csak ne mozduljatok.

– Ideges? – A két droid közül a magasabb, egy régi MD5-ös, általános célú modell végignézett a lányon, miközben egy szabálytalan kerek nyílás vált szabaddá. – A pulzusa szaporább egy standard humanoid élőlényhez képest. Továbbá... – a droid feketére lakkozott fejből egy apró szenzormező emelkedett ki, és vett mintát a levegőből – ...az ön által kilélegzett levegő jelentős mennyiségű olyan hormont tartalmaz, amely emocionálisan felfokozott állapotra utal.

– Pofa be. Ezt elfelejtettem mondani. – Ahogy Neelah elindult a lejtőn a robotok felé, a lába alól kódarabkák kezdtek szánkázni lefelé. – Maradjatok csendben.

– Hallottad? – fordította a magasabb droid multifókuszos lencséit a társa, egy fehércsíkos MD3-as gyógyszerészeti modell felé. – Azt mondja, hogy legyünk csendben.

– Durvaság. – Miközben az alacsonyabb droid közelebb húzta magához a fecskendőkből és adagolópumpákban végződő karjait, csak úgy záporozott róla a por. – Problémákat jelez.

– Remek... – A düh még inkább felgyorsította a lány szívverését. – Legalább nem mondhatod, hogy nem szóltam előre,

mi fog következni. – Azzal megragadta a magasabbik alak fejéből antennaszerűen kinyúló vitális paraméter monitort, és annál fogva nekivágta a droidot a csapóajtó melletti kőfalnak, de olyan erővel, hogy a droid kontrollképernyőjén rendszertelen fénypontok kezdtek táncolni. Egy másik rántás az ellentétes irányba, és a két kórházdroid csörömpölve egymásnak csapódott. A kisebbik droid sivitva a hátára zuhant, a hengeres teste alatt láthatóvá váltak recés hajtókerekei. – Na, nem akartok végre elhallgatni?

– Nem is tűnik rossz ötletnek. – A magasabbik droid nekihátrált a csukott biztonsági ajtónak.

A lány vett egy mély lélegzetet, és megpróbálta lecsillapítani a kalapáló szívét és a remegő kezét. Életében néhányszor kényszerült csupán erőszakot alkalmazni, és már az az apró fegyvertény is felzaklatta, hogy két kórházdroid fejébe kellett némi belátást vernie. Hozzá *kell szoknom*, utasította rendre magát. Arról, hogy milyen élete volt azelőtt – ha volt egyáltalán –, hogy Jabba palotájában találta magát, semmilyen emléke nem volt. Lassan eljutott a tudatáig a felismerés, hogy ezentúl sokkal több ijesztő dologban lesz része. De legalább életben volt. Jó néhány egykori társa nem mondhatta el ezt magáról. Még mindig élénken élt az emlékezetében a kép, ahogy egy-egy táncoslány belezuhan a Jabba trónja előtti verembe. Ezek az emlékek mindig sikoltozással, és Jabba kedvenc rankorjának az elégedett morranásaival zárultak.

– Elnézését kérem, hölgyem...

Ez elgondolkoztatta. Sem Jabba, sem a hutt udvarának bármelyik tagja nem hívta még őt így.

– ...de orvosi segítségre szorul – recsegte halkán a magasabbik droid hangszórója. A csuklójára erősített, tenyérhez hasonlító, száloptikás fényforrással ellátott szenzormoduljával óvatosan a lány arca felé nyúlt. – Ez komoly seb.

Mielőtt a droid megérinthette volna a fél arcán végigfutó, szagatott sebet, a lány elütötte a „karját”.

– Be fog gyógyulni.

– Heggel. – A magasabbik droid a lámpájával végigkövette a sebvonalat – egy gamorrai vibrobárd fizikai nyomát – egészen a lány torkáig. –

Segíthetnénk rajta. Szébb lenne tőle.

– Miért érdekelne? – Elöntötték az emlékek, amelyek nem sokkal voltak kellemesebbek a veremben szerzettekénél. Akármilyen élete lehetett is azelőtt, hogy Jabba udvarába került, arra hamar rájött a hutt mellett, hogy a szépség igen veszedelmes tulajdonság tud lenni. Ahhoz elég volt, hogy közeli kapcsolatba kerüljön miatta Jabba – és az éppen aktuális kegyeltjei – zsiros testével, ahhoz azonban már nem, hogy amikor a hutt ráunt a bájaira, megvédelmezze tőle. – Megleszek nélküle – mondta komoran.

– Harag – jegyezte meg a másik kórházdroid. Szükségtelenül – a keserű indulatot szinte tapintani lehetett a bűvőhely bejárata előtt a levegőben. – Kezelése szükségtelen.

– Már korábban is láttam magát – folytatta a magasabbik halk, megnyugtató hangon. – Jabba palotájában. – A spotlámpa fényköre végigszántott a lány arcán. – Ott táncolt.

– Igen... – A lány a válla fölött rápillantott a rejtekhely sötét bejáratára, hogy meggyőződjön arról, senki nem közeledik abból az irányból, majd visszafordult a droidokhoz. – De már nem.

– Ó? – A droid optikai receptorai mintha csodálkozva megrebbentek volna. – Akkor most mit csinál?

– Én... én nem is tudom...

– Név? – szólalt meg a tömörsibb droid. – Titulus?

– A nevem... Jabba Neelah-nak hívott. – A lány összeráncolta a szemöldökét. Valami – amit jobb híján a nem létező emlékeinek tudott volna nevezni – azt súgta neki, hogy ez nem így van. Ez a *név hazugság*, gondolta. – De... ők így hívtak...

– Vannak ennél rosszabb nevek is. – A magasabb droid kedélyes hangon megpróbálta felvidítani. – Nézzük például az én szubidentitáskódomat... – A finom végtagjával rámutatott a sötét fémtestén lévő képernyőre. – SHE1-B. A legtöbb élőlény ki sem tudja

ejteni. Ez a kicsi itt szerencsésebb.

– le-XE. – Az alacsonyabb droid kinyitott magán egy tablettaadagoló modult, és a „kézfejjével” megveregette. – Ismerkedés, öröm.

Megpróbálnak befolyásolni, gondolta Neelah. Eleget tudott ahhoz a kórházdroidokról – de vajon honnan? –, hogy tisztában legyen a betegekben kiváltott nyugtató érzelmekkel. Anesztetikus kisugárzás; szinte érezte, ahogy a kis energiájú elektromágneses hullámok szinkronba kerülnek a fejében lévő neuronokkal, és serkenteni kezdik az endorfinok termelését...

– Na abbahagyni – morogta Neelah. Megrázta a fejét, hogy kikerüljön a droidok befolyása alól. – Erre sincs szükségem. Most nem. – Egyik kezét apró, de tiszteletet parancsoló ökölbe szorítva hátrahúzta. – Ha ismét el kell, hogy verjelek titeket, hát megteszem.

Mintha egy gyertya lángja lobbant volna el, a különös érzés egyszeriben megszűnt.

– Ahogy óhajtja – mondta SHΣ1-B. – Csak segíteni próbálunk.

– Akkor segítetek azzal, hogy eláruljátok, hol van. – Az arcán ismét lüktetni kezdett a seb, de igyekezett tudomást sem venni róla.

– Kicsoda?

A biztonsági ajtó felé intett.

– A fejevadász. Akié ez a hely.

– Dengar? – SHEI-B egyik fémkeze a lány háta mögé, a rejtekhely bejáratára mutatott. – Jabba palotájában van.

– Felszerelés – szólt közbe le-XE. – Mindenféle.

– Igaz. – SHΣ1-B kinyitott egy a másik droid törzséhez rögzített apró tárolókapszulát. – Dengar visszaküldött ide az általunk szükségesnek vélt dolgokkal. Láthatja... antibiotikumok, anyagseregyorsítók, steril kötözőzselé...

– Nagyszerű – szakította félbe Neelah a droid lelkes felsorolását. – Dengar még mindig a palotában van?

SHΣ1-B bólintott.

– Azt mondta, hogy meg akarja találni Jabba más bolygókról származó, eldugott élelmiszerkészletét. Ez azonban jó időbe beletelhet – a hutt korábbi alkalmazottai nagyon alaposan kifosztották a palotát.

– Felfordulás – forgatta jobbra-balra a félgömb alakú fejét le-XE. – Undor.

Neelah-nak nem volt ideje a döntésén töprengeni.

– Nyisd ki az ajtót – mutatott a mágneszáras kör alakú ajtószárnyra. A vörös számok még mindig ott vibráltak az állapotjelzőn. – Be akarok menni.

– Dengar utasított, hogy ne en... – a magasabb droid elkapva a lány pillantását elharapta a mondatot. – Rendszerben, rendszerben. Kinyitom.

Az ajtó egy majdnem negyvenöt fokban lejtő járatban folytatódott. Neelah a két droiddal a nyomában nekiindult. Érezte, hogy kezd elhatalmasodni rajta a klausztrófia. A sötétség és a szűk, levegőtlen folyosó arra az alagútra emlékeztette, amelyen keresztül megszökött Jabba palotájából. Azok után, ami a barátnőjével, Oolával történt, inkább szembenézett bármilyen veszéllyel, csak ne kelljen rankoreledelként végeznie.

A végzete így is majdnem utolérte. Amikor már majdnem kiért az épületből, egy gamorrai űr lesújtó vibrobárdja durva sebet ejtett az arcán. A bárdot benne hagyta a halott űr torkában; Jabba mindig elkövette azt a hibát, hogy olyan ostoba öröket szerződtetett, akik baromerősek voltak ugyan, de tetű-lassúak. Félelmet csak azután érzett, hogy átlépte az egyre terebélyesedő vértócsát, és kirohant a sivatagba.

Végül a félhomályos központi fülkében felegyenesedhetett.

– Hol van a másik ember? – Rápillantott a járatból éppen előbukkanó két kórházdroidra. – Akit gondoztok.

– Dengar azt mondta... – SHΣ1-B sietve elhallgatott.
– Ott hátul – nyögte ki aztán megadóan, és

végigvezette Neelah-t egy sor egymásra dobált fegyver- és lőszerkupac, illetve termoregulált tábori élelmiszertároló konténer között. – Nem a legmegfelelőbb hely, ezt a beteget azonnal speciális ellátóhelyre kellene szállítani, de megtesszük, amit lehet...

Neelah nem különösebben figyelt a droid szavaira. Megállt az oldalkamra alacsony, kerek bejárata előtt, és belesett.

– Ébren... ébren van? – A helyiséget tompa fényű műhelylámpa világította be, amely egy fekete kábelen a középső teremben álló áramfejlesztőből kapta az energiát. – Lát engem?

– A kapott gyógyszerektől aligha – állt meg mellette SHS1-B. – Ötszázalékos obliviános oldatot rendeltem neki le-XE gyógyszerkészletéből. Folyamatosan csepeg, a beteg sérülései szokatlanul súlyosak. Ez volt az egyik ok, amiért vissza kellett mennünk a palotába, hogy megpróbáljunk még többet hozni. Ha azonban nem kapná a szert, ez a fajta trauma könnyen visszacsatolási hurkot indíthatna el, ami teljesen kielegetné a központi idegrendszerét.

Neelah az ajtónyíláson átbújva belépett a kamrába. A rugalmas zsákokba töltött plasztoid habból összetákolt ágy és a droidok betegellenőrző és gyógyszeradagoló műszerei mellett alig maradt hely a fülkében. Eloldalazott a zümmögő berendezések, kijelzők és apró képernyők mellett, majd lenézett az eszméletlen férfira, akinek most látta először az arcát.

Egyik kezével előrenyúlt, hogy megérintse, de pár centire a férfi szemöldökétől megtorpant. *Még nálam is cudarabbul néz ki*, gondolta a lány. A férfi bőre helyett – amely szinte teljes egészében elpusztult Sarlakk emésztőtraktusában – most is ugyanúgy nyers, felmaródott hús éktelenkedett, mint amikor először rátalált a sivatagban, csak most még valami átlátszó hártya is bevonta a testét, amihez az ágy

mellett álló géprenetegből különböző csövek kapcsolódtak.

– Ez mi? – kérdezte, és megérintette a színtelen anyagot. Hideg volt és sima.

– Steril tápborítás. – SHΣ1-B előrenyúlt, és állított valamit az egyik gépen. – Általában ezt alkalmazzuk súlyos égési sérültek esetén, amikor az epidermális károsodás igen nagyfokú. A néhai Jabba alkalmazásában álltunk, elég égettet láttunk és kezeltünk.

– Robbanások – szólt közbe le-XE.

– Így van. – SHΣ1-B egészen emberszerűen vonta meg fémborításának a vállrészét. –A Jabbanak dolgozó emberek – főleg a durvábbja – állandóan felrobbantották magukat. Vagy így, vagy úgy.

– Cserélődés, nagymértékű.

– Igaz. Mindig voltak olyanok, akiket már mi sem tudtunk összerakni. Mindenesetre le-XE meglehetősen gyakorlatot szerzett az égési protokollok terén. Ez a szomatikus trauma azonban némileg eltér az eddig látottaktól – nézett végig SHE1-B az eszméletlen alakon. – A memóriamoduljaink emlékezete szerint senki nem élte túl, hogy Sarlakk akár csak rövid időre is emésztetni kezdje. A szűkös lehetőségeinkhez képest mindent megteszünk.

Neelah a droid válla fölött rápillantott a férfira.

– Túléli?

– Nehéz lenne megmondani. Nehéz pontos diagnózist felállítani erről a betegről, mind a sérüléseinek súlyossága, mind a szokatlan mivolta miatt. Nemcsak a kültakaró elvesztése jelenti a veszélyt, le-XE és én kiderítettük, hogy Sarlakk belében ismeretlen toxinok hatásának is ki volt téve. Megpróbáltuk semlegesíteni az anyagok hatását, de egyelőre semmit sem tudunk biztosan. Ha tudomásunk lenne további Sarlakk-humanoid találkozásokról, meg lehetne jósolni a túlélési esélyét.

De ő az egyetlen. Személyes véleményem szerint azonban – SHΣ1-B „bizalmasan” lehalkította a hangját – csodálkozom, hogy ez az egyén még egyáltalán életben van. Valami életben kell, hogy tartsa. Legbelül.

– Hogy érted ezt? – kérdezte értetlenül Neelah.

– Nem tudom – felelte SHS1-B. – Vannak dolgok, amelyek orvosi szemmel felfoghatatlanok. Legalábbis a belém épített tudásanyag szerint.

A lány ismét ránézett az ágyon fekvő alakra. Még így, fedetlen emberi arccal és a gépek felügyelete alatt eszméletlen állapotban is, a férfi láttán végigfutott a hideg a hátán. *Valami van közöttünk*, gondolta Neelah. Valamilyen láthatatlan kötelék, amit először még annak idején Jabba palotájában vélt felfedezni. Amikor felnézett a karzatra, és meglátta ezt a férfit – a jellegzetes sisakjában –, félelmet érzett. Nem azért, ami abban a pillanatban az eszébe jutott, hanem ami nem jutott az eszébe. Ha a férfi részese volt is a múltjának, az emlékére árnyék borult. A legmélyebb rankorveremnél is sötétebb árnyék.

– Mi van Dengarral? – tért vissza komoly erőfeszítések árán a jelenbe. – Miért csinálja? Miért gondoskodik róla?

– Nem tudnám megmondani. – SHΣ1-B fotoreceptorai mintha üresen meredtek volna rá. – Egy szót sem szólt erről, amikor a palotába jött és megkeresett bennünket. De igazából nem is érdekel.

– Lényegtelen – mondta le-XE.

– Minket arra programoztak be, hogy egészségügyi ellátást nyújtsunk. Jabba halála után örültünk, hogy végre lehetőséget kaptunk erre.

Így hát Neelah semmit nem tudott meg a másik fejedvadász terveiről. Amikor otthagya a férfit a sivatagban, hogy Dengar ráatalálhasson, kockázatot vállalt. Akkor megrémisztette a férfi állapotának súlyossága, tudta, hogy semmilyen módon nem tudná gondját viselni a minden porcikájából vérző

embernek. Jabba palotájában a fejdámszok között megtapasztalta, mi az az irigység, szakmai féltékenység és személyes gyűlölet – de ez itt akkor is csak ugyanúgy meghal, ha Dengar talál rá, és mégis úgy dönt, hogy kitekeri a torkát. Amikor azonban egy sziklapárkány takarásából figyelte, ahogy Dengar a sérültet tanulmányozza, furcsa megkönnyebbülés lett úrrá rajta. És ugyanez a megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába, amikor a két kórházdroidot követve a búvóhelyig életben találta a férfit...

Most viszont nem volt ideje azon töprengeni, ez mit is jelenthet. *Elég sokáig voltál már itt*, figyelmeztette magát. Akármilyen lehetett is Dengar indítéka, amiért életben tartotta a riválisát, nem valószínű, hogy vele szemben is ilyen elnéző lenne. A fejdámszok maguknak való népség voltak, és ilyennek is kellett lenniük a szakmájuk miatt. Dengar valószínűleg nem örült volna, ha megtudja, hogy valaki nemcsak a titkos búvóhelyét derítette fel, de azt is, hogy mit – kit – rejteget benne.

– Most elmegyek – mondta Neelah a droidoknak. – Ti folytassátok a munkát. Ennek az embernek életben kell maradnia, világos?

– Megtesszük, ami tőlünk telik. Erre tervezték bennünket.

– És... ne szóljatok Dengarnak semmit rólam. Arról, hogy itt voltam.

– De lehet, hogy megkérdezi – jegyezte meg SHΣ1-B. – Hogy volt-e itt valaki. A programunk szerint nem hazudhatunk.

– Akkor tisztázzuk ezt a dolgot. – Neelah elcsúfított arcát egész közel tolta a droid optikai szenzoraihoz. – Ha beszéltek Dengarnak rólam, akkor visszajövök, ízekre szedlek mindkettőtöket, és a darabjaitokat szétszórom a Dűne-tengeren. Akkor aztán nem végezhetitek a munkátokat, ugye?

SHΣ1-B egy pár másodpercig szótlanul analizálta a hallottakat.

– Ez minden bizonnyal felülírja az igazmondási programot.
– Csend – szólt közbe sebesen 1e-XE. – Teljesség.
– Remek. – A lány körbetekintett a kamrában, hogy nem hagyott-e valamilyen árulkodó nyomot maga után. Az egyik durván kivésett fal tövében észrevett valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. Közelebb lépve látta, hogy egy halomnyi rongy az. A sérült férfi testén korábban látott, a Sarlakk emésztőnedveitől még mindig csatakos ruhák maradványai. A ruhakupac tetején volt még valami. Egy fémtárgy, amit ugyan kikezdett a szörnyeteg emésztőnedve, de még felismerhető maradt. Neelah lehajolt, és felvette a jellegzetes, T alakú rostéllyal ellátott sisakot.

Ezt látta annak idején Jabba palotájában – az önmagában is gonosz, rejtélyes arcot formáló maszkot, a mögötte rejtőző metsző tekintetet. Mindkét kezével megragadta a sisakot, és úgy tartotta maga elé, mint egy koponyát vagy egy elpusztult gépezet maradványát. Még így üresen is úgy tűnt, hogy a sisak visszanéz rá – és ez nagyon megrémítette.

Boba Fett...

A név a gondolataiban csendült, hiszen ő egy szót sem szólt. Így hívták a férfit. Ennyit biztosan tudott róla, eleget suttogták azok, akik egyszerre gyűlölték és rettegték tőle.

– Jobb, ha most elmegy – törtek át a gondolatain a droid szavai.
– Dengar hamarosan visszatér.

Remegő kézzel visszahelyezte a sisakot a rongykupac tetejére. Az oldalkamra bejáratánál megállt, és visszanézett az ágyon fekvő alakra. A szívét mardosó félelemben szemernyi aggodalom vegyük.

Aztán elfordult, és elindult a kinti sötétség biztonságába vezető lejtős folyosó felé.

Hangokat hallott. Valahonnan a vakság tengerén túlról jöttek.

Agyának egyik még működőképes része úgy vélte,

hogy ez a haldoklás velejárója. Egy a fájdalom és érzéketlenség kettős terhe alatt összepréselődő agykérgi neuroncsoport, a lelkének és az elméjének maradványa, összegyűjtötte a még élő holttestet ért szenzoros adatokat. Olyanok voltak ezek, mint egy idegen világ üzenetei, dühítően hiányosak és rejtélyesek.

Az összes hang közül csak egy volt női. Nem az, amelyet még korábban a sivatagban hallott, miután Sarlakk kiöklendezte magából. Azt a nőt Manaroonak hívták.

Az a múltban volt, most egy másik nő hangját hallotta. A kínzójáé volt ez a hang, amelynek hallatán emlékek kezdtek előtörni rég elfeledett sírjuktól.

Résnyire kinyitotta a szemét, legalábbis megpróbálta. A szemhéjai mélyen beleágyazódtak valami rugalmas anyagba, amely szorosan rásimult az arcára. Amilyen gyenge most volt, az átlátszó anyag erősebben tartotta, mint Han Solo testét a karbonittömb Jabba tróntermében. Aztán csak sikerült egy fél centire szétnyitnia a szemhéjait, ami elég volt ahhoz, hogy meglássa a nő kusza körvonalát. Jabba palotájában is ott volt, egy táncosnő... de tudta, hogy ennél sokkal, de sokkal több. Jabba Neelah-nak hívta, erre vissza tudott emlékezni. Az igazi neve azonban nem ez volt. A neve...

Emléktöredékek érintették meg, aztán rebbentek szét gyorsan, ahogy az erőlködés hatására visszasüllyedt a mindent elnyelő sötétség birodalmába.

Álmodott, de nem aludt; meghalt, de életben volt. És emlékezett...

...ÉS AKKOR
RÖVIDDEL A „CSILLAGOK HÁBORÚJA” TÖRTÉNESEI UTÁN

– Maradj mellettem – mondta Bossk a Céh új tagjának –, és meglátod, hogy mennek itt a dolgok.

Érezte, ahogy a másokban forrong a harag, mint egy olvasztóreaktor magja. A megjegyzéseivel pontosan ezt a reakciót akarta kiváltani. Nem volt egyetlen olyan pillanat sem, amikor Bossk valamilyen szinten nem volt dühös. Még aludni is dühösen aludt, a többi hüllőszerű trandoshihoz hasonlóan, és arról álmódott, hogy a fajuk ősi ellenségének a torkába mélyeszi tűhegyes fogait. A trandoshiak világszemlélete szerint a harag és a vérszomj pozitív tulajdonságok voltak. Számukra ez volt az élet rendje.

– Nem kell a lekezelő bölcset játszani. – Zuckuss légzőmaszkjába épített kis energiájú audioegységnek elég széles frekvenciaspektruma volt ahhoz, hogy át tudja vinni az irritált felhangot. – Majdnem annyi vérdíjat gyűjtöttem már be, mint te. Egyedül a családi kapcsolataidnak köszönheted a rangodat a Céhben.

Bossk kivillantotta rútv, ajaktalan mosolyát a mellé beosztott partnere felé. Csak nagy nehezen tudta leküzdeni a készletet, hogy oda ne nyúljon, és le ne tépje a gand fejét az összes gázcsővel és a kommunikátor vezetékeivel együtt, amelyek leginkább a szülőbolygójának keltetővermeit körülvevő mocsári sás indáira emlékeztették. *Talán majd később*, gondolta Bossk. *Ha ezzel a munkával végeztünk.*

Egyik karmos kezével az előttük fekvő folyosóra mutatott. Ő és Zuckuss a hátukat a falnak vetve egy oldaljárásban álltak, és a kaszinó nagyjából húsz méterre lévő zárt ajtaján keresztül is hallották a jazzbanda érces muzsikáját és a kreditjeiket éppen a rovátkolt szerencsekerekeknél elverő vendégek éktelen zsviját. Bosskot sosem vonzották a szerencsejátékok, igyekezett biztosabb dolgokkal foglalkozni. Például egy másik élőlény megölésével, különösen, ha az egy kis pénzt is hozott a konyhára. Néha – mint most is – a célpontot élve kellett elfogni, ha a teljes vérdíjat meg akarta kapni. Ez pedig megnehezítette a dolgát.

A termotöltetek a helyükön vannak – mutatott Bossk egypár apró dudorra a kaszinó gazdasági irodájának ajtaján. A robbanóanyagot bevonó színjátészó álcaburkolat megakadályozta, hogy a biztonsági kamerák idő előtt kiszűrjék őket. – Amikor felrobbantam őket, egyenesen rohanj be az ajtón. Ne törődj az örökkel, csak ugorj be...

– Miért én? – fordította felé hatalmas szemeit Zuckuss. – Miért nem te csinálod ezt a részt?

– Azért – felelte Bossk magára erőltetett türelemmel –, mert én fedezni foglak hátulról. – Feltartott egy lézerkarabélyt, amelynek a markolatát és a ravaszát az ő, még trandoshi mértékkel mérve is nagy karmaihoz igazították. – Amíg biztosítod az irodát, én magamra vonom a védők tüzét. Szokásos kettős támadási forma, a Céh szabályzata pontosan ilyet ír elő hasonló szituációkban.

– Ó! – Zuckuss kidugta a fejét a folyosóra, és szemügyre vette az ajtót. – Így már értem... gondolom...

Idióta, vélte Bossk. Természetesen azért maradt ő hátul, mert annak van a legnagyobb esélye, hogy az örök apró darabokra kaszabolják az élesre állított lézereikkel, aki először lép be a szobába. *Jobb, ha ő, mint én* – különösen, mivel a partnere halála esetén az egész vérdíjat magának tarthatná meg. Pontosabban azt a részt, amely a Céhnek adandó százalék fölött megmarad.

– Menjünk. – Kilökte Zuckusst maga elé a folyosóra, és ugyanabban a pillanatban megnyomta a terepruhája ujjához rögzített távgyújtót. A kaszinóból kiszűrődő zene és önfeledt szórakozás hangját rögtön elnyomta a felrobbanó termotöltetek és a helyéből kiszakadó ajtó mély basszus döreje.

Bossk szétterpesztett karmos lábaival megállt a folyosó közepén, és célzásra emelte a lézerkarabélyt. Miközben a kavargó füstön keresztül megpróbált kivenni valamit, az egyik ujjá ráfonódott a fegyver ravaszára, a hullótestében a vérszomjtól és az izgalomtól hevesebben kezdett dobogni a szíve.

A kiszakadt, elgörbült ajtón túlról senki nem lőtt rájuk.

– Zuckuss! – kiáltott bele a bőrpikkelyes torkához illesztett gégemikrofonba. – Mi történik?

A másik fejevadász csak néhány pillanat múlva válaszolt.

– Hát... – érkezett Zuckuss hangja – a jó hír az, hogy legalább az örökkel nem kell törödnünk...

Bosk két marokra fogta a fegyverét, és a folyosón végigrohanva berontott a kaszinó gazdasági irodájába. Pontosabban, ami abból megmaradt. A robbanótöltetek okozta füst már eléggé eloszlott ahhoz, hogy észrevegye a feldöntött komputereket és videokom-terminálokat. A fél tucat testőr hullájával együtt – mindegyiknek lézervágta lyuk éktelenkedett lenyűgöző precizitással az egyenruháján. *És lenyűgöző gyorsasággal*, ismerte el Bosk. Egyik őrnek sem maradt ideje arra, hogy előhúzza a fegyverét, akárki is lepte meg őket, néhány másodperc alatt végzett mindegyikkel.

– Nézd – szólalt meg Zuckuss. Az egyik ór mellkasán lévő megszenesedett lyuk mellett guggolt. – Hőmérséklet-ellenőrzést végeztem. A plasztoid még nem hűlt ki – akkor lőhették le őket, amikor mi kint várakoztunk a folyosón! – A fejdadász felállt, és a helyiség szemközti falára mutatott. Egy szaggatott szélű nyílás – elég nagy ahhoz, hogy Bosk kiegyenesedve beleférjen – tátongott a falon, láthatóvá téve a kaszinó épülete mögött álló hengeres energiakonvertereket. – Valaki megelőzött.

– Lehetetlen – vágta rá Bosk. – A fal monokristály bevonatú, egy akkora detonációt, ami ezt keresztülviszi, meg kellett volna hallanunk. Hacsak... – Hirtelen sanda gyanú mart az oldalába, és megpördült. A mennyezetről tapadókorongos nyúlványaival megkapaszkodva egy hangelnyelő lógott, és a digitális kijelzője szerint a szürke félgömb alakú szerkezet befogadóképességének a legvégén járt. A vörös figyelmeztető zónából lassan süllyedő csík jelezte, ahogy a falat áttörő robbanás elnyelt hanghullámai apránként értelmetlen, alig hallható sziszegéssé alakulnak át. Bosk feje lilulni kezdett mérgében, és bármiféle hődetonátornál nagyobb robbanással fenyegetett. *Az az anyaszomorító tetves fattyú...* A szitok elhalt a fogai között. Egyetlen fejdadász használt csupán ilyen kifinomult – és drága – eszközöket. Vagy előzetesen csempészte be a

berendezést a szobába, vagy ami még valószínűbb, vágott egy akkora lyukat, amelyen a szerkentyű be tudott lebegni a helyiségbe, ahol aztán aktiválódva szépen elnyelte az őt követő, immár nagy erejű robbanótöltet keltette zajt.

El sem kezdte keresni a célszemélyt, akiért ő és Zuckuss is jött. Ehelyett odalépett a kaszinó külső falába robbantott nyílás széléhez, és végigpásztázta a bolygó ragyaverte horizontját. Messze a távolban egy vérlázítóan ismerős alakú jármű emelkedett sebesen a levegőbe a lenyugvó nap fényében. Aztán a hajó hajtóművei vörösen felizzottak, és eltűnt a szeme elől.

– Gyere! – Bossk megragadta Zuckuss karját, és a falba vágott rés felé húzta. A folyosón vijjogó szirénák keltek életre – nyilván az ajtókeretre szerelt töltetek indították be őket –, és csak másodpercek kérdése volt, hogy a kaszinó megmaradt testőrei mind idecsődüljenek. A lézerkarabélyát a vállára vetve felkészült az ugrásra.

– De... – torpant meg Zuckuss. – Legalább tíz méter magasan vagyunk! Vagy még több!

– És? – mordult fel Bossk. – Tudsz ennél gyorsabb kiutat innét?

Néhány pillanattal később ő és Zuckuss máris talpra kecmeregtek. Bossk ölni tudott volna, Zuckuss egyszerűen felnyögött fájdalmában.

– Azt hiszem, eltörtem valamimet...

A fejük fölül a kaszinó testőrei tüzet nyitottak rájuk, a cikázó lézersugarak üveggé olvasztották a bolygó magas szilikáttartalmú talaját. Aztán Bossk, miután meggyőződött arról, hogy Zuckuss szorosan követi, rohanni kezdett.

Az ellenfelüket a bolygó atmoszférájának határában érték utol. Bossk egyik karomban végződő ujjával rácsapott a kommunikátor adógombjára, míg Zuckuss a *Hound's Tooth* navigátori székében éppen a ruhájába épített egyik gázkeringtető elromlott kapcsolójával pepecselt.

– Állítsd le a hajtóművet – vakkantotta a mikrofonba. Formalitásokra nem volt szükség, ilyen messze a szokványos hajózóútvonalaktól nem valószínű, hogy bárki más meghallotta volna őket. – Olyan áru van a hajódon, ami hozzánk tartozik. Egész pontosan egy Nil Posondum nevezetű élőlény, a Transzgalaktikus Szerencsejáték Konzorcium korábbi alkalmazottja...

– A tulajdonotok talán? – Egy halálosan nyugodt hang szólalt meg a *Hound* pilótafülkéjének mennyezetébe épített hangszórókból. – És ez a nevezett személy – már *ha* tényleg a hajómon lenne – ugyan miért tartozna hozzátok?

– Lehet – suttogta Zuckuss –, hogy nem kellene magunkra haragítanunk ezt a fickót. Kellemetlen egy ellenfél tud lenni.

– Pofa be. – Bossk ismét megnyomta a kommunikátor gombját. – A Fejvadász Céh fennhatósági jogai alapján tartunk rá igényt. Add át most, és nem lesz semmi probléma.

– Hát ez igazán érdekes. – A hangban nyoma sem volt az érzelemnek, se jókedvnek, se másnak. – Azonban úgy látszik, jókora tévedésben élsz.

– Tessék? – Bossk kinézett a *Hound* pilótafülkéjének ablakán. A másik hajó szemernyit sem csökkentette a sebességét. – És miben áll a tévedésem?

– Én nem tartozom a te úgynevezett Fejvadász Céhed fennhatósága alá. Magasabb rendű törvényeknek engedelmeskedem.

– Mégpedig?

– A saját törvényeimnek. – A két hajó közötti sodródó atomok hőmérséklete még sosem állhatott ilyen közel az abszolút nulla fokhoz. – Egész pontosan, ami az enyém, azt megtartom. Amíg ki nem fizetnek érte.

Bossk nem bírta tovább türtőztetni magát.

– Ide figyelj, te kétszínű, nyomorult *gnathgrg*...

A kommunikátor kijelzője felvillant, jelezve, hogy a

másik hajó megszakította a kapcsolatot.

– Ott megy – bámult ki Zuckuss az ablakon.

A *Slave I* a galaxis leghírhedtebb és leghatékonyabb fejedelmének a hajója vörös csóvát húzva maga mögött sebesen távolodni kezdett, majd eltűnt a hiperűrben. A helyén hidegen, gúnyosan pislákolnak a csillagok.

Bosk összehúzta metszett pupillájú szemét. A másik hajó, a pilótája és az elfogott célszemély eltűnt – és a pikkelyes mellkasát mardosó, izzó gyűlöletet hagyott maga mögött.

Az aprócska cellába zárt alak ijedten elhúzódott a rácsoktól, ahogy Boba Fett odalépett hozzá.

– Semmi szükség erre. – A *Slave I* automata minikonyhája egy megnevezhetetlen, kocsonyás állagú szürke anyagot porciózott ki a kezében tartott tálcára, ami étvágygerjesztő a legkevésbé sem volt, de megfelelt egy standard humanoid létforma szükségleteinek. Fett letette a tálcát a lemezborítású padlóra, és a csizmája hegyével betolta a rács aljánál hagyott résen. – Nem azért fizetnek, hogy bántsalak, így tehát nem esik bántódásod.

– És ha azért fizetnének? – A Transzgalaktikus Szerencsejáték Konzorcium egykori főkönyvelője durcásan tekingetett körbe a *Slave I* jelenleg egyetlen foglalt cellájában. – Akkor mi lenne?

– Átkoznád a pillanatot, amikor megszületted – mutatott rá Boba Fett a tálcára. Egy kevés a szürke kulimászból kilöttyent a padlóra. – Mint árucikk, sokkal értékesebb vagy élve, mint holtan. Valójában a holttestednek semmi értéke nem lenne. A fejedre kitűzött vérdíj kifejezetten csak élő és relative ép szállításra vonatkozott. Ha megpróbálsz halálra éheztetni magad, erőszakkal megtömlök. Ilyesmiben nem ismerek tréfát. Ha pedig lennél olyan bolond, hogy valamilyen más módon akarnál kárt tenni saját

magadban, akkor a mostaninál sokkal kényelmetlenebb – szó szerint szorosabb – körülmények között lennék kénytelen tartani.

A Nil Posondumnak hívott könyvelő még egyszer körbenézett az üres cellában, majd egyik sápadt karjával megragadta a rácsokat.

– Ezt aligha nevezném kényelmesnek.

– Pedig sokkal rosszabb is lehetne. – Boba Fett megvonta a páncélba bújtatott vállát. – A hajót arra tervezték, hogy gyors legyen, a kényelem aligha volt szempont. – A *Slave I* vezérlését automatára állította, csupán az alkarjára erősített pöttömnyi monitoron ellenőrizte néha a hajó zavartalan útját a hiperűrön keresztül. – Próbáld meg kellemesen eltölteni az időt az utazás során. Ahová megyünk, nem biztos, hogy sokkal jobbak lesznek a körülmények.

Valójában Boba Fett tudta, hogy a körülmények sokkal rosszabbak lesznek a férfi számára. Posondum elkövette azt a sajnálatos hibát, hogy több vasat tartott egyszerre a tűzben, túl sűrűn váltogatta a munkaadóit egy olyan szakmában, ahol a hűséget busásan jutalmazták – a vétkezőkre viszont sanyarú sors várt. Még ennél is rosszabb, Posondum vezette a könyvelését egy sor külső peremvilágbeli törvénytelen *skefta* barlangnak, amelyek a huttok fennhatósága alá tartoztak. A huttok pedig hajlamosak voltak a tulajdonukként kezelni az alkalmazottjaikat – ami az egyik oka volt annak, hogy Boba Fett mindig ragaszkodott a szabadúszó státushoz, amikor az egyik legjobb kuncaftjával, Jabbával kötött üzletet. Ez a férfi nem volt ilyen előrelátó, sőt volt olyan ostoba, hogy a korábbi kenyéradója egyik versenytársát kereste meg. Az agyában pedig pontosan el volt raktározva a huttok cinkelési szisztémája és a szerencsejátékokkal kapcsolatos egyéb alvilági machinációi. A huttok még a kapzsiságuknál is titkolózóbbak voltak, Boba Fett néha eltöprengett,

hogy nem attól nőttek-e ilyen hatalmasra, hogy mindent bekebeleztek, ami a tömpe kezük vagy a szájuk ügyébe esett, szabadon viszont semmit nem engedtek. Még egy rémült könyvelőt sem a mesterségesen feljavított, számokkal teli szürkeállományával.

– Miért nem ölsz meg itt helyben? – Posondum lekuporodott a cella padlójára, és a rácsoknak vetette a hátát. Belekóstolt a tálca tartalmába, de undorodva nyomban félre is lökte. – Gondolom, te hamarabb végeznél, mint a huttok.

– Valószínűleg. – Nem érzett sajnálatot a férfival szemben, aki magának kereste a bajt. *Ha a huttokkal üzletelsz, gondolta, vigyázz, mert gyorsan a fejedre nőnek.* – De ahogy mondtam, én azt teszem, amiért fizetnek. Se többet, se kevesebbet.

– Pénzért bármire kapható vagy, ugye?

Boba Fett a könyvelő bűnbánó szemének kettős tükrében meglátta saját képének villanását. Az alak ütött-kopott, kifakult, ám teljesen működőképes sisakot viselt, az arcát keskeny, T alakú rostély takarta el. A harci öltözékét – a munkaruháját tetőtől talpig teletűzdelte különböző fegyverekkel, a bal válla fölött pedig egy irányított rakéta orrkúpja látszott ki. Két lábon járó arzenál, egy gépekből kirakott emberi figura. A leghalálosabb fajtából.

A visszatükröződő alak lassan bólintott.

– Így van – mondta Boba Fett. – Azt teszem, amihez értek. És amiért a legjobban fizetnek. – Lenézett a monitorra a karján.

– Nincs benne-semmi személyes dolog.

– Akkor talán megegyezhetnénk – nézett fel reménykedve Posondum a foglyul ejtőjére. – Lehetséges?

– Miféle egyezés?

– Mire gondolsz? – A könyvelő feltápászkodott, és megfogta a Fett-hez legközelebbi rácsot. – Te fizetséget vársz, tudom, hogy milyen eget verő összegeket kérsz a szolgálataidért, én ragaszkodom az életemhez.

Legalább annyira, mint te a kreditjeidhez.

Boba Fett egy pillanatig szótlanul nézett a férfi izzadt arcára.

– Azelőtt kellett volna meggondolnod, hogy mennyire drága az életed, *mielőtt* magadra haragítottad volna a huttokat. Most már késő a bánat.

– Neked azonban sosem késő keresni egy kis pénzt. Pontosabban több pénzt, mint amennyit a huttok fizetnének. – Posondum odanyomta az arcát a rácsokhoz, mintha pusztán az akaraterejétől vezérelve keresztül tudta volna préselni magát köztük. – Engedj szabadon, és nem fogsz rosszul járni.

– Kétlem – felelte hidegen Fett. – A huttok a vérdíjakon sosem spórolnak. Ezért is dolgozom nekik szívesen.

– És mit gondolsz, engem miért akarnak olyan nagyon elkapni? – A férfi olyan szorosán markolta a fémrudat, hogy egészen belefehéredett az ökle. – A fejemben tárolt néhány régi számlakönyvért? Vagy, hogy a konkurencia esetleg rájön néhány pitiáner üzleti titkukra?

– Nem az én dolgom kideríteni, a megbízóim miért érdeklődnek bizonyos dolgok iránt. Mint például irántad. – Egy apró jelzőfény kezdett villogni a monitorán, jelezve, hogy hamarosan fel kell mennie a *Slave I* pilótafülkéjébe. – Megelégszem annyival, hogy kell nekik az a valaki, és fizetnek érte.

– Ahogy én is fizetnék – halkította le a hangját Posondum, noha senki nem volt a közelükben. – Nemcsak információkat vittem el a huttoktól. Kreditet is – rengeteg kreditet.

– Ezt rosszul tetted. – Fett tudta, hogy a huttok a pénzükre különösen odafigyelnek, ez a fajuk jellegzetessége volt. Néha még neki is komoly erőfeszítésébe telt, amíg ki tudta csikarni a fizetséget egy-egy elvégzett munka után, pedig a feltételekben mindig előre megállapodtak. Egy huttól lopni azonban – ráadásul még azt is hinni, hogy büntetlenül

megúszhatja az ember – az ostobaság netovábbja volt.

– Talán így van – de hát annyi volt belőle. Azt hittem, meg tudok szökni, és megbúvok valahol. Hogy az új főnökeim megvédenek...

– Megtették, amit tudtak – vont a vállát Boba Fett. – Csak nem volt elég. Sosem az, amikor én is érintve vagyok a dologban.

– Nézd, neked adom a pénzt. Mindet. – Posondum megremegett izgalmában. – Az összes kreditet, amit a huttoktól loptam. Mind a tied, csak hagyd elmenni.

– És hol vannak ezek a kreditek?

– Elrejtettem őket – húzódott hátra Posondum a rácsoktól.

– A pontos helyre könnyedén rá tudnék jönni – mondta Fett ugyanolyan nyugodt, színtelen hangon, mint korábban. – Kulcsinformációk kiszedése a specialitásaim közé tartozik.

– Memóriakódolt – mondta a könyvelő. – A tudati szint alatt. És traumaszenzort is beépítettem – mutatott egy apró hegre közvetlenül a bal füle fölött. – Ha megpróbálsz kiszedni belőlem, aktiválódik, és törli azt a kortikális mezőt. Aztán soha senki nem fogja megtudni, hogy hová rejtettem a pénzt.

– Ezeket a trükköket is meg lehet kerülni. – Boba Fett már korábban is találkozott hasonlóval. – Áthidaló idegpályák, söntök – nem éppen kellemes dolgok, de beválnak. – Úgy sejtette, hogy a huttok máris előkészítettek egy jól felszerelt idegsebészeti műtőt Posondum fogadására. – Azonban mindez engem nem érdekel. Mert nem kötök alkut veled.

– De miért nem? – A férfi a rácsok között átnyúlva csontos kezével megpróbálta elkapni Fett ruhaujját. – Mesés nagyon, több, mint amennyit a huttok ajánlottak neked...

– Akár az is lehet. – A fejeadász elhátrált a cella rácsaitól a *Slave I* pilótafülkéjéhez vezető egyszerű, funkcionális fémlépcső felé. – Lehetsz akármilyen jó

tolvaj vagy számszonglőr. De ha egyetlen kreditet is lopsz a huttoktól, az olyan, mintha egymilliót lopnál. A következmény ugyanaz lesz. És ha még el is dugtad a pénzt, nem érdekel. Pontosabban nem érdekel eléggé. A saját hírnevemre is gondolnom kell.

– A te... – Posondum értetlenül meredt rá. – A te *micsodádra*?

– A huttok és a többi kuncsaftjaim egy dolog miatt bízzák rám az értékesebb vérdíjait. Mert bennem nem csalódnak. Amint elkapom a célszemélyt, semmi sem akadályoz meg abban, hogy vissza ne vigyem. *Semmi*. Ha elvállalok egy megbízást, be is fejezem. És ezt mindenki tudja a galaxisban.

– De... de hallottam, hogy más fejdázások... hogy meg lehet velük egyezni...

– Más fejdázások úgy dolgoznak, ahogy nekik tetszik. – Fett alig tudta leplezni a megvetést, amit az úgynevezett Fejdázás Céh tagjai iránt érzett. Ez a fajta rövidlátó kapzsiság volt az egyik ok, amiért sosem lépett volna be a Céhbe. – Nekik megvannak a maguk szabályai... és nekem is megvan a sajátom. – Egyik kesztyűbe bújtatott kezével megfogta a lépcső kapaszkodóját, aztán a válla fölött hátranézett a cella felé. – És én sikeres vagyok, ők pedig nem. Ez pedig nem a véletlen műve.

Posondum térdei szemmel láthatóan megroggyantak, a keze lecsúszott a rácsról, és erőtlenül a cella padlójára roskadt. Az eddig pislákoló remény utolsó szikrája is kialudt benne.

– Azt javaslom, egyél egy kicsit – intett Boba Fett a tálca és a rajta lévő kétes kinézetű étel felé. – Még szükséged lehet az erődre.

A választ meg sem várva magára hagyta a foglyát, és mászni kezdett a hajó pilótafülkéje felé.

– Itt jön – vette észre az érkező hajót az Őrszem. – Látom.

– Persze, hogy látod – mondta Kud'ar Mub'at. – Jó hálószem vagy. – A kreátor egyik mozgékony, kitines lábának hegyével megvakarta az apró teremtmény fejét. A külső megfigyelő a hálón rohangáló számtalan részegység közül is az ostobábbak közül való volt. Kud'ar Mub'at csak annyi agyszövetet hagyott benne kifejlődni, hogy a hatalmas fényérzékelő szemlencséjét fókuszálni tudja a környező csillagokra és bármire, ami közeledik. – Mondd el a Számolónak, amit láttál.

A szükséges adatok átsuhantak a háló kusza idegrostjain. Egy másik részegység, használhatatlan lábakkal a hasa alatt és a specializálódott idegszövetből álló hatalmas agyát körülvevő törekeny kitinpáncéllal, feldolgozta a küldeményt, és a nyers képi adatokat használható számokká alakította. – Haj-jó éjj-jkezéssze – kezdte a Számoló selypítve – kevessebb, mint hájj-jom ssztandajdidőegysszegen belülj vájj-jható.

– Tudom, kicsoda! – rohant végig az Azonosító Kud'ar Mub'at vállán – már ha egy pókszerű lénynek van válla –, és izgatottan csicseregni kezdett a fülébe. A kicsiny memória-részegység belehallgatott, hogy mit mond az Őrszem Számolónak. – Tudom, tudom! Ez a *Slave 1!* Sikeres azonosítás végrehajtvva...

– Persze. – Kud'ar Mub'at egy másik lábával lesöpörte az Azonosítót a testéről, és ráhelyezte a háló egyik tartószálára. Ha hagyná, a gyerekekhez hasonló részegységek teljesen ellepnék a testét. – Nyugodj meg, kicsim.

– Biztos Boba Fett lesz az! – Az Azonosító apró lábain, a szülője kitines végtagjainak miniatűr megfelelőin fel-alá szaladgált a feszes selyemszálon. – Boba Fett! – A csöppnyi részegység izgalma nem kifejezetten a fejavadásznak szólt, a háló minden látogatójának ugyanígy megörült. – Ez Boba Fett hajója!

Kud'ar Mub'at majdnem teljesen gömb alakú hasa legmélyéről fáradt sóhaj tört fel. Ő mindig is inkább megfontoltan, néha már közönyösen viselkedett, már ha ez utóbbi jelző illene egy

kitinpáncélt viselő pókra, és az Azonosító állandó csacsogása gyakran idegesítette. *Talán, merengett Kud'ar Mub'at, legjobb lenne magamba olvasztani. Aztán terveznék és növesztenék egy másikat. Egy csendesebbet.* Jelen pillanatban a problémát nem is annyira a szükséges nyersanyagok előteremtése – Kud'ar Mub'at bármikor képes volt előállítani a részegységekhez szükséges selyemszálat –, hanem az idő jelentette. Pontosabban a hiánya, még egy ilyen egyszerű hálózem megalkotása is több száz standardidőegységet igényelt volna, és amennyi üzleti ügye jelenleg is folyamatban volt, egyszerűen nem engedhette meg, hogy ne rendelkezzen egy működőképes azonosítóval.

Talán később, gondolta a kreátor, miközben a pókháló legvastagabb szálainak csomópontján csüngött. *Miután elrendeztem Boba Fett ügyét.* Kud'ar Mub'at lelki szemei előtt felrémlt a markát ütő tetemes kreditmennyiség. Beszélni fog az Egyenlegvezetővel, de talán akkor elvonulhat egy kicsit a munkától.

– Menj, és szólj a Dokkolónak meg a Kapocsikreknek – Kud'ar Mub'at inkább az Azonosítót bízta meg ezzel a jelentéktelen feladattal, minthogy a háló kommunikációs neuronjain keresztül közvetítette volna az utasítást. – Mondd meg nekik, hogy álljanak készen a vendégünk fogadására.

A kicsiny részegység felugrott, és a háló félhomályba vesző zezugos folyosóin keresztül elsietett a távoli leszállóállás felé.

Ez legalább lefoglalja egy darabig, gondolta Kud'ar Mub'at. Gyengéden félretolta az Őrszemet, és a saját egyik összetett szemét illesztette a kilátóablakhoz, majd végigpásztázta a csillagos égboltot, hátha meglátja az üzletfelét és egyben az ellenségét.

Már régen rájött, hogy mindig ez a legrosszabb része a munkának. *Még a huttokkal is szívesebben lennék,* gondolta Boba Fett. Ez pedig jelentett valamit. A hutt paloták, mint például Jabba tatuini rezidenciája, melegágyai voltak a féktelen romlottságnak. Akárhányban járt is eddig – akár egy foglyot szállított le, akár személyesen gyűjtött be egy vérdíjat –, mindig úgy érezte, mintha a galaxis összes mocskával és selejttjével teli emésztőgödörben

lenne. Az a nemtörődöm érzéketlenség, amivel Jabba képes volt megszabadulni az alattvalóitól, mindig feldühítette – főleg ha a kedvenc rankorját használta erre a célra, amiről már sokat hallott, de látni még sosem látta. Miért kell megölni valakit, ha semmi üzlet nincs a dologban? Esztelen pocskolása a pénznek, időnek és életnek. Kud'ar Mub'at hálójánál azonban még a hutt palotája is vonzóbb helynek tűnt.

A csúcsos henger alakú képződmény lassan beúszott a *Slave I* látómezejébe, és egyre közelebb ért. Egyáltalán nem nézett ki mesterséges eredetűnek, leginkább ragasztó és vékony fonalak kaotikus egyvelegének tűnt, amit egy koréliei kotorékpátkány hordott össze tébolyodott buzgalmában. Ahogy Kud'ar Mub'at hálója egyre inkább betöltötte a pilótafülke ablakát, Fett a selyemszálak szövevényében itt-ott kiálló gépdarabokat, alkatrészeket vett észre. Elég régóta állt már kapcsolatban a kreatórral ahhoz, hogy tudja, Kud'ar Mub'at a legértéktelebnek kacsatnak sem tudott ellenállni, mindent megvett. A pókháló egyes részei már-már múzeumnak is beillő tárházai voltak a kiszuperált teherhajóknak és egyéb roncsoknak. Míg a jawák legalább a haszon kedvéért foglalkoztak a fémhulladék és használt droidok kereskedelmével, a póklény egyszerűen felhalmozott mindent, és saját teste váladékával beleszította az űrben sodródó hatalmas hálókompexumba.

Boba Fett persze azt is tudta, hogy Kud'ar Mub'at szándékosan, talán álcázásképpen tett csupa értéktelen hulladékot közszemlére a háló felszínén. Nem mindenki állt olyan szoros munkakapcsolatban a kreatórral, mint ő, és azon néhány alkalom során, amikor a háló belsejében járt, nem megvetendő kincsekre lett figyelmes. Ezeket valószínűleg pórul járt kuncsaftok voltak kénytelenek hátrahagyni a tartozásaik fejében. Annál mindenképpen jobban jártak, mintha megpróbálták volna átverni a póklényt.

Halványzöld fénypontokból kirakott durva kör jelezte a háló leszállódokkját. Kud'ar Mub'at egyik teremtménye – a Jelző, ha nem csalt Fett emlékezete – egy foszforeszkáló, hosszú farkát hurokba tekerő

részegység volt az. Kud'ar Mub'at hagyott annyi intelligenciát kifejlődni a kígyószerű hálószemben, hogy bizonyos egyszerűbb fényjelek kiadásával még a hajók landolását is segíteni tudja. Egy másik csoport részegység a villódzó körön belül még ennyi ésszel sem rendelkezett, csupán érzékelték egy úrjármű közelségét, és a threndriai kacsvirághoz hasonló nyúlványaikkal megragadták és biztonságosan rögzítették azt. Boba Fett kifejezetten utálta az ostoba kapcsolényeket, a hajlékony, rozsdavörös vákuumálló pikkelyekkel borított végtagjaikkal együtt. Már többször mondta Kud'ar Mub'atnak, hogy ha a távozása után csak egy darabkát is talál a *Slave I* borításán az undorító nyúlványokból, visszafordul, és rövid távú vonósugárral egyenként tépi le a részegségeket a hálóról. Ez pedig nem lett volna kellemes érzés Kud'ar Mub'at számára, hiszen a bonyolult idegszálakon keresztül az élő háló minden egyes darabja összeköttetésben állt a kreatórral.

Leállította a *Slave I* hajtóműveit, de még így is elég lendülete maradt, hogy lassú, de egyenletes sebességgel odalebegyen a dokkhoz. A fénykörön belül az álmukból éppen ébredező rögzítőkapcsok lassan elfoglalták a helyüket.

– Á, kedves Fett barátom – üdvözölte egy magas hang, amikor a fejevadász a leszállódokk zsilipajtáján belépett a háló szűkös belsejébe. – Leírhatatlan öröm a számomra, hogy újra láthatlak. Ennyi borzalmasan hosszú idő után...

Hagyd ezt. – Boba Fett felnézett, és a szeme sarkából egyből észrevette Kud'ar Mub'at egyik mobil hangképző részegységét. A teremtmény alig volt több egy fénylő rostkötegen lógó csökevényes szájnál. A kreatór nemrégiben bocsáthatta ki magából, hiszen az idegszál még fehér volt, nem lepte el a háló belsejében mindenütt lerakódó mocsok. – Üzleti ügyben jöttem, nem beszélgetni.

Az apró hangdoboz Fett nyomában, apró karmaival a bordázott folyosó tetején húzódó vezérfonalba kapaszkodva elindult a folyosón.

– Igen, ez valóban az én régről ismert fejedelmem barátom, éppoly bátor és elszánt, ahogy az emlékezetemben él! Milyen reménytelenül hosszú ideig voltam kénytelen nélkülözni velős, ám annál lenyűgözőbb társaságodat.

Fett szótlánul lépkedett, a csizmás lábai alatt bebesüppedt a folyosó szövevényes padlója. Ha valahol megfogódzkodott, a vastag kesztyűje alatt kisülő szinapszisok villantak fel egyre halványuló koncentrikus körökben, mintha egy követ ejtett volna a foszforeszkáló planktonokkal teli óceánba. A falakon fényegységek – a háló külsején látott Jelző kisebb testvérei – izzottak fel előtte, majd sötétültek is el gyorsan, ahogy elhaladt mellettük. Fett úgy sejtette, hogy amikor Kud'ar Mub'atnak nem voltak vendégei, a háló teljes sötétségbe borult. A kreátornak nem volt szüksége fényre, hogy a saját elméje szülte képzeletvilágát belsejében tájékozzon.

– Itt vagy hát teljes valódban! – Ahogy Boba Fett átbújt egy megkeményedett selyemköteg alatt, ismét felhangzott ugyanaz a hang – mintha egy fémlemez szakított volna ketté. – Tudtam, hogy visszatérsz, még hozzá a siker diadalával. – A szavai immár hangosabbak voltak, legalább annyira a saját szájából jöttek, mint az apró hangképző dobozból. – Rádásul a téged olyannyira megszokott pontossággal.

Boba Fett belépett a háló központi termébe, ahol végre teljesen kiegyenesedhetett. Feltnek végig olyan érzése volt, mintha a kreátor agyának központjába hatolt volna be, és nem is teljesen alaptalanul. Valójában a háló egyszerre volt Kud'ar Mub'at lakhelye és a saját testének része is. Egyazon, elválaszthatatlan entitás. *Ő is ugyanúgy a páncéljában él, gondolta Fett, akárcsak én.*

– Visszatértem, ahogy ígértem – emelte a kreátorra a tekintetét Fett a sisak takarásában. – Nem volt nehéz feladat.

– Hát persze, egy olyan sokoldalú tehetségnek, mint te vagy. – Kud'ar Mub'at összetett szeme a látogatóját fürkészte. Egyik ízelt, szőrös lábával kecses udvariaskodó mozdulatot tett a terem állott levegőjében. – Gondolom, nem léptek fel komplikációk.

– Csak a szokásos – válaszolta a fejavadász karba tett kézzel. – Egypár fejavadász megpróbálta elhappolni előlem a férfit, de nem sikerült neki.

– Ó! – A kreátor szeme éjfekete drágakőként ragyogott fel izgalmában. – És leszámoltál velük?

– Nem volt rá szükség. – Fett tudta, hogy Kud'ar Mub'at mennyire szerette a harci történeteket, minél több vér folyt, annál izgatottabb lett. Most azonban nem volt hangulata ahhoz, hogy a póklény kedvére tegyen. – A szokásos balfácánok voltak, akiket a Fejavadász Céh küld ki. Célszerűbb megkerülni egy kupac nerfrágyát, mint belelépni a közepébe.

– Micsoda szellemesség! Teljesen elkápráztatsz! – Kud'ar Mub'at a hátsó lábaival felhúzta magát a mennyezetre. – Kapcsolatunkban külön gyönyör a számomra, hogy részem lehet a sziporkázó válaszaiddban. – A fészek, amelyben eddig a fakó hasán feküdt, most hangosan szuszogva újra feltöltötte levegővel a légpárnáit. Kud'ar Mub'at végigkúszott a mennyezeten, míg végül már közvetlenül a fejavadász arca előtt lógott egy selyemszálon. – Hát nincs esetünkben többről szó, mint üzleti kapcsolat, kedves Fett? Kérlek, mondd, hogy igen. Mondd, hogy barátok vagyunk, te és én.

– A barátság – mondta Fett hidegen – nagy felelősséget jelent az én szakmámban. – A jellegzetes sisakba bújtatott fejét elhúzta a kreátor csillogó szemei és V alakú vigyora elől. – Nem azért vagyok itt, hogy szórakoztassalak. Fizesd ki a letétbe helyezett védíjat, átadom az árut, és már megyek is.

– És legközelebb megint jössz – követte Kud'ar Mub'at a fejeadászt egy másik pár ékkőszerű szemével. – Ami persze számomra elmondhatatlanul sokára lesz, bármikor jössz is.

Talán ez *a munka legkibírhatatlanabb része*, gondolta Fett. Lenyomozni valakit, végigüldözni a galaxis hosszában, elfogni, elszállítani, vagy éppen megölni, ha azért fizettek – mindezek a dolgok élvezetet jelentettek a számára, próbára tették, és egyben bizonyították a képességeit. Amikor azonban a megbízóval kellett találkoznia – legyen az közvetlen tárgyalás akár Lord Vaderrel a Birodalom részéről, akár a behemót Jabbával, vagy éppen egy Kud'ar Mub'athoz hasonló közvetítő igénybevételel történő tranzakció –, Boba Fett mindig kényelmetlenül érezte magát. Minden egyes alkalommal ugyanúgy zajlott. *Sosem akarnak fizetni*, merengett a fejeadász. *Az árut azonnal meg akarják kaparintani, de a kreditejktől már annál kevésbé szívesen válnak meg.* A huttoknál ez mindig érzelmi kérdés, legalábbis kezdetben. A hűtlenség legcsekélyebb jelére feltörő megalomán indulataik hatalmas, észbontó vérdíjak kitűzésére sarkallták őket, aztán később, amikor egy kicsit már lehiggadtak, felülkerekedett a fajukra jellemző velük született kapzsiságuk, és megpróbálták lealkudni az árat. Az úgynevezett Fejeadász Céh tagjai hajlandók voltak az ígért pénz töredékével, nem egyszer még akár a tíz százalékával is beérni. Ez volt az egyik oka, amiért Boba Fett mélyen megvetette őket: ő egy kredittel sem fogadott el soha kevesebbet, mint amiben megállapodtak, és most sem szándékozott változtatni a szokásán.

– Más egyéb dolgaim is vannak – mondta, és ez igaz is volt. A galaxis hatalmas volt, tele sötét, félreeső zugokkal, távoli bolygókkal és csillagrendszerekkel, amelyek remek búvóhelyül szolgálhattak. És mindig akadtak olyanok, akik szerettek volna megbújni

valahol, vagy azért, hogy mentsék a kültakarójukat Palpatine császár könyörtelen haragjától, vagy azért, hogy remegő kezeikkel végre beletúr hassanak a Jabba ládáiból elemelt kredithalmokba. Még azok mellett a megbízások mellett is, amiket Boba Fett lefőlözött, maradt elég konc a Céh által kiküldött fejevadászok számára – az apraja, amivel Fett már nem ért rá foglalkozni. Azonban a sziszegő, fűjtató Kud'ar Mub'at minél tovább pocskolja itt a saját agyának zegzugos tekervényeiben az idejét, annál nagyobb az esélye annak, hogy a Céh valamelyik tagjának mégis sikerül elhalásznia egy zsíros munkát az orra előtt. Már maga a gondolat is feldühítette volna, feltéve hogy az okatlan düh, mint olyan, szerepelt volna a hideg és számító elméje szótárában. Így csupán halálos nyugodtsággal pihentette a láthatatlan tekintetét Kud'ar Mub'at rovarszerű arcán.

– Fizess ki, és utána egy perccel sem tartalak fel tovább a *saját... ügyleteid*től.

A galaxisban mindenki tudta, hogy milyen ügyletei voltak Kud'ar Mub'atnak. A kreátorhoz hasonló teremtmény nem akadt még egy az univerzumban. Ha valamely távoli bolygón éltek is fajtársai a saját maguk termelte, idegszálakkal átszótt szövevényes hálótestükben, még senki nem talált rájuk. Fett persze hallotta hírét – azokból az időkből, amikor még messze nem ő volt a galaxis legrettegettebb fejevadásza – Kud'ar Mub'at ősenek, egy másik kreátornak, akinek Kud'ar Mub'at maga is csak egy részegysége volt, egy fel-alá rohangáló, az idegkötegét köldökzsinórként maga után húzó félintelligens teremtmény. A szülő azonban elkövette azt a hibát, hogy hagyta, hogy az egyik fiókája egy kicsit túl éretté, túl önállóvá váljék. Aztán persze megfizette az árát, a háló új tulajdonosa, a trónfosztó Kud'ar Mub'at megölte és bekebelezte. *Meghalt a kreátor*, gondolta Boba Fett undorodva, *éljen a kreátor*. Még a

huttok, a hatalmas étvágyukkal és kegyetlen faji csatározásaikkal együtt sem mentek el odáig, hogy felfalták volna a valamilyen kétes alvilági vállalkozás megszerzése miatt elpusztított fajtársukat.

A csillagok közt sodródó háló pedig a kreátor ügyleteinek helyszíne lett. *Valakinek* mindig vállalnia kellett a galaxisban a harmadik fél, a közvetítő szerepét, különösen, hogy az ügyfelei között a világegyetem legveszedelmesebb bűnözői is előfordultak. Ha valaha létezett is íratlan becsületkódex a tolvajok között, azok az idők régen elmúltak. Boba Fett sosem csapta be egyetlen megbízóját sem, bár az igaz, hogy jó néhányat kénytelen volt megölni közülük. Ha mindenki hozzá hasonlóan betartotta volna a szabályokat, akkor nem lett volna szükség Kud'ar Mub'athoz hasonló közvetítőre. Mivel azonban volt, a kreátor tisztes százalékot zsebelhetett be a szolgálataiért – üzleteket ütött nyélbe két meglehetősen kétes múltú egyén között, megőrizte a nála letétbe helyezett vérdíjakat, vagy éppen leszállította az átadott foglyot a megbízónak. A Fejvadász Céh szinte kizárólag Kud'ar Mub'at igénybevételeivel dolgozott, Boba Fett csak akkor, ha a megbízója direkt így kérte, és a kreátornak járó százalék nem a neki járó vérdíjból került levonásra.

– De kedves, kedves Fett... – miközben Kud'ar Mub'at a háló mennyezetén csüngött, összedörzsölte a legkisebb és legmozgékonyabb pár végtagját. – Nemcsak a leírhatatlanul nagyra becsült társaságod az, ami miatt minél hosszabbra szeretném nyújtani az itt-tartózkodásodat szerény hajlékomban. Említetted, hogy teljesen természetes módon saját üzleti ügyeidet sietnél intézni. Beszéljünk mi is egy kicsit az üzletről. Ismersz... – csillant fel Kud'ar Mub'at szeme. – Erről is ugyanolyan szívesen beszélek, mint bármilyen más témáról. És a kettőnk üzleti érdekeltségei ezúttal

ismét találkoznak egymással. Hát nem örvend a szíved a hír hallatán?

Boba Fett végignézett a kreátor keskeny arcán, és megpróbálta kifürkészni a mézesmázos kulcsin mögött megbúvó valódi szándékot.

– Milyen üzletről beszélsz? – Ha valaki kitűzött egy vérdíjat, arról általában a *Slave I* fedélzeti, direkt erre a célra programozott kommunikációs szenzorai révén értesült. – Személyes megbízás lenne?

– Ó, hogy te milyen éles elméjű vagy! – A kreátor elülső végtagjaival halk, kaparászó hangot hallatott. – Ami persze nem is csoda, ha valaki ilyen sikereket ér el a szakmájában. Igen, kedves Fett, egy kifejezetten személyes megbízásról.

Ez már felkeltette a fejvadász érdeklődését – pontosabban ez volt idáig az első mondat, ami igazán felkeltette az érdeklődését. A személyes megbízások jelentették a csúcst a fejvadászszakmában. Gyakran előfordult, hogy az ügyfél valamilyen okból kifolyólag maximális diszkrécióval szeretett volna elfogatni egy szökevényt. Ha nyilvánosan tűzte volna ki a vérdíjat, a titoktartásra kersztet vethetett volna, ezért ilyenkor közvetlenül kereste meg a kiválasztott fejvadászt. Ez pedig legtöbbször Boba Fettet jelentette, hiszen az évtizedek során számtalanszor bebizonyította már, hogy nemcsak rátermett, de a szája sem jár feleslegesen.

– Ki a megbízó? – Ez ugyan nem bírt különösebb jelentőséggel, de néha megkönnyítette a feladatát. Ha pedig az egészket Kud'ar Mub'at intézi, az azt jelenti, hogy a megbízó tényleg nem akarja nagydobra verni a küldetést, hogy még a vadász sem tudhatja meg, ki is tűzte ki a vérdíjat. – A huttok egyike?

– Ezúttal nem – vette fel Kud'ar Mub'at a mosolygóshoz legközelebb álló arckifejezését. – Te és én az utóbbi időben rengeteget dolgoztunk Jabbának és a felebarátainak. Miután átadtam nekik a mi

kedves Posondum barátunkat, nem lennék meglepve, ha egy ideig összébb húznák az erszényük szíját. Nem, ne szólj egy szót sem... – emelte fel egyik elülső lábát. – Nem kell emlékeztetned, hogy addig senkit nem adsz át senkinek, amíg meg nem kapod a pénzedet. Egyenlegvezető! – A kreátor metsző hangja végighullámzott a háló egészén. – Ide hozzám! Most rögtön!

Kud'ar Mub'at könyvelőrészegysége óvatosan végigrohant a tartószálakon, és belépett a központi terembe. Az összes teremtmény közül Boba Fett szívéhez ez állt a legközelebb – és nemcsak azért, mert ez a részegység adta át ténylegesen a szülőjénél letétbe helyezett védijakat. A rákszerű Egyenlegvezető, ahogy Kud'ar Mub'at hívta a saját maga növesztette lényt lakonikusan, érzelmektől mentesen látta el a feladatát, és ez a hozzáállás Fettet önmagára emlékeztette. Sajnálni fogja – már amennyire tőle telik –, amikor Kud'ar Mub'at egyszer majd úgy dönt, hogy az aprócska könyvelőegység már elég önállóságra tett szert. Az Egyenlegvezető, a többi részegységhez hasonlóan a kreátor gyomrában fogja végezni, mielőtt még veszélyt jelenthetne annak függetlenségére vagy a háló fölött gyakorolt uralmára – ami pedig annak idején Kud'ar Mub'atnak sikerült.

– Boba Fett, folyó tranzakció, a jelenlegi egyenleg... – A könyvelőrészegység hajlékony testével odamanőverezett a fejadász vállához, és a szemnyúlványát vízszintesen elhúzva a jellegzetes sisak előtt, elvégezte a szükséges vizuális azonosítást. – Egy pillanat...

– Csak nyugodtan – mondta Fett. – A pontosság fontos erény. Az Egyenlegvezető nem szólt semmit, de egy villanásnyi ideig eltöprengett azon, hogy ha testben nem is, lélekben a fejadász és ő nagyon hasonlóak egymáshoz.

– Korábbi egyenleg nulla – fejezte be a röpke

fejszámolást az Egyenlegvezető. – Egy darab, Nil Posondum nevezetű humanoid lény leszállításáért, a hutt fennhatóság alá tartozó Transzgalaktikus Fejlesztő és Beruházó Konzorcium megbízásából a kifizetendő összeg húszezer-ötyszáz kredit. – A részegység a kreátor felé lendítette a szemnyúlványait. – A közvetítői jutalékot a huttok már előzetesen lerótták. A vérdíj teljes összege kifizethető Boba Fettnek.

– Természetesen – dünnyögte Kud'ar Mub'at lágyan.
– Ki vonná kétségbe?

A szemnyúlványok visszafordultak Fетthez.

– A Nil Posondum nevezetű személy pedig él, és a kritériumoknak megfelelő állapotban van, leszámítva a normális gyakorlat során előforduló bizonyos, nem jelentős sérüléseket?

Boba Fett a sisakja elé emelte a csuklójára rögzített kommunikációs egységet. Egy apró vörös fénypont jelezte, hogy töretlen az átvitel a *Slave I* fedélzeti berendezései felé.

– Gamma Nyolcas megfigyelőnyílást kinyitni. – Ez a megfigyelőpont egyenesen a hajó rakterében kialakított cellákra nézett. – Külvédelmi rendszereket deaktiválni.

Az Egyenlegvezető egy másodperc múlva felnézett a szülőjére.

– Nevezett célszemély megfelelő állapotúnak látszik.
– A kijelentés sokkal inkább Boba Fettnek szólt, mint a kreátornak; a kamera képét egy optikai részegység már közvetítette a Kud'ar Mub'atot a könyvelővel és a háló többi teremtményével összekötő idegpályákra. – Megkezdem a tranzakciót.

Ez is egyike volt azon dolgoknak, amelyek egyszer a könyvelő végét fogják jelenteni – nem várta meg a kreátor utasítását. Boba Fett úgy számította, hogy amikor a legközelebb idelátogat, már egy újonnan kibocsátott könyvelőrészegység fogja számon tartani

Kud'ar Mub'at bonyolult pénzügeit.

– Őszintén remélem, hogy örömet fogod lelteni a kreditekben, amelyeket természetesen teljes mértékben kiérdemeltél. – Kud'ar Mub'at figyelte, ahogy Boba Fett ruhájának egyik belső zsebébe csúsztatja a zárjeggyel ellátott kreditköteget. Az Egyenlegvezető dolga végeztével félrehúzódott a terem egyik sarkába. – Gyakran elgondolkodom... – húzódott közelebb mosolyogva a kreátor –, hogy tulajdonképpen mit kezdesz a kapott pénzzel? Nyilvánvalóan tetemes költségeid vannak, amelyek az ilyen színvonalú működéshez elengedhetetlenek: a felszerelés, a hírszerző hálózat, miegyéb. De azt is tudom, hogy még ezek felett is rengeteg marad. – Kud'ar Mub'at egyik pár szeme rászégeződött. – Mire költöd?

Boba Fettet – rá abszolút nem jellemző módon – egy pillanatra előntötte a düh.

– Semmi közöd hozzá. – A *Slave I* műszerei jelezték, hogy a foglyot a hajó rakteréből átszállították a hálókompexum belsejébe, és hogy a külső zsilip biztonságosan lezáródott. Nehezen tudta csak leküzdeni a késztetést, hogy ne menjen most rögtön vissza a hajójára, és ne tűnjön el az űr hideg, végtelen mélye felé. – Beszéljünk inkább a kettőnk üzletéről, amit az előbb említettél.

– Á, igen! Természetesen! – Kud'ar Mub'at megfeszítette a tartólábait, aminek következtében a szelvényezett törzse fel-alá kezdett himbálózni a férfi szeme előtt. – Nos, nem teljesen olyan munkáról van szó, mint amelyekhez eddig hozzászoktál, nem elkapni kell valakit és masnival a nyakában visszahozni. De hát te olyan sokoldalú vagy, ugye? Biztos vagyok benne, hogy ezt is a téled megszokott magabiztossággal fogod intézni.

Fett mindig gyanakodni kezdett, ha egy megbízást a szokásostól eltérőnek neveztek. Ez a gyakorlatban

általában azt jelentette, hogy vagy a rá leselkedő veszély nagy, vagy a fizetéssel lesznek gondok. Esetleg mindkettő. Jabba kezdte gyakran így a beszélgetést, ha valami különösen veszélyes feladatra akarta megkérni.

– Kérdeztem valamit – morogta. – Ki a megbízó?

– Nincs megbízó – felelte Kud'ar Mub'at szemmel láthatóan nem zavartatva magát. – Legalábbis nem a megszokott értelemben. Ezúttal nem a harmadik fél szerepét játszom. Közvetlenül *nekem* dolgozom.

Egyre gyanúsabb. Kud'ar Mub'at mindig is a tökéletes közvetítő megtestesítője volt, a saját érdekeit gondosan különválasztotta az ügyfelei érdekeitől. Ezt pedig mindenki nagyra értékelte, még a leggátlástalanabb gonosztevők, mint Jabba, sem próbálták meg soha becsapni a kreátort. Nehéz volt elképzelni, ki vonhatta olyannyira magára Kud'ar Mub'at haragját, hogy a kreátor egyenesen Fett irgalmat nem ismerő szolgálatát akarja igénybe venni.

Ugyanakkor, Boba Fett gondolatai sebesen jártak a sisakba bújtatott fejében, *Kud'ar Mub'at bármit akar is, kétségtelenül meg tudja fizetni.* Fettnek nem volt szokása a megbízó szándékai felől érdeklődni – de segített azokat teljesíteni. Nem minden megbízás szólt élő elfogásról, abban is nagy gyakorlata volt, ha csak egy terjengő vértócsában heverő holttestet kellett valamely távoli bolygón hátrahagyni.

– Mit kívánsz hát tőlem?

– Előbb mondd meg – emelte fel az egyik elülső ízelt lábát Kud'ar Mub'at –, vagyis mondd el *még egyszer*, mit gondolsz a Céhről? Tudod, a Fejvadász Céhről.

– Semmit – felelte Fett, aztán megvonta a vállát. – Arra sem érdemes, hogy rágondoljak. Ha a tagjai közül bármelyik is érne valamit, már rég kilépett volna a Céhből. Az ilyen szervezetek azoknak a gyenge, ártalmatlan alakoknak valók, akik azt hiszik, hogy a nevetséges erőik egyesítésével halálosak

lehetnek. Tévednek.

– Kemény szavak ezek, kedves Fett barátom! Kemény szavak! A Céhen belül is vannak sikeres vadászok, akiknek az eredményei megközelítik a tiédet. A Céhet már sok-sok éve a legendás trandoshi Cradossk vezeti.

– Valaha tényleg legendaszámba ment – bölintott Fett kurtán –, mára azonban csak egy rozoga vénség, akármilyen agyafürt is. A kölyke, Bossk volt az egyik, aki megpróbált az utamba állni, amikor foglyul ejtettem Nil Posondumot. Ha a fiú csak tizedannyira tehetséges fejdász lenne, mint az apja volt annak idején, akkor most legalább egy vetélytársam lenne. De nem az, így nincs. A Fejdász Céh dicsőséges napjai már rég letűntek.

– Ó, kedves Fett barátom, úgy látom, a véleményed mit sem változott– csóválta meg porfoltos fejét Kud'ar Mub'at. – Rendíthetetlen, akárcsak te magad. Azt hiszem, nagyon busásan meg kell fizetnem a türelmedet, ha azt akarom, hogy elfogadd az általam ajánlott csekélyke feladatot.

Fett sisakja rezzenetlenül meredt a kreátorra.

– Ami pedig?

– Nagyon egyszerű. – Kud'ar Mub'at egymáshoz dörzsölte a két legelső lábának a hegyét. – Azt akarom, hogy *csatlakozz* a Fejdász Céhhez.

Nemcsak a kreátor összetett szemei lesték várakozásteljesen minden mozdulatát. Boba Fett magán érezte az aprócska rákszerű könyvelő és a háló összes többi részegységének az idegpályákon keresztül egybefonódó, összeadódó és végül a háló központi agyába visszavetülő tekintetét. Mind őt figyelték – és várták a válaszát.

– Egy dologban igazad van – felelte végül Boba Fett.

Kud'ar Mub'at szemei, ha lehet, még jobban felragyogtak.

– Igen? Miben?

Fett gyanakvása nemhogy eloszlott volna, de még inkább ott dobolt az elméjében. Az *egyszerű feladatok azok*, emlékeztette magát, *amelyekben általában meghal az ember.*

– Ez a feladat...

– Igen? – A köldökzsinórrjukkal a gazdájukhoz és egyben szülőjükhöz kapcsolt részegységek közelebb másztak Kud'ar Mub'athoz, mintha csak az egész háló összehúzódott volna.

– Sokba fog neked kerülni – bólintott lassan Boba Fett.

6

A kusza pókfonalak falába vágott apró ablakon keresztül egy mélybíborszínű szempár figyelte a hajó hajtóműveinek fénycsóvját a pislákoló csillagok között. Egy pillanattal később a ragyogó fénypont felvillant, majd eltűnt a szeme elől, ahogy a *Slave I* átlépett a hiperűrbe.

– Felség... – Kud'ar Mub'at egyik háztartásvezető részegysége megtorpant, aztán közelebb szaladt, és megrántotta a kilátóterem fakó padlóját söprő díszes, vastag köpeny szélét. – Gazdám látni óhajtana.

Xizor herceg elfordult az ablaktól. Hideg, hüllőszerű pillantásával végigmérte a remegő részegységet. Eltőprengett, ha a csizmája sarkával eltaposná, vajon végigfutna-e a fájdalomhullám a háló idegpályáin Kud'ar Mub'at kitinpáncélos koponyájába? Egyszer megérné kipróbálni, mindig is érdeklődéssel töltötte el bármiféle kísérlet, amelynek segítségével a galaxis élőlényeiben félelmet tudott kiváltani. *Egy nap*, mondta magának Xizor *Most nem lehet.*

– Mondd meg a gazdádnak – kezdte lágy, szinte békés hangon –, hogy rögvest ott leszek.

Amikor belépett a háló központi termébe, látta, hogy Kud'ar Mub'at gömbölyű hasával már visszatelepedett a párnázott fészkére.

– Á, kedves Xizor hercegem! – Ugyanazt a mézesmázos hangot használta, mint a már messze járó fejevadász esetében. – Tiszta szívemből remélem, hogy nem érezted kényelmetlenül magad abban a szűkös lyukban! Nagy az én bánatom, nagy az én szégyenem, hogy csak ilyen szerény...

– Tökéletesen megfelelt – vágott közbe Xizor. – Ne foglalkozz vele. – Izmos karjait összefonta a mellkasa előtt. – Én sem mindig a császári udvar pompájával vagyok körülvéve. Néha... – A herceg szájának szöglete halvány félmosolyra húzódott. – Néha a körülmények – és a körülöttem lévők – sokkal kevésbé kifinomultabbak.

– Ó – bölintott gyorsan Kud'ar Mub'at. – Értem.

A kreatornak több esze volt annál, semhogy tovább firtassa, mire célzott előkelő vendége. Az a két szó, hogy „Fekete Nap” még itt, a háló biztonságában is tabu volt. A hallgatás aranyszabálya biztosította, hogy senki ne fedhesse fel Xizor kettős létét. Az egyik univerzumban Palpatine császár hűséges alattvalója volt, a másikban egy félelmetes bűnszövetkezet vezetője, amely, ha hatalomban nem, de kiterjedésben bátran felvehette a versenyt magával a Birodalommal is.

– Elvállalta a munkát – jelentette ki Xizor kérdés nélkül.

– Természetesen elvállalta. – Kud'ar Mub'at idegesen babrált a pneumatikus fészekalj léghólyagjaival. – Boba Fett értelmes teremtmény. A maga módján persze. Nagyon gyakorlatias, amit én kifejezetten értékelek benne.

– Amikor azt mondod, „gyakorlatias” – jegyezte meg Xizor –, úgy érted... „megvehető”.

– Hogy lehetne másként megfogalmazni? – Miközben

Kud'ar Mub'at ránézett, a szeme megtelt ártatlansággal. – Ó, kedves Xizor... mi mindannyian üzletemberek vagyunk. *Mindannyiunkat* meg lehet venni.

– Beszélj a magad nevében. – Az eddigi félmosoly egyszeriben gúnyos vigorrá változott. – Én inkább a vevő szeretek lenni.

– Ó, én pedig leírni sem tudom az örömet, hogy azok közé tartozhatom, akiknek szolgálatait megvásároltad. – Kud'ar Mub'at igyekezett kényelmesebben elhelyezkedni a fészkében. – Remélem, hogy nagyszerű terved, aminek talán én is apró, ám nélkülözhetetlen része vagyok, úgy sül el, ahogy azt a te végtelen bölcsességében kigondoltad.

– Úgy fog – mondta Xizor. – Ha a rád bízott feladat többi részét is olyan pontosan végzed el, mint Boba Fett átverését.

– Nem vagyok méltó a dicséretre – hajtotta meg mélyen a fejét Kud'ar Mub'at. – Színészi képességeim sajnálatosan korlátozottak, ám úgy tűnik, ez esetben talán elegendőnek bizonyultak.

A kreatornak nem kellett mást tennie, mint a saját cselszövő valóját adni, hogy felállítsa a csapdát, amibe Boba Fett már amúgy is belegabalyodott. A központi terem egyik részegysége egy egyszerű hangrögzítő volt, egy lábakon járó dobhártya, amely a többi teremtményhez hasonlóan része volt a háló kiterjedt idegrendszerének. Xizor herceg búvóhelyén Kud'ar Mub'at egy másik szülőtte a fallin fülébe súgta mindazt, ami a fejedés és a kreatör között elhangzott. Kud'ar Mub'at nemcsak az őket körülvevő hálót szövögette. Fett ugyan még nem vette észre, de máris láthatatlan szálak tekeredtek a csizmája köré, és húzták megállíthatatlanul a végzete felé.

Xizor szinte már megsajnálta a fejedészt. A hüllőszerű fallin faj még a trandoshiaknál is hidegebb vérű volt – akikhez az idősödő Cradossk és a hirtelen

haragú fia, Bossk is tartozott –, Xizor még életében nem érzett szánalmat senki iránt. Akár Palpatine császár ügyéért küzdött, akár a Fekete Nap útját egyengette titokban, Xizor minden útjába kerülő lényt ugyanazzal a hideg szenvtelenséggel manipulált, mintha csak bábuk lennének az élet játszójában. Irányította és felhasználta őket, ahogy a helyzet megkívánta; ha pedig úgy hozta a sors, gondolkodás nélkül feláldozta. *Mégis*, gondolta Xizor, *egy olyan lény, mint Boba Fett...* A fejedelmű legalább kivívta az elismerését. Ha ránézett a sisakra, egy olyan érzéketlen, könyörtelen tekintetet látott mögötte, ami akár a sajátja is lehetett volna. *Küzdeni fog az életéért. Keményen fog küzdeni...*

A csapda azonban részben már összezárult Boba Fett körül. A dolog pikantériája volt – Xizor legnagyobb öröme –, hogy Fettet a saját heves természete ítélte pusztulásra. Mindaz, ami korábban megannyi halálos szituációból húzta ki élve, most a végétét fogja jelenteni.

Kár érte, merengett Xizor. Ha másik játszómáról lenne szó, egy hozzá hasonlóan erős figurának jó hasznát vehetné. Csak a legbriliánsabb játékosok mertek megkockáztatni egy ilyen stratégiai áldozatot. Most azonban egyedül azt sajnálta, hogy még ha szükségszerűen is, de elveszít egy pótolhatatlan vadászt és gyilkost.

– Bocsásd meg nekem, hogy a legalkalmatlanabb pillanatban közbeszólok – törték meg a gondolatait Kud'ar Mub'at sipító szavai –, de van még egy apró, szinte elhanyagolható dolog, amivel foglalkozni kéne. Hogy biztosítsuk terveid maradéktalan megvalósulását, amelyek zsenialitása természetesen egy percig sem lehet kétséges...

– Természetesen – pillantott rá kedélyesen Xizor az élő vackában ücsörgő kreatorra. – Szeretnéd, ha kifizetnék.

– Csakis a rend kedvéért. Merő formalitás. – Kud'ar

Mub'at intett a könyvelőrészegységnek, hogy lépjen a herceg elé. – Biztos vagyok benne, hogy megérted.

– Tökéletesen. – A herceg elnázta, ahogy az Egyenlegvezetőnek nevezett részegység fűrgén odaszalad elé. Kud'ar Mub'at megfelelő és azonnali ellenszolgáltatás nélkül semmit sem tett. – Elég sokszor kötöttünk már üzletet ahhoz, hogy magamtól is emlékezzek rá.

Néhány másodperccel később, amikor a kreditek jóváírása megtörtént, az Egyenlegvezető a szülője felé fordította a szemnyúlványát.

– A herceg egyenlege rendezésre került, fennálló tartozása jelenleg nincs. Az érvényben lévő megállapodás szerint a végső fizetség a Fejvadász Céh helyzetének megnyugtató rendezése után esedékes. – Az Egyenlegvezető meghajtotta a fejét Xizor felé, majd visszatért a központi terem falán elfoglalt helyére.

– A dolgok jól alakulnak – mondta Xizor. – Eddig. – A hajóját, a *Viragót* még korábban iderendelte a legközelebbi csillagrendszer egyik holdjának árnyékából. – Ügyelni fogok rá, hogy ez a továbbiakban is így maradjon.

– Mi sem természetesebb ennél. – Kud'ar Mub'at pálcikaszerű lábaival utasításokat osztogatva néhány teremtményét azonnal elküldte, hogy készítsék elő a háló leszállódokkját. A Boba Fett vezette *Slave I* nem sokkal ezelőtt távozott, a foglyot a legsötétebb, sűrűre szövött helyiségben hagyva. – Emiatt egy percig sem kell aggódnod. – Xizor tudta, hogy amint kiteszi a lábát innen, a kreátor máris felveszi a kapcsolatot a huttokkal, hogy átadja a fejvadász prédáját, és behajtsa a közvetítésért neki járó díjat. – Minden a legnagyobb rendben lesz...

Miközben Xizor herceg végigment a dokkhoz vezető folyosón, még mindig a fülében csengett Kud'ar Mub'at sipákoló hangja. El is határozta nyomban, hogy amint visszaér a Császár udvarába, eltölt

néhány idegnyugtató órát saját fallin gárdájának mély, dallamos beszédét hallgatva. Az majd kimossa a fülét bántó sivitás maradékát is.

– Micsoda bolond – motyogta Kud'ar Mub'at zord elégedettséggel. Pillanatnyilag a megnevezés mind a két teremtményre érvényes lehetett. Mind Xizor herceg, mind Boba Fett éppen valahol a hiperűrben száguldott az úti célja felé: Fett, hogy találkozzon az olyannyira lenézett Fejvadász Céhvel, Xizor a Birodalom hatalmat jelentő sötét útvesztői felé. Egyikük sem sejtette, hogy mibe csöppentek, nem vették észre a testüket máris körülfonó finom pókfonalakat. *Nem is sejtik*, gondolta Kud'ar Mub'at. A dolgok tényleg örvendetesen alakultak. Már *szövöm a hálót, amibe mindketten bele fognak ragadni*.

Egyik rövidebb, hegyes végtagjával megsimogatta a könyvelőrészegység páncélját.

– Hamarosan – mondta. – Hamarosan annyi kredit üti a markunkat, hogy nem győzöd majd számon tartani. – Kud'ar Mub'at véleménye szerint az igazi hatalmat a kézzel – pontosabban bármilyen karmos végtaggal – fogható gazdagság jelentette. Csak a Palpatine-hoz és a hírhedt szárnysegédjéhez, Darth Vaderhez hasonló mániákusok értékelték mindennél többre a remegő, hajbókoló alattvalók tengerének látványát. Xizor is ilyesfajta hatalom után ácsingózott, a Fekete Napban összeverbuválódott bűnöző cimborái nyilván semmit sem tudtak a vezetőjük hosszú távú terveiről. És valószínűleg soha nem is fognak rájönni. Egyes csapdák a biztos halált jelentik az áldozatuk számára.

– Remek. – Az Egyenlegvezető összeütögette a saját csökevényes karmait, mintha már alig várná az újabb feladatot. – Jelenleg az összes egyenlegünk állapota megnyugtató.

Volt valami a részegység tömör válaszában, ami

nyugtalanította Kud'ar Mub'atot. Ezt a teremtményt még régebben bocsátotta ki magából, és azóta a háló leghasznosabb alkotójává nőtte ki magát. *Hús a húsból*, merengett Kud'ar Mub'at, *selyem a selyemből*. És nem lebecsülendő mennyiségű agy: ha belenézett az Egyenlegvezető összetett szemeibe, mintha csak a saját egykori, számítgató mását látná. Vajon a teremtmény már felfedezte a kapzsiság gyönyörét? Ez volt a lényeges kérdés. *Rajta kell majd tartanom a szemem*, döntötte el magában a kreátor. A kapzsiság magasabb rendű érzés volt, talán mind közül a legfontosabb. Amikor pedig megmutatkoznak a jelei az apró részegységben, Kud'ar Mub'at kénytelen lesz azonnal megölni és bekebelezni. A kreátor nem szeretne volna úgy végezni, mint a saját őse annak idején: egy öntudatára ébredt részegység reggelijeként.

Figyelte, ahogy az Egyenlegvezető behúzódik a háló egyik félhomályos zugába. *Remélem, egy ideig várhatok még vele*, gondolta Kud'ar Mub'at. Bonyolult üzleti ügyei kritikus ponthoz értek, most egyszerűen nem tudná nélkülözni egy kifejlett könyvelő képességeit.

Kud'ar Mub'at végül úgy döntött, hogy majd később visszatér a dologra. Lehunyta az összes pár szemét, és arra a kredithalomra gondolt, amely hamarosan a háló kincsestárát gazdagítja majd.

A munka végén jön a takarítás. A *Slave I* funkcionális hajó volt, nem valami luxusjacht, amit egy kellemes délutáni csillaghajókázásra terveztek. Azonban Boba Fett ennek ellenére igyekezett a lehető legnagyobb rendben tartani a hajóját. A hajótest apróbb külső horpadásait és sérüléseket trófeaként, a túlélő csaták emlékeként sosem javította ki. A *Slave I* belseje azonban különös fontossággal bírt; esetleg az élete múlhatott rajta, ha nem tudott egyetlen

szempillantás alatt leolvasni egy kijelzőt vagy aktiválni egy fegyverváltót a rárakódott por vagy a rászáradt vérfolt miatt.

*Mindamellet*t, gondolta Boba Fett komoran, *ki nem állhatom a büzt*. Összeszorította az öklét, az ujjai közül szappanos fertőtlenítőoldat spriccelt a raktér padlóján árválkodó vödörbe. Volt valami gyomorkavaró az emberi félelem még a fémrácsok anyagát is átítató szagában. Az összes eddig tapasztalt, érzékszervekkel felfogható érzés közül – kezdve az andoi mocsárvilág maró kigőzölgésétől egészen a Vinnax rendszer ellenvákuumának szédítő spirálhalmazaiig – a pánik és elkeseredettség ezen molekuláris szignáljait találta a legidegenebbnek. Akármilyen apró szubkután szervecske volt is felelős a riadt verejtékezésért, belőle alapvetően hiányzott. Nem mintha nélküle született volna – egyetlen teremtmény sem született nélküle –, hanem egyszerűen nem létezővé tette, akaratának borotvaéles pengéje kimetszette a testéből. Az ősi mandalori harcosok, akiknek halálos harci öltözékét maga is viselte, a galaxisszerte még mindig számtalanszor újra és újra eluttogott legendák szerint ugyanilyen hideg, könyörtelen fenevadak voltak. Amikor annak idején először nézett le egyikük üres sisakjára – egy kihalt rém által hátrahagyott ereklyére –, a keskeny, kifejezéstelen sisakrostélyban a saját jövőjét látta meg, a halált hozó lényét, aki belőle válik majd.

Már *csak külsőleg ember*, merengett Boba Fett, miközben lemosta a legutóbbi foglya cellájának rácsait. Ezt művelte a félelem azokban, akik hagyták, hogy akár csak a csírája is megtelepedjen a lelkükben. A lény a ketrecben, korábban a Nil Posondum nevet viselte, valamiféle beszélő, hasztalanul alkudozó állattá korcsosult, mire Fett elért vele Kud'ar Mub'at hálókompexumához. A

halálfélelem és a rettegés a fájdalomtól, amit a huttok szántak az őket kijátszó alkalmazottnak, a legutolsó emberi vonást is kiölte az egykori könyvelőből.

Különös gondolat parázslott fel Boba Fett elméjében, ami aztán nem hagyta nyugodni, mintha csak egy geriniai csillagkövet forgatott volna a tenyerében. *Talán... emberibb lettem az embereknél.* Nem azért, mert bármit is hozzátett önmagához, hanem pont mert elhagyott, levedlette a fájának bűnös, rothadó tulajdonságait. A kesztyűs kezében tartott fertőtlenítő rongy végigcsúszott az egyik fémhideg rúdon, és elpusztította az útjába kerülő mikroorganizmusokat. Az ősi mandalori harcosoknak megvoltak a maguk titkai, amelyek aztán velük együtt szálltak a sírba. *És nekem is megvannak a sajátjaim.* Fett ismét belemártotta a rongyot a vödörbe. Tulajdonképpen ezeket a feladatokat nyugodtan rábízhatta volna a *Slave I* egyik takarítódroidjára, de jobb szerette maga csinálni. Ilyenkor legalább volt ideje ezeken a dolgokon töprengeni.

Miközben ellenőrizte a csuklójára erősített, a hajó pilótafülkéjével összeköttetésben lévő digitális kijelzőt, a fertőtlenítőszeres lé végigcsorgott az alkarján. A Fejvadász Céh előretolt bázisa már nem volt messze, és Fett készen állt a találkozóra – igaz őt sosem érte *készületlenül* semmi, amit a sors az útjába gördített. Legfeljebb azt fogja sajnálni, hogy véget ér ez a szusszanásnyi tétlenség, a két megbízás közti békés semmittevés. Igaz, másoknak ennél sokkal hosszabb pihenő adatik meg, a halál megmásíthatatlan békéje. Néha irigyelte ezeket az embereket.

Kinyitotta az üres cellát, és belépett. A félelem szaga már kevésbé érződött, a sisak szűrőin keresztül csak nyomokban érezte. Posondum nem hagyott felfordulást maga mögött, amiért nagyon hálás volt neki; némelyik foglyán annyira eluralkodott a pánik, hogy már a vegetatív funkcióiknak sem voltak urai.

A cella padlóját azonban karcolások borították.

Boba Fett csizmája alatt a fekete plasztoidborításon helyenként világosabb fémszínű vonalak éktelenkedtek. Elgondolkozott, mi okozhatta. Arra mindig ügyelt, hogy éles, hegyes tárgyakat sose hagyjon a foglyai közelében, amivel kárt tehetek volna magukban. Néhányan inkább vállalták volna az öngyilkosságot, semhogy szembenézzenek a sorssal, amit a bosszúra szomjazó megbízók szántak nekik.

Aztán rápillantott a cella sarkába lökött ételes tálcára. Nil Posondum hozzá sem nyúlt a szürke masszához, de a tálca egyik sarkát szögben visszahajtotta. Ahhoz elég hegyes volt, hogy belekarcolja a jeleket a padlóba, valószínűleg még akkor is ezen dolgozott, amikor Kud'ar Mub'at pókszerű teremtményei egy közlekedőjáraton át bemásztak a raktérbe, és ragadós fonalat köpve a fogolyra gúzsba kötötték, majd egyik börtöncellából átcipelték a másikba. Elég ideje volt tehát, hogy befejezze az üzenetet, bármit akart is megörökíteni.

Jelen pillanatban azonban nem volt ideje végigolvasni. Egy villogó vörös fénypont a kijelzőn tudatta vele, hogy a gép műszerei szerint ideje visszatérni manuális vezérlésre. A kilépést a hiperútból nem bírhatta a távvezérlőre, a *Slave I* irányhajtóművei túlságosan finoman, a legkisebb késlekedés nélkül működtek, arra az esetre számítva, ha az ellenségei és vetélytársai esetleg már a kilépési pontnál várnának rá. És ezúttal pontosan azoknak a fészkébe tart, akik talán a legkevésbé szívelik a galaxisban. Úgy számított, hogy az a kétbalkezes hüllőlény, Bossk már visszatért a Céh főhadiszállására, és a sebeit nyalogatva elpanaszolta ösének, Cradossknak, hogy milyen reménytelen küldetést is kapott. Azt viszont nyilván nem említette, hogy *miért* volt reménytelen a küldetés, és hogy *ki* győzte le ezúttal is, mint mindig. Cradossk már egy

eszesebb öreg hüllő volt – Boba Fett kénytelen volt elismerni, hogy néhány régebbi találkozásuk alapján még tiszteli is a Fejvadász Céh vezetőjét –, ő tudná, hogy mi a helyzet a szánalmas alattvalóival.

A mandalori harci öltözetbe egy optikai rögzítő is be volt építve, az apró lencsék a sisak rostélyának szegletében bűjtak meg. Boba Fett a foglyul ejtett könyvelő által hátrahagyott jelek fölé hajolt, de nem próbálta meg értelmezni azokat. Ehelyett a sisakjával végigpásztázott a padlón, és egy másodperc múlva a látottak máris a sisak biztonsági adatrögzítő egységébe kerültek. Így később, amikor majd ráér, nyugodtan foglalkozhat azzal, hogy milyen szánalmas sírfeliratot választott magának a könyvelő. Egyelőre a legkevésbé sem érdekelte az érzelgős nyavalygás. A vörös lámpa villogásával szinkronban egy sípoló hang is felhangzott, a *Slave 1*, az egyetlen igazi társa, a jelenlétét igényelte.

A piszkos, hideg vízzel teli vödört a cella padlóján hagyta. Még ha ki is ömlik, és végigfolyik a plasztoidborítású fémen, ha a soron következő foglyok lábai el is koptatják a padlóba vésett üzenetet, nem fog nagyon bánkódni. Az emlékezet már csak ilyen: a halottak hagyatékát legjobb elfelejteni, persze csak azután, hogy átvettük a hűvös-csatakos holttestükért járó fizetséget. Erre gondolt akkor is, amikor a keze összeszorult a préda nyaka körül. Kényszerítette magát, hogy erre gondoljon.

Aztán a lépcsőfokokon hangosan koppanó léptekkel Boba Fett felmászott a hajó pilótafülkéjébe. Ez a mostani feladat, Kud'ar Mub'at rejtélyes cselszövése lassan a kezdetét veszi. Hamarosan újabb fizetséget vasalhat be...

És újabb halottakat kell kitörölnie az emlékezetéből.

MOST

– Látni akarom. – A lány hideg, acélos tekintete bármelyik pengének becsületére válhatott volna. – És beszélni vele.

Dengar alig ismerte fel. Emlékezett ugyan a lányra Jabba palotájából, egyike volta zsiros hutt nagyszámú táncosnőinek. Jabba szerette a bájos teremtéseket, bár leginkább úgy tekintett rájuk, mint valami ingyencfalatra, mint a tucatszámra habzsolt kedvenc izgő-mozgó lárváira. És akárcsak a tekergő morzsák esetében, Jabba örömét lelte a csinos, fiatal nők halálában. A házi rankor, a palota alatti, csontokkal bélelt vermében pusztán Jabba vágyainak beteljesítője volt. Dengar egyszer maga is szemtanúja volt, amint egy riadt tekintetű, apró twi'lek nőtényt – Oola volt a neve – darabokra tépett a szörnyeteg. Ez még azelőtt volt, hogy Luke Skywalker megölte volna a rankort, amit pedig nem sokkal később a gazdája halála is követett. *Nem kár értük*, gondolta Dengar. *Egyikükért sem.*

– Miért? – A rejtkehely nagyobbik szobájának kőfalának vetve a hátát, biztos távolságot tartott a lánytól. – Jelenleg nem éppen a legjobb beszélgetőpartner.

A lányt Neelah-nak hívták, ennyit elárult neki, amikor a fejevadász rajtakapta, amint éppen a lejtős folyosón igyekezett lefelé. Sikerült meglepnie, és egy kupacnyi üres élelmiszeres láda mögül rávetette magát. Amikor a karja a lány torka köré fonódott, és másik kezével keményen hátracsavarta annak jobb csuklóját, Neelah válaszolt egypár kérdésére. Aztán a lány váratlan, kökemény sarokrúgása sípcsonton találta, míg az ágyékába mélyedő térd egész csillagképeket varázsolt a szeme elé.

– Személyes ügy – Patthelyzet alakult ki, a szűkös térség két oldaláról dühödten méregették egymást. –

Dolgom van vele.

Milyen dolga lehet egy egykori táncosnőnek egy fejdadásszal? Különösen egy fél lábbal a sírban lévő fejdadásszal, mint amilyen Boba Fett is volt éppen. *Talán, gondolta Dengar, azt reméli, hogy kicsikarhat egy kis árengedményt, most, hogy a férfi ilyen pocskék állapotban van.* Vajon ki lenne a célpont?

Rápillantott a másik terembe vezető ajtóra.

– Milyen állapotban van ma a vendégünk?

A magasabbik kórházdroid oldalra fordította a fejét, és lenézett a saját hengeres testére szerelt státusmonitorra.

– A beteg állapota stabil – jelentette ki SHΣ1-B. – A prognózis változatlan, a traumaindexé továbbra is nulla egész nulla-nulla-tizenkettő.

– Vagyis?

– Haldoklik.

Továbbra sem bírta felfogni, ezek a nyamvadt droidok miért nem képesek egyszerűen kimondani, amit gondolnak? Lehet, hogy fognia kéne ezt itt, és addig rázni, amíg a tekercei át nem ütik azt a rozsdás pléhtestét. Akkor talán hajlandó lenne alapszólalni is megszólalni.

– Sérülések – tette hozzá SHΣ1-B tömzsi társa. – Súlyos. – le-XE lassan körbe-körbe forgatta a fejkúpját. – Nem jó.

– Nagyszerű. – Dengar már alig várta, hogy megszabaduljon ettől az idegőrlő párostól. Ez pedig vagy Boba Fett halálakor fog bekövetkezni, vagy a felépülésekor. Ez utóbbinak a valószínűsége egyre inkább csökkent.

– Ebben az esetben – mondta Neelah –, csak az időmet pazarlod. Most azonnal beszélnem kell vele.

– Hát igazán kedves tőled – csóválta meg összefont kézzel a fejét Dengar. – Az, gondolom, nem érdekel, hogy a fejdadás mit szól hozzá. Csak ki akarsz belőle szedni valami információt, ugye?

A lány nem válaszolt, de Dengar érezte, hogy a szavai célba találnak. Neelah minden eddiginél

gyilkosabb pillantást lövellt felé. Rengeteget változott azóta, hogy kikerült Jabba palotájából. A tatuini Dúne-tenger homokviharai már ez alatt a rövid idő alatt is szívósabbá, keményebbé edzették a testét, az ikernap pokoli ragyogása pedig barnává cserzette a bőrét. A puha, ruganyos bőrét egykor fedő áttetsző selymek helyett most durva, vérfoltos nadrágot és ujjatlan dzsekit viselt, amit nyilván Jabba egyik testőrének holttestéről zsákmányolt. Az egyenruhát vastag bőrv – rajta egy üres fegyvertokkal – fogta össze a derekán és az éhségtől behorpadt hasán.

Éhezik, gondolta Dengar. Nyilván a Dúne-tenger nem bővelkedett fehérjeforrásokban.

– Nesze... – A szemét egy pillanatra sem véve le Neelahról, Dengar belenyúlt az egyik ládába, és kihalászott egy szárított, tartósított táprudat, amelyet még évekkkel ezelőtt zsákmányolt egy lezuhant birodalmi felderítőhajóról.

– Úgy tűnik, szükséged van rá – dobta oda az ételt a lánynak.

Neelah mélybordó szemei kitágultak, ujjjaival gyorsan feltépte a légmentes fémfóliát, majd a szájához emelte a levegő minimális nedvességtartalmától máris puhulni kezdő rudat. Aztán, mielőtt egyet is harapott volna, megállt.

– Csak nyugodtan, nem szoktam megmérgezni az embereket – mondta Dengar, azzal hátranyúlt a terem falának kövei közt megbújó egyik mélyedésbe. – Ha el akarnálak tenni láb alól... – folytatta, a markában egy sugárvetőt tartva, amivel rögtön célba is vette Neelah homlokát –, könnyedén megtehetném.

A lány tekintete rászegeződött a fegyverre, mintha csak annak csöve szólt volna hozzá.

– Jó – mondta Dengar. Az ágyéka még mindig sajgott a rúgástól. – *Most* már azt hiszem, megértjük egymást.

Néhány másodperc múlva a lány lassan bölintott, aztán tétován beleharapott a táprúdba, megrágta a

falatot, és lenyelte.

– Közölnöm kell – hangzott fel SHΣ1-B hangja az ajtónyílásból –, hogy bármilyen további veszteség súlyosan befolyásolni fogja a gyógyító tevékenység általunk elérhető kívánatos szintjét.

Dengar a droid felé fordította a fegyver csövét.

– Ha itt bármi is folyni fog, az nem vér lesz, hanem gépolaj. Megértetted?

SHΣ1-B tett egy lépést hátra, és beleütközött az alacsonyabb társába.

– Felfogás – mondta kettőjük helyett is le-XE. – Teljesség.

– Remek. Akkor foglalkozzatok a betegetekkel – mondta Dengar, és az övébe csúsztatta a sugárvetőt. Rápillantott Neelah-ra. – Ízlik?

A lány villámsebessen végzett a táprúddal, és most éppen az utolsó morzsákat igyekezett sápadt ujjjaival kihalászni a csomagolásból.

– Felelj néhány kérdésemre – mondta Dengar – Akkor kapsz egy másikat.

Neelah apró csillogó gombóccá gyúrte a fóliát.

Puhulok, gondolta a fejeadász. Volt idő, amikor nem állt volna le kérdezősködni. És nem is eresztette volna le a sugárvetőjét, legfeljebb amikor már egy hulla feküdt előtte füstölgő lyukkal a fején. Ezt tette vele, hogy szerelembe esett – no nem ebbe a lányba, hanem a jegyesébe, Manarooba. És ez általában végzetes hiba volt egy fejeadász részéről. Boba Fettnek is csak úgy sikerült minden viszontagság ellenére életben maradnia, hogy kiirtotta a szívéből az ehhez hasonló fölösleges érzelmeket. Ha ránézett Fetre – még ha eszméletlenül feküdt is a szomszédos teremben lévő priccsen –, egy fegyvert látott benne, egy csőre töltött, halált hozó fegyvert. Ha lehámoznánk a hírhedt mandalori páncélját, alatta valami hasonlóan kemény és halálos masszát találnánk. És Dengar tudta, hogy ez a különbség – legalábbis az egyik – közte és a

galaxis legrettegettebb fejjadásza között. Dengarban még megannyi lélekölő, a szakmájában eltöltött év után is maradt valami az emberből. Ez volt énjének az a része, amelyik észrevette Manaroot, és a racionális, megkérgesedett tudata minden tiltakozása ellenére úgy döntött, hogy összeköti vele az életét. Manaroo megkérte, hogy vegye el feleségül, ő pedig igent mondott; úgy ragaszkodott az emberi mivoltához, mint a szélfuvallat ellen küzdő, meg-megrebbenő gyertyaláng. Nem szeretett volna Boba Fetthez hasonlóan végezni, könnyörtelen gyilkológépként, az arca helyett egy rezzenetlen maszkkal.

Szintén az emberi fele volt az, amelyik úgy döntött, hogy elküldi Manaroot, miután a nő segített neki eljuttatni a sebesültet a rejtekhelyre. Addig nem is találkozhatnak ismét, amíg ez az ügy Fett-tel le nem zárul. Dengar tudta, hogy nem veszélytelen dolog kapcsolatba kerülni olyan valakivel, akinek számos haragosa és ellensége van – Boba Fett pedig pontosan ilyen ember volt: ha más nem is, a Fejjadász Céh tagjai mindennél jobban gyűlöltek. Ha megtudnák, hogy Fett még életben van, tömegestül jönnének a Tatuinra, hogy végezzenek vele. *És velem,* emlékeztette magát Dengar. Az a heves vérű trandoshi Bossk nyilván úgy gondolná, hogy bárki, aki az ősi riválisa pártját fogja, természetyszerűleg ellenség, ezért gondolkodás nélkül kiirtandó. Akkor pedig hamarosan megtelne hullákkal ez a rejtekhely.

A kockázat azonban a fejjadászszakmában egyet jelent a haszonnal, és jelen pillanatban Dengarnak talán mindennél jobban szüksége volt egy kis pénzre, hogy kifizethesse az idők során felhalmozódott tartozásait, és aztán új életet kezdhessen Manarooval. Ki akart szállni a játékból, de ehhez az kellett, hogy tovább játsszon, legalábbis még néhány kör erejéig. Ha pedig játszik, döntötte el magában, akkor legjobb, ha azt egy Boba Fetthez hasonló partnerrel teszi. Ő

pedig pontosan ezt ajánlotta nekem – amikor Dengar rátalált a Sarlakk gyomrában félig megemésztődött fejevadászra a napszitta pusztaság közepén. Fettben annyi erő még maradt, hogy beszéljen, ha védekezni már nem is tudott. Dengar akkor és ott véget vethetett volna a szenvedésének, de amikor Fett a kettőjük lehetséges szövetségéről beszélt, nem húzta meg a ravaszt. Fettnek már csak ez az egy adu maradt a paklijában...

Nem is volt rossz lap. *Együtt jó páros lennénk*, gondolta Dengar. *Ő és én*. Nagyon jó páros. És mindez egyetlen dolgon múlt.

Vajon Fett hazudott-e neki vagy sem.

Lehet, hogy csak időt akart nyerni. Időt, hogy felépülhessen, és visszanyerje régi formáját. Dengar azóta, hogy elvitte Fettet a rejtekhelyre, végig ezen rágódott. Legjobb tudomása szerint Fett még soha nem vett maga mellé társat, mindig is magányos farkas volt. Miért akarna most egyszerre szövetkezni? Amit viszont tudott, hogy Fett mindennél többre értékelte a hatékony, független munkát. Ebben Boba Fett nem különbözött sokban a többi fejevadásztól, a szakma velejárója volt. Fett egyszerűen jobb volt a többiekénél, és ezt a Fejevadász Céhvel törtétek is bizonyították.

Dengar azonban azt is tudta, hogy a dolgok nagyot változhatnak, amint Fett visszanyeri az erejét. Lehet, hogy a páncélos fejevadász nem azzal akarja majd meghálálni Dengarnak a gondos ápolást és törődést, hogy a társává fogadja. Lehet, hogy a szövetséget úgy képzelte el, hogy Dengar egy öklömnyi füstölgő lyukkal a mellkasán a földről néz fel rá. Fetről a galaxis szélében-hosszában mindenki tudta, hogy mennyire ragaszkodik a titkaihoz, és ezen valószínűleg nem is állt szándékában változtatni. Ezt mi sem jelezte jobban, hogy azok között, akik megpróbálták beleütni az orrukát a dolgába, igencsak

megugrott a halálozás. Valójában ez volt az igazi ok, amiért elküldte magától Manaroot. Dengar már azzal is elég kockázatot vállalt, hogy Fett közelében tartózkodott, nem szerette volna, ha esetleg a választottjának is egy célzásra emelt fegyvercsővel kellene farkasszemet néznie.

– Mit akarsz hát megtudni?

Dengar kizökkent a borús merengéséből, és ismét a rejtekhely központi termében találta magát a hideg tekintetű lánnyal.

– Amit korábban is kérdeztem – bólintott a kisebbik terem bejárata felé. – Milyen kapcsolatban állsz Boba Fett-tel?

– Nem tudom – rázta meg a fejét Neelah.

– Ház ez jó – kuncogott fel rekedten Dengar. – Bemászol ide – ami már önmagában sem volt a legbölcsebb húzás –, és még csak azt sem tudod, miért.

– Pontosan-ezért jöttem, hogy ezt kitaláljam. Ezért akartam beszélni vele. – Neelah is rápillantott a betegszoba ajtajára, majd vissza Dengarra. – És ezért hagytam olyan helyen, ahol tudtam, hogy biztosan megtalálod...

– Várjunk egy percet – horkant fel Dengar. – Te hagytad ott? A lány lassan bólintott.

– Még előtted belebotlottam, de tudtam, hogy azok után, amit Sarlakk művelt vele, én már semmit sem tehetnék az érdekében. Orvosi ellátásra volt szüksége, ezt pedig én nem tudtam volna szerezni neki. Megkockáztattam hát, hogy te majd a gondjaidba veszed. Hogy életben tartod.

– És miért ilyen fontos neked? Ő egy fejevadász, te pedig táncosnő voltál Jabba palotájában – nézett a lány szemébe Dengar. – Mi közöd van hozzá?

– Már mondtam neked... – csattant fel hirtelen Neelah –, hogy *nem tudom!* Annyit tudok, hogy... valamiféle kötelék van kettőnk között. Már akkor éreztem ezt, amikor először megláttam a palotában,

Jabba tróntermében. Amikor az a hájas féreg megölte szegény Oolát... hiába rángatta a láncait, a csapóajtó a trónszék előtt hirtelen kinyílt... – Neelah öklöbe szorította remegő ujjait. – A többi lány a fal mellől nézte... és egyikünk sem tehetett semmit...

– Elhiszem – mondta Dengar. Érezte a keserűséget a saját hangjában. – Az univerzumban már csak így mennek a dolgok.

A lány csak testben volt vele a teremben, lélekben messze járt.

– Aztán meghallottuk a sikoltozását... és akkor már nem bírtam tovább nézni. Aztán megláttam őt. Csak állt ott a trónterem szélénél... és figyelt...

– A fejevadászok – jegyezte meg szárazon Dengar – szeretnek kimaradni a mások dolgaiból. Hacsak pont nem azért fizetik őket, hogy avatkozzanak bele.

– Amikor elhaltak a sikolyok, és Jabba meg a bérencei még mindig nevettek... ő csak állt ott. Mozdulatlanul. És még mindig figyelt. – Neelah egy pillanatra lehunyta a szemét, ahogy sovány testén végigfutott egy remegéshullám. – Aztán... és ez a legkülönösebb... megfordult, és *rám* nézett. – A hangjából egyszerre süttött a félelem és az izgalom is. – Keresztül Jabba egész udvarán... olyan volt, mintha csak ketten lennének. Nagyon furcsa volt. És akkor rájöttem. Hogy van valami közöttünk. – A tekintete rászegeződött Dengaréra. – A kapcsolat nem jó szó rá. Ez valami más. Valami a múltból. Még a nevét is tudtam, anélkül hogy bárkit megkérdeztem volna. – Neelah lassan megrázta a fejét. – De sajnos ez minden, amit tudok.

– Rendben. – A történet felkeltette Dengar érdeklődését, nem utolsósorban azért, mert beleillett a saját terveibe: ha ez a lány tényleg jelent valamit Boba Fettnek, akkor bármilyen kiszedett információmorzsa a hasznára válhat a jövőben. – Azt mondtad, valami a múltból. A *te* múltadból?

A lány bölintott.

– Kezdetnek nem rossz. De gondolom, semmire sem emlékszel, ugye?

Újabb bölintás.

– És hogy kötöttél ki Jabba palotájában?

– Azt sem tudom – felelte Neelah, és kiengedte a lassan elfehéredő ökleit. – Nem tudom, hogyan kerültem oda. Egyedül Oolára emlékszem... és a többi lányra. Segítettek nekem. Megmutatták... – lehalkította a hangját, mintha szégyellné magát –, hogy mit kell csinálni...

Dengar felismerte a jeleket, a lány memóriáját kitörölték. A zavarodottság és a feltörő félelem, az apránként felszínre kerülő emlékezetmorzsák. A törlés sosem lehet teljes, az emberi agy túl sok helyen, túl sok rétegben tárolta az emlékeket. Ha mindegyiknek utána akarnánk menni, hogy kiirtsuk, az alapvető életfunkciókat is károsítanánk, ami pedig halálos lenne. Ennél viszont léteztek egyszerűbb, olcsóbb módjai egy élőlény megölésének. *Valaki tehát azt szeretné, ha életben maradna*, gondolta Dengar. Fett?

– Mi van a neveddel? – bölintott a lány felé. – Neelah... erre emlékszel?

– Nem, Jabba hívott így. Nem tudom, miért. Azt viszont tudom – ráncolta össze a homlokát –, hogy nem ez az igazi nevem. A valódi nevem. Valaki elvette tőlem... és nem tudom visszaszerezni. Akármilyen keményen próbálkozom is...

Amit hallott, az egybevágott a feltételezésével. A Neelah rabszolganev volt – nem illett a lányhoz, akiről még a zsákmányolt, viharvert ruházata ellenére is csak úgy süttött, hogy nem a pór nép közül származik. Ha nem lett volna benne valami ösztönös harci szellem, most nem is lenne itt – valószínűleg a Dűnetenger egyik ragadozó fenevada ropogatná éppen a csontjait. A dolgok másként alakultak volna, ha Jabba az a másik lány, Oola helyett őt próbálta

volna a kedvenc rankorja elé vetni. Akkor Leia hercegnő helyett talán Neelah lett volna az, aki a hutt gigászi toroka köré tekeri a láncát, és kiszorítja belőle a szuszt.

Dengar még más dolgokat is valószínűsített, amikről azonban jelen pillanatban jobbnak látta hallgatni. *Szerintem Fett volt az.* Nyilván a másik fejdáosz vitte a lányt Jabba palotájába, és valószínűleg ő végezte el a memóriatörlést is rajta. A nagy kérdés csak az volt, miért. Azt nem feltételezte, hogy Jabba utasítására történt; a hutt előszeretettel gyűjtött ugyan maga köré fiatal, csinos teremtéseket, ahhoz azonban túl fukar volt, hogy ennek érdekében megszervezte volna valamelyik nemesi család lányának az elrablását. Leia Organa hercegnő is csak azért kötött ki a hutt rabláncának rosszabbik végén, mert önszántából sétált be a kelepcebe, amikor megpróbálta megmenteni a karbonitba ágyazott Han Solót. Egy foglyul ejtett – ráadásul memóriatörlésen átesett – előkelő származású lány azonban már más kaliberű ügy volt.

Fett tehát valaki másnak a megbízásából kellett, hogy dolgozzon, noha látszólag Jabba alkalmazásában állt. Ez persze cseppet sem lett volna szokatlan. Dengar a saját tapasztalatából tudta, hogy a fejdáoszok előszeretettel tartottak egyszerre több vasat is a tűzben, és legfeljebb azzal törődtek, hogy minden oldalról megkapják a fizetségüket. A másik lehetőség az volt, hogy Boba Fett a saját indítékaitól vezérelve törölte ki a lány memóriáját, akárki volt is valójában, és aztán egyszerű táncosnőnek álcázva Jabba palotájába vitte.

A rejtély nem hagyta nyugodni. Talán Fett csak el akarta rejteni a lányt egy biztonságos helyen, ahol senki sem keresné. Ősi fejdáosztrükk volt ez: találd meg idejekorán az áldozatot, aztán büntasd el valahol addig, amíg a fejére kitűzött vérdíj alaposan

megemelkedik. Dengar sosem élt ezzel a módszerrel, és Boba Fett-ről sem hallott ilyet. Persze Fettnek nem is igen volt rá szüksége, amilyen csillagászati összegeket kért a szolgálataiért.

– Van még valami, amire emlékszel? – Dengar az állán serkenő borostát dörzsölgetve végigmérte a lányt. – Bármilyen apróság.

– Nincs... – rázta meg a fejét Neelah. – Semmi más. Minden eltűnt. Kivéve...

– Kivéve mit?

– Egy másik nevet. Úgy értem... az *övé*n kívül egy másik nevet. – Oldalra fordította a fejét, mintha csak valami távoli, suttogó hangra lett volna figyelmes. – Azt hiszem, hogy a név egy férfihoz tartozik.

– Tényleg? – Dengar leeresztette a karját, és a két hüvelykujját beleakasztotta az övébe. – Mi ez a név?

– Nil valami. Várj csak egy percet... – ráncolta össze a homlokát Neelah. – Megvan... Nil Posondum. Vagy valami ilyesmi. – Reményteljesen felcsillant a szeme. – Mond ez valamit? Ismernem kéne ezt az embert?

– Sosem hallottam róla – rázta meg a fejét Dengar.

– Mégis... – csappant meg egy kicsit a lány lelkesedése – kiindulásnak talán ez is elég.

– Talán. – Dengarnak erős kétségei voltak afelől, hogy ez az egyetlen név mennyi segítséget nyújthatna. Neelah-t illetően azonban még komolyabb kétségei voltak. *Vagy akármi legyen is a valódi neve*, tette hozzá magában. A fejevadászsakmában elengedhetetlen volta kiterjedt informátori hálózat kialakítása, ő is rendszeresen ellátogatott Mos Eisleyba és egyéb koszfészkekbe, hogy nyitva tartsa a fülét, és feltegye a megfelelő kérdéseket. A lány leírására azonban senki nem ismert rá. És ha valaki kutatott is utána, akkor nagyon csendben tette azt – megnehezítve ezzel mindkettőjük dolgát.

Vagy az is lehet, ötlött fel benne egy újabb lehetőség, *hogy az a valaki nem is akarja megtalálni*. Lehet, hogy

Boba Fett olyasvalakinek dolgozik, aki egyszerűen meg akar szabadulni Neelah-tól, de nem feltétlenül akarja megöletni. Milyen jobb módja lenne ennek annál, minthogy megfosztja minden emlékétől, aztán idelöki erre az isten háta mögötti Tatuinra? Jabba esztelen gyilkolászási hajlamait ismerve persze erősen kérdéses, hogy Neelah mennyi ideig maradt volna életben a hutt palotájában. Akárki küldte is oda, úgy látszik, ez sokadrangú szempont volt csupán. De akkor meg miért nem ölte meg gyorsan és titokban, akármi oka is volt rá, hogyne kelljen amiatt aggódnia, hogy a Jabba válogatott gazemberekből álló udvarának valamelyik tagja esetleg mégis felismeri a lányt?

A kérdések mázsás súlyokként préselték össze az elméjét. Ezekhez hasonló rejtélyekkel és aljas cselszövésekkel egy fejevadász nap mint nap találkozott, és Dengar pontosan ezért akart végleg hátat fordítani a szakmának. *Kell, hogy legyen valamilyen tisztább módja a megélhetésnek,* emlékeztette magát.

Vagy biztonságosabb. Immár két bomba is ketyegett a tenyerében, amelyek bármelyikének felrobbanása még szerencsés esetben is legfeljebb gyors halált jelentene a számára – vagy ami még valószínűbb, irigylésre csöppet sem méltót. Nem elég, hogy összeakad egy félholtan is veszedelmes Boba Fett-tel, most még a titokzatos Neelah-val is foglalkoznia kell. A lány olyan volt, mint egy kitörni készülő vulkán; Dengar biztos volt abban, hogy ha talált volna egy sugárvetőt magának, akkor ő már rég egy megperzselődött holttest lenne csupán. És persze ott vannak a láthatatlan alakok a lány múltjából. Valószínűleg a legkevésbé sem örülnének, ha Neelah ismét felbukkanna a színen. Ráadásul, ha ezek olyan kaliberű figurák, hogy Boba Fettet kérték fel a piszkos munka elvégzésére, akkor nyilván lelkiismeret-

furdalás nélkül likvidálnának bárkit, aki a lány pártjára áll.

Egyszóval a helyzet a legkevésbé sem rózsás, de azért ennek is megvan a maga napos oldala. *Nagyobb rizikó*, emlékeztette magát Dengar, *nagyobb haszon*. És Boba Fett-től kezdve egészen az utolsó tanoncig, a fejedelmek cselekedeteit mindig is a haszon vezérelte – legfeljebb a Fejedelmek Kódex morális keretei közé szorítva. Ha mégis társulhatna Fett-tel, és élvezni akarja az ezzel járó előnyöket, a jelenleginél sokkal rámenősebben kell majd viselkednie.

– Rendben – mondta végül Dengar, és a terem szemközti falánál álló lányra mutatott. – Legjobb lesz, ha megállapodást kötünk, te és én. Első számú arany szabály: ne próbálj megölni. Bármilyen is akarunk kezdeni, errefelé ez alapkövetelmény.

Neelah szemmel láthatóan végiggondolta a dolgot, aztán bólintott.

– Jó.

– Ha mégis megpróbálnád, hidd el, hogy gondolkodás nélkül lelőlek. Érted?

A lány ismét bólintott, bár egy árnyalatnyit mintha türelmetlenebbül.

– Kettő: én vagyok a főnök. Én mondom meg, mit fogunk tenni.

– Várj csak egy kicsit... – csattant fel Neelah.

– Pofa be – mondta Dengar. – A te érdekedben teszem. És csak átmenetileg. Visszatérsz oda, ahonnan jöttél, visszakapod az igazi nevedet és mindent, ami egykor voltál. Akkor majd azt tehetsz, amit akarsz. Egyelőre viszont még azt sem tudod, kicsoda is vagy valójában, nem tudod, hogy kik vadásznak rád, és egyáltalán, ezt a tetves sivatagot leszámítva semmit sem tudsz a galaxisról. Ha még valahogy ki is jutnál innen a segítségem nélkül, az első forgalmasabb helyen, mint Mos Eisley, fél órán belül elvesztenéd a fejed – szó szerint. Jó páran

vannak arrafelé, akik kérdezősködés nélkül elválasztanak a nyakadtól.

A kioktatás láthatólag megtette a hatását.

– Értem – mondta Neelah csendesen. – Te vagy a főnök. Egyelőre.

Sok mindenhez hozzá kell majd szoknom, gondolta Dengar. Mindezt Manaroo kedvéért tette, azért, hogy egyszer majd boldogan élhessen a kedvesével. Ha megérem.

– Örülök, hogy megértjük egymást – mondta, és rámutatott egy nagyobb, nyitott fülkére a terem szemközti falán. – Ha gondold, helyezd kényelembe magad. És nem szeretném, ha elájulnál az éhségtől, van itt elég étel és felszerelés, csak szólj, ha kell valami. Aztán megkérem ezt a két kórházdroidot, hogy végezzenek el egy gyors rutinellenőrzést rajtad. A Tatuinon tucatnyi kellemetlen nyavalyát kaphatsz el egy szempillantás alatt.

– És mi lesz Boba Fett-tel – nézett vissza rá Neelah. – Miatta jöttem ide.

– Három: nem foglalkozol velem, nem beszélsz velem, hacsak nem vagyok ott melletted.

– Miért?

– Már mondtam. A saját érdekedben. – Fejével a másik terem felé intett. – Az a fickó veszélyesebb, mint hinnéd. Ha van is valamiféle kötelék köztetek, nem biztos, hogy az a te javadat szolgálja. Amikor visszanyeri az erejét, egyetlen pillantásával megölhet. És akkor aztán pláne nem kérdezhetsz tőle semmit.

Az érvei elég meggyőzőek voltak.

– Jól van – mondta Neelah. – Legyen, ahogy akarod.

Dengar persze nem mondta el a teljes igazságot, az óvintézkedéseket legalább annyira saját maga miatt tette. *Nem akarom, hogy ezek ketten szövetkezzenek ellenem, gondolta. Ha Boba Fett testi erejét nem is nyeri rögtön vissza, pengeéles elméjével minden fegyvernél halálosabb tud lenni. Neelah-t pedig gond nélkül rá tudja majd venni,*

hogy működjön együtt vele, a lány képtelen lesz nemet mondani. Egy fejadász nemcsak kézzel fogható fegyvereket szegez az áldozatának; amit Boba Fett a jó öreg Fejadász Céhvel művelt, az is azt bizonyítja, hogy egyetlen élőlény sem lehet biztonságban a hírhedt fejadász lézerfegyvereknél sokkal kifinomultabb kelepcéitől. *Persze, így is, úgy is meghalok*, gondolta Dengar. Ha Boba Fett már attól a pillanattól kezdve hazudott neki és csak az időt húzta, hogy rátalált a Dűne-tengeren, a legegyszerűbben úgy tudná semmissé tenni a társulásról tett ígétét, ha Neelah-t használja saját tönkrement teste helyett.

– *Így most mind a kettőjükre figyelnem kell.* Már csak ezért sem szerette volna, ha a lány szabadon kószál a felszínen. Az itteni dolgok eléggé lekötötték a figyelmét, cseppet sem hiányzott neki, hogy valaki a saját céljaira behálózza Neelah-t.

A lány mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

– Megbízol bennem? – kérdezte apró mosollyal a szája szegletében.

– Természetesen nem. – Dengar nem érezte szükségét, hogy alakoskodjon. – Én senkiben sem bízom meg. – Ez majdnem igaz is volt, Manaroot leszámítva. De hát a kettő nem ugyanaz az eset. – A mi szakmánkban kifejezetten nem egészséges csak úgy megbízni az emberekben. Fogalmazzunk inkább úgy, hogy most már nagyjából tudom, mire számíthatok a részedről. És ha te is betartod a játékszabályokat, talán megkapod, amit akarsz.

Neelah apró bölintással jelezte, hogy megértette.

– De azért szeretném látni.

– Semmi akadály – mondta Dengar. – Ha viszont még mindig akarsz Fett-tel beszélni, azzal egy jó darabig várnod kell. Nincs eszméleténél.

– Sebaj – válaszolta a lány. Az arcáról eltűnt a mosoly. – Meggondoltam magam. Egyelőre. Lassan kezdem érteni, hogy miért vagy ilyen óvatos. Talán

jobb is, ha nem tud rólam. Hogy én találtam rá a Dúne-tengeren, hogy itt vagyok, és rá várok. Ahogy mondtad is... lehet, hogy ez a kapcsolat közöttünk... kellemetlen meglepetéssel szolgálna.

– Bölcs döntés – mondta Dengar kedélyesen, de a gyanakvását azért nem hagyta lankadni. *Gyorsan tanul*, gondolta. Eggyel több ok résen lenni. – Gyere – lökte el magát a faltól. – Tegyük tiszteletünket a vendégünknel.

A magasabbik kórházdroid jelentőségteljesen feltartotta az egyik, műszerekben végződő karját.

– Fel kell hívnom a figyelmet a szükséges higiénés rendszabályok betartására – mondta, miközben a hengeres törzsébe ágyazott kijelzőn egyre-másra villantak fel a Fett vitális paramétereit jelző számoszlopok. – A beteg állapota még mindig kritikus...

– Igen, tudom – tolta félre a droidot Dengar, és lépett oda a hevenyészett fekhelyhez. – Ez a fickó csúfabb dolgokat is átélte már a kezelésednél. Ha eddig nem sikerült megölnöd, ezt is kibírja.

Neelah is közelebb lépett a heverőhöz, és lenézett az eszméletlen alakra.

– Ez ő? – kérdezte majdhogynem csalódottan. – Ez Boba Fett?

– Nem... – Azzal a kisebb terem sarkában lévő ruhakupac tetejéről felemelte az ütött-kopott sisakot, amin most még Sarlakk emésztőnedveinek nyomai is ott éktelenkedtek. Végül a T alakú rostélyal előrefelé odatartotta Neelah elé. – Ez Boba Fett.

A lány tágra nyílt szemekkel hátrahőkölt az üres sisak látványától. Aztán előrenyúlt, és tétován megérintette a kimaródott fémet, de rögtön el is kapta a kezét, mintha áram ütötte volna meg. Lassan bölintott.

– Ezt láttam – mondta szinte suttogva. – És tudtam... tudtam, hogy ő az...

– Őt mindenki így ismeri – fordította maga felé a sisakot Dengar. Átérezte a lány riadalmát, a fémmaszk láttán még neki is végigfutott a hátán a hideg. – A galaxisban nem sok élőlény látta még őt így – bökött fejével a hevenyészett priccsen fekvő alak felé. – Vagy ha mégis, nem éltek addig, hogy beszámolhassanak róla.

Egy pillanatig csak a még korábban felállított kardiopulmonáris keringtetők fűjtatása és surrogása hallatszott a helyiségben. Aztán Neelah komor tekintettel odafordult Dengarhoz.

– Hát én most láttam.

A férfi erre nem tudott mit mondani. Neelah sötét szemei – és a mögöttük rejlő ismeretlen – legalább annyira nyugtalanította, mint Fett üres sisakja, amit gyorsan vissza is helyezett a ruhakupac tetejére.

– Ne feledd – mondta Neelah. – Ne mondd meg neki. Egy szót se szólj rólam.

Mire Dengar visszafordult volna, a lány már kisurrant a teremből, így egyedül maradt a fejevadással. A beteg körül sürgölődő kórházdroidokra szinte ügyet sem vetett.

Egy darabig csak állt, és nézte a rettegett alakot. Az a furcsa, borzongató érzés még mindig ott kísértett a tudata peremén. Úgy látszik, Boba Fett még eszméletlen állapotban is képes a frászt hozni az emberre.

Túl sok mindenen ment keresztül, gondolta Dengar. Boba Fett koponyájában egy egész galaxisnak elegendő emlék és tapasztalat kavargott. Vajon mi járhat most a fejében, miközben haldoklásának keserves álmát alussza?

AKKOR

Alig akart hinni a szemének.

– Most elkapom – mondta Bossk. Amióta legutóbb összeakadt Boba Fett-tel – meglehetősen kínos végeredménnyel –, alaposan megnövelte a *Hound's Tooth* tűzerejét és felderítőképességeit. Akkor a másik fejedvadász elhappolta előle Nil Posondumot, és ez a fiaskó azóta is túskeként mélyedt a szívébe. Megfogadta magában, hogy amint alkalma nyílik rá, végérvényesen leszámol a riválisával. *Ezt pedig csak egyféleképpen lehet elérni*, gondolta Bossk már-már kéjesen. *Ha atomjaira robbantom.* – Akkor pedig elektronmikroszkóppal sem fogják megtalálni a darabjait.

Mellette a különleges gázszigetelő maszkot viselő Zuckuss közelebb hajolt a hajó célbefogó komputerének képernyőjéhez.

– Nem is tudom...

– Mi, nem látod, hogy Boba Fett közeledik? Vak vagy talán?

Bossk olyan erővel kocogtatta meg a kijelző üvegét, hogy a karma mély nyomot hagyott a villódzó vektorvonalak között.

– Hát persze, hogy ő az! Az azonosítás teljes bizonyossággal a *Slave I*-et hozta ki. – A sebesen haladó hajót jelképező háromszög alakú ikon mellett apró számsorok sorjázta a képernyőn. – Ez az ő hajója, tehát ő van a fedélzeten.

– Ó, kétségtelen, hogy ő az – bölintott lassan Zuckuss. – Ebben egy percig sem kételkedtem. Csak abban nem vagyok biztos, hogy helyes lenne-e... Mit is szoktál erre mondani? –, „atomjaira robbantani”?

– Mikor lenne ennél jobb alkalom? – dörrent az alacsonyabb fejedvadászra Bossk.

– Talán amikor az atyád nem ígért neki szabad áthaladást felelte Zuckuss egyszerre idegesen és

kétkedve. A maszk gázcsöveiben egyre hangosabb sziszegéssel hallatszott a lélegzete.

– Boba Fett már megkereste a Céh tanácsát – ezt te is tudod –, és Cradossk és a többiek a szavukat adták, hogy biztonságosan dokkolhat a külső állomáson, senki nem fogja megtámadni.

– Lehet, hogy a saját szavukat adták – szűkült össze Bossk szeme –, de az *enyémet* nem.

– Akkor is...

Te kis patkány, gondolta Bossk. Amikor végre megöröklí a Fejvadász Céh vezetői posztját – aminek érdekében trandoshi szokás szerint már meg is ölte őse, Cradossk összes fiatalabb ivadékát –, felül fogja vizsgálni a belépési feltételeket. És az biztos, hogy bizonyos mennyiségű kurázsi alapkövetelmény lesz. Vagyis ez a nyakára akasztott beszari alak úgy fog repülni, hogy a lába se éri a zsilipszárnyakat.

– Talán – nyögte Zuckuss – át kéne gondolnod még egyszer...

– A gondolkodás csak időpazarlás. – Bossk karmai vad táncba kezdtek a *Hound* fegyverrendszerének vezérlőgombjai felett.

– Aki mer, az nyer.

– Atyád nem fog örülni neki.

– Azt majd meglátjuk. – Ugyanaz a vér csörgedezett az ő és az öregebb hüllő ereiben is, tudta, hogy az őse is hasonlóan célratörő, vérszomjas volt, mint ő. – Jobb, ha tudod, a Céh tanácsa pontosan ezt várja el tőlem.

– Hogy figyelmeztetés nélkül elpusztíts egy másik fejvadászt? – A hitetlenkedés még inkább megemelte Zuckuss hangját. – A Fejvadász Kódex aligha ír ilyenről!

Bossk mindig is utálta, ha valaki a Kódexet emlegette a jelenlétében.

– Boba Fett elégszer megsértette már a Kódexet ahhoz – morogta –, hogy ne reméljen védelmet tőle.

– De hát őt nem is kötötte soha a Kódex! Nem volt

tagja a Fejvadász Céhnek!

– Kímélj meg a jogi elemzésedtől. – A célkomputer koncentrikus körei befogták a távoli járművet. – Ha pedig Boba Fett panaszt akarna tenni ellenem, hát azt egy koporsó mélyéről kell majd megtennie. Persze, csak ha marad belőle egy koporsóra való.

Zuckuss további idegtépő káromásával már nem is törődött. Karmos mutatója rácsapott a kioldógombra, mire a *Hound* teste érezhetően megremegett. A taktikai képernyőn ragyogó fehér pont jelezte a lövedék útját a *Slave I* felé.

– Megvan! – A lövés nyilván készületlenül érhetette Boba Fettet, mivel a legcsekélyebb kitérő manőverrel sem próbálkozott. *Micsoda bolond*, gondolta Bossk önelégülten. Ezt teszi, ha valaki megbízik egy másik fejvadászban. Es legalább a hírnevére sem kell ügyelnie – nemhiába tartotta a galaxis lakosságának java része hitvány gazembereknek a fejvadászokat. – Tudod – mondta Bossk –, szinte nem is örülök neki...

– Miért? – fordította el a hatalmas szemeit a képernyőtől Zuckuss. – Amiért nem tanúsított semmi ellenállást?

– Nem. – Bossk rámeredt a felvillanó vörös számokra. – Még így is úgy érzem, túl sok maradt belőle. – Beütötte a parancsot a lézerűteg legutóbbi célpontjának automata kárbecslésére, majd leolvasta az eredményt. – Ennek a hajónak úgy látszik, kemény egy páncélzata van. Még mindig nem esett szét. – A villódzó háromszög megállt ugyan a képernyő közepén, de nem tűnt el. Telibe kapni egy olyan találatot, ami egy birodalmi cirkáló hídját is átlukasztotta volna, és akármilyen sérülésekkel is, de egy darabban megúszni, ez azért már jelentett valamit. Ráadásul a *Slave I* Mandal Motors gyártmányú hajtóművei nagy teljesítményűek voltak ugyan, de csak kis tömegű hajók meghajtására tervezték őket, ami pontosan megfelelt Boba Fettnek, hiszen ő a többi fejvadászhoz hasonlóan többre értékelte a sebességet és mozgékonyt a nehéz védelmi

berendezéseknél. Bossk jelen pillanatban nem ért rá eltöprengeni az ellentmondáson.

– Gyerünk, intézzük el.

A *Slave I* jellegzetes félkör alakja betöltötte a közeledő *Hound* pilótafülkéjének ablakát. Bossk a biztonsági retrohajtómű kapcsolóján tartotta a karmait, arra az esetre, ha Boba Fett – akitől minden aljasság kitelt – a hajójában meglapulva csak az alkalomra várna, hogy visszalőhessen.

– Innen biztos találatnak látszik – mutatott előre Zuckuss az üvegen keresztül. – A közepén bement, a másik oldalon kijött. *Senki* sem maradhatott életben a hajón.

– Majd elhiszem – mondta Bossk –, ha megtalálom Boba Fett hulláját. – A *Hound's Tooth* orrát a sodródó roncs felé fordította. – Bemegyek.

– Hát, ha ennyire közvetlen bizonyítékot akarsz... – vonta meg a vállát Zuckuss. – Végül is mindegy.

A trandoshi rá se pillantott Zuckussra.

– Te is jössz.

– Ó!

Sikerült összekapcsolódnuk a *Slave I* maradványaival, és még csak légkörgenerátorra sem volt szükségük, hiszen Boba Fett hajójának fedélzeti rendszerei üzemképesek maradtak annyira, hogy légmentesen le tudják zárni a hajó belsejének középső részét.

– Valami nem stimmel – mondta Zuckuss, miután körbenézett a *Slave I* üres rakterében.

– Veled nem stimmel valami – vágta rá kapásból Bossk, azonban ezúttal eltöprengett, hátha Zuckussnak mégis igaza van. Megmagyarázhatatlan nyugtalanság járta át a pikkelyeit, előhúzta a sugárvetőjét, és lassan körbepásztázott a nyitott folyosóajtókon.

Zuckuss hirtelen előrenyúlt, és kesztyűs ujjával beledöfött az egyik tartógerendába. A vékony anyag mélyen benyomódott, majd a második ütésre egyszerűen kettétört.

– Átvert minket. – Zuckuss körbejárta a raktár falait, és próbaképpen még néhány helyen átnyúlt a „gerendákon”. – Ezért nincs itt semmi, ez csak egy makett – fordult oda Bosskhoz. – Nem csoda, hogy nem robbant fel. Semmi sem állta útját a

lövésnek, egyszerűen átfúrta, mint egy plasztiklapot.

Bosk agyát előntötte a gyilkos düh.

– Az a nyavalyás... – Nem talált elég kifejező szót. Ehelyett dübörögve elindult a hajó tatrésze felé, közben a vállával nemes egyszerűséggel darabokra törte az útjába eső hajszálvékony ajtószárnyakat.

– És ezért kaptunk pozitív azonosítójelet. – Zuckuss követte őt arra a helyre, ahol az igazi *Slave I-en* a pilótafülke lett volna, és rámutatott az egyik falra tapasztott jeladóra. – Látod, pontosan a *Slave I* azonosítási profilját programozták be – bólíntott elismerően. – Egy ilyet nem kevés időbe kerül beállítani; majdnem szubatomi szintig le kell bontani az eredeti jelet, majd ismét összerakni a hamis adatokkal... – Tett egy lépést hátra. – Fett nyilván már jó előre beprogramozhatta, aztán félretette szükség esetére. – Zuckusson még a maszkon keresztül is érezni lehetett, hogy igazából lenyűgözi a dolog. – Mint amikor olyan területre merészkedik, ahol az átlagosnál is több az ellensége.

– Megölöm – sziszegte Bosk összeszorított fogakkal. – Esküszöm, hogy megtalálom, és ott helyben megölöm...

– Ha engem kérdezel, Fett éppen most csúszott át mellettünk. Amíg mi itt vacakolunk. – Aztán Zuckuss egy másik szerkezetet vett észre, egy fekete, bioszenzorokkal teletüzdelt fémhengert. – Hát ez érdekes. Ilyenre nem számítottam volna egy egyszerű makett fedélzetén.

Bosk tudta, hogy a partnerét mennyire le tudják kötni a technikai szerkentyűk, az ő gondolatait jelen pillanatban sokkal vadabb fantáziák töltötték meg: roppanó csont és kifröcsesenő vér mámorító képei. Arra sem vette a fáradságot, hogy megforduljon, csak bámulta az őt gúnyoló csillagokat. – Mi az?

– Tulajdonképpen... azt mondanám, hogy egy bomba...

– Te marha! – Bosk karmos lábaival megpördült, épp időben ahhoz, hogy lássa, amint egy sor vörösen villogó lámpácska kel életre a henger borításán. A szerkezet duruzsolni kezdett, halkán, de egyre magasabb hangon. – Beindítottuk! Fel fog robbanni! Az álpilótafülke ajtaja felé vetődött, majd egy töredék másodperc múlva Zuckuss is követte – egyenesen Bosk hátán landolt. Mindketten feltápáskodtak. Az ajtón keresztül Bosk látta, ahogy

a bomba levált a papírmásé főtartóról, aztán miniatűr repulzorain lebegve lassú, vészjósító kecsességgel megfordult, és rájuk emelte elektronikus tekintetét.

– Menj már az utamból! – Bossk félrelökte a partnerét, és nekilódult a maketthajó rakteréhez rögzített mobil csatlakozószilip felé. Amikor már a *Hound's Tooth* hajlékony köldökcsövében járt, meghallotta maga mögött az őt lélekszakadva utolérni igyekvő Zuckuss zihálását.

Az első robbanás mindkét hajóról leszakította a szilipcsatlakozót, és milliónyi szakadozott plasztexfoszlánnyal terítette be a *Hound* törzsét. Szinte ráhasalva a pilótaszék háttámlájára, Bossk rácsapott a törzszáró kapcsológombjára, hermetikusan lezárva ezzel a hajó belsejét, mielőtt jelentősebb mennyiségű levegő kiszökhetett volna.

– Most már... most már biztonságban leszünk... – Zuckuss lihegve nekidőlt a hajó navigációs konzoljának. – Nem volt... egy túl nagy... bomba...

Bosknak még arra sem volt ideje, hogy lehülyézzé a másik fejevadászt. A második robbanás, az előzőnél jóval nagyobb, elérte a *Hound's Tooth* tatját. Kavargó termikus tűz töltötte be a külső kamerák képét, legalábbis Bossk ennyit látott tisztán, mielőtt a gerince neki nem csapódott a feje fölött lévő tartógerendának. Az épp hogy csak eszméleténél lévő hulló pikkelyes arcborán vérpatak csordult végig, miközben a gravitációgenerátorok küszködve próbálták kiegyenlíteni a hajó kaotikus pörgésének hatását. Bossk addig tapogatózott, amíg el nem érte a hajtómű aktivátorát, aztán gyorsan belevájta a karmait a pilótaszékbe, hogy a hirtelen gyorsulás ki ne röpítse a pilótafülke nyitott ajtaján.

Egy hátrafelé néző szkenneren jól látszott a bomba – apró, ám halálos –, amint szorosan követi a *Hound's Tooth* kaotikus röppályáját.

– Ránk... ránk tapadt... – Zuckuss odamászott Bossk mellé, és rámutatott az egyik képernyőre a konzol tetején. – Ott jön... Bossk tudta, hogy működik egy lépcsőzetes gyújtású bomba. *Az első két töltet csak megdolgoz, mondta magában. A harmadik aztán elpusztít.*

– De... nem most – hörögte.

Ráadta a maximális energiát a hajtóművekre, és egyúttal öngyilkos fordulóba vitte a *Houndot*. A csillagok elmosódtak előttük, ahogy a hajó egyre szűkebb ívet húzott. A hajótörzs hangos ropogással tiltakozott a minden irányból ható nyíróerők ellen, míg éles, rövid recsenések jelezték, amikor egy-egy navigációs modul leszakadt a burkolatról.

A harmadik és egyben utolsó robbanás még úgy is majdnem végzetesnek bizonyult a *Hound* számára, hogy Bossknak a kétségbeesett manővereivel sikerült eléggé eltávolodnia a bombától. A detonáció megrázta a hajó törzsét, de az egyben maradt. Zuckusst egy háta mögötti, konkávból hirtelen konvexszé görbülő gerenda elemi erővel lökte a falnak. A pilótaszék kettétört, Bossk a földre zuhant, karmos ujjaival azonban még mindig magához szorította a szék párnázott háttámláját. A fali csatlakozókból szikraeső záporozott a két fejedásra.

Néhány pillanattal később csend ülte meg a *Hound's Tooth* belsejét. Az összegegett áramkörök csipős bűze elkeveredett az automata tűzoltóegységek gőzével. Néhány szikra eltalálta Zuckusst, aki a vastag kesztyűivel csapkodva próbálta lesöpörni őket magáról.

Egy darabig most itt fogunk rostokolni. – Bossknak nem kellett előzetes kárfelmérést végeznie, hogy ezt biztosan tudja. Amíg a navigációs modulokat nem állítja legalább ideiglenesen helyre, ő és Zuckuss ennek a félreeső űrszektornak a foglyai maradnak. Ha a trandoshiak képesek lettek volna hálát érezni valami iránt, hát az az lett volna, hogy a szekvenciális bomba nem tépte darabokra a *Houndot*. Akkor ő és Zuckuss most nemcsak sodródának, hanem atomjaikra bontva hanyódnának az űrben. Azonban még így is mérhetetlenül dühös volt, amiért most állhat neki összebarkácsolni a hajót, ráadásul úgy, hogy a szerszámokat tartalmazó rakteret telibe kapta a robbanás.

– Oda nézz... – mutatott az egyik még működőképes képernyőre Zuckuss, ami a *Hound* törzséről oldalra mutatta a környezetüket. – Az ott a *Slave I* – mondta. Szükségtelenül. Ezt nem volt nehéz kitalálni. – Az igazi.

– Hát persze, hogy az, te idióta. – Ha Bossknak lett

volna egy hidrokulcs a karmai között, most valószínűleg azon tépelődött volna, hogy Zuckuss fejéhez vágja inkább, vagy a képernyőhöz, hátha azon keresztül is eltalálja Boba Fett hajóját. – Pontosan ez volt a célja a makettal és a bombával. – A *Slave I* máris egyre jobban eltávolodott tőlük, és rendületlenül haladt a Fejvadász Céh külső bázisa felé. – Fett tudta, hogy valaki várni fogja.

– Nyilvánvalóan – bólított lassan Zuckuss. – Egy olyan embernek, mint ő... számtalan ellensége akad.

– Hát most sem lettek kevesebben – morogta Bossk az üres képernyőt bámulva. *Elkövettél egy hibát*, mondta Boba Fett hűlt helyének. Nagyobb bombát kellett volna használnod. Ami meg is őlt volna, nemcsak megalázott. Bossk – és a bosszúszomja – még mindig életben volt.

A képernyő hirtelen szikrákat kezdett köpködni magából, majd a fölötte lévő panel sűrű fekete füst kíséretében alkatrészeire robbant szét. A csillagok képe villant egyet, és elsötétült.

– Gyere – mondta Bossk. Felállt, és lehajolva talpra rántotta Zuckuszt is. – Sok munka vár ránk.

Mire Cradosk fia végül feltűnt, már minden elrendeződött. Boba Fett, miután belépett a Fejvadász Céh tanácstermébe, azonnal konstataulta, hogy a fiatalabb trandoshi nincs éppen rózsás hangulatban. A sikertelen gyilkossági kísérletek gyakran vannak ilyen hatással az élőlényekre. Nincs annál rosszabb, mint amikor az ember végre eldönti, hogy megöl valakit, és aztán képtelen végrehajtani. A *gyilkos érzelmei*, merengett Fett.

Ő sosem tapasztalt ilyet, de tudta, hogy mások igen. *Csak éppen semmi értelme.* Szomorú, nagyon szomorú.

A tanács hosszú, félhold alakú asztala ünnepi fogadáshoz volt terítve. Cradossk egyik sürgő-forgó szolgálója éppen egy kristályserleget helyezett a fejeadász elé, benne a méregdrága bor a kobalt és az ametiszt árnyalataiban tündökölt. Fett egyik kesztyűbe bújtatott ujjával megérintette a sötét folyadékot, épp csak annyira, hogy kissé megfodrozza a felszínét. Ennyit legalább megkívánt az etikett, ha elmulasztja, megsértette volna a mellette elterpeszkedő idős hüllőlényt. Fettet nem érdekelte, ha mások a valóság helyett borgőzös álomképeket akartak látni maguk előtt; Cradossk és a többi tanácsstag olyan erős itallal tompíthatja az elméjét, amilyennel csak akarja, ennek a serlegnek azonban érintetlen marad a tartalma.

Látta, hogy a tanácssterem magas, boltíves ajtaja kivágódik, az arany- és drágakő berakásos ajtószárnyak dőndülve csapódtak a falnak, ahogy Bossk beviharzott. A kancsókkal és tálcákkal egyensúlyozó szolgálók gyorsan szétröppentek, egy feldühödött trandoshinak aligha volt tanácsos az útjába kerülni.

– Á, fiam és utódom! – Cradossk már legalább félúton járt a részegség felé. Kortól megkopott tépőfogain borfoltok éktelenkedtek, sárga, metszett pupillájú szeme ködös csillogással fordult az ivadéka felé. – Reméltem, hogy itt leszel a lakomára. – A magasba emelt kupájából kilöttyenő bor végigcsorgott a pikkelyes könyökén, karján. – Szólunk a zenészeknek, hogy zendítsenek rá a régi dalokra, amelyeket az ősatyáink is ismertek, és a gyíktáncot járó lábak dobogásától lesz hangos a terem...

A kupa csörömpölve hullott a terem mozaikpadlójára, a szétfröccsenő bor kaotikus mintákat rajzolta kőberakásokra, ahogy Bossk

karmos kezének egyetlen suhintásával kiverte azt nemzőjének markából. A magas boltozatos teremben, a falakat borító megannyi páncél és trófea között – a Céh ellenségeihez tartoztak egykor – egyszeriben vágni lehetett a csendet. A tanácstagok tekintete egyszerre fordult a vezetőjük és a felbőszült fia felé.

– A modorod – mondta Cradossk halkán – súlyos kívánnivalókat hagy maga után. Mint mindig.

Boba Fett az évek során szert tett annyi tapasztalatra a trandoshiakat illetően, hogy tudja, kifejezetten rossz jel, ha ilyen halk, jelentőségteljes hangot használnak. Amikor ordítottak és acsarkodtak, akkor készek voltak gyilkolni. Ha suttogtak, készek voltak *bárkit* megölni. Óvatosan ellépett Cradossk mellől, hogy ne legyen útban, ha az öreg vezér úgy döntene, hogy az asztal fölött átlendülve kitépi a fia szívét.

– Mint ahogy a te felfogásod is. – Bossk hideg, metsző hangjából kihallatszott az alig leplezett gyűlölet. – Csak egy szenilis, vén bolond osztja meg a borát az ellenségével – mondta, és Boba Fettle mutatott. – Ennyit felejtettél volna, minden egyes nap kitörlődött az emlékezetedből, a Céh sorsa ennyire nem jelent semmit neked? Ez az ember többször űzött gúnyt belőlünk, semhogy meg tudnánk számolni. – Bossk körbehordozta a tekintetét a teremben, hogy meggyőződjön arról, mindenki hallja a szavait. – Mindannyian tudjátok, ki ül itt most köztetek. Ő az, aki kivette a krediteket a zsebetekből, az ételt a szátokból. – Visszanézett az ősére. – Ha nem lennél részeg... – Bossk hangja olyan volt, mint a sziklán csikorduló rozsdás fém –...akkor most megragadnád a kínálkozó alkalmat, és belemélyesztenéd a fogaidat Boba Fett szívébe.

– Nem voltam részeg, amikor megérkezett. – Cradossk válasza egyszerre volt szelíd és már-már derűs. – De tervezem, hogy nagyon részeg – és nagyon

boldog – leszek, most, hogy lehetőségünk nyílt meghallgatni Fettet. És amiért idejött, amit mondott, az nagy boldogsággal tölt el. – Felemelte a kupáját, akkorát húzott belőle, hogy az ital patakokban buggyant ki a száján, majd lecsapta a földre. – Ez az egyik különbség közte... és közted.

Fojtott nevetéshullám futott végig az asztal két szárnyán. Anélkül, hogy megfordult volna, Boba Fett látta, ahogy a többi tanácsstag és a talpnyalóik össze-összesúgnak, gúnyos tekintetük beitta az előttük álló fiatal fejjadász alakját. *Remélem, látod, kik is a barátaid*, szerette volna figyelmeztetni Bosskot. Ez a *csürhe abban a másodpercben elföldelne, ahogy lehetsége nyílna rá*.

– Miről beszélsz? – Bossk megragadta az asztal peremét, és odahajolt az apja elé. – Mit mondott neked ez a szemét?

Boba Fett tett nekünk egy ajánlatot. – Cradossk a háta mögül egy díszesen zománcozott tálcáról felkapott egy üres kupát, odatartotta az egyik szolgálónak, hogy töltsse tele, majd felkínálta a bort a fiának. – Egy nagyon jó ajánlatot, ezért ünnepelünk most – mondta Cradossk széles mosollyal. – Neked is ezt kéne tenned.

– Ajánlatot? – Bossk nem vette el a kupát az idősebb trandoshitól. – Miféle ajánlatot?

– Amilyet csak egy bolond utasítana vissza. Amelyik a legtöbb problémánkat megoldja. Mindannyiunkét.

Bossk arcán zavarodottság tükröződött, miközben először Boba Fetre nézett, majd vissza Cradosskra. – Nem értem...

– Hát persze, hogy nem. – Ezúttal Fett szólalt meg, kényelmesen hátradőlve a bőrborítású székében. – Te *elég* sok mindent nem értesz. – Végül is sosem árt, ha egy kicsit hergeli Bosskot.

– Ezért van az, hogy még mindig az atyád vezeti a Fejjadász Céhet. Neked még rengeteg bölcsességet kell magadba szívnod, mielőtt egyáltalán esélyed lehet.

– Magyarázd el neki. – Begörbített ujjának egyetlen mozdulatával Cradossk magához intette az egyik rangidős tanácstagot. – Manapság olyan könnyen elfáradok...

– Akkor aludj egyet, vénember – Bossk mérgesen odafordult a közeledő csuklyás alakhoz. – Na, ki vele.

– Végtelenen egyszerű, vagy nem? – A tanácstag vizenyős szemnyúlványai kedélyes nyugalommal tekintettek Bosskra. – És mégis annyira jellemző mind atyád, mind a vendégünk éleslátására. Eltekintve attól, hogy Boba Fettet többé nem kell a vendégünknek hívnunk, ugye?

– Én úgy hívom – morogta Bossk –, ahogy én akarom.

– Lehet, de nem kéne mostantól inkább a „testvérednek” nevezned?

A szavak szíven ütötték Bosskot.

– Hiszen nem ezt ajánlotta-e Boba Fett a Céhnek? – A tanácsnok a ruhája alatt összekulcsolta két, a sáskáéhoz hasonló végtagját. – Hogy egy legyen velünk? Testvérünk és vadásztársunk – hát nem ajánlotta fel, hogy egyesíti figyelemre méltó képességeit és tapasztalatát a miénkkel, és így tagjává válik a szárnyaló Fejvadász Céhnek?

– Ő aztán nem kertelt. – Cradossk kiürítette a kupáját, és nagy hévvel lecsapta az asztalra. – Halljuk tőle.

– Így igaz. – A Céh egy másik fiatalabb fejvadásza odasompolygott Bossk könyökéhez. Fett emlékezett rá, hogy Zuckussnak hívják. – Hallottam róla odakint. – Hüvelykujjával a kétszárnyú ajtó felé bökött. – Az a szóbeszéd járja... hogy Boba Fett tagságért folyamodott a Fejvadász Céhbe.

– Lehetetlen! – Bossk karmos ujjai ökölbe szorultak, mintha csak rá akarná vetni magát valakire – a partnerére, az idősebb tanácsnokra, vagy mindkettőre. – Miért tenne ilyet? Fett sziklaszilárd tekintettel pillantott a hullőre.

– Megvan a magam oka.

– Azt elhiszem...

– És nem remek okok ezek? – A szemnyúlványok ismét Bossk felé rebbentek. – Vajon nem rejtőzik briliáns logika az ajánlat mögött? És mi, vajon mi nem profitálunk a híres Boba Fett tudásából? Képességeit az egész galaxis elismeri! – Egy fűrészkesztyűs alkar Fett irányába mutatott az asztal túlsó oldalán. – És vajon ő nem fogja élvezni a tagsággal járó számtalan előnyt? A megbecsülésünk melegét, a közösségünk összetartását, a nagyszerű fegyverkarbantartó részleget, az orvosi ellátást – ez utóbbi önmagában sem megvetendő szempont egy olyan szakmában, mint a mienk.

– Hazudik nektek! – Bossk egyenesen ránézett a tanács többi tagjára. Összeszorított ökleit magasba emelte, majdnem fellökve közben az alacsonyabb Zuckusst. – Hát nem látjátok? Ez is csak egy csel – mint az egész élete...

– Azt viszont te nem látod – mondta Boba Fett –, hogy az idők változnak. A galaxis már nem olyan, mint egykor, amikor még az atyád volt olyan tejfelesszájú kölyök, mint te most. A vadászterületünk beszűkült, míg Palpatine császár hatalma egyre nő. – Látta, hogy az asztal mellett ülő tanácsnokok helyeslően bólogatnak. – A Fejvadász Céhnek követnie kell a változásokat, ha fenn akar maradni. Ahogy nekem is követnem kell.

– A régi szép idők – motyogta Cradossk az asztalra borulva, miközben az üres kupát bővölte reménykedve. – Elmúltak...

– Bárki, akinek egy csöpp esze is van, láthatja, hogy a fejvadászszakma egyre inkább sarokba szorul. – A szavak nagyrészét Kud'ar Mub'at adta Fett szájába még az űrben sodródó hálókompexumban. Tulajdonképpen igazak is voltak, annyira legalábbis mindenképpen, hogy ezek a bolondok a Céh tanácsában bedőljenek nekik. – És ez nemcsak a

Birodalom műve, vannak mások is. A Fekete Nap...

A bünszövetkezet nevének pusztá említése is elérte a kívánt hatást, a sugdolózást néma csend váltotta fel. – A hozzánk hasonló fejvadászok mindig rákényszerültek, hogy a törvény mindkét oldalát szolgálják, erről szól a hivatásuk. De amikor mind a két oldal ellenünk fordul, egyesülnünk kell, hogy legyen esélyünk a túlélésre. Az olyan magányos vándoroknak mint én is voltam, nincs többé létjogosultságuk. Vagy egyesítjük erőinket, ti és én, vagy továbbra is szeparáltan dolgozunk. És szeparáltan várjuk a megsemmisülést.

Boba Fett torka kaparni kezdett. Régen volt már, hogy ennyit beszélt egyhuzamban, a szavak helyett mindig is a tettek embere volt – veszélyes, könyörtelen tetteké. Másrészről viszont ez a munka is, amivel Kud'ar Mub'at bízta meg, ugyanúgy csak egy feladat volt, mint a többi. *Egyik ilyen, másik olyan*, gondolta Fett. *Ha pedig azt várják tőlem, hogy húzzam el a mézesmadzagot egy csapat eltompult agyú és karmú veterán orra előtt, mint amilyen Cradossk és a Fejvadász Céh tanácsának többi tagja is, hát megteszem.* Ez is bizonyítja majd, hogy a szavak legalább olyan halálosak tudnak lenni, mint akármelyik fegyver.

– Nem kellene köszönetet mondanod Boba Fettnek?
– kérdezte a Bossk mellett álló tanácsnok fogazott alkarjával hevesen gesztikulálva. – Nem ismételte el talán a te kedvedért, amit előttünk már olyan szemléletesen kifejtett?

– Ti pedig bedóltetek neki – acsargott Bossk a jelenlévőkre, beleértve a saját apját is. – Annyi mersz nincs bennetek, hogy szembeszálljatok vele, ezért inkább elhiszitek, hogy a ti oldalatokon áll.

Boba Fett magában fejet hajtott a trandoshi fejvadász előtt. *Még gondot fog okozni*, merengett el. *Ő más, mint ezek az ostoba ragadozók.* Ha egyszer eljön az idő, amikor Bossk megörökli a Fejvadász Céh vezetői posztját, komoly rivális válhat belőle. Egyelőre azonban még képes lesz ellene – és a többiek ellen –

fordítani a vadságát és az eszét.

– Majd meglátod, édes fiam – mondta Cradossk átmenetileg kirángatva magát a bormámor fogságából. – Ha nem szeretnélek annyira, amennyire szeretlek, akkor már rég lehántottam volna rólad azt a pikkelyes bőrödöt, és legújabb testvérünk szobájának falára tűztem volna ki. – Imbolygó karját ráemelte Bosskra. – Mivel azonban azt akarom, hogy maradjon valami, amit egy nap az utódom majd átvehet, és tovább vezethet, ahogy én is vezetem most a Céhet – és mivel még élek, tehát van időd, hogy szert tegyél némi modorra és tapasztalatra a galaxis működését illetően – nem *kérem*, hogy fogadd testvéreddé Boba Fettet. *Utasítalak*, hogy fogadd testvéreddé.

– Rendben. – Bossk metszett pupillái pengevékonyságúra szűkültek. – Ahogy kívánod. Talán tanulhatsz valamit... egy olyan *vénségtől*, mint te – húzta a fájára jellemzően csúf vigyorra a száját. – Végül is... te gyilkosságok árán ülsz most a Céh vezetőjének a székében. Én elég, ha várok, és az enyém lesz.

– Elvégre a türelem még gyilkosok körében is erény, nemde?

Bossk félrelökte az idősebb tanácstagot – egyenesen az alacsonyabb Zuckussnak – aztán közvetlenül Boba Fett előtt felugrott a félhold alakú asztalra. Egyik karmos kezével a nyelénél fogva megragadta a serleget.

– Az egészségedre. – Kiitta a bort, aztán nekivágta a serleget a falnak, amely nagyot csattanva végiggurult a padló díszes kőberakásain. – Akármeddig tart is.

– Úgy gondolom – válaszolta Fett tökéletes nyugalommal –, egy jó darabig kitart még.

Bossk közelebb hajolt a páncélos fejevadászhoz, és kivillantotta bortól csöpögő agyarait.

– Másokat átverhetsz – suttogetta –, de engem nem. Nem tudom, miben mesterkedsz, de afelől ne legyenek

kétségeid, hogy én mire fogok törekedni. – A hangja egyre halkabb, bestiálisabb lett, míg az orra végül már alig egy arasznyira volt Fett sisakjától. – Testvéred leszek, rendben van. De hidd el, nem sok jóra számíthatsz. Akkor is voltak testvéreim, amikor megszülettem. És tudod, mi történt velük? – Bossk pofájából alkohol és vérszag áradt. – Felfaltam őket.

Megfordult, és elindult a tanácsterem ajtaja felé. Két dübörgő lépés között karmos lábával belerúgott az imént elhajított serlegbe, amely kecses röppályát leírva ismét a falon csattant. A másik fejevadász, Zuckuss gyorsan körülpillantott a várakozó arcokon, majd Bossk után szaladt.

Boba Fett mellett Cradossk nagyot sóhajtott.

– Ne ítéld elhamarkodottan, barátom. – Cradossk felemelte a kancsót a tálcáról, amit egy szolgáló tartott oda neki, és teletöltötte a kupáját. Egy hajtásra kiitta, és ismét színiültig töltötte. – Néha *valamivel* jobban alakulnak a találkozásaink...

– Régóta nem találkoztunk – mondta a Császár. Az ősoreg, aszott fej lassan bólíntott. – Egyedül a csillagok a tudói, hogy merre járhat.

– Kizárólag felséged szolgálatában – hajtotta meg alázatosan a fejét Xizor herceg. – És a Birodalom tündöklése érdekében.

– Jól beszél, mint mindig. – Palpatine a hatalmas terem egy másik szöglete felé fordult trónszékével. – Akármit mondanak is róla, azt önnek is be kell látnia, hogy a herceg mestere a szavaknak. Nem így gondolja, Vader?

Xizor odafordult a fekete köpenyes alak, pontosabban annak életnagyságú, félelmetesen valóságghú holoképe felé, amit Darth Vader személyes zászlóshajója, a *Devastator* fedélzetéről

sugároztak át. *Ezúttal jobb, ha nem próbálsz, figyelmeztette magát Xizor. Túlon túl sokszor volt szemtanúja annak, amikor valaki kihozta a sodrából a Sith Sötét Lovagját. Lehet, hogy a Császár rövid pórázon tartja, gondolta Xizor, de elég hosszún ahhoz, hogy a torkomig elérjen.*

– Az ön ítélőképessége, felség, messze meghaladja az enyémet – felelte Vader diplomatikusan, ám ugyanolyan kiismerhetetlen hangon, mint amilyen kiismerhetetlen a légzőmaszkja mögé rejtett tekintete volt. – Megbízom abban, akiben megbízik.

– Néha azt hiszem, Vader, hogy leginkább azt szeretné, ha magán kívül senkiben nem bíznék meg. – A Császár összérintette széttárt ujjait. Mögötte, a trónterem gigantikus kilátóablakának keretébe foglalva a galaxis íves karjai húzódtak végeláthatatlanul, mint éjfékete tengeren úszó miriádnyi lámpás. A csillagok alatt a Birodalmi Város tornyai és masszív épületei sorakoztak monumentális összevisszaságban a Coruscant láthatatlan felszínén – duracélba öntött emlékműve a becsvágynak és Palpatine hatalmának.

– Én rengeteg élőlény szívébe látok bele, és csak félelmet találok bennük. Ahogy annak lennie kell. – A Császár mélyen ülő szemei elidőztek az ujjai által alkotott ketrecen, mintha csak a Birodalom kötelékébe zárt világokat képzelte volna bele.

– Az ön szívében, Vader azonban valami... mást látok. – Palpatine császár – mint valami csuklyás koldus, nem pedig világok korlátlan ura – keresztülnézett az ujjak között. – Valami nagyon hasonlatos... a vágyakozáshoz.

Xizor herceg gondosan elnyomta a feltörni készülő mosolyt. A *vágyakozás* a fallinok, a saját faja körében csak egy dolgot jelentett. A herceg kegyetlen szépsége, arcának markánsan metszett vonásai, királyi tartása, kombinálva a csak tudat alatt érzékelt, feromonokban dús kipárolgásával, bármelyik nőtényt a hatalmába

kerítette. A *humanoid* nőstényeket, vágyakozásának tárgyait, mindenképpen; azt pedig, hogy a galaxis többi meglehetősen visszataszító – fajához tartozókra hat-e a természet adta képessége, nem állt szándékában kipróbálni.

– Csupán arra vágyakozom, hogy felségedet szolgáljam – felelte Vader. – És a Birodalmat.

– Természetesen, mi másról lenne is szó? – Palpatine nyájasan elmosolyodott, bár a fonnyadt arc összhatásban ugyanolyan vészjósló maradt, mint eddig bármikor. – Csakhogy én körül vagyok véve olyanokkal, akik szolgálni kívánnak. Itt van például Xizor... – mutatott a hercegre a Császár. – Pontosan ugyanezeket mondja. Ha viszont ön, Vader, mégis közelebb áll ahhoz, ami a szívem helyén maradt, ha önben pillanatnyilag esetleg nagyobb a bizodalom, mint másokban, annak okát szavakkal úgysem lehet leírni.

– A cselekedetek – mondta Xizor hűvös felsőbbbséggel – többről árulkodnak a szavaknál. Ítélje meg hűségemet aszerint, hogy mit tettem a Birodalomért.

– És mi lenne az? – Vader képmása Xizor felé fordította metsző tekintetét. – Talán azok a rejtélyes, mondvacsinált küldetések, amelyekbe oly nagy hévvel veti bele magát? Esetleg a seregnyi talpnyalója, akiknek az elkötelezettsége az ügyünk iránt *igencsak* megkérdőjelezhető? A legtöbb élőlényt a félelem motiválja, de vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy szánalmas ügyeskedésükkel megtölthetik a zsebeiket. Bűnözők, összeesküvők, tolvajok és haszonlesők – túl sokat ismer ezekből, Xizor. Néha elgondolkodom, ők vajon miért vonzódnak magához?

Vaderrel szemben állni – még ilyen testetlen formában is – olyan volt, mintha egy élesre állított sugárvető csövével nézne farkasszemet az ember. Xizor nem először érezte úgy, hogy egy láthatatlan kar bármelyik pillanatban a torka köré fonódhat. A

tüdejét szinte csak az akaraterije vette rá, hogy ütemesen lélegezzen. Ha azonban Vader a teljes haragját rá akarná zúdítani, ez az akaraterő igencsak kevésnek bizonyulna. Xizor túl sokszor látott már másokat, a Birodalom legmagasabb rangú tisztjeit, amint kezüket a torkukra szorítva levegő után kapkodnak, és tehetetlenül vergődnek, mint egy horogra akadt dantuini túhal. Vader, valószínűleg igen bölcsen, a Császár jelenlétében tartózkodott az ilyen erőfitogtatásoktól – miért is készítené az öregembert arra, hogy bebizonyítsa, az ő hatalma a galaxis minden zugát átjáró Erő felett összehasonlíthatatlanul nagyobb.

– Nem vonzódnak hozzám, Lord Vader – Mint eddig mindig, Xizor most is eltöprengett, Vader vajon mennyit tudhat. Vajon mennyit sejt, és mennyit tud bizonyítani? Vader ellenszenve a galaxis kétes erkölcsű lényei iránt közismert volt; még fejedelmekkel is olyan ritkán dolgoztatott, amilyen ritkán csak tehetette. *Ami persze nekem csak előny*, gondolta Xizor. Vader és a birodalmi vezetőség szemében a bűnözők és szerencsevadászok férgek voltak csupán, akiket legjobban az első adandó alkalommal eltaposni – vagyis hamarosan, ha a dolgok a tervek szerint alakulnak. *Így ez a népség megmarad nekem*. Xizor pontosan ebből a számkivetett söpredékből építette fel a Fekete Nap néven elhíresült árnyékbirodalmát. Ha a Császár és Vader nem akarják beszennyezni a kezüket, akkor ő sem fog lelkiismeret-furdalást érezni.

– Teszem, amit tennem kell – mondta Xizor a valósághoz híven. Az a tény, hogy még mindig itt állt Palpatine legbelsőbb szentélyében, és nem sűjtött le rá azonnal a Császár vagy Vader haragja, azt is jelezte, hogy a Fekete Napnak sikerült megőriznie a fennállását övező jótékony homályt. *Egyelőre legalábbis*, figyelmeztette magát Xizor, majd odafordult a Császár felé. – Ezt az áldozatot – hazudta – felséged érdekében is hozom. Pedig sokan méltóságukon alulinak tartanak.

– Nagyszerű – mosolyodott el ismét a Császár. – Ha más értéke nem is lenne, Xizor, már csak azért is igényelném a jelenlétét, amiért ilyen... *serkentő* hatással van Lord Vaderre.

Gyűlöli minden porcikámat, gondolta Xizor, miközben a fekete köpenyes alak felé pillantott. Ebben a tekintetben semmi sem változott.

– A kérdésemre azonban még mindig nem felelt. – A Császár közelebb hajolt, és Xizorra emelte metsző pillantását. – Nem ok nélkül hívtam ide. Tegyük most félre a haszontalan versengést, hogy melyikőjük hűsége az erősebb. Említette az előbb, hogy dolga akadt, méghozzá az én érdekemben...

– Az ön és a Birodalom érdekében, felség.

– Ami egy és ugyanaz, Xizor. És ezt hamarosan mindenki tudni fogja. – A Császár hátradólt a trónszékében. – A terveiről azonban előzetesen elfelejtett értesíteni minket, akár engem, akár Lord Vadert. Amit lehet úgyis értelmezni, hogy dicséretes a kezdeményezőképesége, de akár úgyis, hogy a vakmerősége példátlan. – Palpatine hangjában nyoma sem volt derűnek. – Most itt a lehetőség, hogy meggyőzzön, az előbbiről van szó.

Xizor már régen tudta, hogy egyszer el fog jönni az idő. Egy dolog volt az embernek a saját vackában szövögetni a terveit, és egészen más visszajönni ide megvédeni ezeket a terveket, amikor az ember élete gyakorlatilag csak az ékesszólásán múlt. *Pontosabban az ékesszóló hazugságán,* emlékeztette magát Xizor.

– Bármilyen hatalmas is a birodalma, felség, mégis veszély leselkedik rá. – Wader és a Császár együttes tekintetének kereszttüzeiben a fallin herceg kényelmetlenül kiszolgáltatottnak érezte magát, mintha ezek ketten az Erő segítségével a legrejtettebb titkait is képesek lennének kifürkészni. – Bármekkora is felséged hatalma, ahhoz nem elegendő, hogy mindazt elérje velem, amire vágyik.

- Ezzel semmi újat nem mond. - A Császár szemében megvetés villant. - A főtisztjeim is ezt szokták mondogatni. Ők nem hívők, mint amilyen Lord Vader, elvetnek mindent, ami nem gombnyomásra pusztít. Még akkor is kételkednek, amikor levegő után kapkodva a saját torkukon tapasztalják meg az Erő szorítását. A kétkedés veszélyes, könnyen bolondot csinál az emberből - mondta, és rezzenéstelen, csontos ujjával Xizorra mutatott. - De ön nem ilyen bolond, ugye?

- Én nem kételkedem, felség - hajtotta meg a fejét a herceg.

- Ezért állhat még itt előttem, Xizor. - A Császár karja leereszkedett, és végigsimitotta trónszék kartámláján. - No, persze azért meghallgatom a birodalmi admirálisokat is, legyenek akármilyen bolondok. Néha még a bolondok is mondhatnak bölcs dolgokat. Ezért is adtam áldásomat a legújabb tervük, az általuk Halálcsillagnak nevezett projekt megvalósítására...

- Hallgatnia kellett volna rám - mondta Vader. A hangja kissé mintha hangosabban, ingerültebben szűrődött volna át a légzőmaszkon. - A Felkelés is sokat erősödött azóta, az admirálisok csak az idejét vesztegetik egy ilyen ostobasággal. Megmondtam nekik annak idején, hogy a Halálcsillag - amikor elkészül - csak egy gépezet lesz, semmi több. Az ereje jelentéktelen lesz ahhoz képest, aminek felséged már most birtokában van. - Wader hangja elmélyült, ami jól jelezte tomboló indulatainak mélységét is. - És nekem lett igazam, nemde?

- Kétségtelenül, Vader - bólintott kurtán a Császár. - Mindazonáltal, nyilvánvaló botorságuk ellenére a parancsnokaimnak egy dologban mégis igazuk volt. Kicsinyes gondolkozásuk megegyezik a galaxis többi lakójának földhözragadt gondolataival. Ugyanúgy látják a dolgokat - vagy éppen ugyanúgy nem látják.

A Jedi-lovagok nincsenek többé, és ők voltak az egyetlenek – rajtunk kívül –, akik képesek voltak annak látni az Erőt, ami valójában. Ezek az alacsonyabb rendű lények nem képesek felfogni, hogy igazából az Erő mozgatja a csillagokat az égbolton, és az Erő hajtja körbe a vért az ereikben. Szükségük van valami kézzelfogható bizonyítékra, és az embereim pontosan ezt akarták a Halálcsillaggal a kezükbe adni. Az ereje abban rejlik, amit ezek a szerencsétlenek látnak benne; az Erő a maga kifinomultabb eszközeivel csak sokkal később váltaná ki bennük a szükséges félelmet és alázatot. Igazad van, hogy csak egy gép, és semmi több. De szerfölött hasznos gép. Egy eszköz. Amikor csak egy kalapácsra van szükség világi céljaink eléréséhez, botorság lenne az univerzum életető energiáját pocskolni.

Darth Vadert hidegen hagyták a Császár szavai.

– Remélem, egy dolgot nem felejt el felséged. Egy kalapács könnyen eltörik, mint bármelyik másik szerszám. A Halálcsillagot elpusztítják majd. Az Erő azonban örök.

– Nem fogom elfelejteni, Vader, de jelen pillanatban az admirálisokat egyedül az ilyen egyszerű eszközök érdeklik. Építgessék hát csak maguknak az erősebbnél erősebb pörölyöket. Mi viszont alaposan eltértünk az eredeti tárgyunktól – fordult vissza Xizor felé. – Azt mondja, a Birodalom veszélyben van. Ezzel semmi újat nem mond. Tisztában vagyok a Lázadás jelentette fenyegetéssel – amit persze időben el fogok fojtani. Az aggodalmának a mértéke az, Xizor, ami meglep. Nekem inkább kételkedésnek tűnik, bármennyire állítja is az ellenkezőjét. A kételkedést pedig gyökerestül ki kell irtani.

– Nem kételkedés ez, hanem az igazság. –Xizor a csizmájáig érő, gazdagon hímzett köpenye alatt keresztbe fonta a karját. – Nem pusztíthatja el anélkül a Lázadást, hogy új veszélyeknek ne tenné ki magát, felség. Ahogy növekszik a hatalma, és közeledik az abszolúthoz, úgy fokozódik elkerülhetetlenül a veszély is. És ez a veszedelem magának a Birodalomnak a szálai közé van szőve.

– Ne hallgasson az ostobaságaira, felség.

– Ostobaság azoknak, akik nem látják. – Xizor a szeme sarkából rápillantott a mellette álló feketébe öltözött alakra. – Lord Vadert talán elvakítja az Erő. Végül is, neki még nincs akkora hatalma felette, mint felségednek.

A láthatatlan kéz, amelyet Xizor a nyaka körül érzett, most egyszeriben nyakörvként szorult össze. Vademek még a pusztá holo képe is képes volt gyilkolni. Xizor nyaka hátraszegeződött, a látása a koponyájában lüktető vértől elhomályosult.

– Hagyja békén, Vader – A Császár hangja valahonnan a vörös ködön túlról jött. – Érdekel, amit mond. Hallani akarom a végét. Mielőtt meghoznám a döntésemet.

A kéz elernyed, és Xizor hatalmasat szippantott az immár szabadon áramló levegőből. A kezét mindeddig karba fonva tartotta, szándékosan nem akart a torkához kapni, mint azt Vader többi, gyengébb akaratú áldozatánál látta. *De sosem felejttem el*, füstölgött magában. A másik érintése, láthatatlan vagy sem, súlyosan belegázolt a büszkeségébe, márpedig ezt a fallinok talán mindennél többre tartották. És egyszer eljön majd a nap, amikor megfizet érte.

– Nyugodtabb vagyok – mondta Xizor –, ha a Császár rövid pórázon tartja az alattvalóit. – A hang rekedten tört elő a torkából, és amikor nyelt, a saját vérenek ízét érezte. – És pontosan erről akarok beszélni, felséged alattvalóiról. – Metszett pupillájú szeme előbb Vaderre, majd Palpatine-ra villant. – Mindketten említették a Birodalmat szolgáló bolondokat. Természetesen szükség van rájuk, de attól még bolondok. Mit gondol, felség, fog javulni bármennyit is a helyzet? Főleg most, hogy a Lázadás magához édesgeti mindazokat, akikben akár csak csírájában is megvan az önállóság.

Vader gőgösen felhorkant.

– A saját sorsukat pecsételik meg a „függetlenségükkel”, ahogy maga hívja őket. A Lázadás napjai meg vannak számlálva.

– Kétségtelenül– felelte Xizor – A győzelem napját azonban a Császár saját hatalma késlelteti. Ez így talányosnak tűnik, de bárki, akinek van szeme, tisztán látja.

– Folytassa – intett Xizornak a Császár. – Felkeltette az érdeklődésemet. Csak aztán ne hagyja kárba veszni.

A herceg készült erre a pillanatra, a szavakat már jó előre átgondolta. Most csak ki kellett mondania őket. Aztán pedig várni a hazardírozás végeredményét.

– Ahogy mondtam, a probléma azokkal van, akik felségedet szolgálják. – Xizor rámutatott a trónszék mögötti transzparacél ablakra. A kilátás szemkápráztató volt. – Mindazokon a világokon, ahol felséged uralma töretlen, az ellenállókat elsöprik, Lord Vader ebben igazat szólt. De mi marad hátra mögöttük?

– A birodalmi admirálisokhoz hasonló bolondok; bolondok, akik nem képesek felfogni az Erő létezését. Ha addig nem is lennének bolondok, amíg felséged szolgálatába nem állnak, azután gyorsan azzá válnak. Hogyan is lehetne másként? Felsőged hatalma kiirtja az akarátukat, az értékítéletüket, képtelenek lesznek önállóan cselekedni. Nincs mindenkinek olyan erős jelleme, mint Lord Vadernek vagy nekem.

– Ez igaz – mondta Palpatine császár. – Ráadásul maga a probléma sem ismeretlen számomra. Tudom, hogy sokan állnak át a Lázadás oldalára, és tisztában vagyok az erejükkel. Értelmetlen pocsékolás elpusztítani őket, még ha elkerülhetetlen is. – Halk, szinte merengő hangon folytatta. – Mennyivel jobb lenne, ha átállíthatnánk őket a mi oldalunkra...

Xizor elnyomta a rátörő émelygést. Bármilyen nagyratörőek voltak is az ambíciói, Palpatine vágyai mellett eltörpültek. Olyan volt, mintha a ráncos öregember nemcsak irányítani akarná az univerzum összes élőlényét, de egyenként be is kebelezni őket, mint valami falánk hutt egy különösen ízletes lárvát. *Először a kicsik és gyengék kerülnek sorra, gondolta Xizor. Aztán egy nap Vader és én következünk. Ez lesz a hűségük jutalma. A desszert szerepét betölteni...*

A Fekete Nap létrehozását egyaránt vezérelte a nagyravágyás és a túlélés igénye. A Lázadók bátor idióták, hogy nyíltan szembeszállnak a Császár erejével; Xizor inkább úgy döntött, hogy az árnyéklét, a sötétség, amibe a bűnözők amúgy is szívesen

burkolóznak, jobban megfelel a Birodalom kielégíthetetlen étvágyának.

– Vannak olyanok – mondta Xizor –, akik inkább a halált választanák, semhogy a Birodalmat kelljen szolgálniuk.

– Ám legyenek – vonta meg a vállát Palpatine.

– Mindeközben azonban felségednek foglalkoznia kell azokkal, akiknek parancsol. És legyünk őszinték, ezek közül sokan nem éppen első osztályúak. Egyesek bolondnak születnek, mások saját erőfeszítésükből váltak ostobává, de a legtöbbjüknek felséged hatalma törölte ki a tudatát és a lelkét. – A herceg széttárta a karját, és tenyérrel felfelé előrenyújtotta. – A félelem hatékony mozzgatórugó, de megvan a maga káros hatása. Mélyen beleeszi magát abba, aki a hatása alá kerül...

– Ön talán ezek közé tartozik, Xizor?

A falun megrázta a fejét.

– Mivel nem félek a haláltól, attól sem félek, ami előidézheti. Attól félek egyedül, hogy felséged csalódik bennem. – Újabb hazugság. – Ha a rosszsallása elegendő indok a halálomra, akkor megérdemeltem a sorsomat.

– Nem okozott csalódást – mondta a Császár. – Eddig. Folytassa.

– Felség, nem sok alattvalója merné vállalni, hogy elmondja önnek, amit ténylegesen gondol. Egyesek arcátlannak tartanak – nézett Vaderre –, felséged, remélem, bátorságom tanúbizonyságaként értékeli. Mert ez az igazság: ami felségedet hatalmassá teszi, ami az élőlényeket eszközökké alakítja a felséged kezében, az egyúttal gyengévé és hatástalanná is változtatja őket. Ez a nagy birodalmak elkerülhetetlen velejárója. Én is sokaknak parancsolok – még ha összehasonlíthatatlanul kevesebben vannak is, mint a Birodalom szolgálói –, és látom a szemükben. Ha el akarja söpörni a Lázadást, a rendelkezésre álló legnagyobb erőkre lesz szükség. Vannak beépített

kémeim, informátoraim a Lázadáson belül, akik eljuttatták nekem a Lázadók terveit, és azt is, hogy mennyire elszántak azok megvalósításában. Semmi sem állítja meg őket, amíg meg nem buktatják felségedet, az örült szabadságvágyuk ennyire erős. – Pontosan átérezte a Lázadók érzéseit, ha nem a Fekete Napban látta volna a saját jövőjét, akár még csatlakozott volna is a Lázadáshoz. – Természetesen győzni fog, felség, egy ekkora hatalom, mint az öné, mindig győzedelmeskedik. De ehhez két dolog szükséges: ravaszság és megfelelő alattvalók. A probléma gyökere pedig pontosan ebben rejlik. Minél teljesebb hatalmat gyakorol a birodalma felett, minél több lény kerül a fennhatósága alá a galaxisban, annál inkább megnő a veszélye annak, hogy elveszíti mindazt, amivel az egész univerzumra kiszélesíthetné a hegemoniáját, és megvédelmezhetné egy olyan kicsi, de növekvő veszélyforrástól, mint a Lázadás.

– Régebben azt gondoltam – szólalt meg Vader –, hogy az ilyen beszéd nem más, mint badarság, de akár árulásnak is lehetne nevezni. Most azonban kénytelen vagyok elismerni, hogy Xizor hercegnek igaza lehet. Ha a birodalmi főparancsnokok elméjét nem homályosítaná el a gyávaság, nekem sem kellett volna annyi kellemetlenséget elviselnem közöttük. Továbbá, ha az admirálisai egy kicsivel is bölcsebbek lettek volna, akkor a Halálcsillag nem semmisült volna meg ilyen könnyedén.

– Pontosan. – A dolgok jobban alakultak, mint Xizor remélte. Az pedig, hogy Vader a pártjára állt, több volt, mint meglepő. – A Birodalom, a természetéből fakadóan, elpusztítja azt, amire pedig a növekedéséhez és fennmaradásához szüksége lenne. Vegyék például a rohamosztagosokat. Arra képezték ki őket, hogy engedelmeskedjenek, harcoljanak és meghaljanak a Birodalom ügyéért... de arra nem, hogy gondolkozzanak. És gyakorlatilag ugyanez

vonatkozik mindenkire a Birodalom hierarchiájában, egészen a legmagasabb szintekig. Felső, alattvalóinak legtöbbször egyszerűen hiányzik a kreativitás, az önálló döntés képessége, vagy a legalapvetőbb furfangosság. Mindezt elnyomta, kiégette belőlük felső hatalma. A Lázadás újdonsült követőiben mindezek a tulajdonságok megvannak, hiszen ezért csatlakoztak a Lázadáshoz. Lehet, hogy öngyilkos módon ostobák, de pontosan a lázadó természetük az, ami veszélyessé teszi őket a Birodalomra nézve.

A Császár magában ízlelgetve Xizor szavait lassan bólogatott.

– Nagyon szívügyének tekinti ezt a kérdést, herceg. De legalább amiatt nem kell aggódnom, hogy önben nincs kezdeményezőkézség, ugye? – emelte fel kényelmetlen lassúsággal a fejét Palpatine. – Tehát, a véleménye szerint mit kellene kezdenem a szolgálóimmal? Talán egy kicsivel... *gyengédebbnek* kéne lennem hozzájuk? Vajon ez beválna? – A maró gúny még sötétebbé, még visszataszítóbbá változtatta a hangját. – Esetleg szabadon kellene engednem őket? De akkor ki fölött maradna hatalmam?

– Felső, semmi szükség eldobni a hatalmát. Legyenek bármilyen ostobák, a szolgálóknak megvan a maguk haszna. Egy kalapácsnak sincs szüksége észre vagy lélekre, hogy beteljesítse gazdája akaratát. Az admirálisai engedelmeskednek az utasításoknak, és ez elég is. A rohamosztagosok megteremtik a szükséges rettegést a megszállt bolygókon, ám kevésbé lennének félelmetesek, ha képesek lennének gondolkodni. Így azonban lélek nélküli gépek csupán, tudják a feladatukat, engedelmeskednek, gyilkolnak és meghalnak – az érzelmeik még véletlenül sem térítik el őket a kapott parancstól. És ez így van rendjén, ezek az alattvalók így tudják legjobban szolgálni felső és a Birodalom felemelkedését. –

Xizor fejével odabiccentett a trónszék mögött végtelen lassúsággal mozgó megannyi csillag felé.

– Felség, semmit sem ér el, ha eldobja magától ezeket a szolgákat, legyen bármennyire csekély hasznuk is. Nem, másfajta szolgákat kell találnia, olyanokat, akik valamennyire függetlenek felséged hatalmától.

– Én azt hiszem – mondta a Császár –, hogy máris vannak ilyen alattvalóim és eszközeim. Itt állnak előttem.

– Igaz. – Lord Vader holoképe egy pillanatig Xizort tanulmányozta, aztán visszafordult a Császár felé. – Azt azonban mérlegelni kell, hogy egy ilyen alattvaló nem jelent-e nagyobb veszélyt a Birodalomra, mint amennyi hasznot hozhat. *Na, már megint itt kötöttünk ki*, gondolta Xizor Ha Vader az előbb egyet is értett vele, ennek most semmi jelét nem adta. És mindezt azért, hogy újabb éket verjen a Császár és a saját riválisai közé. *Egy nap meg kell majd küzdenünk egymással*. Xizor zord elszántsággal tekintett erre a jövőbeli összecsapásra Darth Vaderrel. *Akkor egyszer s mindenkorra döntőre visszük majd kettőnk dolgát*.

– Amikor ez megtörténik – szólalt meg ridegen Palpatine –, ön is ugyanúgy mérlegre kerül, Vader.

– Döntsön cselekedeteink és eredményeink alapján, felség mondta Xizor önmagára és Vaderre mutatva. – És az elkötelezettségünk alapján. De ahogy mondtam, a Birodalomnak másfajta szolgálókra és eszközökre van szüksége. És ezek nem lehetnek olyanok, mint a rohamosztigosok vagy az admirálisai, vagy akár mint én vagy Lord Vader. Ahhoz, hogy elpusztítsa a Lázadást, hogy megtörje a Birodalmat veszélyeztető ellenállást, olyanokat kell alkalmaznia, akik nem fogadtak hűséget felségednek.

– Azt hiszem, Xizor herceg, hogy ezzel inkább növelné a Birodalomra leselkedő veszélyt, semhogy szemernyit is csökkentené.

– Felség, engedje meg, hogy világosan fejezzem ki magam. A rendkívüli idők rendkívüli lépéseket

tesznek szükségessé.

– Eljön az idő, amikor a Lázadás nincs többé, és felséged hatalma a galaxis bolygói felett töretlen és örökkévaló. Akkor majd nem lesz szüksége önálló akarattal bíró alattvalókra. Lehet, hogy rám sem lesz szüksége. Ez persze cseppet sem aggaszt, az én sorsom jelentéktelen a Birodalom nagysága mellett. Ez az idő azonban még nem jött el. Jelenleg a legveszedelmesebb eszközökhöz kell nyúlni. Egy borotvaéles pengéjű vibrobárd forgatójának nagyon óvatosnak kell lenni. Azonban még ennél is nagyobb kockázatot vállal, ha nem az ő kezében van a fegyver.

– Látom, sokat töprengett már ezen, Xizor herceg – pillantott rá hideg, mélyen ülő szemével a Császár. – A szavaiból úgy veszem ki, hogy máris kész terv van a fejében. Meg akar győzni engem. Nos, sikerült. Bizonyos mértékben. De még mindig nem hallottam, hogy kik lennének ezek a bizonyos független lények, akiket a saját céljaimra használhatnék fel.

– A válasz nagyon egyszerű – mondta Xizor – Akikre felségednek szüksége van, azok a *fejvadászok*.

– Ez már nem is badarság. Ez örültség – vágott közbe Vader mély, megvetéssel teli hangon. – Amiről a herceg meg akarja győzni felségedet, szintiszta ostobaság. Pusztán az időnket pazaroljuk. Miközben Xizor herceg ilyen idióta elképzeléseket dédelget a fejében, a Lázadás folyamatosan gyűjti az erejét, és a Birodalom pusztulására tör.

– Az ellenszenve a herceg javaslatával szemben némileg túlzó, Lord Vader – A jellegtelen csuklya alatta Császár oldalra hajtotta a fejét. – Talán nem alkalmaz maga is fejvadászokat időről időre? Egyről még beszélt is nekem, arról a meglehetősen rejtélyes Boba Fettől. Elég régóta fejvadász már ahhoz, hogy szinte az önéhez hasonlóan félelmetes hírnevet szerezzen magának.

– Egy fejvadásznak megvan a maga haszna – mondta mereven Vader. – Ebben igaza van a hercegnek. De nagyon korlátozottak. Ha áldoztam is rájuk néhány kreditet, Boba Fettet beleértve, az azért volt, mert egyedül ők hajlandók elvégezni a haszonleső természetüknek leginkább megfelelő piszkos munkákat. A fejvadászok a galaxis pöcegödreiből érkeznek, és éppen ezért nem esik nehezükre mások hasonlóan mocskos bünbarlangjaiba, a

züllöttség szinte minden bolygón megtalálható fészkeibe leereszkedni, és felkutatni azokat, akik téves idealizmusból vagy pénzsóvárságból kifolyólag kapcsolatba kerültek a Lázadással. A söpredék vonzza a söpredéket, ezeken a helyeken még a birodalmi rohamosztigosok sem igen szoktak sikerrel járni.

– Pontosan – mondta Xizor. – Ha csak ennyi hasznuk lenne a fejdadászoknak, már akkor is pótolhatatlanok lennének a Birodalom számára. De ennél sokkal többre képesek. Lord Vader azt a szót használta rájuk, hogy „haszonleső”, de talán maga sem sejti, mennyire pontos e kifejezés. – Még a fekete maszkon keresztül is érezte, ahogy Darth Vaderben fellobban a harag. – Egy fejdadász pontosan ez: haszonleső. Boba Fett és a hozzá hasonlók bármit megtesznek a pénzért. Nem a félelem, hanem a haszon vezérli őket, és ez az, ami a legfőbb különbséget jelenti felséged főtisztjeivel vagy a rohamosztigosokkal összehasonlítva. Az erőszak árucikk a fejdadászok számára, nemcsak a parancsok gépies végrehajtásának következménye. A Birodalom katonai gépezetében szolgáló lények nem érzékelik az általuk okozott kínokat és elnyomást. Gyilkolnak, amíg mondják nekik, aztán leállnak, mint egy gyerekjáték, amikor lemerült benne az energiacella. A fejdadászok ezzel szemben a pénzükért cserébe a végsőig elmennek; sokkal inkább üzleti alapon kezelik a dolgokat, ami teljességgel hiányzik felséged követőiből.

– Annál inkább előfordul – szólalt meg Vader –, a galaxis leghírhedtebb bűnözőinek körében.

Xizort ismét előntötte a gyanú, hogy Vader esetleg többet tud, mint remélné. Esetleg bizonyítékai is vannak, bár akkor miért nem hozakodik elő velük? *Legalábbis egyelőre nem*, tette hozzá magában.

– Ha netán a huttokhoz hasonló teremtményekre utalna, nos, igaza van, Lord Vader. – Xizor rámutatott az ablakon túli csillagokra. – Persze, rajtuk kívül vannak mások is, akik a saját kis birodalmaikat és érdekköreiket építgetik. Idővel leszámolunk majd velük. Azért nem írhatjuk ki őket akár már most, mert jelen pillanatban a Lázadás jelenti a nagyobb veszélyt, és a huttok meg a hozzájuk hasonlók remek táptalajt biztosítanak a fejdadászok számára. Ez pedig nekünk csak előny. A hírhedt Jabbához hasonló bűnözők jó megélhetést biztosítanak a Fejdadász Céh tagjai

számára, így azok folyamatosan rendelkezésre állnak, akár a mi számunkra is. A magányos farkasok, mint Boba Fett, mindentől függetlenül megtalálják a számításukat, és még prosperálnak is. Mivel a fejedelmek mindig a legtöbbet ígérőnek dolgoznak, a Birodalom a legjobbak szolgálatait tudja igénybe venni, hogy elvégezzék a piszkos munkát, ahogy Lord Vader mondaná. Piszkos munkákból pedig most különösen nem szenvedünk hiányt.

– A csatornákat – recsegte Vader – és a bennük lakó patkányokat legjobb kifüstölni, semhogy leereszkedjünk hozzájuk.

– A Lázádnak nincsenek ilyen előítéletei, Lord Vader – pillantott összeszűkülten szemmel a feketébe öltözött alakra Xizor. – Ezért is egyre veszélyesebbek a Birodalomra nézve. A Lázádnak elszántsága olyan helyekre is bejuttatja őket, ahol a birodalmi rohamosztagosok, a kémeink és informátoraink zárt kapukat döngölnének – vagy ha mégis bejutnak, legfeljebb koporsóban bukkannak fel ismét. Lehet, hogy söpredékkal állunk szemben, de túlnyomórészt eszes söpredékkal. A Lázádnak köthet velük üzletet, a Birodalom nem. Közvetítőkre van szükségünk, legalább ilyen eszes és irgalmatlan közvetítőkre, és ennek egyedül a fejedelmek felelnek meg.

– A kettőjük marakodása egy cseppet sem érdekel. – A Császár hangja ostorcsapásként vágott végig Vaderen és a fallin hercegen. Palpatine tekintete végül Xizoron állapodott meg. – Még ha igaz is, amit állít – még ha meg is győzött, Xizor, hogy a szavai mögött bölcsesség rejlik –, a javaslata számos problémába ütközik. Igaz, a félelmet és elnyomást értékelem a legtöbbre mindazon módszerek közül, amelyekkel engedelmességre lehet kényszeríteni az alattvalóimat. A félelem kiöli az érző lények lelkét, ami fölöttébb öröndetes eredmény. Másrészt viszont attól sem idegenkedem teljesen, hogy megvásároljam a

Birodalom számára szükséges szolgáltatásokat, a fejedáaszoktól vagy bárki mástól. Talán Boba Fettnek és a többieknek nincs lelkük, amit kiölhetnek, de ha maradt még bennük valami, ami élteti a kapzsiságukat, azt felhasználhatom. Arról azonban még nem győzött meg, hogy ezek a fejedáaszok tényleg olyan hatékonyak, mint ahogy azt állítja.

– Felség, én csak azt mondtam...

– Csönd. – A Császár megragadta a trónszék karfáját, és tekintetét Xizor metszett pupillájú szemébe mélyesztve előredőlt. – Kevés dolog van, amiről ne tudnék ebben a galaxisban. Többet tudok, Xizor, mint képzelné. Ezt ne felejtse el. Boba Fettről és a többiekről, a Fejedász Céh tagjairól is sokat tudok. Mielőtt egyáltalán megjelent volna nálam, én már tudatában voltam Fett létének. A legtöbb dolog vele kapcsolatban, amit ön rejtélyesnek tart, nem titok elöttem. A mandalori harcosok páncélját viseli, és saját bátorsága révén nyerte el ennek jogát. Lord Vader birtokolja a mandaloriak egykori tudásának jó részét. Én még többet tudok róluk. Higgyen nekem, ha Boba Fett-tel köt üzletet, az életével játszik. De ebben egyedülálló a fejedáaszok között. Azt állítja róluk, hogy eszközként használhatnám őket a Lázadás ellen. Én azt mondom, ez nagy ostobaságra vall, Xizor. A Fejedász Céh egy vicc. Egy rossz vicc.

– Felséged nyilván előre tudja, hogy most mit akarnék felhozni védekezéséppen.

– Csak azt tudom, hogy öntől legfeljebb értelmetlen fecsegésre számíthatok. A fejedáaszok, akikben olyannyira megbízik, már csak halvány árnyékai egykori önmaguknak. A Fejedász Céh roskatag vénségek és kétbalkezes suhancok gyülekezete. Ha bármelyikükben lenne egy csöpp tehetség, már rég elhagyták volna az egész Céhet, és Boba Fetthez hasonlóan önállóan dolgoznának. – A Császár hangja szinte fröcsögött a megvetéstől. – A Céh tagjai

összetartanak, egymás szoknyája mögé bújnak, mert tudják, hogy egyedül semmi esélyük sem lenne. Boba Fett ezért nem foglalkozik velük.

– Ebben a kérdésben, felség, tisztelettel, de ki kell javítanom – mosolyodott el halványan Xizor. – A híres Boba Fett, a galaxis legfélelmetesebb fejedője már kérvényezte a felvételét a Fejedős Céhbe. És úgy sejttem, Cradossknak és a többi tanácsagnak semmi kifogása nem lesz a személye ellen.

– Lehetetlen – mondta Vader ellentmondást nem tűrő hangon. – Van elég tapasztalatom Boba Fett-tel ahhoz, hogy tudjam, ilyet sosem tenne. Túl sokra becsüli a függetlenséget, a Fejedős Céhről pedig egyenesen lesújtó véleménye van. Úgy látszik, Xizor, az izetlen tréfáktól eljutott az átlátszó hazugságokig.

– Nem tréfálok, és nem is hazudok, Lord Vader – mondta, azzal visszafordult a császári trónszék felé. – Én vettem rá, hogy kérvényezze a felvételét a Fejedős Céhbe. Nem sejtji, hogy az én ötletem volt az egész, és azt sem, hogy cselekedetével a Birodalom céljait szolgálja. Egy közvetítőt használtam, hogy ültesse el a fejében a gondolatot, akinek diszkréciójában teljes mértékben megbízok. – Xizornak nem állt szándékában felfedni a kapcsolatát Kud'ar Mub'attal, hiszen ezzel csak fokozta volna Vader gyanakvását a félig vagy éppen teljesen alvilági kapcsolatrendszerét illetően. – És mint mindig, Boba Fett cselekedeteit ezúttal is a saját kapzsisága vezérli. – Ez persze Kud'ar Mub'atra is igaz volt, és Xizor is a Fekete Nap vezetőjeként kereste fel a kreatort és vette rá a cselszövésekre, nem pedig a Császár hűséges alattvalójaként. – A nagyravágyása vetekszik az öreg Cradosskéval és a Fejedős Céh többi tagjával. Mind azt hiszik, hogy nyerhetnek valamit a csatlakozásból. Valójában felséged, Palpatine császár lesz az, aki learatja a babérokat.

– Ennek semmi értelme – morogta Vader. – Hogy

lehetett meggyőzni Boba Fettet arról, hogy a javát szolgálja, ha csatlakozik a Fejvadász Céhhez?

Xizor a beavatottak félmosolyával fordult oda Vader holoképe felé.

– Sokkal egyszerűbb volt, mint gondolná, Lord Vader. A közvetítőm nem arról győzte meg Boba Fettet, hogy legyen a Céh tagja, hanem, hogy legyen a Céh elpusztításának eszköze.

– Kezdem végre új megvilágításban látni a tervét, Xizor herceg – bólintott elismerően a Császár.

– Az ön szolgálatában, felség. Gondoljon bele, hiszen legalább olyan jól ismeri Boba Fett természetét, mint Lord Vader. A ravaszsága és könyörtelensége legendaszámba megy szerte a galaxisban. Ha a Fejvadász Céh szemszögéből nézzük, ezek a tulajdonságok bomlasztó hatásúak lesznek. A Cradosskhoz hasonló idősebb tanácsstagok és a fiatalabb fejvadászok között már így is éles ellentétek mutatkoznak. A Fejvadász Céh akár a miniatűr mása is lehetne a Birodalom elődjének, a Köztársaságnak: egy öregedő, bürokratikus szövetség, amely már csak a múltjából él. Régen a Céh majdnem ugyanolyan hatékony és könyörtelen volt, mint amilyen Boba Fett ma. Mostanában kiosztja a megbízásokat a tagok között, felosztja a területeket és pozíciókat, lefizeti a galaxis különböző rendfenntartó szerveit, szétosztja az egyre csökkenő bevételeket a tagjai között, persze ügyelve arra, hogy a vezetők többet kapjanak, a szervezet számára nélkülözhetetlen, a kemény és veszélyes kulimunkát elvégző alacsonyabb rendű fejvadászok pedig kevesebbet. Így aztán a fiatalabb tagok, ha van egy csepp eszük, több időt töltenek a Céh hierarchiáján belüli előrejutással, mint magával a vadászattal.

Xizor hagyta, hadd érződjön ki a hangjából a megvetés. Nem engedhette meg, hogy a Fejvadász Céh sorsa megismétlődjön a Fekete Nap esetében. Jól

megtanulta Palpatine császár leckéjét: ha valaki tartósan életben akart tartani egy szervezetet, akkor egyeduralmi, akár zsarnoki módszerekhez kell folyamodnia.

– A Köztársaság megérdemli a halált, Xizor herceg – emelte fel egyik kezét a trónról a Császár. – Úgy tűnik, a Fejvadász Céh fölött is hasonló ítéletet mondott ki.

– Csak azt tettem, amiről úgy véltem, hogy felséged elvárja majd tőlem. Felsőged figyelme a galaxis legsúlyosabb ügyeire irányul, hogy az eltunyult demokráciából felséged akaratának legragyogóbb vívmányává alakítsa azt. A Fejvadász Céh végzete, bár nem lényegtelen a szempontunkból, eltörpül ezen törekvések mellett. De egy kis logikával, felséged bölcsességének parányi töredékével megvalósítható. A Céh halódik, szétmorzsolják a benne egymásnak feszülő érdekek. Ha a Fejvadász Céh tanácsnokainak akár csak annyi eszük is lenne, mint egy banthának, sosem vennék fel Boba Fettet a soraikba, hiszen előre látnák a végzetet, ami vele együtt érkezik. A kapzsiságuk azonban elvakítja őket, egyedül az lebeg a szemük előtt, hogy Fett képességei mennyi kreditet hozhatnak a Céh kincstárába. A fiatalabb tagok is látni fogják ezt, és az ő kapzsiságuk is szárba szökken. Mindegyik csoport a maga oldalára akarja majd állítani Boba Fettet, így a Céhet eddig egybetartó kényes egyensúly mindörökre felborul.

– Mondhatom, agyafűrt terv, Xizor herceg – emelte fel egyik csontos ujját a Császár. – Ha minden úgy megy, ahogy azt eltervezte, az ön jutalma sem fog elmaradni.

– Miért ne menne minden úgy, felség? – Xizor felemelte a fejét, és állta Palpatine vesébe látó tekintetét. – A közvetítőm részletesen ecsetelte Boba Fettnek, hogy milyen előnyökkel járna a számára, ha a Fejvadász Céh megszűnne létezni. Ezért is vállalta a

feladatot. A Céh mindig is bosszantotta, rontotta az üzleteit. Lehet, hogy a Céh tagjai ügyefogyottak, de időről időre bele tudnak köpni Fett levesébe. Ha viszont a Céh feltöredezne és szétszéledne, immáron semmi sem állna Boba Fett útjába, hogy totális fennhatóságot gyakoroljon a galaxisban a fejjvadász mesterség felett. Már így is csillagászati árat kér a szolgálataiért, de ha egyáltalán nem lennének vetélytársai, még a huttokhoz hasonlóan fukar kuncsaftok is kénytelenek lennének megfizetni a kért összeget.

– Elképzelhető – mondta Vader. – De mi haszna származna a Birodalomnak a Fejjvadász Céh pusztulásából? Így is meg tudjuk fizetni Fettet, ha úgy hozza a szükség, mi értelme lenne saját magunknak felszórólolni a fejjvadász árát?

– A Birodalom azt nyeri – válaszolta Xizor –, hogy visszatérünk a Fejjvadász Céh megalakulása *előtti* időkhöz. Amikor még a galaxis fejjvadásza mind független, éhező és könnyörtelen fenevadak voltak. Amikor még a testvériség látszata nélkül eshettek egymás torkának. Amikor még a kapzsiságukat nem korlátozták az önmaguk által felépített rendszabályok. Cradossk és a kortársai meghíztak, ellustultak, beletompultak a Céh biztonságot jelentő kötelékébe. Eljönne az idő, amikor a Céh egyszer magától is elsorvadna és kihalna – de ezt az időt nem várhatjuk ki. A Lázadás *most* fenyeget. A Birodalomnak szüksége van a Boba Fethez hasonló független és pénzéhes alakokra, hogy elvégezzék a piszkos munkát. A Céh gúzsba kötött kezű fiatalabb fejjvadásza, akiknek egyelőre csak a dolgok neheze jut. A Fejjvadász Céh pusztulása felszabadítaná őket – egyenesen a Birodalom szolgálatába.

– Túlértékeli ezeket a patkát...

– Nem hiszem – szakította félbe Vadert a Császár. – Xizor hercegnek igaza van, amikor azt állítja, hogy az

alattvalóim képtelenek elvégezni olyan feladatokat, amikkel a fejedelmek megbirkóznak. Vagyis *megbirkóznának*, ha nem lenne a Céh. A kapzsiság csak akkor érték a számomra, ha erőszakkal is párosul – és pontosan ez a párosítás jellemezné a Céh kötelékéből kiszabaduló vadászokat. A túlélőknek, bárkik is legyenek azok, miután Boba Fett szétzilálta a szervezetet, egy keményebb, ridegebb valósághoz kellene alkalmazkodniuk, amiben csak azok maradnak fenn, akik képesek a nemrég még testvérüknek szólított társaik torkára lépni. – A Császár kegyetlen mosolya kiszélesedett. – Választék lesz bőven – vérszomjasabbnál vérszomjasabb, kielégítetlen étvágyú fenevadak. A hercegnek igaza van: belőlük pengeéles, gyilkos szerszámok válnak majd.

– Felsőged hízeleg – tárta szét a karjait Xizor. – Pusztán a felségedtől nyert tudás vezérelte gondolataimat és tetteimet.

– Ön hízeleg nekem, Xizor; ebben nem tud megtéveszteni. Sokat nőtt a szememben amiatt, ahogy ezt a kérdést kezelte. – A Császár mosolya elenyészett, átadta helyét a hideg szemek metsző pillantásának. – Nem keveset kockáztatott, amikor anélkül kezdett bele a mesterkedésébe, hogy velem megbeszélte volna. Ha ugyanis nem sikerül meggyőznie a hasznosságáról, a következmények igen súlyosak lettek volna az ön számára.

– Tudom, felség. Azonban sürget az idő, cselekedni kellett. A Lázas nem vár karba tett kézzel, amíg mindent elrendezünk.

Darth Vader holoképe megrázta a fejét, a rávetülő csillagok fénypontjai kaotikus táncba kezdtek a sisak fekete felületén.

– A bizalmunkat inkább az Erőbe kellene helyezni. Azzal többre megyünk, mint ilyen kisstílusú manipulációkkal. A Halálcsillag, Xizor herceg

szabadjára engedett fejtudásai... mindezek elvonják a Birodalom figyelmét az igazi erősségéről. – Kezét ökölbe szorította, mintha csak egy lázadó bolygót akarna összezúzni az ujjai között. – Ne hagyja, hogy olyanok kápráztassák el felséged szemét üres fecsegésükkel, akik képtelenek felmérni felséged igazi hatalmát...

– Kíméljen meg a tanácsaitól, Lord Vader – csattant fel a Császár, mint egy szunnyadó lángnyelv, amikor elkotorják fölüle a paraszat. – Nem vitatom, hogy jártas az Erő használatában. Talán még a letűnt Jedi-mesterek tudását is túlszárnyalta. De azt egy percig se higgye, hogy velem egy szinten áll. Xizor némán figyelte az összetűzést a Császár és az előtte álló feketébe öltözött alak között. *Hadd vonja csak magára a Császár haragját*, gondolta kaján elégedettséggel. Vadert Palpatine csábító ereje keltette életre, és az Erő sötét oldalának hívása formálta olyanná, amilyen most. Ugyanakkor abban is biztos volt, hogy a Császár el is tudná pusztítani. Ha ez bekövetkezne... *akkor a legádázabb ellenségemtől szabadulnék meg*. És világok nyílnának meg előtte. A Fekete Nap sugarai a galaxis legtávolabbi zugaiba is elérnének. Talán... talán olyan messzire, ahová eddig csak a Birodalom árnyéka ért el.

Vader megsemmisítésének lenne egy másik, még ennél is szívmengetőbb haszna is. A beteljesedett bosszú gyönyöre. *Az az én jutalmam lenne*, merengett Xizor *nem a Fekete Napé*. Vader nem is sejtette – eddig –, hogy a herceg milyen engesztelhetetlen gyűlöletet táplált iránta. A birodalmi adattárban semmi nyoma nem maradt Xizor családjának a Fallin bolygón bekövetkezett haláláról – erről nem kevés pénz árán ő maga gondoskodott. A tragédiának, amelyet Vader kísérletei idéztek elő, amikor egy újfajta biológiai fegyvert akart kifejleszteni a Birodalom számára. Xizor szülei és testvérei, negyedmillió ártatlan fallinnal együtt Vader

parancsára váltak hamuvá, amikor egy elszabadult baktériumtörzs miatt a lézerágyúk tüzet nyitottak. Xizor szívében a hamu azonban még mindig izzó vörösen parázslott.

Rezzentlen arccal, de összeszűkült szemekkel figyelte az ellenségét.

– Nem állt szándékomban önteltnek hangzani, felség – hajtotta meg alázatosan a fejét Darth Vader.

– Mégsem tudja elviselni, ha egy másik alattvalómat is a kegyeimbe fogadom – bölintott a Császár mosolyogva. – Persze lehet, hogy ez is csak az ön feltétel nélküli hűségének egyik jele. – Összeaszott kezével előbb Waderre, aztán Xizorra mutatott. – A kettőjük ellenségeskedése jól szolgálja a céljaimat. Egy pillanatra sem fordul elő soha, hogy éppen ne egymás torkának akarnának ugrani. Örökösen azon versengenek, hogy ki tud jobban a kedvemben járni. Ám legyen, legalább élesek maradnak a karmaik. Ezért gondolom azt, hogy Xizor herceg terve, még ha nem is tűnik valószínűnek, beválhat. A fejedelmek is olyanok lesznek egymással, mint maguk ketten: éhesek és könyörtelenek. A küzdelem egy nap véget ér, valamelyikőjük elpusztítja a másikat. Hogy ki lesz a győztes, nem tudom. És igazából nem is érdekel. – A Császár egy pillanatra elhallgatott. – Mindeközben a Birodalom csak profitál az önök kis háborújából.

Amit én fogok megnyerni, gondolta Xizor. Azután pedig szövegetem tovább a terveimet. Minden tiszteletteljes kijelentése ellenére az Erő és a Császár hatalma felette, semmit nem jelentett neki. Mi haszna van a leghatalmasabb erőnek a galaxisban – már ha létezik egyáltalán, és nemcsak Vader meg Palpatine képzeletének szülötte –, ha egy bolond kezében összpontosul? Egy öregedő bolond kezében, aki annyira el van foglalva a Lázadással, hogy azt sem veszi észre, ha egy sokkal fenyegetőbb veszélyforrás szabadon sétál a palotája folyosóin. *Nem tud róla,*

gondolta Xizor még mindig kőmerev arccal, miközben a Császáron nyugtatta a tekintetét. Noha átadta magát az Erő sötét oldalának, Palpatine császár nem is sejti, hogy mi rejtezik az őt körülvevő árnyékban.

– Térjen vissza hát a kis cselszövéseihez, Xizor – bocsátotta útjára a Császár egy intéssel. – Azon fáradozik, hogy pusztulást hozzon mások fejére: ez tetszik nekem. Azzal együtt, amit Boba Fettről és a szerencsétlen Fejvadász Céhről tudok, úgy vélem, az áhított cél már nincs messze. Jöjjön vissza jelenteni, amikor alattvalóim száma új, gyilkos eszközökkel gyarapodott.

– Ahogy kívánja, felség – hajtotta meg a fejét Xizor, aztán csuklyás köpenyét maga köré csavarva sarkon fordult. A feje tetején lévő, lófarakba fogott magányos hajtincse a tarkóját verdeste.

– Én is hallani akarok a sikereiről, Xizor herceg – szólt a távolodó alak után Darth Vader holoképe. – Vagy éppen ezek hiányáról.

Xizor nem tudta elrejteni a mosolyát, mikor már eléggé eltávolodott a Császártól és az első számú szolgájától. A siker nem fog elmaradni, ebben biztos volt. Legfeljebb nem olyan formában, ahogy arra számítottak.

– Figyelmeztetnem kell, felség. – A trónterem hatalmas ajtószárnyai bezárultak, így Vader ismét négy szemközt maradt Palpatine császárral. – Inkább vegye száz bolonddal körül magát, mint egy ilyen számító alakkal.

– A figyelmeztetést köszönöm, Lord Vader – mosolyodott el sejtelmesen a Császár. – Még ha felesleges is. Xizor herceg igyekszik megőrizni a titkait előttem, de én mélyebben látok a szívébe, mint azt sejténé.

– Akkor hadd elimináljam, felség. Ezzel megszűnne az árulás veszélye.

– És egyúttal megszűnne minden haszna is. – A Császár lassan megrázta a fejét. – Veszélyes fegyver ő, Vader. De fölöttébb hatékony. Ez a terv pedig, amit a fejedelmek ellen talált ki – egyszerűen briliáns. Legyen akármilyen zseniális Boba Fett, mégsem fogja átlátni, hogy milyen erők szövetkeztek össze ellene. – A ráncoktól szabdalt arcon kegyetlen mosoly terült szét. – Külön öröm a számomra, ha valakinek a saját erejét fordíthatom önmaga ellen. Fett és a hozzá hasonló hamarosan rá fognak jönni, hogyan is gondolom ezt.

Darth Vader egy pillanatnyi szünet után megszólalt. A hangja szokatlanul lágy volt.

– És mi lesz Xizorral?

– Neki is eljön az ideje – felelte a Császár. – Amikor hasonló tapasztalatban lesz része. – Ugyanúgy, mint az előbb, egy intéssel Wadernek is jelezte, hogy vége a találkozónak. – Menjen most. – A Császár a csillagok és az őket befogadó végtelen űr felé fordította a trónszékét. – Sok mindenem kell még gondolkodnom.

Az első neki szánt lakosztály falait selyembrokátok és gazdagon hímzett függönyök borították, melyek pompájával csak a nemesfémekkel berakott padló vetekedhetett.

– Nem ilyenre gondoltam – jelentette ki Boba Fett. A fejedelmek rávette Cradossk főudvarmesterét, egy bőbeszédű twi'leket – ennek a fajnak a képviselőivel gyakran lehetett magas szintű protokolláris pozíciókban találkozni –, hogy költöztesse át egy valamivel egyszerűbb lakrészbe a Céh épületkomplexumán belül. Nem sok erőfeszítésébe

telt meggyőzni az idegesen mosolygó és hajbókoló teremtményt, hogy teljesítse a kívánságát; csak kimondta a szavakat, a sisakrostély mögé bújtatott tekintetét ráemelte a lényre, és a hatás nem maradt el.

– Remélem, ez jobban megfelel majd. – A twi'lek udvarmestert Ob Fortunának hívták. A két fejnyúlványa, a koponyájából kiinduló és túlsúlyos kigyókként a vállára tekeredő kettős érzékszerv fénylett az izzadságtól. Fettet egy fajtársára emlékeztette, akit Jabba, a hutt udvarában látott. Az aprócska helyiség, a bolygó felszíni közetrétegébe vágott kocka alakú üreg és a folyosó, amelyen eljutottak idáig, elég hűvös volt ahhoz, hogy a twi'lek lehelete meglátszódjon a levegőben. Az izzadságát a fejudász közelsége okozta. – Ha kíván még valamit...

– Elboldogulok – válaszolta Boba Fett, miközben a kopár kőfalakat tanulmányozta. – Hagyj magamra.

– Természetesen. – A főudvarmester meghajolt, és kihátrált a durván összeácsolt ajtón. – Várom Örömséged parancsait.

– Remek. Tedd ezt, de távolról. – Boba Fett belerügött az ajtó sarkába, mire az dőndülve becsapódott. – Egyelőre ennyi elég.

Hallgatta, ahogy az udvarmester rohanó léptei egyre jobban elhalnak a folyosón, míg végül már csak a sarokban csöpögő víz zaja törte meg a csendet a szobában. Egy szunnyadó bogár előremeredő tapogatókkal és kocsányos szemekkel – a kizárólag kérdezve beszélni hajlandó tanácstag miniatűr mása – életre kelt a humanoid test melege közelségétől. Amikor Fett kesztyűs kezével odakapott, még megpróbált menekülni, de a férfi mutatóujja betörte a kitinpáncélját, és szétkente az élettelen testet a nedves kövön. Fett érezte, ahogy még apróbb állatkák egész serege kezd mocorogni a fal repedéseiben. A férgek és a hideg nem zavarta, ennél sokkal rosszabb

helyeken is volt már.

Ráadásul ennek a lyuknak az az előnye is megvolt, hogy más férgek kevésbé fogják háborgatni, olyanok, akik azonnal rohannának jelteni a látottakat Cradossknak és a tanácsadóinak. Fett az előző szobában, ahová a twi'lek vitte, egyből, bármilyen vizsgálat nélkül tudta, hogy a díszes posztók zsúfolásig tömve vannak miniatűr lehallgató- és megfigyelőeszközökkel. Az öreg trandoshi fogadóünnepsége, megspékelve a részegségi jelenettel, sem tudta megtéveszteni. *Tudják, hogy valami készül,* gondolta. A Fejvadász Céh a múltban komoly szervezet volt, Cradossk sosem került volna a vezetői székbe, ha komplett idióta lenne.

Persze Fett sem jutott volna el idáig, ha ő lenne az. Cradossk nyilván számított arra, hogy visszautasítja a luxuslakosztályt, és még régebben előkészítettett egy másikat, ami várhatóan megfelel majd Fett igényeinek. A fejvadász aktiválta a sisakjába épített letapogatófejeket, mire a keskeny sisakrostély belső felén egy precízen kalibrált digitális rácsrajzolat kelt életre.

No, mit fogunk ma? Nem csalódott. Ahogy körbefordult a sarkán, egy villogó vörös fénypont az egyik rácsszemben rögtön leleplezte a miniatűr kémeget. Aprólékosan végigpásztázta a szobát, és különböző magasságokban még két poloskát szűrt ki a szemközi kőfalon. Könnyedén kiszedhette volna őket a fészükéből, és a bogárhoz hasonlóan szétmorzsolhatta volna az ujjai között. Ehelyett az övén lévő egyik erszényből elővett három apró akusztikus jeladót, amelyet még előzetesen a saját légzésének és egyéb életfunkcióinak hajszálpontos utánzására programozott be. Aztán helyükre illesztette a szerkentyűket, egyenesen a poloskák tetejére. Semmilyen más hang nem fog keresztülszűrődni rajtuk, és egy adó-vevő a

páncéljában automatikusan kikapcsolja majd őket, néma csendet teremtve ezzel, ha bármikor elhagyja a helyiséget.

Nem szándékozott sok időt tölteni itt, de a lehetőséget meg akarta adni Cradossknak, hogy kifejezhesse vendégszeretetét. És ravaszágát. Aludni vagy enni kizárólag a Céh központi épületének szélén dokkoló és biztonságosan lezárt *Slave I* fedélzetén fog. *Elég ellenségem van itt, gondolta, semmi értelme sem lenne megkönnyíteni nekik, hogy elkapjanak.*

Persze, ha szemtől szembe akarnak beszélni vele, arra ez a félhomályos kis szoba is megteszi.

Nem kellett sokáig várnia. Hamarosan kopogást hallott a felhasadozott faléceken, aztán a rozsdás sarokvasak panaszosan felnyikordultak, ahogy egy karmos, pikkelyes kéz belökte az ajtót.

– Testvérek lettünk hát. – Bossk állt az ajtónyílásban, metszett pupillájú szemeiből egyszerre sütött a megvetés és a primitív alattomoság. – Mennyire fogjuk mindketten élvezni.

Boba Fett a válla fölött hátranézett a fiatalabb trandoshira.

– Nem különösebben érdekel. Én a munkámban lelem az örömet. És hogy megfizetnek érte.

– Ez utóbbi tényleg híressé tett. – Bossk belépett a szobába, a folyosó falán lévő fáklyák imbolygó árnyékot vetettek köré. Végül ledobta magát az egyik kőből kifaragott priccsre. – Én is hasonló gyönyöröknek hódolnék – ha te nem lennél.

– A múltról beszélsz. – Fett a nedves kőpadló közepén állva összefonta a karját a mellkasa előtt. – Máris elfelejtetted, mit mondott atyád? – A bankett még javában tartott, amikor a twi'lek udvarmester a szállására vezette Boba Fettet. – Mostantól új időszámítás kezdődik. Kettőnknek és minden fejedelmeknek.

– Á, igen. Az apám. – Bossk undorodva megrázta a fejét, és nekidőlt a falnak. – Az apám nagy és nemes dolgokról beszél, mint mindig. Ez az egyik ok, amiért megvetem. De eljön még a napja, amikor az ő

csontjaiból fogom kiszopogatni a velőt.

– A családi ügyeitek nem érdekelnek – vonta meg a vállát Boba Fett. Már régóta nyilvánvaló volt számára, hogy a trandoshi miért ilyen kis lélekszámú faj. – Tégy azt az öreggel, amit tetszik. Vagy inkább, amire képesnek érzed magad.

Bossk mély torokhangon felhördült, és előredőlt, résnyire szűkült szemei mögött mintha valami látomás rémlett volna fel.

– Egy nap... – bólított lassan. – Amikor a Céh az enyém lesz...

Bolond, gondolta Boba Fett. A trandoshinak fogalma sem volt, hogy milyen gépezetek lendültek mozgásba, és a fogaskerekek nem az általa elképzelt jövő malmát hajtották.

– De hát ezért vagy itt, nem? – nézett fel Fettle Bossk. – Ezért jöttél el idáig, ezért csatlakoztál a Fejvadász Céhhez. – Egyik karmos kezével előhalászott egy dobozkát, amely eddig a mellére volt szíjazva, aztán felpattintotta a fedelét, és kivett egy tekergő ínyencfalatot. – Kérsz egyet? – nyújtotta előre a dobozt a nyitott tenyerében.

Boba Fett megrázta a fejét. Az aprócska doboz ugyanolyan rovarokat tartalmazott, mint amelyet az előbb agyonnyomott.

– Miről beszélsz?

– Nem versz át – vigyorodott el Bossk, miközben visszaerősítette a dobozt a szíjra. – Ahogy mondtam, egy apámhoz hasonló ősköveget megtéveszthetsz, de engem nem. Én pontosan tudom, miért jöttél ide.

– És mi lenne az?

– Egyszerű. – Bossk tépőfogaival kettéharapta a rovar, és élvezettel lenyelte a két nyálkás falatot. – Tisztában vagy azzal, hogy Cradossk milyen öreg. Tudnod kell, eleget találkoztatok a múltban, mielőtt én egyáltalán világra jöttem volna. Egyszer lejár az ideje. Akkor pedig a Céh vezetése énrám száll. Ezt már eldöntöttük. A tanácsban senki sincs, aki fiatalabb lenne az apámnál, némelyikük pedig egyenesen olyan öreg, hogy pókháló nőtt az agyarái közé. *Alig várják*, hogy átvegyem a hatalmat.

– Ebben lehet, hogy igazad van. – Fett más variációkról is hallott. A Céhen belül voltak más, Bosskhoz hasonlóan fiatal és vérszomjas fejdáoszok, így a vezetőség átadása nem valószínű, hogy csatározások nélkül fog lezajlani.

– Természetesen igazam van. – Bossk éppen a rovar páncéljának egy darabkáját piszkálta ki a fogai közül. – És ennek te vagy a bizonyítéka. Figyelj, nézzünk szembe a tényekkel. Mindketten láttunk már egy-két dolgot az életünkben. Lehet, hogy nekem még nincs akkora tapasztalatom, mint neked, de gyorsan tanulok. – Bossk a kényelmetlen fekhelyen hátradőlve kedélyesen rámosolygott a fejdáoszra. – Örülhetsz, hogy ilyen körülmények között akadtál össze velem, nem pedig amikor mindketten valami piti kis áldozatot üldözünk. Sok pénzről van itt szó, többről, mint amennyiről az apám, vagy a szikkadt cimborái valaha is álmodtak volna. Ezt te is tudod, nem?

Fett arra sem vette a fáradságot, hogy bólintson.

– Mindig kapható vagyok az előnyös megállapodásokra.

– Ettől vagy ilyen hitvány alak, és ez tetszik benned a leginkább – húzta széles cápamosolyra a száját Bossk. – Az apámnak egy dologban igaza volt: te és én tényleg olyanok vagyunk, mint a testvérek. Jól kijöhetnének egymással, tekintve, hogy milyen változásoknak nézünk elébe. – Nekidőlt a kőfalnak. – Ahogy mondtad... nekünk is változnunk kell. Csak az a lényeg, hogy a változások a *mi* javunkat szolgálják.

– *A kreátor tudta, hogy mit beszél*, gondolta Boba Fett. El kellett ismernie, Kud'ar Mub'at pontosan jósolta meg, hogy mire számíthat majd a Fejdáosz Céhben. Fett még csak egy standardidőegység óta volt itt, és a dolgok máris kezdtek kialakulni. Ráadásul igencsak a kedve szerint alakultak. A Céh vezetőjének fia önként vállalta el azt a szerepet, ami hamarosan darabokra szakítja majd a szervezetet.

– Okos vagy – bólintott lassan Boba Fett. – Nagyon okos.

– Elég okos ahhoz; hogy kitaláljam, mire készülsz, haver. – A metszett szemek önelégülten pillantottak Fetre. – Több dologról vagy híres. Az egyik az, hogy mindig is magányos farkas voltál. Sosem, még a legnehezebb helyzetekben sem vettél társat magad mellé.

– Nem volt szükségem rá – válaszolta Fett. – Tudok vigyázni magamra.

– Ja, azt elhiszem. Ahogy már mondtam... engem nem versz át. A színjátszás a bálteremben, hogy a Birodalom ki fog szorítani – egy rakás banthatrágya. Egyedül azért tudtad felültetni az apámat és a többieket, mert hinni akartak benne. Öregek és fáradtak, csak az alkalomra várnak, hogy tisztességgel vonulhassanak vissza. De én nem eszem meg. A dolgok ennyire nem fognak változni. Eleget láttam a Birodalomból, hogy tudjam, fejtámadásokra mindig szükség lesz. Vannak dolgok, amiket rajtunk kívül senki nem képes elvégezni.

– Helyálló megfigyelés.

– Nyilván te is erre a következtetésre jutottál. – Bossk a karmaival szórakozottan piszkálgatni kezdte a fogait. – Épp ellenkezőleg, Palpatine császár uralma alatt több munkánk lesz, mint a Köztársaság idején bármikor. A Birodalomnak mindig lesznek ellenségei, akiket szeretne elkapni, és akik nem szeretnék, ha elkapnák őket. Itt jönnek képbe a fejtámadások. És ott van még a Lázadás – annak is megvannak a maga szükségletei. Ez az előnye, ha az ember egyik fél mellett sem kötelezi el magát. Annak adhatjuk el a szolgáltatásainkat, aki a legjobban megfizeti. Vásárlókban pedig nem lesz hiány.

Boba Fett ismét kénytelen volt elkönyvelni egy jó pontot a trandoshinak. Bossk lehet, hogy ostoba, ráadásul még egy vérszomjas bunkó is, de ahhoz van elég esze, hogy a gonosz természetének legalább egy fontos jellemzőjét felismerje. Miszerint a gonoszság még több gonoszságot szül. *És még több megbízást nekünk*, tette hozzá. Ennél mélyebb érzelmekre nem teltt Boba Fett-től.

– Ilyen egyszerű lenne hát? – gondolkodott hangosan Fett. – Csak arra kell majd ügyelnünk, hogy megfizessék az árat, amit mondunk.

– Látom, megértetted. Ezért sétáltál be ide, és kérted a felvételedet a Fejtámadás Céhbe, vagy tévednék? És nem azért, mert odakint megváltozik a világ... – mutatott körbe karmos, pikkelyes kezével a dohos

kőkövőkön –, hanem mert a *Céh* változik. Vagy legalábbis fog. Eddig baromi könnyű dolgod volt, hiszen amikor apám fogai még nem tompultak el a kortól, akkor sem jelentett igazi konkurenciát neked. A mostani öregek egyike sem. Ahogy öregedtek, igazából csak egy dologra voltak jók: hogy nekem és a fiatalabb fejedelmeknek az útjukba álljanak – pedig egyedül mi szorongathattunk volna meg, Fetti. Így azonban a tied volt az egész pálya. Nem lehetett rossz.

– Annyira azért nem volt könnyű – vont a vállát Fetti.

– Igen, de sokkal nehezebb lett volna, ha még *velem* is számolnod kell. – Bossk szeme haragosan felvillant, miközben egyik karmos ujjával a saját mellkasára bökött. – Ha némelyik munkát elhappolhattam volna az orrod elől, mint ahogy azt terveztem is. Ha lett volna legalább egy komoly vetélytársad, akkor nem tudtad volna olyan könnyen besöpörni az összes nagy vérdíjat, mint amilyeneket Jabba és a többi hutt szokott kitűzni.

– Igen – mondta Fetti. – Ha lett volna *komoly* vetélytársam, minden másképp alakulhatott volna.

Bossk nem reagált a Fetti szavaiba rejtett gúnyolódásra.

– Ennek azonban most vége, vagy nem? Ez az igazi ok, amiért idejöttél. Te is tudod, hogy az apám és a többi tanácsstag fél lábbal már a sírban áll. És hogy valaki át fogja venni a hatalmat. Aki sokkal keményebb és célratörőbb lesz, és aki nem fogja hagyni, hogy csak úgy elsétálj az összes kredittel.

– És feltételezem, ez a valaki te lennél.

– Ne *feltételezz*, ha rólam van szó. Itt az ideje, hogy mi ketten tisztázzunk egy-két kérdést. Nemcsak azért jöttél ide, hogy csatlakozz a *Céh*hez. Azért vagy itt, mert tudod, hogy hamarosan én fogom irányítani a dolgokat. És én ismerem a te gondolkodásodat.

– Tényleg?

– Azért, mert nagyon hasonló az enyémhez – bölintott Bossk. – Te és én ugyanazt akarjuk. Hatalmas vérdíjakat, és hogy senki ne álljon az utunkba. Egymással viszont dűlőre kell jutnunk. – A mosolynak még az árnyéka is eltűnt a trandoshi arcáról. – Egyenlő felekként.

Te ostoba.

– Egyenlő felek tárgyalása néha gyümölcsöző is lehet. Vagy végzetes.

– Válasszuk inkább a gyümölcsözőt. Az ajánlatom a következő – dőlt előre felemelt kézzel a kőpadon Bossk. – Nincs értelme, hogy egymás torkának essünk. Pedig jó móka lenne. Ám ezzel csak azt érnénk el, hogy az apámhoz hasonló vénségek egy darabig még a helyükön maradnának, noha az idejük már jócskán lejárt. Egy percig sem akarok tovább várni a szükségesnél.

– És mit tehetnék én ennek érdekében?

– Amit magadtól meg akarnál tenni. Fett, neked is jobb lenne, ha ezúttal inkább a jobbik oldalamat akarnád megismerni ahelyett, hogy egy újabb ellenséget szereznél. – A karmos ujj a páncélos fejvadász felé mutatott. – Legyünk társak, te és én. *Tudom*, hogy ezért jöttél ide.

– Látom már, igazam volt, amikor azt mondtam, hogy okos vagy. – Csak *éppen nem elég okos*, gondolta Fett.

– Ismételd el ezt a legközelebb is! Megtennéd? Miután átvettük a Fejvadász Céhet – villantotta ki ismét tépőfogakkal teli mosolyát Bossk. – Amikor felhasítom apám tetemét, a legfinomabb falatokat meghagyom neked.

– Nem szükséges – válaszolta Fett. – Elég jutalom lesz a számomra, ha tudom, hogy teljesült, amiért idejöttem. – Az már más kérdés volt, hogy ennek Bossk vajon hasonlóan fog-e örülni.

– Örülök, *tényleg örülök*, hogy sikerült megegyeznünk – tápázkodott fel Bossk a priccsról.

Közelebb lépett Boba Fetthez, az arca szinte csak centikre volt a sisak arcmaszkjától. – Mert máskülönben meg kellett volna, hogy öljelek.

– Talán. – Fett továbbra sem mozdult. – Habár én úgy gondolom, inkább te vagy a szerencsés. Nézz csak le.

Bossk metszett pupillájú szemei kitágultak, amikor engedelmeskedett, és meglátta a hasának nyomódó lézerpisztoly csövét. Boba Fett ujjá a fegyver ravaszán nyugodott.

– Valamit tisztázzunk – mondta Fett halk, tökéletesen érzelemmentes hangon. – Társak lehetünk. Barátok sosem. Azokra még kevésbé van szükségem.

Bossk egy pillanatig csak dermedten meredt a fegyverre, aztán felemelte a fejét, és éles torokhangon felnevetett.

– Ez jó! Tetszik. – A tüéles fogai hosszan kivillantak, ahogy teli szájjal belevigyorgott a fekete sisakrostélyba. – Te vigyázol magadra, én vigyázok magamra. Pontosan így szeretem.

– Remek – mondta Fett, és visszacsúsztatta a pisztolyt a tokjába. – Meg tudunk egyezni.

Miután kilépett a folyosóra, Bossk még egy pillanatra megállt, és visszafordult.

– És persze – szolt hátra –, titkos megállapodásról van szó, ugye? Közted és köztem.

– Természetesen. – Boba Fett még mindig nem mozdult el a szoba közepéről. – Így lesz a legjobb.

Nekem, tette hozzá magában, miután a trandoshi végigsietett a pislákoló fáklyákkal bevilágított folyosón. Hogy veled mi lesz, az már más kérdés.

A twi'lek udvarmesternek más egyéb udvari feladatai is voltak. Elsősorban például a kémkedés.

– A fiad hosszú beszélgetést folytatott Boba Fett-tel.
– Ob Fortunának a Fejvadász Céh központjában

történt minden fontosabb eseményről tudomása volt.
– Úgy vettem ki, hogy a fiad meglehetősen elégedett az eredménnyel.

– Nem csodálkozom. – Cradossk tompa karmaival az ünnepi köpenyének kapcsaival babrált. A súlyos kelmét, rajta az ősei diadalmas csatáit ábrázoló díszes hímzésekkel, most a fogadáson ráfröccsenő borfoltok csúfitották. – Bossk tőlem tanulta az ékesszólását – mondta, és a földre dobta a köpenyt. – Különösen jó mások meggyőzésében.

– Cseppet sem aggódsz? – A twi'lek elvékonyodó fejnyúlványai előrelendültek, ahogy az udvarmester lehajolt a ruhadarabért. – Hogy ezek ketten miről tárgyalhattak? – A köpenyt szépen összehajtogatva kiterítette egy lakkozott fogásra Cradossk fogadósobájának a fala mentén. – A fiadtól... hogy is mondjam... – mosolyodott el egyszerre csúfondárosan és alázatosan – ...nem áll messze az összeesküvés.

– Hát persze, hogy nem! Máskülönben nem is lenne a fiam. – Cradossk lábait a levegőbe lógatva ledőlt egy párnázott kanapéra. A karmai sajogtak a sok állástól és a pohárköszöntőktől, amivel a híres Boba Fett felvételét ünnepelték a fejjadászok testvériségébe. – Ha pusztán mások megöléséhez lenne tehetsége, egy nap nem szánnám neki a Céh vezetését.

A twi'lek letérdelt, és elkezdte kikapcsolni a Cradossk karmai között átfűzött fémveretes szíjakat.

– Én azt hiszem – mondta halkán –, hogy a fiad már alig várja, hogy átvehesse az irányítást. Talán egy kicsit túlzottan is türelmetlen...

– Nem árt meg neki. Legalább ott lebeg a cél az orra előtt – hanyatlott hátra Cradossk a párnák közé. – Pontosan tudom, mit akar a fiam. Ugyanazt, amit én is akartam az ő korában. Az ellenség véré a fogaimon, és egy rakás pénzt a kezeim között.

– Ó! – Ob Fortuna szemei sóváran felcsillantak a pénz említésekor. – Azért talán... jobb lenne, ha mégis

óvatos lennél.

– Úgy érted, jobb lenne, ha előrelátóbb lennék. Nem akarom a fiam desszertestálján végezni. Ezért is állok az ő oldalán ebben a kérdésben.

– Nem értem. – Az udvarmester fejnyúlványai a vállára tekeredtek, miközben rápillantott a főnökére.

– Nem csodálom. Nem vagy elég csalafinta gazember. Csak egy trandoshi képes átlátni ezeket a finom manővereket. Ez velünk születik, akárcsak a pikkelyeink. Tényleg azt hiszed, hogy olyan idióta lennék, hogy csak úgy hagynám Boba Fettet idesétálni, felvenném a Céh tagjai közé, és még el is hinném minden szavát? – Cradossk nyugodtan megoszthatta a gondolatait és terveit a főudvarmesterével, a twi'lekek ugyanis túlságosan gyávák voltak ahhoz, hogy Ob Fortuna felhasználja a hallottakat. – A fickó szélhámós. Ez persze nem von le semmit az értékéből, csak éppen nem a *mi* oldalunkon áll. Még mindig csak a saját sorsa érdekli – de hát ez így van rendjén. Véletlenül sem vettem be a szövegét a nagy szövetségről közte és a Fejvadász Céh között. Másrészt nagyon csalódott lennék, ha a híres Boba Fett is bedőlt volna az én kis színjátékomnak kettőnk testvériségéről. – Előrenyúlt, és megvakargatta a bőrt a lábán a karmai között. – Ezért küldtem el hozzá a fiamat, hogy beszéljen vele. Bossk valóban forrófejű egy kicsit – pont, mint én fiatal koromban – de elég eszes ahhoz, hogy keresztül tudjon vinni egy fondorlatos tervet.

– *Te* küldted el Boba Fetthez?

– Miért ne? – Cradossk szemmel láthatóan élvezte a dolgok alakulását az univerzum eme kicsiny szegletében. – Elmagyaráztam Bossknak, hogy mit mondjon. Boba Fett valószínűleg számított is erre az ifjonc, hatalomra éhes trónkövetelőtől. Szövetség kettőjük között – ellenem.

– Ellened? – hökkent meg a twi'lek.

– Természetesen. Ha nem küldtem volna oda beszélni Fett-tel, hogy pontosan ezt javasolja neki, akkor a fiam nagy valószínűséggel a saját elhatározásából is megtette volna. És nem azért, mert ténylegesen szervezkedni akar ellenem. Nem, ahhoz

túlságosan hűséges – és túlságosan okos. Persze, azt is tudja, hogy ha ilyesmivel próbálkozna, kénytelen lennék uzsonnára elfogyasztani a nemesebb belső szerveit – bólogatott önelégülten Cradossk. – Jobb így. Most legalább van valaki, aki közelébe férközik rejtélyes leendő testvérünknek, és akinek Boba Fett talán elárulja, hogy valójában miért is jött hozzánk. A fiam nem csak a szeretett apja szemében szerez jó pontokat, hanem egyes tanácsstagokéban is, akik eddig kételkedésüknek adtak hangot az ambícióit illetően. *Én* pedig ura maradok a helyzetnek. És ez a legfontosabb.

A twi'lek továbbra is kétkedő arccal állt neki összetekerni az ura karomszíjait, majd az egészet beletette egy díszes dobozba.

– Nem lehet, hogy... – Ob Fortuna gondosan, a szellemi erőfeszítéstől csillogó fejnyúlványokkal kereste a szavakat –...a fiad máshogy gondolja a dolgot? Talán nem úgy, ahogy te szeretnéd?

– Éspedig? – kulcsolta össze a kezeit a kortól megsárgult mellpikkelyei előtt Cradossk.

– Talán Bossk nemcsak *színel*g szövetkezik Boba Fett-tel. Ellened és a Céh egész tanácsa ellen. – A twi'lek megvakarta az állát, és a szoba kárpitozott falain túlra, a semmibe bámult, mintha csak rendezetlen gondolatait próbálná összeszedni. – Talán mindenképpen lement és beszélt volna Boba Fett-tel – akár küldted, akár nem. És lehet, hogy előadta volna a javaslatát. Igaziból.

– Hmmm, hát ez érdekes gondolat. – Cradossk felült, és elnehezedett szempillával – ám igencsak sötét tekintettel – ránézett a főudvarmesterére. – Amiért akár le is téphetném azt a nyamvadt fejedet. Felfogtad, hogy kiről beszélsz?

A twi'lek kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Most, hogy jobban belegondolok...

– Azelőtt kellett volna belegondolnod, hogy kinyitottad a szádat – csattant fel Cradossk. Egyedül azért nem ölte meg ott helyben Fortunát, mert egy jó udvarmestert, főleg aki már kitanulta a különböző szokásait és rigolyáit, pokolian nehéz volt keríteni. – Nemcsak a fiam intelligenciáját kérdőjelezted meg, de a hűségét is. Persze tudom, hogy a ti fajotoknak erről a fogalomról csak

halvány elképzelései vannak. A trandoshiaknak azonban – ütögette meg a mellét –, a vérükben van. Becsület, hűség és hit – ez köti össze a családunk minden tagját, egészen az utolsó generációig.

– Bocsánatodért esedezem... – hajbókolt alázatosan a twi'lek. Minél idegesebb lett, annál mélyebbre hajolt. – Nem tételeztem fel...

– Rendben van – hessegette el Cradossk egy türelmetlen mozdulattal Fortunát. Elnézem a sértő megjegyzéseidet, mert egy idióta vagy. – Elfelejteni azonban sosem fogja őket, a hosszan tartó, bosszúsomjas gondolatok szintén hozzátartoztak a trandoshiak lelkivilágához. – Most tűnj a szemem elől, mielőtt ismét meg találnék éhezni.

A twi'lek tekintetét még mindig a földre szegezve sebesen kihátrált a fogadószoa ajtaján.

Lehet, hogy mégis meg kellene ennem, merengett Cradossk, miközben magára öltötte a hálóköntösét – amit a korábbi alkalmazottai bőréből varrtak össze. A fegyelem kezd lazulni a Céh alattvalói körében. A munkaerő-utánpótlás mindig is problematikus volt az évtizedek során, ebben a Fejvadász Céh nagyban hasonlított a legfőbb kuncsaftjaihoz, a huttokhoz. A galaxis kevés lakója vállalt önként olyan állást, ahol az állandó életveszély a munkakörülményekhez tartozott. Eltöprengett, vajon most, hogy Palpatine császár feloszlatta a Köztársaságot, a helyzet milyen irányban fog változni. A Birodalom megalakulása minden bizonnyal jócskán meg fogja növelni a galaxis nyomorhányadosát – ami Cradossk szemszögéből nézve örvendetes tény volt –, de ugyanakkor szorosabb ellenőrzést is jelent majd az egyes világok felett. Ez már közel sem volt ennyire örvendetes...

Viszont mindenképpen gondolni kellett rá. A kor súlyától elnehezülve, a trandoshi átcsoszogott a fogadószoájával szomszédos terembe, a „csontok múzeumába”. Meggyújtott egy gyertyát az egyik fali fülkében, amit szinte teljesen kitöltött az évtizedek

alatt lecsurgó, megszáradt viasz. A pislákoló lángnyelv sejtelmes árnyékokat vetett a falakra és a rajtuk lévő sárgásfehér kincsekre.

Rég volt már, amikor utoljára hozzátett valamit a gyűjteményéhez. A vadászatnak vége, gondolta Cradossk szomorkásan. Elindult a csontokkal teli fülkék mellett, és hagyta, hogy előntsék a legyőzött ellenfelek és a végzetesen makacs foglyok emlékei.

Aztán elért a legrégebbi, legapróbb csontokhoz. Úgy néztek ki, mintha egy madárfészekben találta volna őket, egy bolygón, ahol már évszázadokkal ezelőtt kihalt az élet. Cradossk a tenyerébe vett egy párat belőlük, és az ujjai között forgatta a csontocskákat. A felszínükön fognyomokat látott, egy újszülött apró, éles, halálos fogainak a nyomát. Fogakét, amelyeket még nem koptatott el az ellenség szívós bőre. Az ő fogái voltak, percekkel azután, hogy kibújt a tojásából. A csontok pedig a fiókatestvéreié, akik alig néhány másodperccel később jöttek a világra.

Cradossk felsóhajtott, eszébe jutott a bölcsesség, amivel született, és aminek révén ennyi mindent elért. Óvatosan visszahelyezte a testvérei csontját a kőből kivájt nyughelyükre.

Az alacsonyabb rendű lények, mint az az örült twi'lek is, ezért nem fogják soha megérteni. A hűséget, a becsületet a családban...

Sajnálta az ilyen teremtményeket. Egyszerűen nem tisztelték a hagyományokat.

A twi'lek résnyire nyitotta a fogadószoba ajtaját. Épp eléggé ahhoz, hogy lássa, mit művel az öreg trandoshi.

Cradossk belépett a borzalmas tróféáival tömött terembe. A magányos gyertya fénye kirajzolta az alakját a felhalmozott megannyi csont között. *Remek*, gondolta Ob Fortuna. A főnöke ilyenkor órákig bent szokott maradni, simogatja a csontokat, a gondolatai

messze járnak, néha még el is szunnyad egy kettéroppantott combcsonttal a karmai között.

Idő tehát van elég. Hangtalanul behajtotta az ajtót, és sietve nekiindult a Fejvadász Céh épületegyüttesének egy másik szárnya felé. Bossk lakosztályának irányába.

– Kitűnő – mondta a fiatalabb trandoshi, miután végighallgatta az udvarmester jelentését. – Biztos vagy benne?

– Természetesen – mosolyodott el leplezetlen kárörömmel a twi'lek. – *Jó ideje* vagyok már atyád szolgálatában. Tovább, mint eddig bármelyik főudvarmestere. Most nem lennék itt, ha nem ismertem volna ki alaposan a lelkivilágát. Úgy olvasok a vén hülye gondolataiban, mint egy nyitott könyvben. És egyet biztosan állítok: tökéletesen megbizik benned. Ahogy mondta, ezért küldött el beszélni Boba Fett-tel.

Az aranyozott tábori székében ülő Bossk elégedetten bólogatott.

– Gondolom, az apám beszélt mindenfélét. A hűségéről és becsületről. Meg a többi baromságáról.

– A szokásos.

– Nem lehet könnyű – mondta Bossk. – Végighallgatni ezt a sok szarságot.

El sem tudod képzelni, gondolta a twi'lek.

– Már hozzászóktam.

– Közeleg az idő – bölintott ismét a trandoshi –, amikor többet már nem kell ezt a bolondot hallgatnod. Amikor én irányítom a Fejvadász Céhet, a dolgok másképp fognak menni.

– Ebben reménykedem. – *Ez se jobb*, gondolta magában Fortuna, de arra ügyelt, hogy az arcán mindebből semmi se látszódjon. – Addig is...

– Addig is átutalok egy csinos összeget a privát számládra. A szolgálataidért. Most mehetsz – emelte fel karmos ujját Bossk, elbocsátva ezzel apja

udvarmesterét.

Ennek a tuskónak egy dologban igaza van, vigyorodott el Ob Fortuna kéjes elégedettséggel, miközben visszafelé tartott a saját szállása felé. Jó munkát végzett.

Saját magának.

Boba Fett hallotta, ahogy az ajtó nyikorogva kinyílik. Leküzdve a vérébe ivódott reflexeket – amelyek életben tartották ebben a könyörtelen galaxisban –, nem fordult az ajtó felé. Több fejdázshalt meg egy füstölgő lyukkal a lapockái között, mint ahányat szemtől szembe lőtt le az ellenfele. Fett már csak tudta: ő is előszeretettel javította a statisztikát...

– Elnézést... – szólalt meg egy óvatos hang.

Pontosan ezért állt háttal az ajtónak. Hogy bárki, aki belép ebbe a nyirkos szobába, képzel lélektani előnybe ringathassa magát. A Fejdázshalt Céh sok tagja nem állt kétszer sorba, amikor a bátorságot osztották. Elképzelni sem tudta, hogy az ilyenek miért hitték azt, hogy alkalmasak lehetnek erre a munkára. Ha a sisakja keskeny, T alakú rostélyával találták volna szembe magukat, még azelőtt kimenekültek volna az ajtón, hogy egy szót is szólnak.

– Igen? – fordult meg Boba Fett lassan, és a hírnevéhez képest a lehető legkevésbé fenyegetően. – Mit akarsz?

– Csak azt szeretném tudni – mondta az arcát takaró légző-maszkon keresztül az ajtóban álló alacsony, bogárszemű fejdázshalt –, hogy válthatnék-e pár szót veled...

Mi is volt a neve? Boba Fettnek mind egyformának tűnt. *Zuckuss*, jutott aztán az eszébe. Bossk partnere, legalábbis akkor az volt, amikor azt a Nil Posondum nevű könyvelőt elhalászta az orruk elől.

– Persze, ha nem érsz rá... – folytatta zavarában a kezét tördelő *Zuckuss* –, visszajöhettek máskor...

– Egyáltalán nem. – Boba Fett emlékezett, hogy a fogadáson a

hüllőszerű Bossk mellett látta ezt az alakot. Valamilyen kapcsolat tehát még mindig van kettőjük között. – Ez a legjobb alkalom – mondta –, hogy fontos dolgokról beszéljünk.

Nem tartott sokáig. Zuckuss alig pár percet töltött Fett szobájában, majd sietve kisurrant az ajtón, és beleolvadt a folyosó sötétjébe, mielőtt a Céh valamelyik tagja megláthatta volna. *Pitiáner*, gondolta Boba Fett. Kud'ar Mub'at előzetes tájékoztatásából tudta, hogy a Fejvadász Céhben ennél jóval nagyobb halak is akadnak. Viszont Zuckuss elég közel állt Bosskhoz, és nyilván mindenről beszámolt neki, amit hallott. A trandoshi, mint a Céh vezetésének türelmetlen várományosa, pedig nagy szerepet fog játszani annak szétrobbantásában.

A beszélgetés pontosan úgy zajlott, ahogy azt Boba Fett elképzelte – és ahogy azt Kud'ar Mub'at megjósolta. Zuckuss olyan volt, mint a legtöbb a Fejvadász Céh alacsonyabb rangú tagjai közül: tökéletes kombinációja a kapzsiságnak és a naivitásnak. *Ahhoz elég eszes, hogy öljön*, töprengett Fett, miután Zuckuss elment. Az alacsony fejvadász az ajtóban idegesen szétnézett, hogy senki nem figyel-e, majd végigrohant a fáklyákkal megvilágított folyosón. *Ahhoz már nem, hogy saját magát ne öltesse meg*. Lehet, hogy nem most fog bekövetkezni – Zuckuss a féleszűek szerencséjével talán túléli a Céh felbomlását –, de egyszer az ő ideje is lejár.

Úgy sejtette, ez az egyik különbség közte és a szerencsétlen Zuckuss között, közte és Bossk között, és közte és Bossk vérszomjas, idősödő apja és a Céh többi tagja között. Boba Fett egy pillanatra leült a kőpriccsre, de a magán hordott fegyverek miatt, amelyek mostanra testének szerves részét képezték, nem tudott igazán hátradőlni. Ez fordítva is igaz volt, önmagára sem gondolt másként, mint a hátára erősített rakétavetőből kilőtt és tévedhetetlenül a kiszemelt célpont felé tartó halálos lövedékre. Azt viszont tudta, hogy a valódi ok, amiért ő még életben van és a többiek már nem – vagy már nem sokáig –,

az az, hogy birtokában van a fejdáaszat legfontosabb, egyetlen igazi titkának...

Bármennyire jó vadász vagy is, akárhány ellenfeledet ölted is meg, a legfontosabb az, hogy mások ne tudjanak megölni téged. A többi már csak tűzerő kérdése.

Boba Fett felállt. Ha még sokáig marad itt, mások is eljönnek, hogy beszéljenek vele. Olyanok, akik azt hiszik, hogy hozzá hasonlóan meg tudják védeni magukat, de akik máris belegabalyodtak a Kud'ar Mub'at szötte csapdába, anélkül hogy tudnának a kreátorról vagy éreznék a ragadós fonalakat a lábuk körül. Bossk és Zuckuss mellett találkozott még Cradossk egyik legfőbb tanácsadójával, és a twi'lek főudvarmester is eljött egy második, hosszabb beszélgetésre, mint amikor elhozta ebbe a nedves kis lyukba. Mindketten nyíltan célratörőek voltak, készségesen vállalták, hogy segítenek szétszedni a Fejdáasz Céhet, hogy nagyobb szeletet hasíthassanak ki abból, ami a végén megmarad.

Mostanra elege lett a beszédből. A tettek többet értek a szavaknál. Ez egyike volt azon dolgoknak, amit Boba Fett biztosan tudott. Egy ember a szavaival öl és a tetteivel marad életben. Aki túl sokat beszél más élőlényekkel, az a saját halálos ítéletét is aláírja egyben. Fett most nem akart mást, csak visszamenni a *Slave I*-re, a Céh épületének szélénél lehorgonyozott szentélyébe, bezárkózni a többszörös biztonsági rendszerek védelmébe, amelyek azonnal szénné égetnének bármilyen hivatlan betolakodót, és aludni. Ha nem is a virtuóz álmát – efelől Fettlek nem voltak illúziói –, de egy olyan emberét, aki megérdemli a pihenést az egész napi munka után. Az ő szakmájában ez azt jelentette, hogy segített másoknak megszervezni a saját pusztulásukat.

Ha rágondolt a körülötte lévő élőlényekre, akik anélkül, hogy tudnának róla, magukban hordozták a

végzetüket, mindig elnehezedett a szíve – vagy legalábbis ami a helyén maradt ennyi év után a halál árnyékában. Olyan volt, mintha a saját halálát látná előre bennük, pedig tudta, hogy attól még messze áll, térben és időben egyaránt.

A hajó magányában olyan könnyebbséget fog érezni, mintha a csillagok között a semmiben lebegne. Bezárva egyedül, elszigetelve mindenkitől, élőkől és holtaktól...

Erre volt szüksége. Becsukta maga mögött a durva faajtót, és a fáklyák imbolygó fényétől kísérve végigment a folyosón. *Bárhol, csak ne itt*, gondolta Boba Fett. A folyosó a végtelenbe vezetett előtte, az épületet alkotó mázsás kövek úgy neheztedek a vállára, mint a saját sírkamrájának a tömbjei, amelyeket még el sem kezdtek kifaragni.

MOST

– Beszélte álmodban. – Dengar egy vízzel teli fémcészét adott az ágyon fekvő alaknak.

Tudta, hogy az *álom* nem a legjobb szó. A *haldoklás* sokkal kifejezőbb lenne. Kivéve, hogy Boba Fett egyáltalán nem halt meg. Mindennek ellenére.

– Tényleg? – Fett tekintete még a sisak kifürkészhetetlen takarása nélkül is könyörtelenül hideg, megsemmisítő volt. A búvóhely kisebb oldalkamrájában a hevenyészett ágyon fekvő Fett semmivel sem tűnt kevésbé halálosnak, mint a sarokban kupacba rakott páncélja és egyéb felszerelései. Mintha a súlyosan sérült teste csak

álcaként szolgálna az avatatlan szemnek. – Mit mondtam?

– Semmi fontosat – válaszolta Dengar. Tudta, hogy jobb, ha nem mond semmit, hátha a kábult, öntudatlan motyogások mégis jelentőséggel bírtak. Ez *a fickó a titkainak él*, gondolta. Megismerni egyet is a titkok közül olyan lenne, mintha meglopnák. És Dengar tudta, hogy a következmények végzetesek lennének. – Valamit arról, hogy nem szereted, ha ennyien vannak körülötted. Ilyesmiket.

– Aha. – Boba Fett felemelte a fejét, és sikerült kortyolnia a vízből. A mosolya olyan volt, mint egy vékony heg a sebes arcbőrén. – Most sem szeretem.

– Kérem, ne izgassa fel a beteget – szólt rá Dengarra a két kórházdroid közül a magasabbik. Ő és a társa éppen a kötéseket cserélték le Boba Fett törzsén. A steril géllapok és átvérzett kötszerek alól nyers hús bukkant elő. A Fettehez hasonló sebek lassan gyógyultak, Sarlakk gyomornedvei még jóval a szörnyeteg halála után is savként martak bele a fejtámasz testébe. – Ha lenne rá módom – folytatta SHE1-B –, most rögtön kitiltanám innen.

– De nincs – dőlt neki Dengar a terem omladozó kőfalának. A föld alatti üreg levegője éppolyan forró és száraz volt, mint a Dűne-tenger távolabbi vonulatait tarkító halotti dombok belsejében, ahol a Tatuin ikernapja gyorsan múmiákká aszalta a holttesteket. – Mellesleg – mondta Dengar –, ha ti ketten eddig nem öltétek meg, akkor semmi sem fogja.

– Gúny – felelte 1e-XE, miközben egy ampullában éppen ópiátot kevert össze fertőtlenítőszerrel. – Lenézés.

– Van még itt valaki, ugye? – Boba Fett eltolta a szájától a csészét. Már a pusztá beszéd is kifárasztotta, zihálni kezdett, az őt körülvevő műszerek mutatói egyből a kóros tartományba ugrottak. – Egy nő.

Dengar nem szólt semmit. A félig kiürült csészét

letette a droidok egyik fűjtató gépezetének a tetejére. Más dolgokkal is törődnie kellett, nem állhatott le egész nap az ágyon fekvő rémisztő alakkal beszélgetni, aki ugyan kétségtelenül közelebb járt az élők sorához, mint az utóbbi pár napban bármikor. A búvóhely egyik generátora nem sokkal ezelőtt szikrákat köpködve és sűrű füstöt eregetve magából kilehelte a lelkét. Emiatt a légcserélőket a minimumra kellett állítani, ezért is volt a levegő ilyen fojtogatóan forró idebent. Dengar sokkal inkább a generátorral foglalkozott volna, hogy minél előbb újra csatasorba állíthassa, minthogy Boba Fett betegágya mellett rostokoljon. A férfi hideg tekintete azonban minden ragasztónál biztosabban szögezte a padlóhoz a lábát.

– Nem kell hazudnod – mondta Fett. A szavai komor szenvtelenségükben bátran felvehették a versenyt a tekintetével. – Láttam. Idejött. Talán tegnap. Ezekben a dolgokban még mindig nem vagyok biztos. Sötét volt, és ő azt hihette, hogy alszom. Vagy talán, hogy meghaltam.

– Kérem – mondta a férfi testét a gépekkel összekötő csövekkel bajlódó SHΣ1-B. – A munkánk így nagyban megnehezedik.

Dengar nem vett tudomást a kórházdroidról. Éppen válaszolni készült a fejevadásznak, hogy ki is volt az a nő, amikor a bombák becsapódtak. Igazi bombák.

A terem mennyezetéről por kezdett szállingózni, belepve a mennydörgő robaj irányába forduló SHΣ1-B optikai lencséit. A Dűne-tengeren időnként végigsöpört egy-egy szélvihar, kavargó porfellegekkel terítve be a kiálló sziklákat, de aztán olyan gyorsan el is tűnt, mint a két nap a láthatár alatt. Dengar mindig is azt hitte, hogy a búvóhelyét elég mélyre ásta a bolygó felszíne alá ahhoz, hogy az időjárási viszontagságok ne érjenek le ideig. *Nem, ez valami erősebb*, döntötte el.

Még mindig a saját szavai jártak a fejében, amikor

egy mindennél hangosabb dördülés után potyogni kezdtek a fejére az első kódarabok.

A két kórházdroiddal szinte egy időben nézett fel. Valami felvillant a szeme előtt, bántón, fényesebben, mint a Tatuin két napja egyesítve. Aztán hirtelen, miközben éppen a port és a saját vérét köpködté, egy láthatatlan kéz ragadta meg.

– Gyere! – hangzott fel Neelah hangja. A csuklója megszorult a férfi alkarján, és megrántotta. A testére záporozó homok és kövek ellenére Dengar mászni próbált, először erőtlenül, aztán a rátörő pánik és a lány karjának ereje segítségével mégis sikerült kikecmeregnie az oldalkamra maradványából. – Még mindig bent van!

Nyilván Boba Fettre értette. A rejtekhely vészvilágítása a tartalékgenerátor beindulásával villódzva életre kelt. Dengar hallotta, ahogy a felszínen a mennydörgésszerű robaj egyre távolodik. Tudta, hogy vissza fog térni, hiszen épp ez volt a szőnyegbombázás lényege. Egyik hullám követi a másikat, mindig merőlegesen az előzőre. Kő kövön nem fog maradni, a felszíni sziklák és kőzetvonulatok finom porrá omlanak majd. És persze bármi, ami alattuk van...

Neelah nekiállt elkotorni az oldalkamra bejáratát eltorlaszoló törmelékkupacot. A por eléggé elült már ahhoz, hogy Dengar benézve felfogja, hogy mekkora szerencséje volt. A becsapódás ereje kifelé, a központi terem irányába lökte. Ha egy kicsivel is beljebb áll, ahol a kórházdroidok foglalatostkodtak a beteggel, a kőomlás egyenesen a fejét éri, és beszakítja a koponyáját.

– Felfordulás. – Neelah-nak a vérző ujjával sikerült kiásnia a kisebbik droidot. Behorpadt törzssel, tönkrement, villódzó kijelzőkkel le-XE kimászott a kódarabok alól, és nehézkesen felegyenesedett. – Zaj. Nem-jóság.

– Mire vársz? – kérdezte a lány hátrafordulva. A porlepte, verejtékes arca mélyén a szeme haragosan felvillant. – Segíts nekem.

– Megőrültél? – Dengar lenyúlt és talpra rántotta Neelah-t. – Erre most nincs idő. Bárki dobálja is azokat a bombákat, perceken belül visszatér. Ki kell jutnunk addig!

– Nélküle nem megyek – felelte a lány, és kiszabadította a karját a szorításból. – Mentsd magad, ha akarod. – Megfordult, és nekiveselkedett egy sziklának, amely majdnem olyan magas volt, mint ő.

A búvóhely alatt húzódott néhány alagút, melyek kanyarogva egészen a bolygó mélyebb közetrétegeiig futottak le. Dengar egyszer felderítette őket, így tudta, hogy a Karkuni Nagy Veremmel is összeköttetésben állnak. Most, hogy Sarlakk nincs többé, ideális menedéket nyújtanának a bombázás elől. Persze, csak ha időben eléri őket, mielőtt a következő hullám a fejükre nem rogyaszt mindent.

Egy pillanatig tétovázott, aztán az orra alatt elmorzsolva egy cifra káromkodást, maga is nekigyürkőzött a szikladarabnak. A kő felszíne máris csúszós volt a lány vérétől. Dengar belevájta az ujjait, és minden erejével nyomni kezdte. Hallotta, hogy a külvilágban elül a bombázás zaja, mint a nyári zivatar, ha már kitombolta magát. *Persze, csak átmenetileg*, gondolta. Hamarosan ismét erre járnak.

Nekivetette a vállát a sziklának, ujjaival biztosabb fogást keresett. Két ziháló lélegzetvétel között az eszébe ötlött, hogy még azt sem tudja, a feje fölött ki akarja megperzselődött pusztasággá rombolni a Dúne-tenger felszínét. Talán a birodalmi csapatok vagy a Lázadók Szövetsége, esetleg a huttok vagy a Fekete Nap – jelen pillanatban mindez sokkal kevesebbet számított, mint hogy túléljék a gyilkos záport. Azt viszont a gyomra mélyén érezte, hogy Boba Fettnek köze van a dologhoz. Úgy látszik, mégis

öngyilkossággal ért fel befogadni ezt az alakot.

A jókora kötömb hirtelen kimozdult a helyéről, magával rántva a készületlen Neelah-t is, aki elvágódott a törmeléssel borított padlón. Dengarnak sikerült megőrizni az egyensúlyát, fogást váltott, és minden erejét beleadva görgetni kezdte a kődarabot. Neelah fürgén félreküszött az útból, a szikla pedig az ajtónyílás maradványát áttörve a központi teremben állapodott meg.

– Időpocsékolás – harsant fel SHΞI-B hangja egy szabaddá vált üregből a törmelék és a szállingózó por alól. A droid éppen a különböző csöveket és diagnosztikus érintkezőket választotta le Boba Fett testéről. – A terápiás protokoll megköveteli, hogy ilyen veszélyes körülmények esetén a beteget azonnal el kell távolítani a helyszínről.

Az ágyon fekvő fejjadász visszazuhant az eszméletlenségbe – vagy a robbanások okozta megrázkódtatástól, vagy a droidok kábító gyógyszereitől. Dengar és Neelah átmászott a törmeléken, és a matrac egy-egy sarkát megfogva leemelték Fettet az ágyról, majd derékmagasságban tartva sikerült kicipelni a férfit a központi helyiségbe.

– Várj egy másodpercet – mondta Neelah, majd a matracot lefektetve visszamászott az oldalkamra helyén maradt romos üregbe. A mennyezetet repedések szabdalták fel, amelyekből folyamatosan pergett a por. A felszín felől egyre erősebben hallatszottak a tompa robbanások. Neelah néhány másodperc múlva ismét előbukkant, a kezében Boba Fett ütött-kopott, behorpadt sisakját és páncélját tartotta. A csomagot ráfektette az eszméletlen fejjadász mellére, és megragadta a matrac csücskét. – Rendben, mehetünk.

Miután elérték a mélyebb, Sarlakk vájta járatok biztonságát, mindketten a földre rogytak kimerültségükben. A két droid a beteg körül kezdett

sürgölődni, miközben Dengar és Neelah a vállukat az íves, sima falnak vetve pihent. Ilyen messzeségből az egész bombázás olybá tűnt, mintha egy másik, pórul járt bolygón történe.

– Mi ez a szag? – húzta el az orrát Neelah, tekintetével a semmibe vesző alagút sötétjét fürkészve.

Dengar felemelte a lámpát, amit még rohanás közben kapott fel az egykori bűvőhelye romjai közül. A halovány fénypászma néhány méterre világította be az utat, mielőtt elnyelte volna a feketeség.

– Talán Sarlakk – mondta Dengar. – Pontosabban a maradványa. Az, amit a Karkuni Nagy Veremben láttunk, csak a feje és a szája volt. Vannak, akik azt mondják, a tapogatói a Dűnetenger legtávolabbi sarkáig is elérnek. Amikor a barátunk felrobbantotta Sarlakk gyomrát – bökött a hüvelykujjával Boba Fett felé –, a csápok ezekben a járatokban indultak oszlásnak. Nem kell várni, hogy túl jó szaguk legyen.

A bomlás bűze egyre áthatóbb lett, mintha csak a robbanások okozta remegés felszakított volna egy gennyel teli tályogot. Neelah elsápadt, aztán négykézláb mászva eltűnt a járat egyik kanyarulata mögött. Dengar fülét nemsokára öklendezés hangja ütötte meg.

Nem szokott hozzá az efféle dolgokhoz, vigyorodott el Dengar. Vagy legalábbis egy része, a feledésre ítélt, sötétségbe zárt része nem. Ez nem hagyta nyugodni. Egy táncosnő, Jabba udvarának bájos rabszolgája gyorsan hozzászokik a halál bűzéhez, hiszen az a rankor trónterem alatti verméből felszállva még a palota falait is átította. A huttok általában szerették ezt a szagot, hiszen a fajukra jellemző módon szükségük volt az állandó megerősítésre, hogy ők még életben vannak, míg az ellenségeik, a gyilkos kapzsiságuk szenvedő alanyai, már nem. Dengar többek között ezért gondolt úgy a néhai Jabbánál vagy a klán bármelyik tagjánál való munkavállalásra,

mint az utolsó utáni lehetőségre. Különösen, miután rátalált Manaroorra, és közel kerültek egymáshoz. Hogy is merészkedne akár csak a közelébe is egy ilyen tiszta, finom teremtménynek, ha ő maga büzlik a halottak, a legyőzött ellenfelek kipárolgásától? Sehogy.

Mint ahogy ez a Neelah sem valószínű, hogy sokáig fogja bírni. Lerítt róla, hogy nemesi sorból származik, olyanoknak a vérvonalából, akik a parancsoláshoz és a feltétlen engedelmességhez szoktak. Dengar rögtön észrevette ezt, abból, ahogy az első találkozásukkor a lány elbánt vele. Bárki más, ha átélte volna előbb Jabba könyörtelen udvarának, majd pedig a Dűnetenger perzselő hevének gyötrelmeit, meghajolt volna Dengar erejének és fegyvereinek szemmel látható fölénye előtt. Mindezek ellenére Neelah-ból nem vezett ki a bátorság szikrája, sőt olyan hevesen lángolt, hogy még Dengar kinyújtott kezét is megperzselte volna, ha megpróbálta volna megérinteni.

Az arisztokratikus vonás a lány arcán is látható volt, még ha a kettős nap izzása, a Dűne-tenger forró, kardpengeként metszőszélviharai barnává, durvává cserzették is a bőrét. *Még sok gondot fog okozni*, ebben Dengar már most biztos volt. Eddig is volt elég baja, de most, hogy a lánnyal is számolnia kell, a helyzet csak romlani fog.

Neelah visszatért. Az arca, ha lehet még sápadtabbnak tűnt a lámpafényben.

– Sajnálom – mondta.

– Nem kell – vont a vállát Dengar. – Készséggel elismerem, hogy nem ez a lehető legideálisabb környezet – folytatta, és feltápáskodott. – Na, nézzük, miből élünk.

A kórházdroidok Boba Fett fekhelyének két oldalán állomásoztak.

– Hogy van a betegünk?

SHΞI-B rápillantott Dengarra.

– Ahogy egyáltalán még lehet – mondta a droid ingerülten. – Ennyi megrázkódtatás után.

– Hé... – bökött saját magára a férfi. – Talán én rendeltem meg a bombázást? Mintha minden az én hibám lenne!

– A kérdés nem rossz. – Hangtalanul mellé lépve, Neelah végignézett az eszméletlen fejevadász testén. – Ki rendelte meg?

– Ki tudja? – Dengar egy vállmagasságban lévő kiugróra helyezte a lámpát. – Ennek a srácnak van egypár ellensége. Gondolom, valamelyikük.

– Ezek szerint valaki tudja, hogy életben van. Valaki rajtunk kívül.

Dengart villámcsapásként érte a keserű felismerés. *Igaza van* – valahogy kiszivárgott a hír, és olyan valaki fülébe került, akinek fontos információ volt, hogy Boba Fett, bármilyen ramaty állapotban is, de életben van. És ez a valaki ennek nem örült. Ez a valaki annyi robbanóanyagot gyűjtött össze, ami egy hadsereg eltüntetéséhez elég lenne, csakhogy Boba Fettből még ennyi se maradjon.

– Valaki kémkedett utánunk – mondta Dengar. Önmagát gyorsan kizárta, mint a kiszivárogtatás forrását, és Manarooban is tökéletesen megbízott. Neelah-t is kihúzta a gyanúsítottak sorából: amíg a lány keresztülverekedte magát a Dűne-tengeren, sehol nem járt, senkivel nem beszélt. Mióta pedig Dengar befogadta, egy percre sem hagyta el a búvóhelyet. *Talán valaki Jabba palotájából*, gondolta. Ott még Jabba halála után is elég csirkefogó fordult meg, akik láthatatlanul rajta tudták tartani a szemüket a pusztaságon. A hutt halálával a bőkezű pénzforrás is elapadt, így ezek az emberek most annak adták el a szerzett információikat, aki a legtöbbet fizetett érte. Talán a Birodalom ügynökének, vagy bárkinek, aki komolyan neheztelt Boba Fetre.

– Nyilván így történt – bölintott lassan Dengar. – Valaki meglátta, amikor lehoztam Fettet a bűvőhelyemre.

– Ne légy bolond – rázta meg a fejét Neelah. – Ha valaki pontosan tudta volna, hogy hová hoztad Fettet, most nem vesződne azzal, hogy innen a Karkuni Nagy Veremig mindent porrá bombázzon. Egy jól célzott rakéta a bejáratra mindent elintézett volna. Gyorsan és tisztán. – Rámutatott a matracon fekvő mozdulatlan alakra. – Ha egyszerűen csak meg akarnák ölni, azt sokkal egyszerűbben is megtehetnék. És sokkal csendesebben.

Megint igaza van, ismerte el magában Dengar. Nemcsak Boba Fettet lengték körül a titkok, az ügyfelei, az idők során szerzett ellenségei ugyanilyenek voltak. Egy precíz, célzott rajtaütéssel könnyedén ki lehetett volna iktatni Fettet, ráadásul sokkal diszkrétebben, mint egy ilyen szőnyegbombázással, ami könnyen felkeltette az emberek figyelmét. Amikor legutóbb Mos Eisleyban találkozott az informátoraival, nem hallotta, hogy bárki is megbízást kapott volna Boba Fett levadászására. Ha mégis, hát nem verte nagydobra.

– Hacsak – mondta Dengar – nincs valami más oka a támadásnak...

Neelah keserűen ránézett.

– *Tényleg* úgy gondolod, hogy más oka van?

Dengar nem válaszolt. Az alagutat betöltötte a csend, miközben mind a ketten a plafont bámulva várakoztak.

– Azt hiszem, most már vége – szólalt meg végül Dengar.

– Visszamehetünk?

– Viccelsz? – rázta meg a fejét a férfi, aztán felkapta a lámpát, és a fénysugarat arrafelé fordította, amerről jöttek. A halovány fénykörben ki lehetett venni a járatot eltorlaszoló törmelékhalmozatot. – A visszaút el

van zárva. Ha maradt is valami a búvóhelyből – ami a bombázás intenzitását tekintve erősen kétséges –, akkor sem tudnánk odajutni. Tovább kell mennünk, aztán meglátjuk, hogy ki tudunk-e valahogy jutni a felszínre.

Neelah undorodva felhorkant. A rothadás büze egyre elviselhetetlenebbé vált az alagút sötétbe vesző vége felé.

– Kibirja a szállítást? – mutatott Dengar Boba Fettre.

A beteg gyógyulása érdekében előnyösebb lenne – mondta SHΣ1-B –, ha nem bolygatnánk.

– Nem ezt kérdeztem.

– Nem értem, hogy egyáltalán miért fárasztotta magát a kérdéssel. – SHΣ1-B hangja meglehetősen dölyfös volt. – Gondolom, teszi, amit gondol, függetlenül attól, hogy le-XE vagy én mit mondunk.

– Gyere – intette magához Neelah-t. – Ezek a droidok nem tudják, mennyire kemény fickóval van dolguk.

Felemelték a matracot, persze a fejavadás súlyának nagyobbik részét Dengar vállalta, egészen, amíg meg nem csúszott a lába alatti laza kavicsokon. Ekkor döbönt rá, hogy Neelah milyen erős, mivel a lány megmarkolta a matrac szélét, és keményen tartva megakadályozta, hogy Fett leguruljon. Dengar utasította az egyik kórházdroidot, hogy a matrac hordozósinórját hurkolja a nyaka a köré. A lámpa imbolygó fénycsóvját követve elindultak a sötétség és a gyomorkavaró bűz irányába.

– Honnan tudod... – zihálta a háta mögött Neelah –, honnan tudod, hogy errefelé kijutunk?

– Nem tudom – felelte egyszerűen Dengar – Azonban valahonnan áramlik a levegő. Te is érzed az arcodon.

– A válla fölött hátranézve rápillantott Neelah-ra. A rosszullét okozta sápadtság csökkent valamelyest, talán a lány orra eltompult Sarlakk maradványainak bűzével szemben. Neelah vett egy nagy lélegzetet, az

orrlyukai kitágultak, aztán csak nyelt egyet. – A bűz ellenére is – folytatta Dengar –, tudom, hogy valahonnan a külvilágból jön. Ha követjük a forrását, találhatunk egy helyet, ahol ki tudunk mászni a felszínre vagy kiáshatjuk magunkat. Vagy... – vonta meg a vállát – nem. Lehet, hogy a bombázás teljesen eltorlaszolta a járatokat, és nem tudunk átvergődni a törmeléken. Ebben az esetben baromira ráfaragtunk.

– Nem tűnik úgy, hogy nagyon zavarنا ez a lehetőség.

– Mit tehetnék? Én vállalkoztam erre a kékjutazásra.

– Dengar szája fanyar félmosolyra húzódott. – Majd később, ha már tényleg haldoklom, lehet, hogy több érzelmet viszek a dologba. Addig is jobb, ha tartalékoljuk az erőnket, hátha sokat kell majd ásnunk – mondta, és magasabbra emelte a matracot.

– Gyere. Nézzük meg, milyen sors vár ránk.

A két kórházdroid nem sokkal lemaradva követte őket.

– Ez ellentmond minden érvényes terápiás protokollnak – hangoztatta ismét a kétségeit SH21-B.

– Semmiféle felelősséget nem vállalhatunk a betegünk sorsa miatt.

– Teljesség. – A tömörsibb droid csak nehézkesen tudott haladni az alagút egyenetlen talaján. – Felelősség nem terhelhető.

– *Ja, ja.* Ahogy mondod. – Dengar hátra sem nézett az elégedetlenkedő droidokra. – Nem fogom rátok kenni. Csak hagyjátok már abba.

– Mit gondolsz, rendbe jön? – Neelah hangjából nem lehetett nem kiérezni az aggodalmat. – Sokat zötykölődött. Talán mégis hagyni kéne, hogy a droidok ránézzenek...

– Remek ötlet. – Dengar vállán a merevített matrac egyik sarkával, rendületlenül lépdelt a lejtős, koromsötét járatban. – Így legalább az, aki odafent van, elég időt nyer még egy csapásra.

– Ó – mondta Neelah zavarodottan. – Gondolom, igazad van.

– Ebben igen. Minél hamarabb kijutunk innen, annál jobb. – Magában már arra gondolt, hogy milyen lesz, amikor viszontlátja Manaroot. Ha viszontlátja egyáltalán. Az elmúlt napok döntései, a tervei és fondorlatai gyorsan kezdték elveszteni a jelentőségüket. Lehet, hogy ez lesz az utolsó, gondolta, miközben az eszméletlen fejedő sulya alatt a matrac keményen belevágott a tenyerébe. Talán még a megérezése – az izzadt bőrét érő fuvallat ábrándja – sem volt több hasztalan vágyakozásnál. Lehet, hogy saját sírkamrájának alagútjait rója éppen.

A kétségei alábbhagytak egy kicsit, amikor a járat padlója ismét vízszintessé vált a lábuk alatt. Eddig legalább ötven méteren keresztül ereszkedtek lefelé a kanyargós alagútban a terhükkel, Dengar azonban tudta, hogy még ez sem elég ahhoz, hogy kikerüljenek egy újabb bombázás hatósugarából. A Dűnetengernek azt a sziklapárkányokkal telítődött részét viszont, amely az egykori búvóhelye körül terült el, úgy ismerte, mint a tenyerét. Jó esélyük volt, hogy elérnek egy olyan pontra, ahol a talaj lazább szerkezetű a fejük fölött. Még az is lehet, hogy a bombakráterek új csatornákat nyitottak meg a kinti, a Sarlakk tetemének bűzétől érintetlen levegő számára. Mostanra a szag olyan töményen émelyítővé vált, hogy Dengar szinte érezte, amint láthatatlan, undorító bevonatot képez a bőrén.

– Oda nézz! – kiáltott fel Neelah a háta mögött.

Dengar hátrapillantott, majd arrafelé fordult, amerre a lány a matracot a combjára támasztva – kinyújtott kezével mutatott. A fénycsóva egy kupac összedobált, törött kődarabot világított be.

– Nem látok semmit...

– Kapcsold le a lámpát – utasította Neelah.

A fejedő engedelmeskedett. A szemük lassan

alkalmazkodott a sötétséghez, néhány pillanatig semmit sem láttak. Aztán viszont igen: néhány centire a lábuk előtt egy halvány, beszűrődő fénysugár szabálytalan szélű fénykört rajzolt ki a porban. Dengar hátrahajtotta a fejét, és rögtön észre is vette a feje fölött a repedést. A lyuk nagyjából akkora lehetett, mint a tenyere.

Ezzel el leszünk egy darabig. – Dengar megpróbálta végiggondolni a helyzetet. A matracot lefektették a földre, aztán visszakapcsolva a lámpát tanulmányozni kezdte a lyuk körül az omladékos falat. – Én fel tudok oda jutni, és te is. Nem tűnik veszélyes mászásnak – mondta, aztán rámutatott Fetrere.

– Ő viszont gondot fog jelenteni.

– Van nálad zsinórtekercs, ugye? – intett Neelah a Dengar övéen lévő erszények felé. – Ha felmész oda, és eléggé ki tudod szélesíteni a rést, vagy ha ki tudnál jutni a felszínre, akkor én áthurkolnám a kötelet a válla és a dereka körül, így kihúzhatnánk. A kórházdroidok egy ideje már némán ácsorogtak Dengar és Neelah mögött, de SH21-B most mégis megszólalt.

– A beteg – tiltakozott hangosan – távolról sincs olyan állapotban, hogy ilyen manővereknek lehetne kitenni. Egész pontosan, ha megpróbálja, belehal.

– Ja, meg akkor is, ha itt hagyjuk lent. – Normális körülmények között Dengar már rég meguntta volna a droidok állandó aggályoskodását. Elővette a zsinórt, és az egyik végét az övéhez rögzítette, hogy mindkét keze szabad maradjon mászás közben. Aztán a többit odadobta Neelah-nak, és Boba Fetre bökött. – Húzd hátrébb egy kicsit, hogyne legyen útban, ha esetleg bármi lezuhanna onnan fentről. – Erről a lehetőségről Dengar eddig nem szólt. Lehet, hogy miközben a repedést próbálja kiszélesíteni, a föld alatti járat mennyezete a fejükre szakad, és a tonnás szikladarabok alatt lelik a halálukat. A bombázás nyilván megbontotta a kőzetréteg szerkezetét, lehet, hogy egyetlen apró kavics elmozdítása egész lavinát

indít el.

A lámpát Neelah-nál hagyta, és utasította, hogy irányítsa a mennyezet felé, ahol dolgozik. Aztán mászni kezdett, az ujjait belevájta a laza kötörmelékbe. Hallotta, ahogy a lány a lehető legtávolabb vonszolja Fett fekhelyét.

Az egyik kődarab kimozdult a helyéről, és nagyot koppanva a földre hullott. Ő is követte volna, végig az eddig megtett néhány méteren, ha még időben nem sikerül megragadnia egy kiszögellést a feje felett és attól kicsit jobbra. A lába egy pillanatig a levegőben kalimpált, mikor a hirtelen mozdulat hatására a csizmája alól is peregni kezdtek a kisebb kődarabok.

– Rendben vagy? – hallotta letről Neelah hangját. A lámpa fénycsóvája a kezén állapotodott meg, az egyikkel fogódzót próbált találni a kiszögellésen, a másikat pedig mellette belevájni a kődarabok közé.

– Úgy nézek én ki, mint aki rendben van? – Az életveszélyes helyzet inkább bosszantotta Dengart, mintsem megrémítette.

Anélkül, hogy elfordította volna a fejét, lekiáltott Neelah-nak. – Irányítsd egy kicsit feljebb a lámpát... még egy kicsit... A fénykör feljebb kúszott, neki pedig sikerült a melléig felhúzódkodnia az éles szélű kiszögellésre. Egyik kezével felnyúlt, és megragadta az apró rés peremét, amit még az alagút padlójáról vettek észre. Megfeszítette az izmait, aztán a kődarab hirtelen engedett. Félredobta, és gyorsan elfordította a fejét, hogy legalább az arcát védje az aláhulló por- és kőzárportól. Napfény áradt be a Dűnétenger felől, és ha eléggé hátrahajtotta a fejét, Dengar még a kristálytisztá ég egy darabkáját is látta. *Megcsináljuk*, gondolta elégedetten. A nyakán, a hátán izzadság csorgott végig, miközben a szabad kezével igyekezett még jobban kiszélesíteni a függőleges, kürtőszerű nyílást. A lehulló kődarabkák eltűntek a sötétségben, csatlakoztak a társaikhoz a lenti, egyre magasodó kőrakáson. Dengar hálás volt az arcát érő, a tüdejébe áradó friss levegőért, még ha a két nap kegyetlen ragyogásától forró, száraz volt is. A föld alatti alagutakat és barlangokat átjáró bűznél minden jobb volt...

A fénynyaláb hirtelen eltűnt.

– Hé! – kiáltott le Neelah-nak. – Hozd vissza a lámpát! – A kiszélesített nyíláson beáradó napfény sem volt elegendő, hogy kivegye a plafon finom részleteit, észrevegye az esetleges repedéseket és kapaszkodókat. – Még szükségem van rá.

– Van itt lent valami! – A lány kiáltása visszhangot vert az alagút ívelt falai között. A következő mondatot már rémület járta át. – Valami *nagy!*

Dengar megfordult annyira, hogy lássa, miről is beszél a lány. Ahogy kivette a foltos bőrű, hengeres, a humanoid lényeknél jóval magasabb torzót, rekedten felkacagott.

Ez csak Sarlakk – mondta aztán. – Legalábbis egy része. – Még mindig a sziklakuigráson hasalva a fejeadász figyelte, ahogy Neelah végigfuttatja a lámpát a gigászi kigyószerű tetemen, melynek a vége még így is beleveszett a folyosó sötétjébe. A lény fejének vagy farkának semmi jelét nem látták, csupán egy darab volt ez az elképzelhetetlen méretű törzséből. – Ezért van hát ilyen bűdös itt. Nyilván a szörnyeteg testének darabjai még mindig szanaszét hevernek a járatokban, legalábbis ami megmaradt belőlük a robbanás után.

Neelah undorodva befogta az orrát, és közelebb lépett a hatalmas alakhoz. A lámpa fénye megcsillant

a lény pikkelyein, amelyeket helyenként egy-egy rothadó folt, helyenként a bestia saját vére tett még csillogóbbá. Néhány méterre, a terem túlsó végében ki tudta venni a matracon fekvő Boba Fettet, illetve a két kórházdroidot, amint villódzó kijelzőikkel éppen őt figyelik, igaz nem túl nagy lelkesedéssel.

Dengar visszafordult a szabadulást jelentő munkájához.

– Megint kérem ide fel a fényt...

– Ez *él!*

Neelah kiáltásának intenzitása majdnem kibillentette a férfit az egyensúlyából.

– Miről beszélsz? – Mielőtt lenézett volna, Dengar magasabbra húzta magát a kiszögellésen. – Érzed, hogy az a dög rég halott...

– Megmozdult! – Neelah rémülettel vegyes dühvel rámutatott a Sarlakk-darabra. – Épp az előbb láttam. Megböktem egy kicsit.

– Ne aggódj – felelte Dengar. A karja, ahol a kőpárkány éles pereme belemélyedt, kezdett elzsibbadni. – Ez csak a bomlás velejárója. Biztos kimozdítottál egy gázbuborékot a szövetek közül. Gondolom, most aztán még sokkal bűdösebb le...

Nem fejezte be a mondatot. Sarlakk messze nyúló, domború törzsén jól látható remegés futott végig. Dengar tisztán látta a változást, mintha egy hullám futott volna végig a pikkelyek és a rothadó bőr alatt.

– Ott! – Neelah továbbra is a fénylő törzsdarabon tartotta a lámpa fényét. – Ezt csinálta az előbb is! Azt mondtad, hogy halott!

Annak is kéne lennie, gondolta Dengar. Az eddig csak a gyomrában tanyázó gombóc egyszeriben elindult a torka felé. De hát Boba Fett megölte ezt a behemót dögöt – kirobbantotta magát a gyomrából. Egy ilyen sérülést még Sarlakk sem élhetett túl, egyszerűen képtelenség. *Képtelenség*, visszhangzott a fejében a rátörő pánik.

A dermesztő réműlet lassan minden porcikáját előntötte. Eddig még senki nem látta egészben Sarlakkot; mindig is a föld alatti vackában, a Karkuni Nagy Verem mélyén tanyázott, már jóval azelőtt is, hogy egyáltalán értelmes lények kezdtek megjelenni a Tatuinon. A buckalakók, akik már évszázadok óta róják bozontos banthahátasaik nyergében a Dúne-tengerkopár vonulatait, úgy tartották, hogy Sarlakk önmagának adott életet a világ méhében, még azelőtt, hogy az ikernap kettévált volna. Megszületett, és a halhatatlan lények nyugalmaival azóta is csak növekszik. A fák gyökereihez hasonlóan beássa magát a homokos talaj alatti járatokba, míg egyszer eljön a nap, amikor már mindenki mást megevett, így önmagát lesz kénytelen felfalni, beteljesítvén az elmúlás és újjászületés végtelen körforgását.

Dengar tudta, hogy mindez sületlenség. Csak a bolondok adnak hitelt az efféle legendáknak. Ugyanakkor az is igaz, hogy eddig a galaxisban még senki nem volt képes pontosan megállapítani Sarlakk testfelépítését. *Lehet, hogy nemcsak egy gyomra van, gondolta a fejvadász. Esetleg képes regenerálni önmagát, mint valami gyík.* Szép kilátások, mármint azoknak, akik botor módon a közelébe merészkedtek. *Mint mi...*

A félelmei egyszeriben valóra váltak. A bestia testének gigászi darabja lecsapni készülő kígyó módjára felágaskodott. Még a fal kiszögellésébe kapaszkodó Dengarnál is magasabbra nyúlt fel, a pikkelyei néhány méterre a férfitől a terem mennyezetét sűrölták. A plafonról kövek és éles szélű törmelékdarabok kezdtek záporozni, így Neelah jobbnak látta, ha gyorsan behúzódik a két droid és a matrac mellé a viszonylagos biztonságba.

A terem egész belseje beleremegett, amikor Sarlakk rengő törzse lecsapott. Dengar igyekezett biztos fogást találni, mielőtt a rázkódás lesodorta volna a párkányról. A kiszélesített nyílás pereméről is hullani kezdett az áldás, a nap hevétől felforrósodott

homokból és kődarabokból jócskán jutott a férfi vállára és arcára is.

Mielőtt egyáltalán látta volna, hogy odalent mi történik, Dengar megfogta a zsinór nála lévő végét, és gyorsan egy kiálló kötömb köré tekerte.

– Kapd el a kötelet! – kiáltott le, amikor a por már nagyjából kezdett elülni. – Felhúzlak!

Érezte, hogy a lány megrántja a zsinór másik végét. Amikor azonban ismét lenézett, a beszűrődő napsugarak és a lámpa tétova fénycsóvája által keltett viszonylagos világosságban Dengar észrevette, hogy a lány elvonszolta idáig Boba Fettet, és valahogy sikerült felállítania. A fejavadász eszméletlen testét a vállával megtartva, Neelah ráerősítette a zsinórt a férfi mellkasára.

– Kész... – kiáltott fel a lány, aztán tett egy lépést hátra. – Rajtad a sor! Kezdd el húzni!

Boba Fett karjai ernyedten lógtak a teste mellett, a feje előrebukott, az álla a mellét verdeste. Egyedül a feszes zsinór akadályozta meg, hogy az eszméletlen test ne rogyjon a terem padlójára. Az egyetlen jel, amiből tudni lehetett, hogy még él, az a nehézkesen emelkedő-süllyedő mellkasa volt.

Dengar tudta, hogy a csökönyös lánnyal vitatkozni merő időpocsékolás lenne. A lehetőségekhez képest kitámasztotta magát a kőpárkányon, aztán lenyúlva mindkét kezével megragadta a zsinórt. A gerince keményen nekinyomódott a falnak a háta mögött, ahogy az izmait megfeszítve húzni kezdte. Az eszméletlen fejavadász teste kiegyenesedett, aztán a lába elszakadt a talajtól, és lassan emelkedni kezdett.

A terem ismét megrázkódott, amikor Sarlakk törzsének darabja, vagy a haláltusájában, vagy az emberek közelsége miatt feléledt éhségérettől vezérelve újra felágaskodott, és közvetlenül Dengar alatt gyilkos erővel nekicsapódott a falnak. A kiszögellés szinte sóhajtva remegett bele a találatba,

mintha a sziklafal, amihez tartozott, kétségbeesetten igyekezett volna elhúzódni a kínzójától. Dengar lenyúlt, és húzott egyet a zsinóron. A levegőben öntudatlanul himbálódzó Boba Fett lába alig néhány centivel kerülte el a szörnyeteg testének a fájdalomtól ívben visszahajló csonka végét.

Fett még mindig méterekre volt Dengar kezétől, amikor Sarlakk ismét lecsapott, ezúttal a barlang padlójára. A szörnyeteg feje és a farka továbbra sem látszott, rejtve maradt valahol a sötétbe vesző alagút távolában. A becsapódás robaja fülsiketítő mennydörgésként futott végig a termen, újabb kavicszáporral terítve be Dengar hátát. A feje fölötti nyílás, a külvilágba vezető kijárat egyik széle hirtelen megrepedt, majd levált a helyéről. A jókora, pörögve alázuhanó kődarab centikkel kerülte csak el Boba Fettet. A fejevadász teste lassan körbefordult, miközben Dengar minden erejét beleadva feljebb húzta egy kicsit. Ezenkívül Fett meg sem mozdult, mintha a mellkasára hurkolt zsinór az élet maradékát is kiszorította volna belőle.

Dengar azt is látta, hogy a két kórházdroid a terem túlsó felén keres sietve menedéket, mivel Sarlakk az apróbb kődarabokat porrá zúzva a pikkelyeivel az oldalára hemperedett. Neelah elhátrált, a lámpát a fölé tornyosodó törzsszelvényre emelte, majd látva, hogy a gigászi hústömeg egyre növekvő sebességgel egyenesen felé közeledik, futásnak eredt. Dengar dermedten figyelte az eseményeket. Aztán a lány lába alól hirtelen kiszaladt a laza talaj, és térdre zuhant. A lámpa kiesett a kezéből, majd egyméternyi gurulás után Sarlakk domború törzsét bevilágítva állapodott meg.

Az imbolygó fénykörben egyre élesebben rajzolódtak ki a bestia páncélkeménységű pikkelyei, ahogy hatalmas törzse hús-vér bukóhullámként kigyózott egyre közelebb. Aztán a gigászi törzsdarab maga alá

gyúrte Neelah lábát, lábszárát, mire a lány élesen felsikoltott – részben a fájdalomtól, részben a rémülettől. Sarlakk megtorpant, mintha csak most szerzett volna tudomást a földhöz szegezett áldozatáról. Neelah az oldalára fordult, és csupasz ökleivel kétségbeesetten ütni kezdte a fölé magasodó domború törzsdarabot. Ha Sarlakk folytatja a hengergőző, kígyózó útját a föld alatti terem padlóján, porrá zúzva mindent, ami a teste alá kerül, a lányból másodperceken belül nem marad más, mint egy kupacnyi szétlapított, élettelen massa.

Dengar felhúzott annyit a zsinórból, hogy még egy hurkot tudjon vetni a kiugró szikladarab köré, nem sokkal Sarlakk fölött rögzítve ezzel Boba Fett himbálódzó testét a levegőben. A másik kezével eközben elkeseredetten próbálta kiszabadítani az övében lévő fegyvertokot, amely beszorult a dereka és a kőpárkány közé. Néhány próbálkozás után aztán sikerült előhúzni a pisztolyát, igaz annak árán, hogy az érdes kő több helyen is lehorzsolta a bőrt a kézfejről. Aztán addig helyezkedett a párkányon, amíg célzásra nem tudta emelni a pisztolyt, a himbálódzó fejdadász mellett egyenesen Sarlakk törzse irányába...

Ez a súlyponteltolódás, tetézve a bestia korábbi görcsös csapkodásával, elég volt a barlang már amúgy is meggyengült falának, hogy a kiszögellés pontosan Dengar könyöke alatt pókhálószerűen berepedezzen, majd meghasadjon. A két darabra tört kiszögellés könyvszerűen elkezdett szétnyílni, magával rántva a férfit is. A csúszó, zuhanó fejdadász végül a fejét alaposan beverve a V alakú hasadék alján tudott megkapaszkodni, nagyjából egy méterrel az alatt a párkány alatt, ahol még fél perce volt. A kinyúló szikladarab, amihez a zsinórt – és ezáltal Boba Fettet – erősítette, szintén letört, de rövid szánkózás után a zsinór szerencsésen megszorult a hasadék

elkeskenyedő aljában.

A hirtelen jött, heves rántás kirepítette a pisztolyt Dengar kezéből. Kétségbeesetten kapaszkodva tehetetlenül nézte, amint a fegyver kecses ívet ír le a felkavart portól telített levegőben, majd alázuhan a mélységbe. Mintha lassított felvételt nézett volna. Hol a pisztoly markolata, hol a csöve villant fel pörgés közben, tisztán kivehetően, ám Dengartól elérhetetlen messzeségben, már ha lett volna olyan botor, hogy akár csak az egyik görcsösen markoló kezével is elengedje a kőfalat.

Aztán valami mást is meglátott, ami ugyanolyan váratlanul kelt életre, mint Sarlakk eltemetett darabja. A hirtelen rántás hatására Boba Fett feje hátrabicsaklott, így a fakó, csupasz arca egyenesen Dengarra nézett. És a fejük feletti résen át beáradó napsugarakra. A fejevadász tökéletesen halottnak látszott, mintha csak beigazolódtak volna a kórházdroidok figyelmen kívül hagyott intelmei. Végül is lehet, hogy ő és Neelah tényleg csak egy holttestet cipeltek végig a föld alatti alagutakon, és csak egy hulla himbálódzott most a levegőben...

Boba Fett szeme felpattant. Az eddig is lassabban pergő idő most mintha teljesen megtorpant volna, ahogy Fett izzó tekintete a másik fejevadász lelkének legmélyébe fűrődött.

Aztán az idő folyása ismét visszatért a régi kerékvágásba, és tizedmásodpercek alatt több dolog is történt. Boba Fett keze felemelkedett a törzse mellől, kivágódott oldalra, és a támadó kígyó halálos tévedhetetlenségével elkapta a pörögve aláhulló pisztolyt. A fegyver úgy simult a tenyerébe, mintha lényének a meghosszabbítása lenne, a testének része, akárcsak a gerince vagy a csontjai.

Aztán Fett elfordította a fejét. Dengar a magasból figyelte, amint a fejevadász egy másodperc alatt végigmérte a Neelah-t éppen a padlóba taposni

készülő gigantikus Sarlakkot. Kinyújtotta a karját, a fegyver csöve hajszálpontosan követte a tekintetét, egyenesen a fenevad íves oldala felé.

A barlang levegője hirtelen parázslani kezdett, ahogy a pisztoly szembántóan izzó, nyilegyenes röptű lézersugarakat köpködve magából életre kelt. A lövések ereje elegendő volt ahhoz, hogy parányi rakétavetőhöz hasonlóan hátrafelé kilendítse a zsinórt a függőleges helyzetéből. Fett igyekezett egy helyre, Sarlakk domború törzsének egyetlen pontjára összpontosítani a tüzet. A már eddig is fullasztó, a rothadó testtől bűzös levegőben égett hús gomorkavaróan édes szaga kezdett terjengeni.

Ugyanebben a pillanatban Sarlakk testének darabja a pisztoly vörösén izzó, fájdalmas találatainak hatására felágaskodott. A terem padlóját törött pikkelyek és leszakadt, elszenesedett húscafatok borították, a bestia oldala, rajta a minden egyes lövéssel mélyülő sebbel, elveszni látszott a sűrű, gomolygó füst alatt.

Neelah belevájta a körmeit a törmelék borította padlóba, miközben körülötte mindenfelé szikrák és megfeketedett szövetdarabok záporoztak. Sarlakk vére jókora, egyre mélyülő tócsákban gyűlt össze a kövek között. Nehézkesen, a csapdába esett lábát maga után húzva előremászott. Mindeközben Boba Fett egy másodpercre sem hagyta abba a tüzelést, a lézersugarak egyre mélyebben, egyre szélesebben hatoltak az állat testébe, mintha egy élő kőbe vágott vörös ajtó tárult volna ki centiről centire.

Valahonnan a távolból, a sötétbe vesző alagutak mélyéről gyötrelmes kiáltás, egy sebesült állat sikolya szakadt fel. Egyre hangosabban és élesebben, míg a végén már úgy érezték, hogy testet öltve maga a hang is képes lenne megrengetni a falakat, egymáshoz koccantani a kilazult kődarabokat. Neelah a két kórházdroiddal egyetemben gyorsan a terem oldalfala

mellé húzódott, amikor a plafonon néhány helyen széles repedések jelentek meg, majd jökorá kődarabok kezdtek aláhullani a magasból. A törött kötőbök eltalálták a szörnyeteg véres, megpörkölt oldalát, aztán nagyot csattanva a padlón, Sarlakk törzse mellett állapodtak meg.

Aztán a kiáltás hirtelen elhallgatott, az állat, pontosabban az előttük heverő csonka maradványa pedig ismét mozgásba lendült. A lassan halmokba tornyosuló kövek szanaszét gurultak, miközben Sarlakk visszahúzódott a terem szemközti oldalán lévő alagútba. Fentről Dengar egy pillanatra meglátta az állat szétronszolódott végét, ahol az önmagában is gigantikus szelvény leszakadt Sarlakk törzséről. Végül eltűnt, csak a köveket és a szállingózó port hagyva maga mögött.

A fegyver elnémult Boba Fett kezei között. A feje felett a napsütötte nyílásra a fejét felett, aztán a kettéhasadt sziklakiszögellésre, amit gyakorlatilag csak a szentlélek tartott a helyén. Dengar a másik feje felett látta, hogy az az erejének utolsó, eddig rejtgetett morzsáit használja fel éppen.

– Eressz le... – hörögte Fett halkán, mintha a szavak egy eltemetett, levegőtlen sírkamrából törtek volna elő. – Most...

Dengar a lábával kitámasztotta magát a lebillent sziklapárkány alkotta repedésben, aztán nagy nehezen lehámozta a zsinórt a kinyúló kődarabról, és óvatosan, szinte centiről centire elkezdte leengedni Boba Fettet a terem padlójára. Amikor a zsinór meglazult, Dengar gyorsan rátekerde a vállára, aztán a másik kezével megragadta az immár teljes szélességben szabaddá vált nyílás peremét, és felhúzta magát a függőleges kürtön. Kiért a felszínre, és nemes egyszerűséggel lerogyott a Dűnetenger tűzforró homokjára. Vett egy nagy lélegzetet, felült, és

szorosan megmarkolta a zsinór végét.

Érezte, hogy valaki megrántja alulról. Dengar felállt, és a testét megfeszítve húzni kezdte a zsinórt, közben aprókat lépegetve egyre jobban eltávolodott a nyílás szélétől. A súlyból ítélve úgy sejtette, hogy nemcsak Boba Fett teste húzza le a zsinór másik végét.

Többet erővel, mint ésszel, gondolta Dengar, miközben egyre hosszabb darab feküdt a kötélből a köves homokon. Talán ezért van az, hogy már bizonyos hírnevet szerzett a fejjavadászok között, és ezért szerzett Boba Fett is nevet magának – persze sokkal fényesebbet és hírhedtebbet. Belevájta a sarkát a homokba, bízva a feszülő zsinór erejében, hogy nem esik hanyatt, míg egyszer csak Fett egyik keze kibukkant a mélységből. Boba Fett, aki máris rátámaszkodott a tenyerére, és derékig kihúzta magát a lyukból, másik karjával Neelah-t ölelte magához. A nyílás Dengar erőfeszítéseinek és Sarlakk tébolyodott csapkodásának köszönhetően eléggé kitágult már ahhoz, hogy a két szorosan összesimuló test könnyedén kiférjen rajta.

A zsinór megereszkedett, Dengar pedig a fenekére esett. Boba Fett segített a lánynak kimászni a homokra, aztán a nyílás szélein megtámaszkodva, maga is mellé rogyott.

A Dűne-tenger a maga végtelenségével minden irányból körülölelte őket. Dengar nehézkesen feltápászkodott, és végigfuttatta a tekintetét a messzi hegyvonulatokon, aztán hátrahajtotta a fejét, és a ragyogóan kék eget fürkészte, bár a tűző ikernap kegyetlenül égette a szemét. Nem látott hajókat. A bombatámadás, ami füstölgő kráterek kavalkádjává változtatta a pusztaságot, szemmel láthatóan véget ért, a támadók visszahúzódtak a Tatuin légkörének határán túlra. Persze, ha most visszatérnének, Dengar akkor sem lett volna képes semmi másra, mint elterülni a talajon, és várni, hogy a

robbanótöltetek befejezzék a műüket.

Odalépett a másik két emberhez. Boba Fett a hátán feküdt, a szemét lehunyta; azt, hogy életben van, egyedül a lassan, ütemesen mozgó mellkasa jelezte. Ami erő maradt még benne, az csak a lélegzetvételre volt elegendő, semmi másra.

– Hogy érzed magad? – Dengar árnyéka Neelah arcára vetült.

– Megvagyok – bólintott lassan a lány. Koszos kézfejevel kisöpört néhány hajtincset a szeme elől, az önkéntelen mozdulattal bájos fekete foltot mázolt az arcára. Aztán felült, és felhúzta a térdét a melléhez, hogy szemügyre vehesse a sérült bokáját, ahol a Sarlakk-darab tömege maga alá temette. Amint hozzáért a kisebesedett bőrhöz, felszisszent fájdalmában, és egy másodpercig csak a csillagokat számolgatta.

– Azt hiszem, legalább nem tört el semmim. – Dengarra támaszkodva felállt, és óvatosan próbálgatta a meggyötört végtagot. – Oké, rendben lesz.

A nyílásból, amin keresztül épp az imént jutottak ki a szabadba, egy hang tört keresztül.

– A jelenlegi körülmények ismeretében – szólalt meg SHΣ1-B fennhangon –, feltételezem, hogy a közvetlen közelben tartózkodó összes érintett orvosi ellátásra szorul. Továbbá, a súlyos állapotban lévő beteg, akit már korábban is ápolunk, kétségtelenül...

Az ellentmondást nem tűrő megjegyzések rögvest elhallgattak, amikor Neelah felkapott egy követ, és lehajította a lyukba.

Fémen vagy plasztoidon csattant, a kórházdroid pedig legalább egy pillanatra elnémult.

– Nem megyek vissza oda – jelentette ki Neelah. – Már így is eleget lógtam ezen az átkozott zsinóron.

Dengar bágyadtan felsóhajtott. *Mint mindig, nyilván ez is rám vár.* Még hasznát vehetik a két okvetetlenkedő kórházdroidnak – ha másban nem is,

SHΣ1-B-nek abban biztosan igaza volt, hogy Boba Fett azonnali ellátásra szorult, különösen a Dúne-tenger alatti barlangban történt viszontagságok után. Másrészt pedig a droidokra jó pár felszereléssel és élelemmel teli zsákot aggattak – ő és Neelah még az egykori búvóhelyéről menekítette ki őket –, amelyek, tekintve jelen szorult helyzetüket, kincset értek.

– Rendben – mondta végül Dengar Körülnézett, és keresett egy alkalmas követ, amihez rögzíteni tudta a zsinór végét. – De ha ezzel végeztem, *mind a ketten* jöttök nekem eggyel. És nem leszek szívbajos.

– Emiatt ne aggódj – mosolygott fel rá Neelah. – Elnyered a méltó jutalmadat.

Dengar nem volt benne biztos, hogy ez mit jelent. Még akkor, amikor már javában lefelé mászott a kötélén a fogai közé szorított lámpával, még akkor is azon morfondírozott, vajon mennyire fog örülni ennek a jutalomnak, ha egyszer elnyeri.

A zaj felidegesíthette a felinxet, hiszen berzenkedve remegett Kuati Kuat ölében, miközben az a selymes bundáját simogatta.

– Jól van, jól van – csitítgatta a rémült állatot. – Most már vége. Nincs mitől félned. – Ez volt a különbség a felinx és a galaxis értelmes lényei között. – Aludj, és álmodj valami nagyon szépet.

A Kuat Hadiipari Művek zászlóshajójának hatalmas kilátóablakában állt, és figyelte, amint a Tatuin fakósárga gömbje lassan eltűnik a távolban – egy apró homokszem a kemény, hideg csillagok között. És ennek a homoknak jó része most kifejezetten pocsékabb állapotban volt, mint korábban; a Dúnetenger felszínét rommá bombázó hajóraj máris visszafelé tartott a Kuat felé. Kacifántos pályán haladtak, ki-be ugráltak a hiperűrbe, hogy megzavarjanak bárkit, aki követve a nyomukat esetleg kapcsolatba hozná a flottát a Tatuint ért iménti

támadással. A hajókról természetesen még azelőtt eltávolítottak minden felségjelzést és azonosító jeladót, hogy elindultak volna. Amikor a hír végül elterjed Mos Eisley füstös kantinjaiban és sikátoraiban, vagy éppen más világok ennek megfelelő helyein, a kézenfekvő bűnös nyilván a Birodalom lesz, esetleg a Fekete Nap nevű bünszövetkezet. A gondolat nem kis mértékben szórakoztatta Kuati Kuatot, miközben tovább vakargatta a kedvence füle tövét. *Mi inkább a háttérben maradunk, merengett. A céljaink érdekében jobb ez így...*

Még ennél is kellemesebb gondolat volt, hogy Boba Fett sorsa végre beteljesedett. Mert ez volt a bombázás igazi célja. A fejedelmének haláláról szóló pletykák még korábban eljutottak Kuati Kuat fülébe. Bárki más, legyen az humanoid vagy sem, ha arról értesült volna, hogy valakit lenyel Sarlakk, nyugodt szívvel húzta volna ki az illetőt az élők sorából. Kuati Kuatnak azonban több tapasztalata volt a kérdéses személyről. Boba Fettnek megvolt az a nyugtalanító tulajdonsága, hogy a legveszedelmesebb helyzetekből is élve került ki, mégha néha kissé nyüzöttan is, ahol pedig a köznapi emberre biztos halál várt volna. A részletekre való odafigyelés volt az, aminek révén a KHM eljutott oda, ahol most tartott – a legfőbb hadihajó szállítója volt mind Palpatine császárnak, mind a Fekete Napot irányító kétes hírű alakoknak. A mostani Kuati Kuat is örökölte ugyanazt az alaposságot, ami az őseit jellemezte.

– Nem elég tudni, hogy valaki halott – suttogta a felinx fülébe, miközben közelebb húzta magához a selymes bundájú állatkát. – Látnod kell, ahogy eltemetik, vagy még inkább, ahogy szétszórják a levegőben a darabjait...

– Elnézést kérek, uram.

Kuati Kuat a válla fölött hátranézett, és az egyik kommunikációs ellenőrért vette észre.

– Igen? – Még itt, a vállalati zászlóshajó fedélzetén sem kedvelte a fölösleges formaságokat, amelyek például Palpatine udvartartását is jellemezték. A KHM üzleti vállalkozás volt, nem pedig valami megalomán vezető öncélú erőfitogtatásának színtere. – Mi az?

– Megérkezett a jelentés a kárfelmérésről. – A beosztott egy vékony, funkcionális adattáblát tartott a kezében, amelyen takaros sorokba rendezve vörös számok izzottak. – A Tatuinon hagyott megfigyelőműszerek adatai.

– Mi lett az eredmény? – Már nagyon várta ezeket.

– Maximális talajpenetranciát értünk el – pillantotta táblára az ellenőr. – A Karkuni Nagy Verem környezetében a talaj minden négyzetmétere gyakorlatilag atomjaira bomlott. Annak a valószínűsége, hogy a Dűne-tenger felszínén, vagy bárhol az alatt húszméteres mélységig, bárki is életben maradt – gyorsan leütött néhány billentyűt a digitáblán –, nulla egész nulla-nulla-nulla-egy. Ez két nagyságrenddel haladja meg az előzetesen megcélzott küszöbértéket. – A kommunikációs ellenőr arcára elégedett mosoly ült ki, miközben leengedte a táblát. – Úgy is mondhatnám, hogy az esélyeink elég jók, hogy elértük a célunkat.

– Értem – bólintott lassan Kuati Kuat. – „Elég jók”, azt mondom?

Az elégedettségnek még az árnyéka is eltűnt az ellenőr arcáról. Egyike volt a fiatalabb munkatársaknak, akik közvetlenül az örökösnek, a vállalat tulajdonosának tartoztak jelentéssel.

– Nem úgy értettem, uram. – Még sokat kellett tanulnia. – A célt teljes bizonyossággal elértük.

– Ez már jobb. – A felinx kábán fészkelődött Kuati Kuat kezei alatt. – Legalábbis annyira teljes bizonyossággal, amennyire az ebben a kiszámíthatatlan világban lehetséges. – Kedélyesen rámosolygott a beosztottjára. – Most aztán

játszadozhatunk a százalékokkal, ugye?

– Uram?

– Mindegy. – A felinx felől álmos tiltakozás hallatszott, amikor Kuati Kuat lehajolt, és végigfektette a díszes, intarziás padlón. – Köszönöm az információt. Most elmehetsz.

A kommunikációs ellenőr eltávozott, Kuati Kuat pedig visszafordult a Tatuin látképéhez, amely már nem volt több körömnnyi foknál a semmi közepén. Egyre hangosabban fújtatva az állat nekidörgölődött a bokájának, ezzel is jelezve igényét az ismételt ölbe kerülésre.

– Hosszú utat tettünk meg... – bölintott Kuati Kuat, miközben hangosan gondolkozott. – A semmiért.

Nem osztotta a kommunikációs alkalmazott bizonyosságát a siker tekintetében. Ebben a világban biztosnak lenni bármiben is, legfeljebb az ifjuncok ostobasága lehet. *Mégis*, gondolta Kuat, *érdemes volt megpróbálni*. Már csak a teljesség kedvéért is, meg az esély kedvéért, hogy mégis sikerült megölniük Boba Fettet. Túl sok minden forgott kockán – megannyi terv, fondorlatos cselszövés, mind ravasz és mind életfontosságú a KHM fennmaradásához –, így minden költséget vállalniuk kellett, pénzben és időben egyaránt, ami eséllyel kecsegtetett, hogy eltávolíthatják Boba Fettet a sokszintes játéktábláról, amelyen a Császár figurái lépkedtek éppen. Mások is játékban voltak még – a Fekete Nap, a Lázadás, illetve a többi kisebb, kevésbé vérszomjas csoportosulás, mint például a huttok –, de velük Kuati Kuat egyelőre nem számolt.

A játékosok, és rajtuk keresztül a figuráik sem tudták, hogy Boba Fett mennyire fontos szerepet töltött be a játékban – és ez a tény fanyar elégedettséggel töltötte el Kuati Kuatot. Ha Fett vagy Palpatine császár valaha is rájön, a játék viharos gyorsasággal el fog fajulni. Halálos irányba. Nem lesz

több örökös a Kuat Hadiipari Művek élén, mert maga a vállalat is megszűnik létezni. A Birodalom hiénái pedig úgy fogják széthordani a csontokat, mintha legalábbis gyémántból volnának.

A játékból azonban még jó pár lépés hátravolt, mielőtt ez bekövetkezne. És Kuat egyetlenegyből sem akart kimaradni.

– Úgy gondolom – mondta a felinxnek –, hogy hallunk még felőle. Ez volt az igazi oka, amiért visszavonta a parancsokat egy második bombázási hullámot illetően a Tatuin bolygón, a Dűne-tenger felett. A felismerés bizonyossággá érett Kuati Kuatban, hogy felesleges vállalkozás lenne. Ha ki akarják iktatni Boba Fettet, akkor finomabb eszközökhöz kell nyúlniuk. – Sok mindent túlél ő, mielőtt egyszer tényleg meghalna.

Teljesen feleslegesnek mégsem ítélte a támadást. *Talán lelassítottam* – eléggé ahhoz, hogy néhány figurát arrébb toljon, áttekintse a táblát és felépítse a nyerő stratégiát.

A felinx úgy döntött, hogy eleget várt már, és türelmetlenségének hangot is adott.

– Nemsokára. – Kuati Kuat ismét karjába vette a kedvencét, s elgondolkozva simogatni kezdte azt a pontot a füle mögött, amit a leginkább szeretett. – Egy kis időbe beletelik talán, de már nem kell soká várunk.

Boba Fett esetében sosem kellett. És ahogy korábban sem kellett, a képzeletbeli tábla egy másik sarkában, ahol a figurákat olyan lények alkották, mint a megátalkodott póklény, Kud'ar Mub'at és a Fejvadász Céh. Kuat tudta, hogy a játszma halálos gyorsasággal fog lezajlani.

– Már nem soká – mormolta magában. – Nem soká...

AKKOR

– Valami nagy dolog van készülöben. – Bossk mosolya ronda volt és vérszomjas. Mint mindig. – Valami nagyon nagy.

Boba Fett nekidőlt a falnak a kőpriccs mögött. A trandoshinak eddig még semmilyen újdonságot nem sikerült mondania; a hatalmas hulló még nem tanulta meg, hogy Boba Fettet mennyire veszélyes volt alábecsülni. *Talán majd* rájön, gondolta Fett, mielőtt *meghal*.

– Folytasd – szólalt meg. Addig is legjobb, ha tovább játssza a ma született bárányt. – Mondj el mindent róla.

– Várj egy percet. – Bossk elfordította pikkelyes fejét, és végigmérte Boba Fett ideiglenes szállásának szegényes belsejét a Fejvadász Céh épületkomplexumában. A rozsdás sarokvasakon lógó nehéz ajtót még korábban belökte karmos végtagjának egyetlen mozdulatával. – Erről – morogta halkán – nem kell mindenkinek tudnia. – A metszett pupillájú szemei által közvetített látvány megnyugtathatta, mármint hogy legalább szemmel láthatóan nincsenek lehallgatóberendezések a nedves kövek közti repedésekben. – Legalábbis pillanatnyilag semmiképpen sem.

– Túlzásba viszed az óvatosságot – válaszolta Fett. *Idióta*, gondolta magában. A teremben tucatnyi poloska és minikamera lehetett volna elrejtve, amiket egy egyszerű vizuális vizsgálat sosem derít fel. – Ez örvendetes.

– Az óvatosság sosem árt. – Bossk lehuppant mellette a priccsre, és közelebb hajolt. – Különösen, ha ilyesmiről van szó.

– Mi lenne az?

A gyéren bebútorozott, durva kövekből kirakott szoba körül a Fejvadász Céh főhadiszállásának folyosói követhetetlen kuszaságban ágaztak el és csatlakoztak ismét egymáshoz – híven követve az őket koptató fejvadászok ördögien csavaros gondolkodását. Ezek a fejvadászok pedig Boba Fett érkezése óta egyre ördögibbekké váltak. Úgy érezte, mintha egy végtelen bonyolultságú labirintusban lenne, amit a paranoia és az állandó cselszövés tett kibogozhatatlanná. Bánni viszont nem bánta, a saját és a kreátor Kud'ar Mub'at terveihez pontosan ilyenre volt

szükség. A fejvadászok pedig máris eltévedtek a labirintusban, és sokuk nem fogja megélni, amíg kitalál belőle.

Persze az én esetem más, gondolta Fett. Őt nem érdekelte a labirintus egyre fokozódó összetettsége, nem számított, hogy van-e nála térkép, esetleg kacskaringós vezérfonal. Amikor eljön az idő, egyszerűen utat tör, a falakon keresztül, mintha csak celluplasztból lennének, nem pedig a mások gonoszsága és önzése faragta kövekből. *Hamarosan...*

– Egy nagy megbízás – mondta Bossk. A karmai reflexszerűen összeszorultak, mintha csak egy áldozat nyaka vagy éppen az érte kapott kreditkötég lenne az ujjai között. – Az a fajta, amit kedvelsz.

Fett a legcsekélyebb érzelmet is száműzte a hangjából, a szavai éppoly üresek voltak, mint a sisakba bújtatott tekintete. – Mekkora?

Bossk még közelebb hajolt, és egyenesen a fejvadász sisakjának oldalába épített audioreceptorba suttogta rekedten a mondanivalóját. Amikor elhangzott az összeg és elhúzódott, a trandoshi mosolya, ha lehet, még szélesebbé vált.

– Értem. – Boba Fettet egyáltalán nem lepte meg a felajánlott védíj nagysága, megvoltak a maga információs csatornái, ráadásul sokkal pontosabbak és megbízhatóbbak, mint amivel bármelyik céhtag valaha is rendelkezett. – Csábító egy summa.

Az sem lepte meg továbbá, hogy Bossk egyből megkurtította az összeget félmillió kredittel. A többi fejvadászhoz hasonlóan Bossknak is meglehetősen sajátos elképzelései voltak a haszon testvéries elosztását illetően. – Kifejezetten csábító.

– Ugye, hogy az? – Bossk szeme ekkora pénzüsszegnek már a pusztá gondolatára is felcsillant, talán kapzsibban, mint valaha. – Tudtam, hogy ráharapsz.

– Pontosan kicsoda a célszemély? – Boba Fett természetesen már régen tudta, de a színjáték kedvéért azért csak rákérdezett. Bossknak azt kellett hinnie, hogy valami nagy újdonságot árul el, nem pedig csak megerősíti a már hallottakat. – Valakinek

nagyon bánthatja a csőrét, ha ekkora pénzt ajánlott fel érte.

– Ezt eltaláltad – tartotta fel egyik izmos, karmokban végződő kezét Bossk. – A sztori a következő. Úgy látszik, egy bizonyos Oph Nar Dinnid nevezetű lyunesi információközvetítő kicsit túllőtt a célon az intergalaktikus csábítói minőségében.

A vérszomjas mosoly immár kárörvendő vigyorra változott. – Tudod, hogy megy ez. Mindig ugyanaz a mese.

Fett tudta, hogy miről beszél a trandoshi. A lyunesi a Ryoone bolygó, a Külső Peremterületek egyik távoli szektorának inverz spiráljában lévő világ hat értelmes faja közül az egyik volt. A szokatlanul mostoha körülményeket a felső légkörben nagyjából egy évezrede megállíthatatlanul felgyülemelő vulkáni hamu okozta, az őslakosok életét a túlélésért vívott állandó küzdelemmé változtatta. A Ryoone többi lakói már réges-régen elsöpörték volna a lyunesiket a föld színéről, ha ezek a törékeny lények nem fejlesztik tökélyre a fajok közötti kommunikáció képességét. A tudásuk messze meghaladta a szavak és a jelentésük egyszerű lefordítását, ellenségeiktől körülvéve a faj fennmaradása szempontjából a nyelvi vagy gesztusbeli kifejezések árnyalatnyi különbségei is életfontosságúak voltak, így az egyre finomodó kommunikációs képességeik mellett szép lassan a legfejlettebb protokollroidok is elbújhattak. Ryoone-i viszonylatban ez azt jelentette, hogy ők tették lehetővé az egyes fajok közti, az állandóan változó diplomáciai helyzet miatt nem éppen veszélytelen kapcsolattartást. Olyan lények között, akiknek nemhogy a nyelve, de még az elemi szintű anyagcseréje sem volt egyforma, a kaotikus gyorsasággal felbomló és újjáalakuló szövetségek, hadüzenetek vagy éppen az állandóan megszegett tűzszüneti egyezmények közvetítése valóban különleges képességeket igényelt. Hamarosan már a Ryoone-on túl is, a galaxis minden kommunikációs központjában megtalálhatók voltak a lyunesik, rendszerezték vagy éppen finomították az üzeneteket és tárgyalásajánlatokat a Birodalom két, egymástól teljesen különböző szektora között.

Ennek a képességnek, amellyel mások szándékait és

titkait tudták kifürkészni, persze megvolt a maga árnyoldala is. Időről időre akadt egy-egy lyunesi, aki a saját érzékenységének esett áldozatul. Elragadta őket egy feltartóztathatatlan szenvedélyhullám, amelyet az imádatuk tárgya majdnem mindig viszonzott is. A hüllőszerű fallinokkal szemben, akiknek a hódításait mindig valami megfoghatatlan, hideg szenvtelenség jellemezte, a lyunesik és túlfűtött áldozataik gyakran találták magukat olyan helyzetben, amikor mind a két fél elvesztette a józan, reálistan mérlegelő eszének utolsó foszlányait is. Ez pedig, tekintve a lyunesik által elfoglalt magas beosztású diplomáciai pozíciókat, gyakran katasztrofális következményekkel járt.

És végzetes következményekkel.

– Ismerem a történetet – mondta Boba Fett. Általában is és Oph Nar Dinnid esetében is, a forrásai már mindenről beszámoltak. – Az még hagyján, hogy egy magas rangú nő összeáll egy olyan alakkal mint Xizor herceg. Az élmény garantáltan gyönyörteli és maradandó lesz, és ha véget ér a románc, a nő még akár életben is maradhat. Ha nem veszi el teljesen az esztét. – Fett sejtette, hogy ez olyasvalakivel szemben, mint az alkalmankénti munkaadója, Xizor kisebb csodával érne fel. – A lyunesikkel csak az a baj, hogy nincs annyi eszük, hogy szívtelenek tudjanak lenni.

– Hát igen, ennek a Dinnidnek is sikerült egy jókora kupac nerftrágya kellős közepébe csöppenni – horkant fel Bossk. Születésétől fogva hiányoztak belőle a fölöslegesnek ítélt, szentimentális érzelmek. – A tag az egyik jelentősebb hűbéres klánnak dolgozott a Narrant rendszerben; nem mondom meg, melyiknek...

– Nem is kell. Mind egyformák. – Boba Fett igazán jól ismerte ezeket a klánokat, sokkal inkább laza konföderációi voltak a genetikusan rokon fajoknak, mélyen gyökerező hierarchiával és a különbségeket áthidalni hivatott kölcsönös vérszerződésekkkel. Csak éppen nem működött a

szisztéma, már ahhoz is az ultradiplomatikus lyunesik segítségére volt szükségük, hogy ne essenek azonnal egymás torkának. Ráadásul jó pénzt jelentett az isten háta mögötti Ryoone bolygóról származó lyunesiknek – már ameddig el nem szúrtak valamit.

Előbb-utóbb mindig elszúrtak.

– Hadd találjam ki – mondta Boba Fett. – Dinnidet a munkaadói, hogy is mondjam, *félreérthetetlen* helyzetben kapták az egyik nagyobb dinasztia valamelyik lányával vagy feleségével.

– Pontosan így történt. – Bossk szeme már-már kéjesen csillogott. A trandoshiak hagyományosan annyira élvezték mások szenvedését látni, hogy ilyenkor még arra sem gondoltak, hogy hogyan húzhatnának hasznot az ügyből. – Egészen a legfelsőbb körökből. A sértett pedig maga a legfőbb hűbérúr. És ahogy azt mondtam, a lyunesik ritkán ússzák meg a dolgot – nincs elég eszük hozzá –, ráadásul az ügyre a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt derült fény. A klán egyik hivatalos eskütételi ceremóniáján a vezér nagytermében, néhány ezer hűbéres és kísérő részvételével. Valaki véletlenül megrántotta a függönyt az emelvény mögött, az leszakadt, és a mi kedves Oph Nar Dinnidünk az egész galaxis szeme láttára *in flagranti* állt ott a hűbérúr első számú ágyasával. Semmi eszük nincs.

Bossk beszámolója nagyjából megfelelt annak, amit Fett a saját forrásaitól hallott az eseményről.

– Figyelemre méltó, hogy ez a Dinnid egyáltalán élve kijutott.

– Visszavonom: a srácnak volt *valamennyi* esze – vonta meg a vállát Bossk. – Ahhoz nem elég, hogy ne keveredjen zűrbe, de legalább volt egy kész menekülési terve arra az esetre, ha nagyon forróvá kezdene válni a lába alatt a talaj. A teremben jó kis felfordulás kerekedett – képzelheted –, és eközben Dinnidnek fülét-farkát behúзва sikerült elmenekülnie egy indulásra készen várakozó robogóhoz, amelybe már a célkoordináták is be voltak előzetesen táplálva.

– Hová mehetett? Pontosabban hol érezheti magát biztonságban? – Boba Fett máris tudta a választ, de erről mélyen hallgatott. – A narranti hűbérurak túl büszkék és kevélyek ahhoz, hogy ilyen kínos szégyenfolt eshessék a becületükön. Mindent

megtesznek majd, hogy kézre kerítsék azt, aki nyilvánosan megszegyénítette őket.

– Igaz – bólintott rá Bossk. – Ez a bizonyos hűbérúr is ezért tűzött ki ilyen észbontó vérdíjat a csábító fejére. Nem engedheti meg magának, hogy a pletyka még szélesebb körben elterjedjen, ezért nem küldte ki egyszerűen a saját csapatait, hogy vadásszák le ezt a szerencsétlen bolondot, és hurcolják a színe elé, ahol aztán beteljesítheti a bosszúját. Így kikre esett a választása, hogy elvégezzék a piszkos munkát? Természetesen a fejvadászokra.

A fejvadászszakmában a csend mindig is kívánatos körülmény volt. Boba Fett pedig különösen szerette a gyors, hatékony – és csendes – munkát.

– Amekkora pénzről itt szó van, gondolom, a Céh összes fejvadásza Oph Nar Dinnid után veti magát.

– Ennyire azért nem egyszerű a dolog – felelte Bossk. – Ez a zsvány nemcsak a menekülését szervezte meg előre, de egy tökéletes búvóhelyet is kitalált magának. A páncélos huttoknál van.

Boba Fett már erről is hallott. Az összes hutt klán közül a páncélos huttok voltak a legkevesebben, és ők folytak bele legkevésbé a hutt klánokat összekötő kétes ügyletekbe és különféle szövetségekbe. A páncélos huttok még a kinézetükben is különböztek a távoli rokonaiktól, egyedül a tömegük és az arcvonásaik emlékeztettek rájuk: ugyanolyan hatalmas, hájas testük, düledt szemük és ajaktalan szájuk volt, amelybe ugyanolyan mohón tömködték a kedvenc, izgó-mozgó csemegéiket. Ebben az értelemben, hogy mindent birtokolni szerettek volna, amire csak rávetették a hatalmas szemeiket, teljesen megegyeztek a többi huttal.

És ugyanez volt érvényes az anatómiai adottságaikra is, a lézersugarak és a savak nem tettek kárt bennük, az életfontosságú szerveik olyan mélyen voltak beágyazva a zsírpárnáik alá, hogy egy vibrobárd meg sem tudta karcolni őket. A fizikai ártalmakat tekintve egyedül bizonyos toxikus sugárzások veszélyeztették az életüket, amelyek, ahelyett hogy eloszlottak és elnyelődtek volna a zsírrétegekben, felhalmozódtak, és az évek során kifejtették károsító hatásukat. A huttokat és az

alvilági vállalkozásaikat szinte csak ez a tény tartotta távol a galaxis bizonyos régióitól. Egészen addig, amíg az egyik hutt klán, valamikor a távoli múlt kódébe veszve, meg nem adta a fajuknak azt, amivel a genetika igencsak szűkmarkúan bánt: páncélozott védőréteget, nehéz duracél lemezekből összeállítva és összeforrasztva, beépített, a testüket megtartó repulzorokkal és egyéb létfenntartó eszközökkel felszerelve. A páncélos huttok ezért aztán csak a kedélyesen vigyorgó arcukat hagyták szabadon, a puha, kocsonyás nyakuk többszörös légzáró blendén keresztül teknősbékaszerűen nyúlt ki a lebegő, hengeres páncélból. Az apró, mozgékony kezeikkel a héj belsejébe szerelt bonyolult vezérlőkön keresztül droidokat megszégyenítő fogókarokat mozgattak. Ezekkel pedig nagyszerűen meg tudták ragadni, és magukhoz szorítani a kétes úton szerzett vagyonukat.

– A páncélos huttok miért foglalkoznának egy szökésben lévő információközvetítővel? – Boba Fett jó pár páncélos huttal kötött üzletet a működése során, ezért tudta, hogy akárcsak az összes többi hutt, ők sem csináltak semmit, amihez nem fűződött jól felfogott, kreditekben mérhető érdekük. – Ha éppen ilyenfokú fordítói vagy diplomáciai jártasságra lenne szükségük, tucatjával találnak lyunesiket a piacon. Olyanokat, akiknek nincs vérdíj a fejükre tűzve.

– Oph Nar Dinnid roppant hasznossá tette magát. – Bossk rekedt hangjából mintha csipetnyi elismerés érződött volna ki. – Úgy tudom, hogy sebészi úton memóriafokozókat épített az agykérge bizonyos részeibe, amiket aztán teletömött a Narrant rendszer szupertitkos üzleti információival. Tranzakciók, feljegyzések, bizonylatok, amíg a legfőbb hűbérúr protokolláris kapcsolattartójaként dolgozott, mindenhez hozzáférhetett. Rengeteg olyan adat van Dinnid fejében, amit a huttok igencsak érdekesnek találtak. És persze piacképesnek.

– Na és? Ettől Dinnid még nem húzná sokáig. A páncélos huttok szívfájdalom nélkül kiszedik a szükséges információkat az agyából, aztán a maradékot félrelökik, mint valami üres kagylóhéjat.

Bosk közelebb hajolt, olyannyira, hogy Boba Fett a sisak szűrőin keresztül is megérezte az agyariához tapadt vér és rothadó hús bűzét.

– Dinnidnek lehet, hogy elment az esze, de nem ostoba. A koponyájába épített memóriafokozókból csak frakcionáltan, időarányosan lehet információt kinyerni. A Narrant rendszer legfeltettebb üzleti titkai csakis apró részekben, fokozatosan tárulnak fel – ráadásul önmegsemmisítő kóddal ellátva. Ha a páncélos huttok megpróbálják felnyitni a koponyáját, hogy megszerezzék az adatokat, bummm, *minden* kitörlődik. De nem ez a legjobb az egészben. Azt sem tudják, hogy mekkora információmennyiség lakozik Dinnid agyában. Gyakorlatilag végtelen sokáig értékes lehet a huttok szemében, hiszen évtizedek is eltelhetnek, mire nem marad több hasznosítható információ a fejében.

– Ezt jól csinálta. – A történet többi részéhez hasonlóan, Fett továbbra is eljátszotta, hogy mindent most hall először. – De ez azt is jelenti, hogy a páncélos huttok igencsak hosszú ideig nem fogják kiengedni a kezeik közül.

– Pontosan – értett egyet Bosk. Egyik karmos ujjával megütögette Boba Fett mellét. – Nem lesz könnyű dolog kiragadni a szorításukból. A fejdámszok ezért is nem állnak neki egyesével a feladat mielőbbi végrehajtásának. Ennek a skalpnak a begyűjtéséhez egy egész *csapatra* lesz szükség.

Boba Fett magában nyugtázta a hallottakat.

– Ajánlatot teszel nekem?

– Talán. – Bosk hátrahúzódott, és még egyszer körbefuttatta a tekintetét a falakon és a durván faragott ajtókereten. – Nézzünk szembe a tényekkel: a

légkör igencsak feszültté vált, amióta felbukkantál. – A trandoshi sötét tekintete szinte belefűrődött Fett sisakrostélyának áthatolhatatlan mélységébe. – Sokan zúgolódnak, kezdve az apámhoz és a tanácstagokhoz hasonló vénségektől egészen a Céh legfiatalabb, legvérszomjasabb tagjaiig.

– És miért zúgolódnak?

– Ne szórakozz velem – mordult fel Bossk. – Egyelőre még értékes vagy nekem, de ha megpróbálsz okoskodni, a sisakodat fogom levesestálnak használni, és abból szürcsölöm ki az agyvelődöt. Ha teszek neked egy ajánlatot, akkor az nemcsak ennek az Oph Nar Dinnidnek a kézre kerítésére szól – pedig ez egyedül is elég csábító ajánlat kellene, hogy legyen. Nem, az ajánlat az egész Fejvadász Céh jövőjéről szól. Nagy változásoknak nézünk elébe, és az emberek vagy az egyik, vagy a másik oldal pártjára állnak, attól függően, hogy melyiket hiszik győztesnek. Őszintén szólva, én jobb szeretném, ha te az én oldalamon állnál – de bárhogy döntesz is, én fogok győzni. Legfeljebb veled könnyebben menne, mint nélküled. És még könnyebben, ha mi ketten meg egy pár válogatott keménylegény megcsinálnánk ezt a Dinnidmunkát. Az érte kapott fejpénzből elég barátot vehetnénk magunknak. Ráadásul az itteni fejeseknek is megmutathatnánk, hogy kikre kell bízni az igazán rázós ügyeket. Akik egy ilyen feladattal megbirkóznak, azoknak kellene irányítaniuk a Céhet.

– Látom, sokat gondolkoztál már ezen – mondta Fett nyugodt, tökéletesen színtelen hangon. – És... tényleg le vagyok nyűgözve.

– A francba a hízélgéssel. – Bossk karma ezúttal egy kicsit keményebben mélyedt Fett mellkasába. – Csak azt akarom tudni, hogy az én oldalamon állsz-e?

Bossk szemei elkerekedtek meglepetésében, amikor Boba Fett keze követhetetlen gyorsasággal elkapta a csuklóját, és úgy megszorította, hogy a csontjai is

belereccsentek az egymást fedő pikkelyek alatt. Aztán Fett szándékos lassúsággal eltolta magától Bossk fogva tartott kezét.

– Rendben van – mondta, miután kiengedte Bosskot a duracél keménységű szorításából. – Veled vagyok.

A trandoshi szikrázó tekintettel dörzsölgette a csuklóját.

– Jó – szólalt meg nemsokára. – Beszélni fogok a többiekkel. Olyanokkal, akiket megfelelőnek tartok a csapatba – mondta, és felállt a priccsról. – Szólni fogok, ha van valami.

Boba Fett elnézte, ahogy a trandoshi behúzza maga mögött a szoba ajtaját, aztán a folyosó felől meghallotta a távolodó léptek egyre halkuló nesztét. *Szinte már sajnálom*, gondolta. Szegény barom nem is sejti, hogy milyen jól alakulnak a dolgok. De hamarosan rájön. Hamarosan...

– A fiad épp az imént fejezte be a találkozót. – A Fejvadász Céh központjának főudvarmestere alázatos vigyorral az arcán meghajtotta a fejét. – A beszélgetés a Boba Fett néven ismert rossz hírű egyénnel pontosan úgy zajlott, ahogy azt te a végtelen bölcsességeddel megjósoltad.

Cradossk végigmérte a twi'lek hajbókoló alakját, a szolgalelkű mosolyát, a pénzsóváran csillogó szemeit. Alattvalójának kettős fejnyúlványa egyaránt emlékeztette a nirelliai homokféregre és nyers hurkára. A gondolat ösztönösen beindította a gyomrában az emésztőnedv termelését – persze kevés dolog volt, ami nem ilyen hatást váltott ki benne.

– Hát persze, hogy úgy zajlott. – A pompázatosan berendezett lakosztályában Cradossk a mindennapokra szánt öltözetének nehéz szíjaival babrált, a kelme a fekete és fehér visszafogott, ám izléses árnyalatainak egész szimfóniáját alkotta, vizuális mollban. A Boba Fett számára rendezett

köszöntő-banketten viselt díszesebb köpenye összehajtogatva hevert a légmentesen lezárt, légkondicionált szekrényében. – A dolgok valóban úgy alakulnak, ahogy azt tervezem, de nem azért, mintha olyan hatalmas bölcsességgel bírnék. Hanem azért, mert a többi lényből hiányzik szánalmas módon a bölcsességnek még csak az árnyéka is.

– Ókegyelmességed túlzottan szerény. – Ob Fortuna Cradossk elé lépett, és sápadt, nyirkos kezével kisimított néhány ráncot a főnöke hétköznapi ruháján. – *Én* talán képes lennék megjósolni ezeket a dolgokat? Esetleg a Céh tanácsának illusztris tagjai: nem valószínű.

– Mert te és ők egyformán ostobák vagytok. – A gondolat elszomorította Cradosskot, a vezetőség egész terhe az ő vállán nyugodott. Senki nem volt, aki segített volna neki átvezetni a Fejvadász Céhet ezeken a veszélyes vizeken, az ellenségei pedig prédára leső cápákként gyülekeztek. A saját fiára sem számíthat. *Az én ivadékomban*, merengett komoran Cradossk. Kezdte belátni, hogy az igazi ragadozótermészet sokkal inkább a környezet, mint a génátöröklés eredménye volt. *Keményebben kellett volna bánnom vele, amikor még csak egy kis hüllő volt.*

– Valaki más is látni kíván. – Az udvarmester a trandoshi köpenyét igazgatta. – Hívtad? Bocsássam be?

– Igen mind a két kérdésre. – A hizelkedő twi'lek kezdett az idegeire menni. – Másrészt viszont személyes ügyről van szó. Eltekintek a jelenlétedtől.

Az udvarmester betessékelte a Zuckuss nevű fejvadászt, aztán az ajtót kívülről becsukva eltűnt Cradossk szeme elől.

A sok fiatal, vérszomjas fejvadász közül, akik felvételt nyertek a Céhbe, Zuckuss felelt meg talán a legkevésbé az elvárásoknak. Cradossk végigmérte az előtte álló légzőmaszkos alakot, és arra gondolt,

épeszű lény vajon miért teszi ki magát ilyen veszélynek? Olyan volt ez, mint amikor a kisgyerek belekotnyeleskedik a nagyok játékába, csakhogy itt a tét az élete volt, a zálog pedig szenvedés és halál. Az eredeti elképzelése, amiért az impozánsnak távról sem nevezhető termetű, komplikált légzőberendezést viselő Zuckusst választotta Bossk partneréül, az volt, hogy egy olyan családoknak szánt társat adjon a fia mellé, akit az egy rázósabb helyzetben különösebb lelkiismeretfurdalás nélkül feláldozhat, és még a Céh sem veszít sokat az ügyön. Zuckuss könnyen pótolható volt, a bolygón, ahonnan jött, százával talált volna hozzá hasonló, a saját erejüket és képességeiket messze túlbecsülő fejjadásjelölteket. Ez a helyzet azonban most gyökeresen megváltozott, hiszen Cradossk immár egy másik szerepet is szánt a fiatal Zuckussnak.

– Olyan gyorsan jöttem, ahogy csak tudtam – mondta Zuckuss szemmel láthatóan idegesen. És hallhatóan: a maszk aljából kiinduló gázcsövekben sívítva áradt szét a zihálása. – Remélem, semmi olyan, ami engem...

– Fújd ki magad. – Cradossk leereszkedett az összehajtható tábori székére, melynek lábait duracél lemezekkel megerősített combcsontokból faragták ki. – Hidd el, ha veled lenne valamiféle probléma, már rég tudnál róla.

Zuckuss semmivel sem tűnt nyugodtabbnak. Hátrasandított a válla fölött, mintha a fogadóterem ajtajának becsukódásával a neki állított csapda zárja kattant volna a helyére.

– Tulajdonképpen nincs is semmi probléma. – A sárgásfehér csontok az évek során simára koptak Cradossk tenyere alatt. – Általában véve elégedett vagyok a munkáddal.

– Tényleg? – emelte Zuckuss az öreg trandoshira a tekintetét.

– Hát persze – hazudta Cradossk. – Olvastam a

rólad szóló jelentéseket. A fiam, Bossk a legritkább esetben szokott jó véleménnyel lenni valakiról – természetesen önmagát leszámítva. Úgy vettem ki azonban, hogy téged kifejezetten nagyra becsül. Az akciótok azzal a könyvelővel... mi is volt a neve?

– Posondum – bólintott kurtán Zuckuss. – Nil Posondum. Nagyon sajnálom, hogy nem sikerült jobban. Majdnem elkaptuk.

Cradossk megvonta a vállát, és színpadias, csitító mozdulattal széttárta a kezeit.

– Ez a mi szakmánkban benne van a pakliban. Nem mindig az történik, amit szeretnénk. – Máris meglehetősen színészi tehetségre vallott, hogy egyáltalán képes volt kimondani ezeket a szavakat. – Mindenkinek lehet egy rossz napja. – Magában Cradossk még mindig legszívesebben letépte volna Bossk és Zuckuss fejét, amiért ilyen ostoba módon elpuskázták a lehetőséget. Boba Fett bolondot csinált mindkettőjükből, aztán még tovább fokozta a csúfságot azzal, hogy sikeresen átcsúszott közöttük, és háborítatlanul behajózott a Fejvadász Céh főhadiszállására. – Ne is törődj vele. Lesz még elég alkalmad törleszteni. Áldozatból mindig akad bőven.

– Örülök... hogy így látod...

– Az életben mindig előre kell nézned, és távlataiban látni a jövőt. – Évekkel ezelőtt ugyanezeket a szavakat mondta Bosskknak is, de akkor csak egy dühös mordulás és egy ajtócsapódás volt a válasz. – Egyszer fent, egyszer lent. A lényeg, hogy több fent legyen. Csak az átlag számít.

– Azt hiszem, így van. – Zuckuss mintha kezdett volna egy kicsit kiengedni. – Kivéve Boba Fettet. Ő mindig fent van.

– Boba Fettet is beleértve – helyesbített Cradossk szélesen gesztikulálva. – Amilyen hírneve most van, lehet, hogy nem látszik, de hidd el, én és Boba Fett régóta ismerjük egymást. Annak idején bizony vele is gyakran megesett, hogy üres kézzel kellett

visszatérnie egy feladatról. Ne hagyj, hogy a sérthetlenség, a tökéletesség látszata megtévesszen.

– Hát... nehéz nem csodálni. Mindaz, amit róla mondanak... Cradossk közelebb hajolt a tábori széken, és csontos kezét Zuckuss vállára tette.

– Fiacskám, én régóta úzom már a fejjvadázmesterséget, és így bátran kijelenthetem, hogy te minden porcikádban legalább olyan kemény legény vagy, mint a híres Boba Fett.

– Tényleg?

– Persze. – Szánalmas bohóc, gondolta magában Cradossk, de azért csak folytatta a színjátékot. – Higgy nekem. Vannak bizonyos – hogy is mondjam? – kézzelfoghatatlan tulajdonságok, amelyek egy született fejjvadást jellemeznek. Valakit, akiben megvan a szükséges rátermettség és elszántság, hogy sikeres legyen a szakmában. Én megérezem ezeket. Ezért is vagyok én a Fejjvadász Céh feje, mert pontosan meg tudom ítélni a beosztottjaimat – mondta, és karmaival megütögette az orra peremét. – Az ösztöneim pedig azt súgják, hogy benned megvannak ezek a képességek.

– Hát – ingatta lassan, megilletődve a fejét Zuckuss. – Kö... köszönöm.

Túl könnyen megy, gondolta Cradossk. Ha valakinek pontosan azt mondd, amit a szíve mélyén hallani akar, olyan könnyen az ujjad köré tekerheted, hogy legközelebb már maga kínálja fel a nyakát, hogy átvágasd. A gyanakvásuk úgy omlik össze, mint egy energiapajzs, ha kívül benne a tápgenerátor.

– Nem szükséges. – Zuckuss már belesétált a csapdájába, most csak le kell csapnia a fedelet. – Számomra sem lényegtelen ez a kérdés. Mert van valami, amit meg kellene tenned nekem. Valami fontosat.

– Bármit – mondta gyorsan Zuckuss, és széttárta kesztyűbe bújtatott karjait. – Örömmel veszem, ha...

– Nagyszerű. – Cradossk a saját felemelt kezével csendre intette a fiatal fejdászt. – Így helyes. A hűség egyike azon tulajdonságoknak, amelyek oly fontosak a szakmánkban, és amelyet szintén felfedezni vélek benned – mosolyodott el oldalra hajtott fejjel a fajához képest szokatlanul megnyerően. – De meg kell választanunk, hogy kihez vagyunk hűségesek, ugye?

– Nem biztos, hogy teljesen értem, mire célzol...

– Már jó ideje dolgozol a fiam, Bossk oldalán. Tehát hűséges vagy hozzá, nemde?

– Természetesen. Abszolút mértékben – vágta rá a legcsekélyebb habozás nélkül Zuckuss.

– Nos, ezt felejtse el. – A félmosoly eltűnt Cradossk arcáról, miközben kiegyenesedett a székében. – Hozzám kell hűségesnek lenned. Mégpedig egy nagyon egyszerű okból kifolyólag. Nehéz idők elé nézünk – pontosabban már el is kezdődtek. És ezeket a nehéz időket nem mindenki fogja közülünk átvészelni. Utána is lesz egy Fejdász Céh, de a mostaninál sokkal kisebb. Nyilván te is azok között akarsz lenni, akik túlélnek a felfordulást, mert az alternatíva a biztos halál. – Ismét közelebb hajolt Zuckusshoz, míg annak hatalmas bogárszemeiben meg nem látta a saját felnagyított, fejen álló tükörképét. – Világosan beszéltem?

Zuckuss rögtön bólintott.

– Teljesen világosan.

– Jó – válaszolta Cradossk. – Kedvellek... ezért is beszélek veled ilyen őszintén. – Valójában a trandoshiak szemében minden más életforma alacsonyabb rendű, ezért mélyen megvetendő volt, és Cradossk nem most akart szakítani a hagyományokkal. – Ha az én oldalamon állsz, jó esélyed lesz, hogy túléljed. Sőt az életben maradáson túl még rangot is szerezhetsz a szervezetben. A hűség – természetesen a megfelelő személy iránt – mindig

megtérül.

– Mit... mit kívánsz tőlem?

– Először is, amiről most beszélünk, arról egy szó se hagyja el a hangképző apparátusodat. A hűség ott kezdődik, hogy az illető tud titkot tartani. Egy fejudász, aki nem tudja csukva tartani a száját, nem sokáig húzza a galaxisban, legalábbis nem egy olyan szervezetben, amelyet én vezetek.

Újabb gyors bólintás.

– Tudok titkot tartani.

– Reméltem is – villantotta ki a fogait Cradossk. – Mindannyian gazfickók vagyunk, de vannak közöttünk jobb gazfickók, mint a többiek: – Még közelebb hajolt, olyannyira, hogy a tátongó orrlyukaiból kiáramló meleg levegő bepárásította Zuckuss szemeit. – Nos, az ajánlatom a következő. Hallottál már az Oph Nar Dinnid-ügyről?

– Természetesen. Mindenki erről beszél a Céhben.

– Ha jól sejtem, Bossk fiam is, ugye?

– Tőle hallottam – bólintott a gand fejudász.

– Tudtam, hogy kapni fog az alkalmon. – Cradossk ennek csak örülni tudott: az ivadéka, ha nem is éppen egy lángelme, de legalább elég nagyra törő. – Szereti a kihívásokat, és a nagy fizetséget. Ez a Dinnid-ügy pedig elég nagy ahhoz, hogy csorogjon tőle a nyála. Mondott már valamit arról, hogy összeállít egy csapatot, és belevág?

– Nekem nem.

– Akkor fog – mondta Cradossk. – Személyesen gondoskodom róla. Lehet, hogy a fiam kezdetben húzódozni fog, hogy bevegyen a csapatba, de majd érdekeltté teszem abban, hogy magával vigyen. Vannak bizonyos dolgok, amikhez csak én férek hozzá – felszerelés, belső információk, ilyesmi. Biztos vagyok benne, hogy ezeket elég értékesnek ítéli majd ahhoz, hogy ő és a többiek lemondjanak arról a pénzről, amennyivel miattad csökken a részesedésük a

zsákmányból.

– Ez nagyon... *kedves* tőled. – A gyanakvás tisztán kivehető volt Zuckuss ívelt szemlencsége mögött. – De miért tennél ilyet?

Talán mégis van valami ebben a fiúcskában, nem teljesen idióta.

– Nagyon egyszerű – mondta Cradossk halkán. – Én teszek valamit *érted* – ütögette meg Zuckuss légzőmaszkját –, és te is... megteszel valamit... *értem*. – Az utolsó szavaknál a trandoshi a saját mellkasára bökött. – Ez ugye érthető kérdés?

Zuckuss lassan bólintott, mintha csak az orra előtt imbolygó karom hipnotizálná.

– Mit akarsz... mit kellene megtennem?

– Ó, nem nagy dologról van szó. – Cradossk a szék „csontos” karfáira fektette a kezét. – Elmész a csapattal, amelyet a fiam, Bossk szervez, hogy kézre kerítsétek ezt a bizonyos Oph Nar Dinnidet. A különbség közted és Bossk között viszont az, hogy te vissza is fogsz térni.

Néhány másodpercbe is beletelt, mire Zuckuss felfogta a mondat rejtett értelmét.

– Ó... értem... – A bólintás ezúttal még lassabbra sikeredett.

– Örülök neki – intett Cradossk az ajtó felé. – Még beszélünk. Később.

Amikor Zuckuss sietve elhagyta a termet, Cradossk néhány másodpercig csak ült, és elégedetten bámult a semmibe. Még sok a tennivalója, húzogatnia kell a szálakat, elhintenie a megfelelő szavakat a megfelelő fülekbe. Azt azonban be kellett ismernie, hogy jelen pillanatban tényleg kedveli ezt a Zuckuszt. *Bizonyos fokig*, javította ki magát gyorsan. Elég eszes ahhoz, hogy hasznos legyen, de ahhoz már nem, hogy rájöjjön, hogy csak felhasználják – vagy legfeljebb akkor, amikor már késő. Talán, amikor eljön az idő Zuckuss halálára, még sajnálni is fogja.

Azzal azonban tisztában volt, hogy a vezetőség áldozatokat követel – mindenkitől.

Nem kevés vesződésbe és szervezőmunkába került, de még ennél is többet kellett olyan szerszámokkal dolgoznia, amelyeket kemény, hegyes végű drótokból ő maga eszkábált össze. Szerencsére ezek a képességek a twi'lek hímeiben már születésüktől kezdve megvoltak. A főudvarmester majd egyéves megfeszített munkájának eredménye egy apró, észrevehetetlen lyuk volt Cradossk magánlakosztálya előszobájának a mennyezetén. Az elektronikus lehallgatóberendezésekkel szemben ezt legalább nem lehetett egy egyszerű biztonsági vizsgálattal leleplezni. Az udvarmester, miközben a Cradossk és a fiatal fejudász közötti beszélgetést hallgatta éppen, melegen gratulált magának az előrelátásáért. Persze annak, aki ilyen fenevadak között dolgozik, agyafúrtnak is kell lennie, ha életben akar maradni.

A masszív kőfal és a Céh múltbeli diadalait ábrázoló díszes faliszőnyegek közti kapaszkodók segítségével Ob Fortuna gyorsan lemászott a megfigyelőposztról. Hallotta, amint Cradossk a titkos megbeszélésük befejeztével elbocsátja Zuckusst. Az udvarmester korábbi tapasztalatai révén pontosan ki tudta számolni, hogy mennyi idejébe telhet valakinek megtenni a Céh vezetőjének ocsmány széke és a terem ajtaja közti néhány méteres távolságot. Fortunának is ennyi ideje volt, hogy leérjen, és lesöpörje magáról a port és a pókhálófoslányokat, mintha mindeddig ott várakozott volna az ajtón kívül, ahogy az egy lelkiismeretes és hűséges – és hátsó szándékoktól mentes – alattvalótól elvárható.

– Remélem, a társalgás kellemes volt. – A twi'lek elkísérte Zuckusst a következő ajtóig, ami Cradossk lakrészét választotta el a Fejudász Céh épületegyüttesének folyosóitól. – És hogy sikerült új ötleteket merítened.

Amilyen zaklatott volt Zuckuss, egy másodpercig csak állt ott némán.

– Igen... – bólintott aztán menet közben. – Új... ötleteket. Ez a

jó szó.

Idióta, gondolta magában az udvarmester. Minden egyes szótagot hallott, ami a fejedelmének és Cradosk között elhangzott. A trandoshi akár sejtette, akár nem, előtte nem sok minden maradhatott titokban. *Főleg, ami engem is érint.*

– Kitűnő – mosolyodott el, kivillantva tühegyes fogait. Kitérte az ajtót, és a másik kezével megtámasztotta a fejnyúlványát, hogy ne essen előre, amikor pontosan kiszámított mozdulattal meghajolt. – Úgy vélem, a jövőben még élvezhetjük egymás társaságát.

– Mi? – A folyosó közepén állva Zuckuss úgy meredt rá, mintha a szavak nem jutottak volna el a tudatáig. – Ja... igen, persze. Én is így gondolom – nyögte ki, aztán megfordult, és elsétált. A háta meggörnyedt, mintha csak valami új, előre nem látott felelősség súlya nyomná.

A főudvarmester figyelte, ahogy eltávolodik. Ő sokkal inkább tisztában volt a Cradosk kijelentései mögött megbúvó árnyalt jelentésekkel. Semmi sem az volt, ami a felszínen látszott. Ez a szerencsétlen fejedelmének nem is sejtje, hogy milyen halálos szövevénybe csöppent bele.

Ob Fortuna azonban sejtette. Hátranézett a válla fölött, hogy megbizonyosodjon, a Cradosk szobájába vezető ajtó még mindig zárva van. Aztán az ellenkező irányba fordulva sietve nekivágott a folyosónak. Már várnak rá azok, akik szintén kíváncsiak a beszélgetés tartalmára. Kezeit a padlót súroló köpenye redői közé rejtve magában már azt számolgatta, hogy ezeknek az információknak az áruba bocsátásával mekkora összeget is fog bezsebelni.

– Mire várunk még? – csapott a levegőbe Bossk tehetetlen dühében. – Már régen úton kellene lennünk!

– Türelem – intette Boba Fett. – Jelen esetben ez nemcsak érdem, de szükségszerűség is. Mármint ha el akarod végezni a feladatot, és vissza is akarsz térni, hogy beszámolj róla.

Figyelte, amint a trandoshi az orra alatt motyogva tovább átkozódik, és közben fel-alá járkál a Fejvadász Céh épületegyüttesétől legtávolabb eső leszállódokkok egyikében. Felöltött benne, hogy Bossk elpusztításának érdekében tulajdonképpen nem is kell semmit tennie: a hüllőlény idővel úgy is fel fog robbanni a lelkében fortyogó állandó dühtől. *Vagy legrosszabb esetben, gondolta, ez a düh egyszer még végzetes hibára fogja kényszeríteni.* Boba Fett fennmaradása két ellentétes dolognak volt köszönhető: a könyörtelen erőszakosságának és az érzelemmentes precizitással megtervezett cselekedeteinek. Az előbbi nélkül az összes stratégia és cselszövés mit sem ért, és ezt a Birodalom, kezdve Darth Vader alattvalóitól egészen magáig Palpatine császárig, túlságosan is átérezte. Azt azonban a Bosskhoz hasonló hőzöngők egyszerűen képtelenek voltak felfogni, hogy a vadság, bármilyen szükségszerű is, aprólékos tervezés nélkül olyan, mint egy időzített bomba az ember szíve fölött. *De ő is rá fog jönni, gondolta Fett. Hamarosan.*

Zuckuss, az alacsonyabb fejvadász, idegesen jártatta a tekintetét Boba Fett és Bossk között.

– Talán – szólalt meg – egy előretolt egység elindulhatna a páncélos huttok felé. Végezne egy kis felderítést, hogy amikor a csapat többi része felbukkan, már csak be kelljen hatolnunk.

– Ne légy bolond – rázta meg a fejét Fett. – Ezzel csak azt érnénk el, hogy a huttok jó előre értesülnének a jöttünkről. Még úgy is nehéz lesz kihasználni a meglepetés erejét, hogy nem küldünk

nekik egy ilyen üdvözlő táviratot.

– De a hajók készek az indulásra! – pördült meg a sarkán Bossk. – Ha még sokáig várunk, a Céh többi tagja is összeállítja a maga csapatát, hogy elcsípje ezt a barom Dinnidet. El fogják orozni az orrunk elől.

Boba Fett fel sem nézett a kezei között tartott digitábláról. Éppen a *Slave I* fegyverzetlistáját ellenőrizte.

– Nem lesz egy nagy tragédia, ha valaki megpróbálja. A sikerre úgyszincs semmi esélyük, a pasas meg továbbra is ott fog csücsülni a huttok markában, mint eddig. Sőt esetleg még elő is segíthetik a tervünket. A huttok legalább észrevennék a különbséget köztünk és a csapatnyi bunkó között, aki egyszerűen megpróbál utat robbantani magának az erődítménybe.

Ha már ezeket a nagyszerű terveidet emlegeted – vetett egy gyilkos pillantást Bossk Boba Fettle –, pontosan mikor tudjuk meg, hogy mik is ezek?

Ahogy azt már korábban mondtam – felelte Boba Fett rezzenéstelen tekintettel –, türelmesebbnek kéne lenned.

Bossk elfordult, és még vadabb szitokáradatot zúdított a levegőbe.

A másik jelenlévő csapattag IG-88 volt, egy droid, akinek valahogy sikerült felverekednie magát a Fejvadász Céh elismertebb tagjai közé – tulajdonképpen egyike volt azon keveseknek, akiket Boba Fett komoly vetélytársának számított.

– Egy dolog a türelem – mondta nyers gépi hangon, miközben optikai szenzorait Fett irányába fordította –, és egy másik a tétovázás. Az utóbbit a félelem és a határozatlanság szüli. Azért választottunk meg téged a csapat vezetőjének, mert úgy véltük, belőled hiányoznak ezek a tulajdonságok. Nagyot csalódnánk, ha rá kellene döbbernünk a tévedésünkre.

– Ha úgy gondoljátok, hogy nélkülem is el tudjátok

végezni a feladatot – eresztette le a digitáblát Fett –, akkor nosza, menjetek.

IG-88 egy pillanatig még némán meredt a férfira, aztán egyszerűen bólintott.

– Te maradsz a vezetőnk. De figyelmeztetek: a türelmünk véges. Ne élj vissza velem.

– Az enyém pedig már el is fogyott. – Bossk szemmel láthatóan alig bírta türtóztatni magát, a pillantása már nem egyszerűen gyilkos, hanem egyenesen megsemmisítő volt. Az egyik keze fenyegető közelségben himbálózott a derekára erősített fegyvertok fölött. – Meggondoltam magam. Ez az egész csapatmunka egy elfuserált ötlet volt...

– Izé, Bossk – emelte fel a hangját Zuckuss –, a te ötleted volt.

– Ha elkezdtem, akkor be is tudom fejezni. – Lassan körbejártatta a tekintetét a dokkban várakozó három fejevadászon. – Ti meg azt csináltok, amit akartok. Én kiszállok. Egyedül kapom el ezt az Oph Nar Dinnidet.

– Attól tartok, ez nem szerepel a választható lehetőségek között. – Boba Fett becsúsztatta a táblát a harci öltözéke egyik tárolózsebébe. Bossk kitoró indulataihoz képest a hangja kétszeresen is nyugodt és színtelen volt. – Túl sokat tudsz erről az akcióról, hogy csak úgy kiszálljál belőle. Ha velem együtt belevágsz egy munkába, akkor addig kell maradnod, amíg vége nincs. Egyedül egy módon szállhatsz most ki.

– Igen? – acsarkodott Bossk. – És mi lenne az?

IG-88 továbbra is állva maradt, és hűvös droid érzelmeivel – vagyis azoknak a hiányával – szemlélte az összecsapást. Amikor Boba Fett a pisztolyának íves markolatára ejtette a kezét, Zuckuss sietve hátrébb lépett, készen arra, hogy behúzódjon az egyik ott lévő hajó törzse mögé.

– Folytasd – mondta Fett. – Hagyj csak itt bennünket. Akkor majd rájössz.

A levegő vibrált körülöttük, mintha egy csatacirkáló adott volna le ösztüzet az ionágyúiból. A feszült csendben Boba Fett néma parancsot intézett az előtte álló állig felfegyverezett alakhoz. *Menj csak el, gondolta. Rengeteg időt megspórolnál nekünk...*

– Valaki jön! – törte meg a dermesztően néma csendet Zuckuss hangja. A leszállódokk bejáratát képező távoli boltívre mutatott, és azon túl, a csillagok közül előtűnő izzó fénypontra. – Egy másik hajó...

Bossk egy pillanatig még Boba Fetten tartotta metsző tekintetét, aztán a válla fölött hátrapillantott. A közeledő pont egyre fényesebb lett, ahogy a jármű fékezőrakétái tündöklő lángkorona kíséretében működésbe léptek. Aztán a trandoshi visszanézett Fetre.

– Ez az, akire vártunk?

– Lehet. – Boba Fett egy pillanatra sem engedte el a pisztoly markolatát.

– Szerencséd.

– Igazad van – mondta Fett. – Ha megöltelek volna, most kereshetnék egy új tagot a csapatba. – A még mindig a keze ügyében tartott pisztoly talán a legkisebb fegyver volt az arzenáljában. – Nagyon tudnak bosszantani a személyi változások.

Zuckuss kettőjük között rásandított az érkező hajóra.

– Ez nem ismerős. – Elég közel volt már ahhoz, hogy kivehessék a körvonalait: jellegtelen tojásalak, alig nagyobb egy TIE-vadásznál. A ragyogó hajtóművek mögött furcsa uszályt, valamilyen fémből szövött sűrű hálót húzott. – Hogy kaphatott engedélyt?

– Én intétem el. – Boba Fett ellépett Zuckuss és a többiek mellett, és elindult a leszállóállás felé, amerre a közeledő hajó is tartott. – Persze, akkor is itt lenne, ha nem tettem volna semmit.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Zuckuss, aki Fett nyomába szegődött.

– Hígy nekem... ez a járgány oda megy, ahová csak akar.

A tojás alakú jármű lassan besiklott a dokkba, majd lekapcsolta a hajtóműveit, és aktiválta a repulzorokat. A kerekded törzsét számos, nagy kaliberű fegyverre utaló horpadás és égésnyom tarkította, sőt egy helyen a fém teljesen megolvadt, és fekete masszává szilárdult meg ismét. Ahogy a hajó lebegve megállapodott előttük, az uszályként maga mögött húzott háló előrecsapódott, az egyik része skorpiófarok-szerűen feltekeredett, és beborította a hajótestet, a másik része lyukacsos bölcstöt alkotva szétterült, amire a jármű lassan leereszkedett, és mozdulatlaná vált.

– Nézd ezt az izét. – Zuckuss csodálkozva odasétált a tojás alakú hajóhoz, és csizmás lábaival rálépett a hálóra. Aztán egyik kezével megérintette az ütöttkopott, rozsdafoltos törzset. – Úgy néz ki, mintha a Klón-háborúk óta minden egyes csatában részt vett volna...

– Vigyázz – kiáltotta Boba Fett, de már elkésett a figyelmeztetéssel.

A tojás csúcsánál egy mikroszkopikus hajszáltrepedés sziszegő hangot hallatva tágulni kezdett. Egy ellipszis alakú törzsdarab rajzolódott ki, majd eddig láthatatlan csuklókon szétnyílt. Egy pillanatig semmi más nem látszódott a hajó belsejéből...

Mintha rugók mozgatnák, a rövid hatósugarú lézerágyú csöve úgy ugrott elő a helyéről, az energiaellátó és hűtővezetékek a fegyver leghátsó pontjához csatlakoztak. A fekete fémszerkezet fenyegetően csillant, mint egy kígyó: kecses és halálos. Ahogy a tekintélyes fegyver célkeresője ráfokuszált Zuckussra, éles elektronikus sípolás kezdődött. A célpont felé néző fegyvercső alig egy méterre volt a fejeadász mellétől. A szerkezet

belsejéből újabb sípolássorozat hallatszott, és a kijelzők sárgából égővörösre váltottak: befogva, tüzelésre kész. Aztán elnémult minden, Zuckuss dermedten megtorpant, mintha a koromfekete fegyvercső kézzelfogható, halálos közelsége megbénította volna. Az ágyú egyetlen találatát elég lenne, hogy a levegőben gomolygó elporladt atomjain és a megpörkölt csizmáin kívül semmi se maradjon belőle.

– Hátrálj – mondta Boba Fett halkán –, de lassan. Akkor talán életben maradsz.

– Életben? – Mellette Bossk tágra nyílt szemmel bámulta a lézerágyú fenyegető csövét. – El fog párologtatni!

Zuckuss képtelen volt levenni a tekintetét a rámeredő halálosztó gépezetről. De sikerült egy lépést tennie hátra, aztán még egyet, mindeközben a fegyver irányzéka követte minden mozdulatát, az ágyú nem eresztette az áldozatát.

– Még néhány lépés, és Zuckuss a többi fejvadász mellett állt.

– Maradj itt – mondta neki Boba Fett.

– Ne aggódj. – Zuckuss ruházatát átítatta a rémült verejtékezés szaga. – Nem megyek *sehová*.

Boba Fett, Bosskot és IG88-at is hátrahagyva máris ellépett mellette. Az idegesség legkisebb jele nélkül szelte át a dokkot a fénylő hálón nyugvó fémtojásig. A lézerágyú körbefordult, és célba vette a közeledő alakot.

– Régen volt már. – Megállt, és egyenesen a fegyverhez intézte a szavait, mintha a lövésre kész ágyúcső és föllette a célkövető vészjósló kijelzői az övéhez hasonló maszk mögé bújtatott arc lennének. – Nagyon régen.

A fegyver burkolatán a vörös jelzőfények előbb narancssárgává, majd a készenléti állapotot jelző tompa sárgává szelidültek. A célkövető rendszer

szenzorai egyre kevésbé követték a fejadász mozdulatait, mintha a ravaszt markoló kéz gazdája némi töprengés után „hidegháborús” állapotba csökkentette volna a katonai készenléte.

Aztán egy láthatatlan mechanizmus a hajó belsejében elkezdte kiemelni az ágyút a talpazatáról. Az így keletkező nyílásból gőz csapott elő sziszegve, egy pillanatra még a fegyver körvonalait is elhomályosította. Aztán a gőz eloszlott, és egy hatalmas humanoid alak bukkant elő, széles vállain hordozva a lézerágyú roppant súlyát. Az ágyúcső aljából félköríves, hidraulikus motorokkal mozgatható tartószerkezet futott le az emberszerű lény mellkasán lévő rögzítőpontig. A karja alatt és az izmos mellkasa körül súlyos kábelek kanyarogtak, némelyik csillogó fekete volt, mások ezüstös duracélból készültek, ezek kötötték össze a fegyver mechanikáját a lény gerincének két oldalán sorakozó kiegyenlítő szervohengerek áramforrásaival. Aztán a gigászi alak kilépett a tojás alakú hajóból, fekete kesztyűs kezeivel és vastag csizmába bújtatott lábaival a fémháló szálaira támaszkodva. A fegyver bonyolult tartó- és irányzó szerkezetéből helyenként még szivárgott a gőz, ami aztán összegyűlt és egy irányban kezdett sodródni, ezzel is utalva egy ősrégi, folyadékalapú, még a Köztársaság legkorábbi időszakából való hűtőberendezés jelenlétére. A lézerágyú 180 fokos szögben tudott körbefordulni a talpazatán, mintha a célzóberendezés lencségi együtthal a tökéletes gyilkológép szemei is lennének.

A farokrész bukkant fel legutoljára. Leginkább egy primitív hulló farkához hasonlított, de fekete, ízekből összeállított fémből készült, és mozgékony mechanikus ízülettel csatlakozott a lény csípőjéhez. A hajótörzs felső része mostanra teljesen felnyílt, a pilóta pedig kilépett a járműből. Az egész egy hatalmas tojáshoz hasonlított, ami éppen most repedt

meg, hogy kibújhasson belőle az élő szövet és a halálos gép eme sajátos keveréke.

A különös idegen farka a kemény fémháló szélén nyugodott. Egyik kezével lecsatolt egy apró billentyűzetegységet egy vékony fémszalagról, amely a két csípőlapáttól húzódott előre a lény mellkasáig. A másik kezével mágikus gyorsasággal kép-írásjeleket kezdett bepötyögni a szerkezetbe, majd amikor elkészült, megnyomott egy nagyobb gombot a klaviatúra sarkán.

– NAGYON... RÉGÓTA – hallatszott recsegve a szerkezet hangszórójából, miközben a lény maga elé tartotta. A szintetikus szavak háttérében hallották a lézerágyú burkolata alól még mindig szállingózó gőz sziszegését. – TE NEM... ÖREGSZEL... BOBA FETT.

– Miért, kellene? – A fejevadászt láthatóan szórakoztatta a kijelentés. – Elég időm lesz még rá, ha már meghaltam.

Fett hallotta, ahogy a többiek a háta mögött pusmogtak valamit.

– Nem tetszik ez nekem... – nyomta el őket Bossk rekedt hangja.

Az idegen egy másodperc törtrésze alatt változott át, és Boba Fett tudta, hogy ez nem a véletlen műve. A lézerágyú burkolatán a jelzőfények ismét haragosvörösre váltottak, a célkövető az áldozatára fókuszált, egy pontra valahol Boba Fett háta mögött. A fegyver burkolatának nyílásaiból újult erővel tört elő a gőz, ahogy a szegmentált farkok kimerevedve lecsapódott a fémhálóra, elég stabil támaszt biztosítva ezzel a lénynek ahhoz, hogy a nagy erejű ágyú visszalökődése meg se rezdítse.

Boba Fett a válla fölött hátrapillantott, és látta, hogy Bossk keze ösztönösen is a csípőjén lógó lézerpisztoly markolatára siklott; a trandoshiak mindig így viselkedtek, ha valami felkeltette a gyanakvásukat.

– Nem jó ötlet – mondta egy pillanattal később Fett.

Fejével a teljes tűzkészültségbe váltott ágyúra mutatott. Ezt látva Bossk ujjai is megtorpantak a levegőben. – D'harhan rossz szokása, hogy előbb lő, aztán pedig nem kérdez.

Bossk elhúzta a kezét a pisztolyától.

– Remek – pillantott rá Boba Fett Zuckussra és IG-88-ra. Most már teljes a csapat.

– D'harhan és én már régóta ismerjük egymást. – A *Slave I* pilótafülkéjében Boba Fett fűgén beütötte a hiperűr-kilépési pont helyének koordinátáit a komputerbe. – Régebb óta, mintsem azt gondolnád.

– Hogy lehet, hogy még sosem hallottam róla? – A pilótafülke szigorúan egyszemélyes volt, így Zuckussnak Fett mögött az ajtónyílásban kellett megállnia, ha szót akart váltani vele. – A képességei igazán... *lenyűgözőek*.

Zuckuss eredetileg a *Hound's Tooth* fedélzetén utazott volna Bosskkal és IG-88-assal, de a trandoshi dührohamai láttán mégis inkább a *Slave I-et* választotta. *Hadd foglalkozzon csak vele a droid*, gondolta magában. Azok *legalább nem szívják a mellükre az örökös morgását és acsarkodását*.

A páncélos huttok bázisa, egy Cirkumtórusz nevű, gyűrű alakú mesterséges bolygó felé az út azonban még tartogatott izgalmakat. D'harhan – Boba Fett egykori barátja, bajtársa és isten tudja még micsoda – az egyik padlószint alatti raktérben megtalálta magának a legbiztonságosabb sarkot a *Slave 1-en*, ahol egy tartógerenda sarkának vetve a hátát leült az érdesített padlóra. D'harhan a térdei köré kulcsolta flexipáncélos karjait, így a vállára szerelt lézerágyú súlya most részben ezeken nyugodott. A fegyver csillogó csöve fenyegetően meredt felfelé. Amikor Zuckuss belépett a tárolóba – amilyen csendesen csak tudott –, rögtön meghallotta az áramló gőz sivítását, a lény célérzékelői észlelték a jelenlétét, és a lézerágyú csöve azon nyomban rászegeződött. Szerencsére az

állapotjelző fények a fegyver burkolatán továbbra is sárgák maradtak.

Zuckussnak néhány másodpercébe telt, amíg rájött, hogy az ismeretlen és igen veszedelmes lény csak részben van magánál. Egy a lézérágyú ívelt elülső támasztórúdja alá szerelt négyzetes, erősen páncélozott doboz – rajta egy sor világító LED-del és bemeneti csatlakozóval – volt a felelős D'harhan összes agyi működéséért. Annak az agynak a működéséért, amelyet sebészi úton távolítottak el a koponyájából és ültettek át oda, hogy az üres koponyát aztán félredobják, mint egy kiürült vizeskannát, amikor az ágyú talpatát befűrták a gerincoszlopába és kulcsontjaiba. Amit Boba Fett az operációról mesélt, elég volt ahhoz, hogy Zuckussnak felálljon a szőr a hátán. Az egy dolog volt, ha az ember teleaggatta magát fegyverekkel és védőfelszereléssel – Zuckuss mindig is irigyelte Boba Fettnek, ennek a két lábon járó arzenálnak az impozáns detektor- és fegyverkészletét –, de az már túlment minden határon, amikor valaki egész testrészeit vetette ki, és cserélte duracél implantátumokra és egyéb katonai alkatrészekre, míg a végén már nemcsak a fegyver hordozója volt, hanem maga a fegyver. Zuckuss összeszoruló gyomorral nézett végig az alvó D'harhanon. Ez *a vége*, gondolta magában, ha *valaki túl messzire megy*. Az ízekből álló fark, a lézérágyú harmadik sziklaszilárd tartólába most úgy tekeredett a lény köré, mintha csak egy áttörhetetlen védőburokként akarná elszigetelni az egész univerzumtól, és főleg annak lakóitól...

Zuckuss óvatosan tett egy lépést előre a *Slave I* karakterében. Tudta, hogy D'harhan nem is annyira alszik, mint inkább részben kikapcsolta önmagát, tartalékolja az energiát a vállára rögzített, örökké éber ágyú számára. Zuckuss közeledtére egy készenléti áramkör működésbe lépett: az egyik feketén csillanó kesztyű kifordította a beszélő billentyűzet megvilágított képernyőjét. NE ZAVARJÁL, olvasta a most néma kijelzőn. HAGYJ MAGAMRA. Mint egy alvó sárkány a barlangjában, akinek még álmában is füst gomolyog az orrából.

A ki nem mondott figyelmeztetés elég volt, Zuckuss habozás nélkül visszavonult a *Slave I* pilótafülkéjébe vezető létrához. A sötét, még így, félálomban is veszedelmes lény, a két lábon járó gyilkológép egyszerre váltott ki rettegést és undort Zuckussból. Egyszer, még azelőtt, hogy fejeadásznak állt volna, néhány pillanatra látta Darth Vadert, a Sith Sötét Lovagját, amint éppen egy századnyi birodalmi rohamosztagosnak adott parancsot szabad dülésre egy olyan bolygó fővárosában, amelyik vonakodott hűséget esküdni Palpatine császárnak. Most is ugyanazt érezte, mint akkor, hogy vannak utak, amelyeken ha elindul az ember, minden képzeletet felülmúló hatalomra tesz szert, és mégis, pusztulásra van ítélve, mintha a páncélba bújtatott lélek elenyészne lassan, és csupán hidegen számító áramkörök maradnának a helyén.

Most azonban, amikor olyan társak mellé szegődött mint Boba Fett vagy D'harhan, nem volt szerencsés ilyesmiken rágódni. *Talán később*, döntötte el Zuckuss, miközben felfelé mászott a létrán a pilótafülke irányába. Ha lesz még egyáltalán később.

– Nem értem, mire jó ez a hangképző doboz, amit magánál hord – bölintott a létra és a raktérben szunnyadó utasuk felé. – Túlágoson nehézkes használni. Sokkal értelmesebb lenne egy olyan szerkezet, amely szabadon hagyná a kezét, miközben kommunikál.

D'harhannak nincs igazán szüksége kommunikációra. – Boba Fett hangjából fanyar derű áradt. – Régebben, amikor még többen voltak a hozzá hasonlók, a cselekedeteiket egy belső, mentális hálózat segítségével hangolták össze.

– Többen voltak? Olyanok, mint ő? – Ez nem hangzott túl bizalomgerjesztően. – Mi történt velük?

Fett nem válaszolt.

– Milyen volt ő korábban? – próbálkozott ismét

Zuckuss. A lény nevét még így sem mondta volna ki szívesen. – Mielőtt az lett... ami most?

– Ehhez semmi közöd – felelte végül Boba Fett, de a szemét egy pillanatra sem vette le a hajó kezelőszerveiről. – Már nagyon régóta ilyen. Ha eddig még nem hallottál D'harhanról, az azért van, mert csak a saját dolgával törődik, a galaxisnak abban a részében, ahol a magadfajta sosem jár. – Most viszont a válla fölött rápillantott Zuckussra. – Amiért hálásnak kéne lenned.

Ezzel le is zárult az utolsó csapattagot érintő beszélgetés, Zuckuss jobbnak látta, ha nem tesz fel több tapintatlan kérdést. *Cseppet sem fogom bánni, ha kész leszünk ezzel a feladattal*, gondolta komoran. A Fejvadász Céhben kezdett kényelmetlenné válnia légkör, a levegő állandó titkolódzástól és szervezkedéstől volt terhes, az egymás torka felé kapó szövetségek megalakulása és felbomlása naponta, sőt óránként változtatta meg a hatalmi és erőviszonyokat. Ez a megbízás Oph Nar Dinnid elkapására még a páncélos huttok hírhedten veszedelmes védelmi rendszerével együtt is sétagaloppnak tűnt az ottani állapotokhoz képest. Azt azonban egy pillanatra sem felejtette el, hogy még itt, a hiperűr éjfékete, csillagtan végtelenjében sem bújhat el a hatalmasságok egymásba gabalyodó ármánykodása elől. Abban a pillanatban, hogy Bossk vagy Boba Fett akár csak megsejti, hogy Cradossk utasításait követi, máris úgy repül a semmibe, hogy a lába sem éri a zsilipet – legyen az akár a *Slave I*-é, akár a *Hound's Toothé*. Ilyen messzeségből már nem is tűnt olyan jó ötletnek belemenni a trandoshi vezér játékába, hiszen itt csak a saját eszére és az élni akarására számíthat.

– Elég volta fecsegésből – mondta Fett anélkül, hogy hátrafordult volna. – Lassan visszatérünk a valós térbe.

Zuckuss már ismerte a *Slave I* hirtelen

koordinátaváltásait, Fett hajóján nyoma sem volt fékezőbuffernek, hiszen az csökkentette volna annak végsebességét és manőverezőképességét. Így a hajó gyomorkavaró rántással váltott át egyik repülési módból a másikba. Zuckuss megragadta az ajtókeretet, és szemhéj nélküli szemeit a padlóra szegezte, hogy ne kelljen látnia, amint a csillagok fénylő csíkot húzva ismét megjelennek a pilótafülke ablakán túl.

– Ott van Bossk.

A gand fejeadász kinyitotta a szemeit, és nem messze előttük meglátta a mozdulatlanul lebegő *Hound's Tooth*. Egy jelzőfény kezdett villogni a kommunikációs panelen, mire Fett odahajolt, és megnyomott egy gombot.

– Itt Fett. Felvettétek a kapcsolatot a Cirkumtórusz repülésirányítóival?

– Kapcsolat létrejött. – IG88 nyugodt, színtelen hangja betöltötte a pilótafülkét. – A pályára állási és landolási engedélyt nem – ismétlem, *nem* – kaptuk meg.

– Nem is reméltem, hogy megkapjuk – felelte Boba Fett szárazon. – Ha hozzánk hasonló alakok bukkannak fel, ritkán szokták leteríteni a piros szőnyeget.

– Legutóbbi üzenetváltásunk eredményeképpen a huttok jelezték, hogy kiküldenek egy közvetítőt.

– Milyen szintűt?

A hangszórókból Bossk mordulása harsant fel.

– A hájas féreg azt mondta, Alfa Pont Nullást. Ez mit jelent?

– Ez a páncélos huttok legmagasabb tárgyalási szintje – mondta Fett a hüvelykujját még mindig a gombon tartva. – Ennél feljebb sosem mennek. Ez két dolgot jelent a gyakorlatban. Egy: legalább nem valami jelentéktelen beosztottal kell majd vesződnünk. Kettő: nagyon komolyan veszik az

érkezésünket.

– Mi lesz a terv, ha ideér ez a közvetítő? – Bossk mint mindig, most is harcra kész volt, mintha a Fejvadász Céhben folytatott csatározás még unaloműzésnek sem lenne elég. – Megöljük?

Jellemző, gondolta Zuckuss a fejét ingatva. Elég tapasztalata volt már Bosskkal ahhoz, hogy tudja, az A terv mindig ez volt. B terv pedig általában nem létezett.

– Ne aggódj – pillantott Fett Zuckussra. Aztán megfordult, és ismét lenyomta a kommunikátor gombját. – Ennél azért udvariasabbak leszünk. Neked és IG-88–asnak át kéne jönnötök a *Slave I*-re, mielőtt a vendégünk megérkezik. De ne feledd... én beszélek.

Bossk hajóját, a fegyverekkel teletömött *Hound's Tooth* készenléti módban hagyták, ami azt jelentette, hogy a riasztórendszer a gazdáján kívül senkit nem engedett be. Zuckuss tisztában volt Bossk szépen fejlődő üldözési mániájával, és azzal a milliónyi halálos csapdával is, amit a trandoshi a *Hound* belsejében helyezett el, meggátolandó, hogy bárki is behatoljon a főhadiszállására. Ezért is döntött Zuckuss úgy, hogy mégis inkább Boba Fett-tel utazik, ugyanis még mostanra sem tudta teljesen kiheverni a legutolsó alkalmat, amikor a *Hound's Tooth* fedélzetén tartózkodott, és amikor állandóan azzal kellett törődnie, nehogy egy rossz lépéssel beindítson valamilyen biztonsági berendezést. Akkor már inkább IG-88 legyen kitéve az állandó életveszélynek, még ha ez azzal is járt, hogy az utazás idején nem tudta szemmel tartani Bosskot – ami pedig ittlétének fő oka volt.

Lement a *Slave I* rakterébe, hogy kinyissa a két hajó közötti transzferfolyosó zsilipajtáját. A félig öntudatlan D'harhan még mindig ott gubbasztott a terem egyik sarkában. Magán érezte a lézerágyú keresőjének figyelmeztetését: *látalak*. Ahogy lelépett az utolsó lépcsőfokról, a fegyver csöve enyhén felemelkedett, és egyenesen felé fordult.

A zsilipajtó melletti apró megfigyelőnyíláson keresztül Zuckuss látta, ahogy a *Hound's Tooth* lassan felveszi a dokkoló pozíciót. Amikor hozzákapcsolódott a *Slave I* oldalához, Zuckuss rácsapott a nyitószerkezet gombjára, mire a két hajó között sziszegve

kiegyenlítődött a légnyomás. A zsilipszárnyak feltárultak, és Bossk IG-88 társaságában a fedélzetre lépett. A trandoshi ezután előhúzott egy miniatűr távkapcsolót az övéből, és egy gomb megnyomásával utasította a *Hound's Tooth* robotpilótáját, hogy távolodjon el Fett hajójától, és álljon a Cirkumtórusz felszínével párhuzamos pályára.

– Hol van Fett? – kérdezte végül Bossk, és körbepillantott a raktér belsejében. Ez volt a hajó legnagyobb egybefüggő helyisége, de a három fejvadász már ebben is csak szűkösen fért el. A *Slave I*-et a maximális sebesség és hatékonyság elérésére tervezték, a kényelem sokadrangú szempont volt csupán.

Zuckuss rámutatott a pilótafülkébe vezető létrára.

– Odafent van. Azt hiszem, készül a találkozásra a huttok közvetítőjével.

A sejtése beigazolódott, amikor egyszer csak Boba Fett hangja harsant fel az egyik tartógerendára szerelt hangszóróból.

– Helyet kell csinálnunk – mondta Fett az interkomon keresztül. – Épp most tudtam meg, hogy a közvetítő egy páncélos hutt lesz, nem pedig valamelyik piti fullajtárjuk. Ha azt akarjuk, hogy az a monstrum beférjen ide, az összes helyre szükségünk lesz.

– És mégis hogyan... – Zuckuss megfordult, és maga is végigmérte a rakteret. – Itt lent egyedül a ketrecekben lenne elég hely.

– És? – kérdezett vissza Boba Fett. – Mi a probléma?

Bossk rámeredt a cellákra, amelyekben Boba Fett azokat a szerencsétlen szökevényeket tartotta, akikre a visszaút végén, miután átvette az értük járó vérdíjat, igen sanyarú sors várt.

– Én nem megyek be oda – morogta vérszomjasan.

– Te vagy a legnagyobb közülünk – juttatta az eszébe segítőkészen Zuckuss. – Kivéve persze... – mutatott rá D'harhan masszív alakjára. A lézerágyú csöve most a lény felhúzott térdein és a teste köré tekeredett farkán nyugodott. – *Őt*.

A három fejvadász feje tökéletes összhangban fordult D'harhan felé.

– Nem is tudom – mondta Bossk. A feltöltött, lövésre kész lézerágyú látványa még mintha őt is elbátortalanította volna. – Talán nem a legjobb ötlet felkölteni.

– MÁR KÉSŐ. D'harhan egyik keze máris belekezdett egy újabb üzenet bepötyögésébe az elnémított hangdobozba, aminek megvilágított képernyőjét aztán feléjük fordította. HALLOTTAM... MINDEN SZÓT.

Zuckuss és a másik két fejedő elhátrált, hátukat a válaszfalnak vetették, amikor D'harhan, a mozgékony, de hihetetlenül erős farkát támaszként használva lassan feltápászkodott. A lény vállához, mellkasához rögzített lézerágyú burkolata még Bossk nem éppen lebecsülendő termeténél is magasabbra nyúlt. A fegyver optikai érzékelői egy pillanatig csendben farkasszemet néztek a három fejedővel.

– Vigyázzatok! – kiáltott fel önkéntelenül is Zuckuss annak a ténynek a következtében, hogy a lézerágyú jelzőfényei egyszeriben mind haragos vörösre váltottak. Lebukott a padlóra, és a szeme sarkából látta, hogy Bossk és IG-88 a szűkös raktér különböző pontjain villámsebessen követi a példáját.

Az érdesített fémpadlón hasalva, kezeit a tarkójára kulcsolva, Zuckuss szinte rögtön ezután egy lézersugár rövid, éles sercegését hallotta, amit még egy követett. A vörösén izzó sugarak fénye szembántóan beragyogta a termet. A két lövést követő csendben ózon és megpörkölődött fém szaga kezdett terjedni.

Zuckuss picit felemelte a fejét, és örömmel látta, hogy a halált köpő lézerfegyver oldalán a lámpácskák visszaváltottak a biztonságot jelentő sárga, készenléti állapotba. A terem két oldalán Bossk és IG-88 is feltápászkodott. A trandoshi előbb D'harhanra, aztán a lézersugarak célpontjára nézett. A humanoid lény lövései mértani pontossággal csapódtak be, egyenesen a legnagyobb ketrec ajtajának két sarokvasát találták el, és semmisítették meg. A vörösén izzó, olvadt fémdarabok szanaszét szóródtak a padlón, az ajtópántok helyéről fekete füst kezdett terjedni, az ajtó maga pedig komótos lassúsággal, ám annál

nagyobb dörrenéssel eldőlt.

– MOST MÁR – ütötte meg a fülüket a szintetikus géphang – SEMMI... KIFOGÁSOD NEM LEHET.

– A kijelentés helytálló. – IG-88 áramkörei mostanra heverték ki a lézersugarak okozta hirtelen ionizációt. A droid átlépett a leszakadt ajtó rácsai fölött, benézett a cella maradványába, aztán megfordult.

Bosk egy pillanatig még D'harhant bámulta – a metszett szemei mintha irigykedve néztek volna fel a lassan kihűlő lézerfegyverre –, aztán követte a többieket a raktérhez frissen hozzácsatolt térséghez, amit most már nem lehetett becsukni vagy bezárni.

Szép kis felfordulás, gondolta Zuckuss. Tekintve, hogy Boba Fett mennyire makulátlan tisztaságban tartotta a *Slave I*-et és annak berendezését, örült, hogy D'harhan csak a cellaajtó csuklóit, és nem őt magát lőtte szét.

Boba Fett ugyanebben a pillanatban jelent meg a pilótafülkébe vezető létra tetején. A három fejvadász némán figyelte, ahogy Fett sisak mögé rejtett pillantása végigfut az élő áru szállítására szolgáló ketrecen és az előtte heverő, használhatatlanná vált rácsos ajtón.

– Ezt le fogom vonni a részedből – mondta D'harhannak.

A fekete kesztyűs kéz vad táncba kezdett a klaviatúra felett.

– NEM, NEM FOGOD.

Egy végtelenbe nyúló pillanatig szótlánul méregették egymást – egyikük arca rejtve maradt a jellegzetes sisakrostély takarásában, a másiknak nem is volt arca, leszámítva a fenyegetően meredező ágyúcsövet és a fölötte lévő kijelző fényeket –, mielőtt lassan bölintott volna.

– Még megbeszéljük.

– Egy hajó közeleg – mutatott a kémlelőnyílásra Zuckuss. – Biztosan a páncélos huttok közvetítője lesz az.

Az ablakból látták, ahogy az ovális jármű, egy egyszerű bolygóközi komp megközelíti a *Slave I*-et. Az oldalára a páncélos huttok teknősbékát mintázó címerét és a fegyvertelen mivoltára utaló diplomáciai jelet festettek. A komp elülső zsilipjénél a kinyíló dokkolókarok már elő is készültek az összekapcsolódásra a *Slave I* törzsével.

Néhány pillanattal később, miután Zuckuss megnyomta a zsilipajtó nyitógombját, egy széles arc jelent meg – rajta egy ocsmány, hasadékszerű szájjal – a fejadászok előtt. A páncélos hutt hosszúkas, elvékonyodó törzse, igaz láthatatlan repulzorok hathatós támogatásával, a súlyát meghazudtoló könnyedséggel siklott be a raktérbe. Amint a farönkszerű test legvége is átért a zsilipajtón, Zuckuss egy gombnyomással bezárta a blendeszerűen összezáródó ajtószárnyakat.

– Á, Boba Fett. – A szegecsekkel és különböző szerviznyílásokkal teletűzdelt védőpáncélt viselő hutt elhaladt a fejadászok előtt, és a fémlétra közelében várakozó alak előtt állapodott meg. A páncélos hutt arcán széles mosoly áradt szét. A ragyogó krómium nyakrész alatt, amely légmentesen záródva simult hozzá a lény szürkés bőréhez, apró mechanikus végtagok himbálóztak, a bonyolult felépítésű, finoman mozgatható fémujjak csilingelve koccantak egymáshoz, mint valami tengeri rák ollói. – Mennyire örülök, hogy újra látlak.

Fett válasza kimért volt és érzelemmentes.

– Az én érzéseim, Gheeta, nem változtak a legutóbbi alkalom óta.

– Ismered ezt a lényt? – kérdezte Bossk a ketrec belsejéből.

– Régebben... üzleti kapcsolatban álltunk – felelte Boba Fett, de nem nézett vissza a trandoshira. – Néhány alkalommal.

– És milyen gyümölcsöző kapcsolat volt ez. – A

páncélos huttot körülölelő borítás enyhén meghajlott, ahogy a gazdája Bossk irányába fordult. – Legalábbis... *egyeseznek*. – Gheeta mosolya gyorsan elenyészett. – Remélem – intézte ismét Boba Fetthez a szavait –, nem várod el, hogy a Cirkumtóruszon ugyanolyan bizalommal fogadjanak, mint a legutóbbi alkalommal. – Az apró, rákszerű robotkarok olyan erővel csattintották össze fémollóikat, hogy szikrák röpcentek a levegőbe. – Azután a... húzásod után, Fett, nem valószínű, hogy tárt karokkal fognak várni.

– Nincs is rá szükségem – mondta Boba Fett, és szemtől szembe megállt a huttal. – Gheeta, te üzletember vagy, akárcsak én. Közöttünk nincs helye meleg érzelmeknek. Ha kész vagy üzletet kötni, beszélhetünk róla; ha nem, már itt sem vagyok.

– A jó öreg Boba Fett. – A páncélos hutt, amennyire a lebegő kapszula rugalmasan rögzülő nyakrésze engedte, elismerően meghajtotta a fejét. – Jó tudni, hogy vannak dolgok ebben az univerzumban, amelyek sohasem változnak. Elárulnád, hogy milyen üzlet reményében látogattál el hozzánk a Cirkumtóruszra?

– Azt hiszem, ezt magad is könnyen kitalálhatod.

Gheeta arcára alamuszi kifejezés ült ki, és félig lehunyta dülledt szemeit.

– Egy bizonyos Oph Nar Dinnid nevezetű személyhez, gondolom, mindennek semmi köze, ugye?

– A fenébe ezzel a bohóckodással! – vágott közbe a felrobbanni készülő Bossk üvöltve. – Te is pontosan tudod, hogy ezért vagyunk itt!

Gheeta kérdően felvonta a szemöldökét, rápillantott a trandoshira, aztán vissza Boba Fettle. – A társad elbűvölően közvetlen.

– És ez még csak az egyik erénye – bólintott a feje felett.

– A többit nyilván jól leplezi – jegyezte meg Gheeta szárazon. Egyik robotkezével kinyúlt, és megdörzsölte a nyakán fityegő bőrredőket. – Nyilvánvalóan

tisztában vagy azzal, hogy a szóban forgó személy, nevezett Dinnid a Cirkumtórusz vendégszeretetét élvezi. Tudod, hogy a huttok mennyire megbecsülik a vendégeiket. A vendégeink elégedettségének biztosítása népünk szent kötelessége.

Jó szöveg, gondolta Zuckuss, miközben a Boba Fett és a páncélos hutt között folyó társalgást figyelte. A galaxisban közismert volt, hogy a huttok milyen álnokul, milyen nyíltan ellenséges módon bánnak bárkivel, aki az ablaktalan palotáik egyikébe tévedt. Zuckussnak volt szerencséje hallani, hogy a hírhedt Jabba, a mindenek felett álló hutt gengszterfőnök hogy szokott végezni az úgynevezett vendégeivel és a kevésbé pótolhatónak ítélt szolgálóival. A háta is borsózott tőle. Ez lehetett a különbség Boba Fett és ehhez a Gheetához hasonló alakok között. Fett nem lelte örömét mások kínzásában vagy megölésében – bár ha úgy hozta a sors, egy pillanatig sem habozott –, míg a huttok általában az efféle dolgokban lelték talán a legnagyobb élvezetüket.

– Vannak olyanok – mondta Boba Fett –, akik legalább olyan szívesen biztosítanak Dinnid boldogságát, mint te magad.

– Á, igen – bólintott nehézkesen a repulzorhajtású fém páncél feji része. – Dinnid korábbi munkaadói. Ha jól sejtem, az ő érdekükben vagytok itt?

– Én kizárólag csak a saját érdekemben vagyok itt.

– Persze, persze. – Gheeta széles mosolyra húzta a száját, kivillantva ezzel az undorító, nyáltól csöpögő nyelvét. – Nem is vártam semmi mást. Az önzetlenség majdhogynem ismeretlen fogalom a magadfajta között. Gondolom, ez a jelenlévő barátaid esetében sincs másképpen – mondta, és apró kezével körbemutatott a *Slave I* rakterében ácsorgó többiekre. – Figyelemre méltó legénység, nem így gondolod, Fett? Ha csak rájuk nézek, máris meghül az ereimben a vér. – Gheeta most Boskot vette

közelebbről szemügyre. – Lássuk csak... te vagy Cradossk fia, ugye?

A trandoshi szemei résnyire szűkültek, a hangja nem volt több egy dühödt morranásnál.

– Mi közöd hozzá?

– *Tényleg* az ő fia vagy – nyitotta tágra a szemeit Gheeta színlelt rémületében. – Ha legközelebb látod, add át a vén hüllőnek a szívélyes üdvözetemet. És ez a találkozás a reményeim szerint hamarosan be is következik. – A páncélos hutt visszacsusszant Boba Fett elé. – Mert ha azt hiszed, Fett, hogy egy ilyen nyilvánvalóan vérszomjas társaságot csak úgy hagyok behajózni a Cirkumtóruszra, akkor valami nem stimmel abban a ketyerékkal teletömött sisakodban.

A megjegyzés semmilyen látható hatást nem váltott ki a fejavadásban.

– Nem hiszem, hogy ezt a kérdést itt kellene megbeszelnünk – felelte nyugodtan. – Alapszabály, hogy üzletről csak akkor beszélek, ha az áru már ott hever előttem az asztalon. Képletesen értve persze.

– Jó, ha tudsz valamit. – Gheeta felemelte egyik karját, és ujjait sokat sejtetően összedörzsölte. – Mi most egy *nagyon* értékes árucikkről beszélünk.

– Ez teszi számunkra is gyümölcsözővé a dolgot. – Boba Fett körbemutatott a többiekben. – És ezért jöttünk el egyáltalán idáig.

– Azt elhiszem, kétség sem fér hozzá – dörzsölte meg egyik kezével Gheeta a puha, zsírpárnáktól rengő arcborét. – Már csak azt nem tudom, kedves Fett, hogy tényleg ekkorát változtál-e? Már csak abból ítélve, amilyen társaságban idejöttél ezért a *gyümölcsöző* árucikkért. Természetesen én is hallottam, hogy csatlakoztál a Fejavadás Céhhez – és be kell vallanom, hogy a Cirkumtóruszon kivétel nélkül mindenkit megdöbbenett a hír. Öregsünk, fáradunk, mi?

– Nem fáradunk – rázta meg lassan a fejét Boba Fett. – Csak

okosodunk.

– Hogy neked megéri, az kétségtelen. – A páncélos hutt körbehordozta széles, behízelt mosolyát a jelenlevőkön. – Csak azon töprengök, hogy... az új keletű barátaid vajon mit nyernek majd az üzleten.

Zuckuss azon kapta magát, hogy egyenesen a páncélos hutt feléje forduló szemeibe bámul. Ugyanaz a nyugtalanító érzés fogta el, mint amikor annak idején D'harhan lézergyújának célkeresője befogta őt, egy töredékmásodperc alatt kiszámítva az elpusztításához szükséges legmegfelelőbb röppályát és sugárenergiát. Gheeta pupillái a gonoszág birodalmára nyíló keskeny ablakok voltak, amelyeken keresztül nem látott mást, csak kielégíthetetlen kapzsiságot és hatalomvágyat. Ehhez képest az is kész megváltás lett volna, ha egy lézersugár egyszerűen atomjaira robbantja, akár szó szerint is.

Ugyanakkor egy másik, talán még ennél is nyugtalanítóbb gondolat is befészkelte magát Zuckuss szívébe. Mi van, ha a hutt sötét pupillái, melyek kedélyes derűvel viszonzták a pillantását, nem is átlátszó ablakok, hanem saját nyugtalan lelkének tükrei? *Barátocskám*, hallotta szinte a fejében Gheeta szavait. *Én vagyok mindaz, ami te lenni szeretnél. Éhség, vérszomj és hatalom.* Ebben a rideg galaxisban az ölj, hogy éljél szabály érvényesült, Palpatine császár tróntermétől kezdve egészen a legkisebb ragadozóig, a sivatagi homokban prédára leső tatuini womppatkányig.

A szíve nagyot dobbant a felismeréstől, amit a páncélos hutt tekintetéből olvasott ki. A múltban is voltak sokan, akik küzdöttek és meghaltak, de az ő cselekedeteiket teljesen más törvény vezérelte. Volt idő, amikor még Zuckuss is odafigyelt a Régi Köztársaságot védelmező Jedi-lovagokról szóló mesékre. *Mindebből mostanra már csak a legenda maradt*, mondta magának. Azok az idők és azok a

bátor teremtmények sosem térnek vissza. Nélkülük pedig a Birodalom ellen küzdő Lázadók nem többek mint szerencsétlen, pusztulásra ítélt bolondok. A csontjaik nevenincs világokon fognak megsárgulni, és végül elporladni a feledés ködében. Csak azok maradhatnak fenn, akik elég éhesek, elég könyörtelenek és hatalomvágyóak...

A néma meditációnak az vetett véget, hogy a páncélos hutt elgondolkodtató, szinte atyáskodó mosolya elfordult tőle. *Szedd össze magad*, figyelmeztette magát Zuckuss. Alkut kötött a végtelenbe nyúló világegyetemmel, immár fejedéssé volt, olyan, mint azok a nagyágyúk, akikkel együtt utazgat már egy ideje. Jól tudta, hogy ha a félelemnek a legcsekélyebb jelét is mutatja, akkor többet nem kell Palpatine császár vagy éppen a páncélos huttok miatt aggódnia, a saját kollégái fogják szétszaggatni. Egy Bosskhoz hasonló vadállat valószínűleg két falásra lenyelné, szó szerint és átvitt értelemben egyaránt. Most, hogy ezek a gondolatok végigfutottak az agyán, egy kicsit legalább jobban érezte magát amiatt, hogy részese lett az öreg Cradossk körmönfont cselszövésének. *Akkor már inkább te, mint én*, gondolta, miközben Bosskra pillantott.

– Miattunk ne aggódj. – A trandoshi hangja volt ez, és acsarkodó válasz Gheeta kérdésére. – Tudunk vigyázni magunkra.

– Ebben nem kételkedem – válaszolta a páncélos hutt még mindig mosolyogva. – Végül is... a mestertől tanultok, vagy nem? Boba Fett mindig is híres volt arról, hogy tudja, mi neki a legjobb.

– És most az lenne a legjobb nekem, ha arra szorítanánk a társalgást, amiért eredetileg idejöttünk – mondta Fett. – Értem ezalatt az Oph Nar Dinnid nevezetű egyént.

– Az áru azonban még nem hever az asztalon, ha jól sejtem – villantak meg haragosan Gheeta kidülledő szemei. – És nem is fog. Legalábbis itt kint semmiképpen sem. Ha a vendégünk sorsáról akartok tárgyalni, akkor mindenképpen el kell jönnötök a Cirkumtóruszra, de hát úgyis ez volt az óhajotok. Én csak azért vagyok itt, hogy elmagyarázzam, hogy is állnak a dolgok ebben a

kérdésben. Én vázolom a feltételeket, de magát az üzletet nem én kötöm meg.

– Miért nem? – szólalt meg Zuckuss. – Nem értem. A klánod többi tagja nyilván nem küldött volna ki ide, ha nem lenne jogod a nevükben is tárgyalni. Ha egyszerűen csak egy üzenetet akartak volna átadni, azt könnyedén megtehették volna a rádión keresztül, vagy elküldhették volna valami talpnyalóval, mondjuk egy twi'lekkal vagy ilyesmi. Akkor miért ez a felhajtás? Ha hajlandóak vagytok egyáltalán tárgyalni Dinnidről, akkor miért nem tehetjük meg itt helyben?

A hutt hájas arcán az eddig is széles mosoly most egyenesen vérlázító vigyorgássá változott.

– A társad, Boba Fett sosem tenne fel ilyen ostoba kérdést. És olyat sem, amire csak hasonló ostoba választ lehet adni. Azért, mert a *Slave I* fedélzetén vagyunk. A *Slave I* pedig Boba Fett hajója, ő irányítja, ő ellenőrzi. És amíg a fedélzeten vagyunk, a tárgyalást is ő irányítja. Nem is olyan régen a tárgyalások Boba Fett-tel... meglehetősen rizikósak voltak. Minden szépen és barátságosan indul, aztán egyszer csak... valahogy *megváltozik*. – Gheeta színpadiasan felsóhajtott. – Talán azért, mert az érintett felek nem tudtak megegyezni a szóban forgó árucikk értékét és árát illetően – mondta a hutt, miközben Boba Fetre pillantott. – Ha jól sejtem, te mindig arra törekszel, hogy a dolgokat a lehető legolcsóbban szerezd meg.

Boba Fett nem válaszolt.

– Olcsón – folytatta Gheeta zavartalanul –, ami a krediteket illeti. Ha a vérontásról van szó... nos, az már egy másik történet. – A lebegő, henger alakú héj közelebb csusszant Zuckusshoz. – Ekkora kollégád már közel sem olyan szűkmarkú. Különösen akkor nem, ha mások véréről van szó. Ha Boba Fett a közelben tartózkodik, a vér furamód gyakran szokott patakokban folyni. – Gheeta hátrébb húzódott, és rusnya arcával távolabbról vette szemügyre a három fejedelmet. – Ha tényleg azt gondoljátok, hogy hajlandó lennék itt maradni Fett utazó kelepcéjében, a barátaitól körülvéve – vagy nem, ha nem is a barátaitól, de olyanoktól, akikkel minden bizonnyal valamilyen egyezséget kötött –, és tárgyalni a kérdéses árucikkről, ne adj isten még ide is hozni az árut... – Gheeta úgy megrázta a fejét, hogy a zsíros

pofazacskói nekiütődtek a csillogó fémpancél nyaki záró lemezének. – Nos, akkor nemcsak Boba Fett örült meg egy kicsit. Ha azt hiszitek, hogy így fog történni, akkor ti *mind* nagyon messze álltok a realitástól.

A nyitott cella felől torokhangú mordulás hallatszott.

– Elmondtad végre a magadét? – lépett közelebb Bossk karba tett kézzel.

– Igen, elmondtam – pillantott a trandoshira Gheeta.

– És akkor most elmész?

– Bármilyen kellemes is a társaságotok, nem látom értelmét, hogy tovább pazaroljam a saját vagy a ti időtöket.

– És miből gondolod, hogy csak úgy hagyunk elmenni. A pancélos hutt szinte már fáradtan sóhajtott fel, miközben a létra előtt álló alakra emelte a tekintetét.

– Fett, sosem hittem volna, hogy ilyenekkel is összeállsz. Elmondod nekik, vagy mondjam el én?

– Akkor távozik, amikor csak akar – mondta Boba Fett Bosskhoz intézve a szavait. A jellegzetes sisakján keresztül is érezni lehetett, hogy villámlik a szeme. – Először is, az áru, amiért idejöttünk, még mindig a Cirkumtóruszon van. Ha bármi kellemetlenség történik a közvetítőjünkkel, amíg a fedélzeten tartózkodik, a pancélos huttok gondoskodni fognak róla, hogy pokolian megnehezítsék a helyzetünket, ha egyszer mégis eljutunk a bolygókra.

Bossk a pisztolya markolatára csúsztatta a kezét.

– Ezzel talán ráérünk akkor foglalkozni, amikor már ott vagyunk lent. Nem hiszem, hogy sok különbség lenne aközött, hogy egy konzervhuttal bánunk el, vagy egy egész bolygónival.

– Több van abban a konzervdobozban, mint egy darab hutt. Én már korábban is tárgyaltam közvetítőkkal. Sosem küldenek ki valakit anélkül, hogy tele ne tömnék nagy energiájú hődetonátorokkal.

– Látod? – mutatott Gheeta színpadiasan Boba Fetre a fémpancél egyik robotvezérlésű végtagjával. –

Ezért ő a fejadászsakma koronázatlan királya. Ezért él még mindig, amikor másokat már régen utolért a tragikusan korai haláluk. Mert megtanulta, hogy mások is lehetnek hozzá hasonlóan eszesek... és vérszomjasak, ha úgy hozza a szükség. – A vékony fémkar hirtelen teleszkópszerűen megnyúlt, amíg a végén lévő rákszerű fogókarmok el nem értek egy apró nyílásfedelelet az elvékonyodó, hengeres törzs oldalán. Az egyik „ujj” kipattintotta a fedelet. Egy digitális visszaszámlálóval felszerelt elektronikus szerkezet vált láthatóvá mögötte, amely drótok segítségével valamilyen szürke, téglalakú tömbökbe préselt anyaghoz kapcsolódott.

Ahonnán állt, Zuckuss pontosan ki tudta venni az egyik legnagyobb birodalmi hadianyag-szállító cég emblémáját és kódjeleit. A robbanótölteteket szemmel láthatóan lopták, vagy egy beépített ember igénybevételével közvetlenül a gyárból csempészték ki – a tűzerejükön ez fikarcnyit sem változtatott. Zuckuss ereiben már akkor is meghűlt a vér, ha csak belegondolt, hogy ennyi robbanóanyag mekkora pusztítást tudna végezni, különösen ilyen kis, zárt térben.

A Bossk mellett álló IG-88 szintén végigpásztázta a tölteteket.

– Ha szabadna tanácsolnom – jelentette ki a droid –, senki ne próbálja meg erőszakkal hatástalanítani a gyűjtőszerkezetet. Szemmel láthatóan egy önmegsemmisítő alrendszerrel van ellátva, ami érzékeli a legkisebb külső beavatkozást is.

– Természetesen – vigyorodott el elégedetten Gheeta. – Ahogy azt Fett mondta is, a páncélos huttok mindig felkészülten küldik ki a közvetítőiket az ilyesfajta tárgyalásokra. Ha bármelyikötök lenne olyan ostoba, hogy akár csak egy ujjal is hozzám vagy ehhez az apró szeretetcsomaghoz érjen, az igencsak látványos következményekkel járna – a mosolya, ha lehet, még tovább szélesedett. – Egy sziporkázó radioaktív

gázfelhő... talán még a Fejvadász Céhből is látni lehetne. Így a barátaitok legalább tudnák, hogy mi történt veletek.

– Azt hiszem... meg kéne fontolnunk a dolgot – jelentette ki gyorsan Zuckuss. A raktér másik oldalán elég dühösnek látszott ahhoz, hogy a következményekre való tekintet nélkül rávesse magát a páncélos huttra, és nekiálljon egyesével kitépkedni a vezetőkeket. – Senki nem fog megakadályozni a távozásban.

– Remek – bólintott elismerően Zuckuss felé Gheeta. – Benned legalább mutatóban van némi intelligencia. Ha így folytatod, egyszer olyan káprázatos magasságokba emelkedhetsz a szakmában, mint Boba Fett. – A rákszerű karom visszacsukta a fedelet, majd visszahúzódott a helyére. – Ez a vacak már pokolian viszket. Nem fogom bánni, ha megszabadulhatok tőle. Ezért most megyek is. Persze, ha jól sejtem, hamarosan úgyis találkozunk – mármint lent a Cirkumtóruszon.

A páncélos hutt hosszúkás védőborítása 180 fokban megfordult, és a repulzorai segítségével odakormányozta magát a zsilipajtó elé. Anélkül, hogy erre utasítást kapott volna, Zuckuss odasietett a vezérlőpanelhez.

Miután a zsilipszárnyak széthúzódtak, Gheeta annyi időre még visszafordult, hogy vessen egy utolsó pillantást Boba Fetre és a többiekre.

– Természetesen – mondta – minden rajtatok múlik. Hogy kötünk-e üzletet vagy sem. Mert azt meg kell mondanom, hogy a népünk nincs túl jó véleménnyel azokról, akik hozzátok hasonló mennyiségű fegyverrel akarnak meglátogatni bennünket.

A hutt keresztülbegett a zsilipajtón, amely halk sziszegéssel összezáródott mögötte. Néhány másodperc múlva hallották, ahogy a közvetítő hajója leválik a *Slave I* törzséről, és hajtóműveit bekapcsolva

eltávolodik. Az apró megfigyelőablakon keresztül azt is látták, ahogy a jármű megkezdte visszaútját a Cirkumtórusz felé.

Bossk, mérgesebben, mint valaha, kilépett az ajtaját vesztett ketrecből.

– Ez az utolsó mondat mit akart jelenteni?

– Egyszerű – ragadta meg Boba Fett a lépcsőkorlátot. – Mint a páncélos huttokkal kapcsolatban minden – tette hozzá, és elindult felfelé a *Slave I* pilótafülkéje irányába. – Lemegyünk oda és tárgyalunk, de mindezt fegyvertelenül tesszük. Jön majd értünk egy sikló, hogy levigyen, a fegyvereinket viszont itt hagyjuk.

– Ugye csak viccelsz! – bámult utána Bossk döbbsen. – Én nem megyek le oda védtelenül!

– Ez csak rajtad múlik. – A pilótafülke ajtajában Boba Fett megállt, és visszanézett a trandoshira. – Természetesen van más megoldás is. Ha akarod, most rögtön kiszállhatsz a csapatból – mondta, azzal előhúzta a pisztolyát a csípőjéről, és célba vette vele Boskot. – A döntés a tiéd.

Bossk néhány másodpercig farkasszemet nézett vele, aztán lassan bólintott.

– Rendben van – mondta. – Te győztél. Itt hagyjuk a fegyvereket. – Aztán kajánul elvigyorodott. – Csak van egy kis bökkenő. Vele mi lesz?

Zuckuss és a többiek egyszerre fordultak arra, amerre Bossk karmos ujjával mutatott. A *Slave I* csöppnyi rakterének szélén az impozáns termetű D'harhan ott várakozott csendben, akiről egy pillanatra mindenki elfeledkezett. A lézerágyú célkeresője, a testtel egybeforrt fegyver egyenesen Boba Fett irányába nézett.

– Rá is vonatkozik – mondta Fett halkán. – Ő is velünk jön. D'harhan beütött néhány szót a hangdobozába, aztán elfordította magától a szerkezetet.

– AHHOZ, HOGY MEGFOSSZ A FEGYVEREMTŐL – mondta a géphang –, ELŐBB MEG KELL ÖLNÖD. – Úgy hangzott ez, mint távoli, fellegektől takart mennydörgés. A lézerágyú elektronikus „szemei” keményen Boba Fettle meredtek, miközben befejezte a gondolatát. – NINCS KÜLÖNBSÉG... KÖZTEM ÉS A FEGYVEREM KÖZÖTT.

– Talán... – nézett fel egyre növekvő aggodalommal Zuckuss a hatalmas alakra. A lézerfegyver burkolatán a sárga fények egyre mélyültek, mintha csak azon gondolkodnának, hogy átváltsanak-e a nyílt hadüzenetet jelentő vörösbe. – Talán tényleg nem kéne magunkkal vinni. Szóval... ha tényleg csak tárgyalni megyünk a Cirkumtóruszra... ez gondolom, úgysem tartozik az erősségei közé, nem?

– Senkit sem hagyunk itt – jelentette ki Fett nyomasztó véglegességgel. – Az egész csapat megy. Ez a terv

– Kinek a terve? – csapott le rá Bossk.

– Az enyém. – Újabb színtelen, ellentmondást nem tűrő állítás. – De igazából nem erről van szó. – Boba Fett visszafordult D'harhan felé. – Bárki másnál jobban tudom, hogyha eltávolítanák a fegyveredet, az olyan lenne, mintha megölnének. Egy percre sem felejtettem el. Jelen voltam, amikor azzá váltál, ami most vagy. Ezért tudomásom van egy másik dologról is: az ágyút egy relatíve egyszerű módszerrel működésképtelenné lehet tenni. Egyszerűen nem tud majd tüzelni. A lényege a dolognak a hasadóanyagmag eltávolítása. Onnantól kezdve pedig a páncélos huttok nem tagadhatják meg tőlünk az engedélyt, hogy a bolygójukra lépjünk.

Látván, hogy D'harhan teljes terjedelmében felegyenesedik – a lézerágyú borításának legteteje a duracél mennyezetet súrolta –, Zuckuss gyorsan nekilapult a raktér egyik tartógerendájának. A helyiség elsötétülni látszott, mintha a lény magába szívta volna a fénysugarakat. D'harhan mellkasa, annak megmaradt hús-vér

része kiboltosodott, előretolva ezzel a kulcsontjaihoz rögzített íves fegyvertartó mechanikát, a vállait hátrahúzta, a karjai megfeszültek a törzse mellett. Az egyik keze ökölbe szorult, a másikkal még mindig a lehalkított hangdobozt markolta. A sziszegve kiáramló gőzfelhőkön keresztül a mozgásba lendülő dugattyúk úgy csillogtak, mint egy-egy lecsapni készülő meztelen kardpenge. A lézerágyú állapotjelzői tüzes, vészjósoló vörös szint vettek fel.

Most aztán ütött az óra, gondolta Zuckuss fájdalmasan összeránduló gyomorral. Mindannyian meghalunk. Kővé dermedve figyelte, ahogy Boba Fett D'harhan elé lép. A vörös lámpácskák fénye elmosódott a gomolygó gőzfátyolon keresztül, és azt a látszatot keltette, mintha a távolban valahol igazi tűz égne.

– TÉVEDSZ. – D'harhan felemelte a hangdobozt, és Boba Fett elé tartotta. – EGYÁLTALÁN NEM LESZ EGYSZERŰ.

– Én értem, mire gondol – szólalt meg IG-88. Még az ő hangjába is belevegyült egy csipetnyi rémület. – A hasadó-anyagmag egy egész sereg védőretesz mögött helyezkedik el, ami szokványos megoldás az ehhez hasonló kaliberű fegyverek körében. Ezek hatékonyan megakadályozzák az illetéktelen hozzáférést, a szerkezet eltávolítása még egy képzett technikusnak sem ajánlott. Az ember könnyen beindíthat egy ravaszul álcázott megsemmisítő szekvenciát, amely talán még a páncélos hutt robbanótölteteinél is apróbb darabokra szaggatná a hajót.

– Hallgass rá – kérte Bossk Fettet. – Mindannyiunkat meg fogsz ölni...

– Tudom, hogy mit csinállok – válaszolta a fejedvadász bosszantó magabiztossággal. – És ha kedves az életetek, véletlenül se avatkozzatok közbe.

– BIZTOS VAGY BENNE? – A lézerágyú hűtőrostélyain újabb gőzfelhő tört elő, miközben a célkereső rendszerek ráfokuszáltak az előttük álló férfi alakjára. – A FEGYVER A LELKEM. HA

ELVESZED AZT, AMIVEL MÁSOKAT MEGÖLÖK...
AKKOR ENGEM ÖLSZ MEG.

– Ez csak látszólag van így – mondta Boba Fett. – Különbség van az ilyen hálál és az igazi halál között. – Fett lassan előrenyúlt a csillogó gépezet felé, melynek a zárszerkezete mélyen bele volt ágyazva D'harhan mellkasába. – Bizzál bennem.

– Fett... ne...

Vajon a saját hangja volt, vagy a többieké, Zuckuss meg nem tudta volna mondani. A biztos halál tudatában elfordította az arcát, az utolsó dolog, amit látott, az a gőzfelhőbe burkolózó Boba Fett volt, amint egyik kezével az ágyúcső rögzítési pontja alatt benyúl az áramkörök és kábelek rengetegébe, mint a tábori sebész, aki a hadszíntér koszos forgatagában végez megfelelő eszközök nélkül szívátültetést. A szerkezet belseje felől fémcsikordulás hallatszott, a fegyvercső görcsösen felfelé rándult, a célzórendszerek vakon meredtek a semmibe, mintha D'harhan beépített áramkörein bármilyen érzéstelenítést meghaladó fájdalomfeszültség suhant volna keresztül. A jelzőfények fényesebben izzottak fel, mint valaha, és Zuckuss hallotta, hogy valaki, talán Bossk, lebukik a raktér érdesített fémpadlójára, mintha csak ott nagyobb biztonságban lenne a *Slave I*-et szubatomi darabkákra szaggató, apokaliptikus robbanás elől.

Zuckuss izmai akaratlanul is megfeszültek, ahogy a gerenda tövében guggolt, és várta az éles, dobhártyaszaggató robajt, amely, tudta, hogy az utolsó hang lesz, amit az életében hallott.

Ehelyett néma csend töltötte be a helyiséget, amit végül a sebesen kiáradó gőz sziszegése tört meg, mint amikor egy haldokló állatot szinte megkönnyebbülve hagyja el az utolsó lehelete.

Zuckuss felnézett, vagyis kikukucskált a szemeit elfedő alkarja fölött. Az eddig vörösen világító lámpák kialudtak, és Zuckuss azt is megfigyelte, hogy a

lézerágyú feketén csillanó, mozdulatlan sziluettje már közel sem ér a plafonig, és a fegyver csöve is egyre jobban megereszkedik. A D'harhan csípőjéhez rögzített süket hangdoboz pörögve hullott alá a megremegő, tenyérrel felfelé forduló fekete kesztyű ujjai közül. A lény térdei megroggyantak, a korábbi gigantikus termete mintha a szemük előtt ment volna össze. Az eredmény sokkal gyengébb, de sokkal előbb volt a korábbi géplénynél. D'harhan egyik széles vállát keményen beütve a padlóra roskadt. A lézerágyú csöve fénylő ívet írva le a padlón végül Boba Fett csizmájának orra előtt állapotodott meg.

Zuckuss elkapta a tekintetét az ártalmatlanná vált fegyverről, és a másik fejadászra pillantott. Boba Fett egy lépést sem tett hátra, mintha csak előre tudta volna, hogy a fegyver lendülete, akárcsak a parton ártalmatlanul megtörő hullám, milliméterekkel a lábai előtt fogy majd el. A kezében, abban, amelyikkel benyúlt D'harhan mellkasának mesterien megalkotott gépszövevényébe, most egy tompa fémrudat tartott. A rúd nagyjából fél méter hosszúságú volt, és olyan széles, hogy teljesen kitöltötte a tenyerét. Amikor Fett végül hangos csattanással ledobta a földre, a fémpadlón összegyűlő nedvesség a fegyver reaktorából származó hő hatására sercegve elpárolgott.

A lézerágyú csöve felemelkedett, de a mozgása olyan bizonytalan volt, mint egy másnapos bantháé. D'harhan célzóberendezése a fölé tornyosuló Boba Fettre fókuszált, az egyik kezével megragadta a beszélődobozt, és nehézkesen beütött néhány szót.

– JÖSSZ EGGYEL, olvasta Fett a némán világító kijelzőn. EZT NE FELEDD.

A fejadász nem szólt egy szót sem, hanem egyszerűen megfordult, és odalépett a pilótafülkébe vezető létrához. Már a létra felénél járt, amikor hirtelen megtorpant, és végignézett az őt bámuló fejadászokon.

– Már várnak ránk – mondta halkán. – Lent a

Cirkumtóruszon.

Aztán eltűnt a szemük elől. Zuckuss rápillantott Bosskra, aki az ajtaját vesztett fogolyketrechen éppen talpra kecmergett.

– Szerencsések vagyunk – mondta Zuckuss –, hogy még élünk.

Bossk felnézett a fejük fölött üresen tátongó fedélzeti átjáróra, ahol Boba Fett épp az imént tűnt el, aztán vissza a társaira. A halvány mosolyba, amivel megajándékozta őket, legalább egy kis elismerés is vegyült.

– Azt hiszem, hamarosan megtudjuk – bólintott lassan összeszűkülő szemekkel –, hogy milyen szerencsések vagyunk...

– Pontosan mi is történt közted és a páncélos huttok között? – érdeklődött Zuckuss, és a kérdéssel nemcsak az időt akarta múlatni. A Cirkumtórusz felszínén ültek végre, körülvéve a duracél köpenybe bújt huttokkal, és ami még rosszabb, azok különféle őreivel és fegyvereseivel. Ilyen környezetben semmivel sem érezte nagyobb biztonságban magát, mint korábban.

Mi jöhet még ezután, mélyedt komoran a gondolataiba. A végén még azt fogja kívánni, hogy bárcsak az egész csapat apró, az űrben lebegő cafatokra robbant volna, amikor erre reális esély mutatkozott. – Úgy értem... amiről a közvetítő beszélt...

Boba Fett karba tett kézzel állt, és figyelte, ahogy a páncélos huttok vámvizsgálói feltűrják a *Slave I* belsejét. Véletlenül sem csempészárut kerestek – abban a páncélos huttok, akárcsak a fajtársaik, semmi kivetnivalót nem találtak, amíg megkapták a nekik járó részesedést –, hanem be nem vallott

fegyverek után kutatva fésülték át a hajót és az utasait. A megszokott rakétavetője és egyéb gyilkoló szerszámai nélkül Fett különös módon még veszedelmesebbnek tűnt, mintha a legbelsőbb szentélyét háborgatók iránt érzett parázsló dühe ugyanúgy pusztító erejű lenne.

– A huttok összevissza fecsegnek – válaszolta Boba Fett anélkül, hogy megfordult volna. – Aminek a legtöbbit figyelmen kívül hagyhatod. A galaxisban a legtöbben úgy gondolják, hogy a huttok mind agyafűrt üzletemberek, akiket a krediteken kívül semmi sem érdekel, de ez nem így van. Túl sok időt töltenek azzal, hogy a múlton rágódjanak, hogy számba vegyék a sérelmeiket. Túlságosan haragtartók. Az érzelmek pedig mindig útjában állnak az igazi racionalizmusnak.

Zuckuss úgy vélte, hogy a fenti állítás az, ami Boba Fetre aztán maximálisan nem érvényes. Minél több időt töltött Fett közelében, annál inkább lenyűgözte a fejedelmét – és ugyanakkor el is borzasztotta az a hidegen számító gondolkodás, ami a jellegzetes sisak arcmaszka mögött zajlott. Még ha olyasmiről is volt szó, hogy a páncélos huttok bolygójára való eljutás érdekében a csapatnak hátra kell hagynia a fegyvereit. Ha Boba Fett hajlandó belevágni, akkor az nyilván azt jelenti, hogy ez a lehetőség is szerepelt a kibogozhatatlan terveiben, sőt akár számított is rá. Akár még élve is megúszhatjuk, gondolta Zuckuss. *Vagy legalábbis néhányan közülünk.* Cradossk ármányos terve, aminek révén végül is a csapat tagja lett, megkövetelt egy halálos áldozatot, ha nem többet.

– Nekem eléggé konkrétan tűnt. Amit Gheeta mondott – próbálkozott ismét Zuckuss. – Amikor a korábban történekről beszélt. Van valamiféle lezáratlan ügy közted és a páncélos huttok között?

A vámvizsgálók – soklábú, érzékelő szondákkal és

energiaszint-mérőekkel felszerelt droidok – tovább folytatták a ténykedésüket a *Slave I* fedélzetén. A fekete, pókszerű testükkel átvizsgálták a hajót, a nyitott átjáróktól kezdve egészen a pilótafülke átlátszó védőpajzsáig. Az egyik droid darabokban hevert a hajtóművek lángjától feketére perzselődött leszállódokkban, a jelzőfényei közül néhány még mindig pislákkolt. A szerencsétlen jószág túlzottan ragaszkodott ahhoz, hogy megmottozza a trandoshi Bosskot fegyverek után kutatva, aminek eredményeképpen gyorsan, csontrepesztő ütések közepette elemeire hullott.

– Semmi, ami téged is érdekelne – mondta Boba Fett. – Személyes ügy. Köztem és Gheeta között. Annak idején ő nem pusztán egy közvetítő volt, akit a hozzánk hasonlóan leszállási engedélyért folyamodó hajókhöz küldenek ki tárgyalni. Sőt igencsak magas pozíciót foglalt el a páncélos huttok hierarchiájában. Egészen pontosan ő volt a felelős a bolygófelszíni diplomáciai kikötő és fogadóállomás megtervezéséért és elkészítéséért. Vagyis mindazért, amit most magad körül látsz. – Fett egyik felemelt kezével körbemutatott a leszállódokkot övező megannyi tornyos, kupolás épületen. – Gyakorlatilag korlátlan pénzüsszezből gazdálkodhatott, beleértve, hogy a galaxis egyik legjobb szabadúszó építészét bérelhette fel. Egy Emd Grahvess nevű férfit...

– Róla már hallottam – mondta Zuckuss, ami igaz is volt, bár azt már nem tudta volna megmondani, hogy honnan.

– Lehet, hogy vannak nála jobbak, de ha így is van, azok csak Palpatine császárnak dolgoznának, vagy legfeljebb egy Xizor herceghez hasonló kaliberű alaknak. Kizárólag. Így a páncélos huttoknak Grahvess volt maga a csúcs, és ezt Gheeta is tudta, ezért is bérelte fel. A gond csak az volt, hogy Gheetának az építkezés befejezte után más tervei

voltak Grahvess-szel. Csakhogy az építész sem volt teljesen ostoba, tudta, hogy a huttok bármelyik alfajának dolgozni veszélyes játék. Az elvégzett munkáért nem szívesen fizetnek, azt viszont szeretik, ha olyan dolgok vannak a birtokukban, amilyenek senki másnak. Ha valami különlegességet nem tudnak *megvenni*, nos... *más egyéb* módon fogják megszerezni. Erre jött rá Grahvess: miután elkészül a művel, más megbízást már nem fog elvállalni. – Fett rápillantott Zuckussra. – Soha többé.

– Ronda dolog– mondta Zuckuss. – Megölni valakit, közvetlenül azután, hogy valami nagy szolgálatot tett neked.

– Jobb, ha hozzászoksz. A fejevadászokkal is megtörténik, ha nem elég óvatosak – csóválta meg a fejét Boba Fett. – A galaxis tele van árulással. Igazából senkiben sem bízatsz...

Megszíveleendő tanács, gondolta Zuckuss.

– És mi történt az építésszel, ezzel a Grahvess-szel? Gheetának sikerült megölnie vagy sem?

– Nem – válaszolta Fett, és ebbe az egyetlen szóba mérhetetlen elégedettség vegyűk. – Mert Grahvess egy kicsivel még Gheetánál is okosabb volt. Elég okos ahhoz, hogy felvegye velem a kapcsolatot, és egy mindkettőnk számára előnyös üzleti ajánlatot tegyen.

– Milyen ajánlatot?

– Nem kell tudnod mindenről – vont a vállát Fett, miközben továbbra is a *Slave I* belsejében járkáló vámvizsgáló droidokat figyelte. – Legalábbis egyelőre nem. Maradjunk annyiban, hogy Grahvess és én mindent kiterveltünk, mielőtt befejezte volna a munkát a Cirkumtóruszon. Így hát Gheeta és a hasonszörű cimborái nem tudták elkapni. Tulajdonképpen Grahvess a *saját* fejére tűzött ki vérdíjat. Szép, zsíros vérdíjat, amit én örömmel gyűjtöttem be. Egy gyors rajtaütéssel egyenesen Gheeta kezei közül oroztam el. Ez az egyik legfőbb

oka, amiért a páncélos huttok ennyire megszigorították a biztonsági intézkedéseket, nem szeretnék, ha ilyesmi még egyszer megtörténne. Bolondot csináltam belőlük, ezt pedig nehezen viselik el.

– Okos, nagyon okos – bólintott elismerően Zuckuss. – Az egyetlen, aki ráfaragott, az Gheeta volt. Az építésznek megmaradt a bőre, te pedig begyűjtötted a pénzt. Nem rossz.

– Én még ennél is többet profitáltam a dologból.

Zuckuss elgondolkozva mérte végig a másik fejadászt.

– Mi másra vágytál volna, mint kreditek? – El se tudta képzelni, hogy ezenkívül bármi más ösztönözne egy olyan alakot mint Fett.

– Egy befektetés. Bizonyos értelemben. – Boba Fett figyelte, ahogy a páncélos huttok vámvizsgáló droidjai kezdenek feltűnedezni a hajó különböző részeiből. – Valami, ami később fog kamatozni. Akkor viszont nagyon.

Zuckussnak arra már nem maradt ideje, hogy megkérdezze, ez mit jelent. A pókszerű droidok a várakozó fejadászok előtt kezdtek gyülekezni. Néhányan hátramaradtak, és összeszedték az erőszakkal szétszerelt társuk maradványait, amelyen a fő ki- és bemeneti szenzormodul törött áramkörei még mindig sisteregtek és szikrát hánytak magukból.

– Köszönjük az együttműködést – torpant meg Boba Fett előtt a vizsgálóraj vezetője. – Vizsgálataink eredményeként kijelenthetjük, hogy a hajón nincsen olyan erejű rejtett fegyverzet, amely veszélyeztetné a Cirkumtórusz békéjét és nyugalmét.

Zuckuss csodálkozott is volna, ha a vizsgálódroidok bármit is találnak. Ő és IG-88 – Bossk még mindig azon morgolódott, hogy ki kellett pakolnia a fegyvereit, így nem volt segítőkész hangulatban – segítettek Boba Fettnek leszerelni, darabokra szedni és becsomagolni a *Slave I* impozáns fedélzeti arzenálját, amiket aztán hermetikusan lezárt, kódolt hozzáférésű teherkonténerekbe pakoltak. Ezek a konténerek most a Cirkumtórusz körüli pályán keringve várták Boba Fett

visszatértét. Amikorra mindezzel kész lettek, a hajó olyan védtelen – illetve a páncélos huttok szempontjából támadásképtelen – lett, mint egy kivénhedt tatuini vízszállító bárka.

A fejedáaszok személyes fegyverei már más elbírálás alá estek, azokat magukkal vitték a Cirkumtóruszra, és ott adták közvetlenül a vámvizsgáló droidoknak.

– Íme, az elismervény a megőrzésre átvett tárgyokról – szólalt meg az egyik magasabb rangú droid, azzal felpattintott egy alig látható rekeszt a multifókuszos optikai érzékelői alatt, és előhúzott belőle egy miniatűr holoprojektort. – Ha lennének szívesek ellenőrizni, hogy semmit sem felejtettünk ki...

Boba Fett elvette a szerkentyűt, és bekapcsolta. Néhány lépéssel Zuckuss és öelötte halványan villódzó holografikus vetítómátrix kelt életre, amely éppen a fejedáaszok különböző fegyvereit vette számba. Hosszú lista volt. Boba Fett csupán egy futó pillantást vetett a felsorolásra, mielőtt lekapcsolta volna a vetítőt.

– Teljesnek tűnik.

– Nagyszerű. – A vezető vámtisztroid kinyújtotta egyik érzékelő nyúlványát, és arrafelé fordította, ahol a társai sürgölődtek a Bossk által nagyjavításra ítélt droid körül. Éppen az utolsó alkatrész- és törzsdarabokat tuszkolták bele egy antisztatikus zsákba, aminek a mélyéről még mindig hallható volt a szerencsétlenül járt droid fojtott panaszkodása és nyögdécselése. Amikor ezzel végzett, visszafordult Boba Fett felé. – Ha lenne szíves megőrizni itt-tartózkodásuk idejére, és távozáskor átadni a dokkmesternek, akkor hiánytalanul visszakapnak mindent. – A dokk fémborítású padlóján mostanra nem maradt más, csak néhány törött tranzisztor és egy jókora, szivárványszínben játszó olajfolt. – Öröm volt magukat szolgálni.

Ezek az elcsépelet udvariaskodó frázisok droidok esetében még inkább mesterkéltnek hatottak, így Zuckuss kifejezetten örült, amikor a vámvizsgáló droidok a zsákot maguk után vonszolva lassacskán kisorjáztak a leszállódokkból.

Miután végre magukra maradtak, Bossk – IG-88 társaságában – dübörgő léptekkel megállt Boba Fett előtt. A droid ugyanolyan gépiesen nyugodt volt, mint máskor, Bossk tekintetéből azonban csak úgy sütött a leplezetlen düh.

– Ez hát a nagy terved? – mutatott ingerülten az oldalán üresen fityegő fegyvertokra. – Most aztán itt maradtunk egy szál semmi nélkül a páncélos huttok bolygóján. Ha esetleg mégis úgy döntenek, hogy kiküldenek egy hájas osztagot a megölésünkre, talán kövekkel akarod megdobálni őket, vagy mi? – rázta meg vehemensen a fejét. – Csak azt nem értem, ehhez miért volt szükséged egy csapatra. Ha egyszerűen ki akarod csináltatni magad, akkor azt egymagad is ugyanilyen könnyedén megtehetted volna.

Boba Fett egy pillanatig csak szótlanul meredt a trandoshira.

– Tudod – mondta végül –, adok neked valamit. Ingyen. Ez pedig nem túl gyakran fordul elő. Még ha csak egy jó tanácsról van is szó, általában hagyom, hogy a népek maguk döbbenjenek rá tetteik következményére.

– Igen? – húzta el a száját gúnyosan Bossk. – És mi az a jó tanács?

– Fejezd be a nyavalygást. Mielőtt tényleg felidegesítenél. – Azzal Boba Fett máris a többi fejvadász felé fordult. – Menjünk. Gheeta küldött egy üzenetet nekem, amíg a hajót vizsgálták. A páncélos huttok máris előkészültek a fogadásunkra.

– Na, erre befizetek – morogta Bossk az orra alatt. Fett nem reagált a megjegyzésére, feltéve, hogy egyáltalán hallott valamit is belőle.

IG-88 Boba Fettet követve késlekedés nélkül elindult egy közelben várakozó nyitott tetejű légköri siklóhoz, amely majd elviszi őket a Cirkumtörusz adminisztrációs komplexumának központjába. Zuckuss menet közben hátramaradt egy kicsit, és a nehézkesen trappoló D'harhant figyelte. A működésképtelenné, és ezzel ártalmatlanná tett lézerágyú csöve ernyedten himbálózott a hatalmas alak törzse előtt, a cső vége szinte már a leszállódokk padlóját súrolta. A fegyvercélzó berendezése ki volt kapcsolva, mintha a félig gép, félig ember lény vakon követte volna az őt megnyomorító gazdáját. Zuckuss a gondolataiba mélyedt. Az járt a fejében, hogy

D'harhan most pontosan úgy néz ki, mint egy kihalt hüllőfaj utolsó élő példánya, aki kortól elnehezült csontokkal, rozsdás páncéljában éppen az ősei temetkezési helye felé vánszorog, hogy csatlakozzon a rég elporladt testvéreihez. Vajon mi értelme volt magukkal hozni D'harhant, ha Boba Fett a kezdetektől tudta, hogy a lézerágyú magját – D'harhan lelkét, ha volt neki olyan egyáltalán – úgylis el kell majd távolítaniuk. Mindez Zuckuss számára fölösleges kegyetlenségnek tűnt, amit ő sosem tenne meg egy régi bajtársával, és amit eddig Boba Fettről sem feltételezett soha.

– Mit gondolsz, mi fog történni?

A hang megráztarta Zuckuss merengését, felkapta a fejét, és észrevette, hogy Bossk áll közvetlenül mellette. A trandoshi mélyre lehajolva egyenesen a fülébe beszélt.

– Ne tőlem kérdezd – vont a vállát Zuckuss, miközben Bosskra pillantott. Kesztyűbe bújtatott kezét széttárva jelezte tanácsalanságát. – Gőzöm sincs, hogy mi folyik itt. – Annak idején a Fejvadász Céhben, amikor Cradossk beavatta a terveibe, minden sokkal egyszerűbbnek tűnt. Azóta a dolgok nagyon megkavarodtak, amit csak tetézett, hogy Bossk előtt is titkolóznia kellett. És veszélyesebbek is lettek. Az egykori biztonságérzete, hogy mindezt túlélheti, ha egyszerűen Boba Fett közelében marad, mostanra erősen megcsappant. Az egy dolog volt, hogy a fejvadász kipakoltatta a személyes arzenáljukat alkotó lézerfegyvereket és egyéb gyilkoló szerszámokat. Az, hogy most egy teljesen fegyvertelen Boba Fett vezette a csapatot a páncélos huttok központjába, ami ráadásul csak úgy nyüzsgött Fett haragosaitól, az már egy másik. *Talán Bossknak mégis igaza van*, töprengett Zuckuss. *Lehet, hogy Fett mindannyiunkat meg akar öletni*. Egy másik gondolat is szöveget ütött a fejébe: talán ez is Cradossk tervének

része. Mi van, ha az öreg trandoshi nemcsak a fiát akarja eliminálni, hanem még néhányat a Céh feltörekvő titánjai közül is. Azt még csak megértette, hogy Cradossk és a Céh tanácsának idősebb tagjai miért akarnának megszabadulni a precíz és hatékony IG-88-as droidtól, de hát ő hol van még attól, hogy potenciális ellenfele legyen bárkinek is? És ha Cradossk tényleg ezt is tervezné, hogy kapcsolódik mindehhez Boba Fett? Vajon Fett egyszerűen egy előre felállított csapdába vezeti Bosskot és a többi fejedelmet – ami azt feltételezné, hogy Cradossknak sikerült valamilyen módon beszervezni a páncélos huttokat is, ami elég valószínűtlennek tűnt –, vagy a galaxis legkeményebb és legagyafúrtabb fejedelme a csapat többi tagjával egyetemben maga is egy hatalmas átverés áldozata lett? Vagy...

A rovarszemek mögött megbúvó agy szinte elzsibbadt az újabbnál újabb, sötétebbnél sötétebb lehetőségek kavargásától. Zuckuss csak azt remélte, hogyha tényleg itt, a Cirkumtóruszon leli a halálát, előtte legalább arra rájön, hogy tudtán kívül mibe is keveredett. Lassan már abban is kételkedett, hogy bölcs dolog volt a részéről, amikor mindenáron fejedelmé akart lenni.

– Úgy vélem – morogta Bossk hamarosan kiderül. Vagy így, vagy úgy.

– Talán. – A csapat többi tagja mára sikló mellett várakozott, így arrafelé bökött a fejével. – Jobb, ha megyünk. – Minden kétkedését legyűrve elindult a társai után.

Mielőtt a repulzorokon lebegő sikló felemelkedett volna, hogy megkezdje útját a páncélos huttok tornyos épületei felé, Zuckussnak látomása támadt. Az arcát takaró maszkot látta, rajta a tekergő gázcsövekkel, amint egy pillanatra megcsillan D'harhan elnémitott, hatástalan lézerfegyverén. *Nem számít*, döbönt rá hirtelen Zuckuss, *hogy van-e*

fegyverünk vagy sem. Bármilyen történjék is velük – akármelyikük hal meg és akármelyikük marad életben –, akkor is ugyanúgy megtörténik, ha készülnek rá, mintha nem.

Közülük talán egyvalaki állt készen. Zuckuss ránézett a sikló orrában ülő Boba Fettle. Ha bárki is életben marad közülük, akkor ő lesz az.

Ez a gondolat, azzal együtt sem nyugtatta meg, hogy tudta, semmit sem tehet ellene.

Gheeta lebegve érkezett, az arcára pedig olyan széles üdvözlő mosolyt erőltetett, hogy majdnem körbeért a fején.

– Végre! – A szegecsekkel tűzdelt fémpáncél két oldalán az apró rákszerű mechanikus kezek széttárultak. – Most végre lehetőségetek lesz megtapasztalni a huttok legendás vendégszeretétét.

– Nem az élvezetek kedvéért jöttünk ide. – A csapat vezetője, Boba Fett megállt és körülnézett a páncélos huttok fogadóépületének hatalmas előcsarnokában. – Szigorúan üzleti ügy. Ezért is örülnék, ha késlekedés nélkül belevághatnánk.

– Mindent a maga idejében, kedves Fett – mondta a hutt, és hengeres testének elkeskenyedő végével körbemutatott a termen, a magas falakon, a kupolás mennyezeten a milliányi aranyfüsttel bevont csipkével és díszes reliefekkel. – Túlságosan elutasítod magadtól az élvezeteket és a múltat – a test gyönyöreit, amiket most élünk át, és az emlékeket, amelyek az elménkben élnek.

IG-88 és az alacsonyabb Zuckuss odalépett Fett két oldalára. A droid a csarnokot pásztázta végig idegölő alapossággal, a másik fejvadász inkább csak idegesen tekintetett körbe. Aztán lassú, dübörgő léptekkel D'harhan is csatlakozott hozzájuk.

– A múlt, az a múlt – mondta Boba Fett. A páncélos hutt a repulzorhajtású fémtok zárt nyakrészéből

előbújó hájas fejével émelygéssel töltötte el. – Ha neked nem is, nekem mindenképpen.

– Ezen csodálkozom. – Gheeta felemelte egyik gépkezeit, és megdörzsölte vele a ráncos nyakát. – Vajon mennyit képes egy értelmes lény felejteni? Remélem, megbocsátod a filozofikus gondolatmenetemet – tudom, hogy az utóbbi időkben igencsak türelmetlenné váltál –, de én néha úgy érzem, hogy *semmi* sem törlődik ki a memóriánkból. Minden emlék megmarad, mélyen elrejtve vagy közvetlenül a felszín alatt, és csak arra vár, hogy feléledjen, hogy ismét előtérbe kerüljön.

Boba Fett ki tudta venni a páncélos hutt szavai mögött megbúvó jelentést. *Azt akarja a tudomásomra hozni*, gondolta a fejvadász, *hogy semmit sem felejtett el*. A múltban történetek felemlegetése a *Slave I* fedélzetén nem volt elég, hogy kifejezze, a megszügyenülés emléke milyen élénken él Gheeta emlékezetében. Ha az ember keresztüllátott a mézesmázos külsőn, a behízelt modoron, a látványos fogadtatáson a Cirkumtóruszon, a hutt lüktető bosszúvágya könnyen kivehető volt.

És számítani lehetett rá. *Neki is megvannak a terveik*, gondolta Boba Fett, *ahogy nekem is megvannak az enyéim*.

Ahogy Gheeta düleedt, félig lehunyt szeméit fürkészte, Fett egy másodpercre eltöprengett, hogy nincs-e valamilyen másféle rejtett jelentése a páncélos hutt szavainak. *Feléledjen... ismét előtérbe kerüljön...*

Ha valaki veszélyes játékot űzött, mindig fennállt a veszélye, hogy az ellenfele egy lépéssel előbbre jár nála. Fett tudta, hogy ebben a játékban ez a biztos halált jelentené. *Vajon rájött-e*, merengett Fett, miközben árulkodó jeleket keresett Gheeta puffadt arcán, *vajon fényt derített-e mindenre, ami a múltban itt történt?* Ebben az esetben a játszma gyors véget érne, ő pedig tehetetlenül lenne kénytelen végignézni, ahogy lesöprik a feldöntött bábukat a tábláról. Az

egyik bábu ő lenne, a többiek azok a fejtáncosok, akiket magával hozott. És talán még valaki...

Akármi történik is, döntötte el magában Boba Fett, miközben Gheeta sötét szemének rezzenéstelen tükrébe meredt, *ha meg kell halnom, ez a féreg velem együtt fog átköltözni a másvilágra.*

– De elég ebből – fordult meg Gheeta a repulzorain, és egyik mechanikus kezével a fogadócsarnok közepe felé intett. – Ahogy arra olyan erélyesen rá is mutattál, ez – sajnos – sokkal inkább üzleti, mint baráti találkozó. Menjünk tehát, sokan vannak, akik már alig várják, hogy megismerjenek téged és a társaidat.

– Csak utánad – mondta Boba Fett. – A te néped, nem az enyém.

Jó pár évvel ezelőtt egy isten háta mögötti bolygóra vetődött, hogy elkapjon egy szökevényt, akire tekintélyes vérdíjat tűztek ki. Ott a távolsági közlekedés legelterjedtebb formája egy a levegőnél könnyebb hatalmas szállítójármű volt – lassú, kormányozható henger alakú szerkezetek, amelyeket héliummal és egyéb könnyű gázokkal töltöttek föl. A bolygó eget betöltötték az ilyen járművek, az ívelt hasuk alatt hordozott utasgondolával és teherkonténerekkel úgy néztek ki, mint megannyi ezüstösen csillogó, megnyúlt gomolyfelhő. A Cirkumtórusz központi fogadócsarnoka juttatta most ezeket a léghajókat az eszébe; Gheeta mellett tucatnyi páncélos huttot látott, a repulzorhajtású védőborításuk belsejében egy helyben lebegtek, vagy éppen lustán forgolódtak, és minduntalan beleütköztek a körülöttük levőkbe. A szegecselt, hengeres fémtörzsek nyaki blendezárjából egy-egy széles, hájredőktől övezett hutt fej meredt elő, mint valami túlburjánzó, rosszindulatú szövetkinövés. Némelyik páncélos hutt arca fiatalabbnak tűnt Gheetánál, az irdatlan szemekben kapzsiság

csillogott, a résnyi orrlyukaikkal állandóan a számukra oly kedves – és mindenki másnak oly gusztustalan – ínyencfalatok illatát kutatták. A fiatalabb egyedek fémborítása is értelemszerűen kisebb volt, és Boba Fett tudta, hogy a huttok mindig vad, népünnepélynek számító partikat rendeztek önmaguknak, amikor egy-egy társuk kinötte a tokját, hogy aztán azonnal egy újat, nagyobbat csináltasson magának.

A mesterséges exoskeletonok, a repulzorokon lebegő maszszív fémszerkezetek révén a páncélos huttok növekedésének többé nem állta útját a gravitáció – legfeljebb az, hogy mennyit tudtak megragadni a galaxis javaiból, és ajaktalan szájukba tömni. Gheeta testtömeg tekintetében legfeljebb a középmezőnybe tartozott, Boba Fett jó néhány huttot látott a hatalmas fogadócsarnokban, a klán öregjeit, akikkel összehasonlítva Gheeta olyan apró volt, mint egy birodalmi TIE-vadász a csillagromboló mellett. Ezeket az őszög arcokat a szemöldöküktől az állukig olyan sűrűn borították be a tokaszerű bőrredők, hogy a zsíros szövetbe sebészi úton fémhorgokat kellett ültetni, amelyek egy sor hajszálvékony, ám roppant erős fémszálon keresztül a páncél nyakrészéhez rögzültek. Ha ezek nem lettek volna, az öreg páncélos huttok szeméit és orrát már rég eltemette volna a saját petyhüdt húruk.

Ahogy Boba Fett és a többiek közelebb léptek, a legnagyobb páncélos hutt komótos lassúsággal megfordította a repulzorhajtású hengert, mintha egy csillagközi luxushajót kellett volna óvatosan benavigálnia egy planetáris állomás szűkös dokkállásába.

– Kezd elfogyni a türelmem, Gheeta – mondta mély, dörgő hangon a behemót hutt, és vészjóslóan parázsló, sárga szeméit a klántársa felé fordította. – Azt mondtad, hogy várjunk... de mire? Némelyikünk még lehet, hogy jól szórakozik... de biztosíthatlak, hogy én nem.

Gheeta előrébb lebegett, a törzsére szerelt apró

rákszerű kezeivel békítően gesztikulált.

– Őkegyelmességed türelme nem marad viszonzás nélkül. A – khmm – *vendégeink* végre megérkeztek. Az előadás egy percen belül kezdetét veszi.

– Előadás? – komorodott el Bossk. – Milyen előadásról beszélsz? Üzleti ügyben jöttünk.

– Persze, persze, ahogy arra a vezetőtök, Boba Fett is állandóan emlékeztet – fordította Gheeta a széles, nyáltól csöpögő mosolyát a trandoshi felé. – A *te* türelmed is viszonzásra talál, erről biztosíthatlak. Azonban mindannyian sokat utaztatok – bólintott a hutt a többi fejedelmé felé is. – Ráadásul a galaxis legkopárabb, legbarátságatlanabb zugain kellett keresztüljárnótök. Nem bírnám elviselni, ha a mi kis *üzletünk* megkötése után elmentek, akkor mindenkinek azt kelljen mondanotok, hogy a páncélos huttok üres asztallal, vetetlen ággyal fogadják a vendégeiket. A galaxis minden élőlénye úgy ismer bennünket, mint akik adnak a vendégszeretetre. Mit szólna a többi hutt, például a kuzinunk, Jabba, ha meghallaná, hogy nem láttuk el a vendégeinket mindenféle jóval?

– Nem vagyunk éhesek – mondta Boba Fett. – Legalábbis nem arra, amit ti szoktatok felszolgálni.

– Ah... én máshogy gondolom, kedves Fett. Erre az étkezésre már régóta várok, *nagyon* régóta. Azóta, hogy legutoljára itt jártál a Cirkumtóruszon, és a dolgok nem éppen szerencsésen alakultak... *néhányunk* számára.

– Csupa panaszkodás. – A hatalmas páncélos hutt – Fettnek eszébe jutott, hogy Nullada volt a neve –, a fejét csóválva forgatta a sárga szemeit a húsos szemöldöke mélyén. – Mást se hallok, csak panaszkodást – dörmögte elégedetlenül. – Túlságosan sokáig rágódsz ezen, Gheeta. Talán a maradék feladataid alól is fel kellene menteni, hogy jusson egy kis időd a pihenésre, és kitisztítsd a fejed.

Gheeta arca megvonaglott a dühtől, mintha villám csapott volna bele. A rákszerű mechanikus kézen összecsucódtak a fogókarmok, mintha csak attól tartanának, hogy máskülönben a gazdájuk nekiugrik az öregebb és nagyobb páncélos huttnak, és összekaszabolja az arcát.

– Elég időm volt – válaszolta Gheeta a fogait csikorgatva. – De ne ezzel fecséreljük az időt. Menjünk inkább. – Még ha csak a feje látszott is ki a lebegő páncélból, az erőfeszítés, amivel türtőztette magát, szemmel látható volt. A fémhenger meghajlott egy kicsit, és a hatalmas fogadócsarnok közepe felé indult, ahol a többi páncélos hutt egy négyszögletes, minden oldalról lapos, koncentrikus lépcsőkkel körbevett emelvény körül gyülekezett. – Már mindent előkészítettünk ökegyelmességednek. – Az immár nyitott karmainak egyikével előremutatott az emelvény felé. – Mehetünk?

Boba Fett nem szándékozott egy szóval sem tovább beszélgetni a házigazdájukkal. Elindult a pódium felé, a fejjadászcsapat többi tagja pedig besorolt mögé. Elég tükröződő felület volt a teremben ahhoz – fényesre csiszolt padlólapok, polírozott duracélból készült támpillérek –, hogy hátra sem kellett fordítani a fejét, hogy lássa, a társai mind követik. Bossk és IG-88 egymás mellett lépkedtek. A trandoshi gyanakvással kevert gyűlölettel nézett végig minden lebegő, imbolygó páncélos hutton. Mögöttük D'harhan feketén csillogó impozáns alakja csörtetett, mint valami gőzfelhőbe burkolódzó szunnyadó óriás.

Fett könyökénél Zuckuss igyekezett lépést tartani a sisakos fejjadász öles lépteivel.

– Nem tetszik ez nekem – lihegte. – Kicsit sem tetszik ez nekem...

Boba Fett pontosan tudta, hogy Zuckuss miről beszél. A jókora csarnok szélei mentén a különféle alkóvokból és a labirintusszerűen elágazó folyosókból sötét alakok kezdtek

feltünedezni, és ezek nem páncélos huttok voltak.

- Zsoldosok - jegyezte meg halkán Boba Fett. Fekete, jelzés nélküli egyenruhákban, állig felfegyverezve a várakozó bérencek nyomasztó látványt nyújtottak. Fett, ha erre lett volna ingerenciája, a korábbi megbízásaiból jó részüket azonosítani tudta volna. Ezek a keményfiúk és léhűtő gonosztevők mindig is laza csoportosulásokba tömörültek, attól függő számban és összetételben, hogy ki volt éppen életben közülük, vagy ki rohadt valamelyik távoli világ koszlott börtönében - bár ezek voltak kevesebben -, és ezek a csoportok céltalanul vándoroltak a kevésbé civilizált bolygók között, várva, hogy valaki felbérelje őket testőrnek vagy mezei verőlegénynek. A páncélos huttok egyik rokona, a veszett hírű Jabba a távoli és jelentéktelen Tatuin bolygón általában jó pénzért bérelte fel őket, és így elsőként válogathatott a felhozatalból: akik a legjobban bántak az általuk választott fegyverrel, és akiknek a legkevésbé volt lelkiismeret-furdalásuk a főnöküktől kapott feladatok milyenségét illetően, biztosan találtak maguknak munkát.

- Miért - kérdezte Zuckusstól -, mi másra számítottál?

- De ennyien? - Még mindig Boba Fett oldalán állva Zuckuss gyorsan körbekémlelt a fogadócsarnok falai mentén. - Jó néhány tucatnyit látok belőlük. Legalább... - magában számolgatva még egyszer szemügyre vette a középen álló emelvény körüli teret - legalább ötvenen vannak...

- Gheeta megmondta, hogy már régóta készül erre a találkozásra. - Anélkül, hogy akár csak a fejét is elfordította volna, Boba Fett elvégezte a saját kalkulációját a csarnok kerületén gyülekező erőket illetően. - Nyilvánvalóan biztosra akart menni. - Ekkora tüzerő nem kevés pénzbe kerül, a fegyveresek java a legújabb típusú sugárvetőket szorította a

melléhez, amelyeket Gheeta kellett, hogy biztosítson a számukra, hiszen jóval drágábbak voltak a zsoldosok által kedvelt olcsó, egyszerű, ám annál halálosabb fegyvereknél. Fett mélyen megvetette az ilyen típusú embereket, fikarcnyit nem törődtek a felszerelésükkel, ha nem így lett volna, nem költenek annyit a piszkos úton szerzett pénzükből a saját rossz szokásaikra. – Lehetetlen, hogy mindezt egymaga fizesse ki – folytatta Fett fennhangon. – Gheeta nyilván súlyos adósságokba verte magát a klán tagjainál.

– De miért? – pillantott Zuckuss az ominózus feketébe öltözött alakok felé. – Fegyvertelenek vagyunk...

– Ismerem Gheeta észjárását. Maradjunk annyiban, hogy nem akar kockáztatni. Legalábbis – mondta Fett – az utolsó balul sikerült „üzletkötésünk” óta semmiképpen sem.

Bosk nyilván meghallhatta az utolsó mondatot, mert melléjük lépett.

– Én nagyon is szívesen kötnék vele üzletet – morogta a trandoshi. – Itt és most. – Karmos ujjai lecsúsztak a derekán lógó üres fegyvertokra. Bosk még fegyvertelenül is készen állt szembeszállni bármilyen hadsereggel, amit a páncélos huttok állítottak fel, mintha pusztán a nyers fizikai erejével akarná egyenként darabokra, apró cafatokra tépni az ellenség zsoldosait. – Csak legyünk már túl rajta.

– Nyilvánvalónak látszik – szólalt meg IG-88 –, hogy az óhajod ebben a tekintetben be fog teljesülni.

Gheeta, a páncélja aljába épített repulzorok segítségével mozogva a fejtámaszok előtt haladt. Mire elérték az emelvényt körülvevő lépcső alját, Gheeta már fent várta őket, a hengeres teste egy téglalap alakú, nagyjából két méter hosszú és negyed ilyen széles asztalszerűen kiemelkedő építmény mellett lebegett, melynek a felszínét aranyszállal átszőtt vastag kelme takarta, a négy lazán megkötött

sarokbojt pedig majdnem a lépcsők aljáig ért.

A díszes terítón magasan felhalmozva egzotikus, idegen bolygóról származó virágok álltak, a ragyogó színekben játszó szirmok vastagok és súlyosak voltak, akárcsak egy tatuini dewback bőre, és az egybefüggő színekavalkád mélyéből testes, ópiátszerű illatot bocsátottak ki magukból. Boba Fett még a sisakjába szerelt többszörös szűrőkön keresztül is érezte a nyelvén meggyűlő csípős molekulákat. Az ő elméjének tisztaságára semmilyen hatással nem voltak, de látta, hogy az emelvényhez közelebb tartózkodó páncélos huttok közül néhánynak kitágultak az orrlyukai és összeszűkültek a pupillái, ahogy nagyokat szippantottak a sűrű levegőből. Az ajaktalan szájukon elterülő széles mosoly minden képzeletet felülmúló élvezetekről árulkodott.

Boba Fett a háta mögül hallotta, ahogy Bossk undorodva felmordul. Tudta, hogy a trandoshiak idegrendszeréből hiányoztak a virágok illatanyagaira érzékeny receptorok. Bármilyen, a kéthetes romlott hús bűzénél diszkrétebb szag érzékelhetetlen volt a számukra. – Gyönyörű – morogta. – Úgy néz ki, mintha a temetésünket készítették volna elő.

– Milyen figyelmes vagy! – Gheeta talán túl mélyet is szippanthatott, bár a virágillat rá inkább serkentő, mintsem kábító hatással volt. – Pontosan így van! – A lebegő fémhenger megpördült, így a páncélos hutt mámortól csillogó arccal most a fejavadásokkal nézett farkasszemet. A beépített nagy teljesítményű repulzorokat segítségül hívta Gheeta a savanykás szagú virágok fölé lebegett, a virágszirmok megrebbentek a láthatatlan erő hatására. – És milyen gyakran, ó, milyen gyakran felejtjük el... – Rákszerű mechanikus kezével lenyúlt, és belemarkolt a buja virágtömegbe, aztán szétkente a fémtörzsén a maroknyi színpompás, kocsonyás masszát. Az összetört szirmok egy pillanatra még a fél arcát is

beborították, aztán csillogó végtagjaival addig hadonászott – virágszirmokkal terítve be az egész emelvényt és körülötte a lépcsőket –, amíg a mámortól megrészegült arca ismét elő nem bukkant. – Elfelejtjük értékelni, hogy milyen gyönyörűséges is lehet egy temetés!

A virágok mindent elnyomó szaga betöltötte Boba Fett sisakját, ahogy a Gheeta karjairól lehullott, letépett, összepréselt szirmok tucatjával szállingóztak körülötte is. Egy pillanatra lenézett a lába előtt lassan kupacba gyűlő virágokra, aztán csizmás lábával nagyot rúgott beléjük, a legsúlyosabb virágszirmok nedves, vérző csíkot hagytak a hatalmas fogadócsarnok berakásos kőpadlóján.

– Én nem különösebben rajongok a temetésekért – mondta színtelen hangon, aztán metszően ránézett az emelvény fölött lebegő Gheetára. – Sem így, sem úgy.

– Ó, pedig érdemes lenne! És fogsz is! – Gheeta viselkedése egyre vadabb, egyre őrjöngőbb lett. A testét rejtő fémhenger remegve próbált egy helyben maradni, mintha a hutt belsejét hevítő lázas izgalom valamiféleképpen a fémszerkezetre is átragadt volna. A többi páncélos hutt elhúzódott a központi emelvénytől, talán féltek attól, hogy társuk teste egyszerűen túlhevül és felrobban. Gheeta izgatott jókedve még azoknak is megtörte a kábulatát, akiket a leginkább a hatalmába kerített a virágok testes, bódító szaga. – Ezt garantálom!

– Vigyázz – mondta Zuckuss halkan. A szeme sarkából, a fekete sisakrostély mögül Boba Fett látta, hogy az alacsonyabb fejvadász figyelmeztetően a csarnok egyik sarka felé bök. Fett azonban már előbb is észrevette, hogy mi történik ott: a már korábban is látott feketébe öltözött zsoldosok közül jó páran előléptek az alkóvokból és a csatlakozó folyosók árnyékából. Más mozgást is látott, kiélesített lézerfegyvereket, a sugárvetők meglazuló vállpántjait,

ahogy a viselőjük célzásra emelte a fegyver csövét, a zsoldosok vállának tompa puffanással nekifeszülő puskatusok villanását. Azt is látta, hogy Bossk és IG-88-as egy-egy irányban végigpásztázzák a csapda felépítését, amely minden másodperccel szorosabbra zárult körülöttük.

– Azt hiszem, most ők jönnek– mondta Zuckuss a félelemtől elszoruló torokkal.

Fett tudta, hogy egyelőre még semmi sem fog történni, legalábbis néhány másodpercig nem. A cirkuszra váró páncélos huttok hengeres védőtokjai még túl közel lebegtek az emelvény és a külvilágból jött fejevadászok körül. Ezek a faragatlan zsoldosok akármilyen vérszomjasak voltak is, arra azért gondosan ügyeltek, hogy csak akkor kezdjenek lőni, amikor a munkaadóik már elhúzódtak a tűzvonalból. Mindamellett Fett még egy másik dologban is teljesen biztos volt. Gheeta még nem fejezte be a színjátékát...

– Üzletről akartatok beszélni? – sipította a páncélos hutt, elég hangosan. ahhoz, hogy a sápadt nyakán megremegjenek a zsírredők. – Remek! Tegyük ezt! De ahogy mondtad, üzletről csak akkor van értelme beszélni, ha a kérdéses árucikk már itt hever az asztalon. Itt előttünk!

– Gheeta... – Az idősebb hutt, Nullada a páncélja nyakrészénél fogva megragadta Gheetát. – Ne csinálj nagyobb bolondot magadból, mint amilyen amúgy is vagy...

– Csönd! – Gheeta egyik rákollójával lesöpörte magáról a testesebb hutt kezét. – Ti is látjátok! Mindannyian! – A többi páncélos hutt hájas feje szinte egyszerre fordult Gheeta felé, némelyikük arcáról értetlenség és döbbenet tükröződött, mások kegyetlen mosollyal szemlélték az előttük zajló látványosságot. – Ti mind remekül szórakoztatok, amikor ez a gazember – mutatott egyik kezével színpadiasan Boba Fett felé – , amikor ez a *tolvaj* ellopta tőlem azt, ami pedig

dicsőségem koronája lehetett volna! – kiáltotta, és az égbe emelte két mechanikus kezét, befogva velük a gigászi fogadócsarnok kupolás mennyezetét és mindazt, ami alatta volt. Gheeta örülettől csillogó tekintete végigsiklott Nulladán és a többi páncélos hutton. – Ne higgyétek, hogy nem hallottam a gúnyos nevetéseteket és a kárörvendő pletykálkodást! Örültetek, hogy láthattok megszegyenülni és elbukni, ugye?

Boba Fett ekkor jött rá, hogy Gheeta egyre emelkedő hangú sipákolása nemcsak a virágkupacból és a mindenféle szétszórt szirmokból áradó bódító anyag következménye. A páncélos hutt nyakából elég kilátszott a lebegő fémhenger nyakrésze fölött ahhoz, hogy észrevegyen egy vékony csövet a lény szürke bőrének redői között. A cső egy sebészileg beültetett intravénás kanülben, egy az érbe beszúrt és rögzített tüben végződött. A cső másik vége eltűnt a védőpáncél mögött, Fett úgy saccolta, hogy egy időfüggő adagolóegységhez kapcsolódott, amely valamilyen dühkeltő szert juttatott apránként Gheeta központi idegrendszerébe. Az infúziós cső látványa megerősítette azt, amit Boba Fett már amúgy is sejtett, miszerint Gheeta már régóta készült erre az alkalomra, és most szándékosan öli ki az agyában esetleg még lappangó önkontroll utolsó morzsáit is. És öngyilkos módon – azzal, hogy most ennyire elvesztette az önuralmát, a saját halálos ítéletét írta alá, hiszen a páncélos huttok nem fogják élve megtérni a soraik között. Volt egy pont, amin túl a büszkeség és a bosszúvágy már az üzlet rovására ment, és ezen Gheeta már szemmel láthatóan messze túlment.

Mindenesetre a többiek is közeledtek hozzá, a hatalmas fogadócsarnok levegőjét betöltötte a pánik szinte kézzelfogható jelenléte, a páncélos huttok lebegő fémtesteik egymásnak ütköztek, vagy éppen lepattantak a központi emelvényről, aztán

megfordulva szembe találták magukat a falak mentén várakozó fegyveresekkel. A huttok közül néhány már annyira a szétszórt virágszirmokból áradó savanykás ópiátszerű anyag hatása alá került, hogy minden ítélőképességüket elvesztették. Ez volt a fő oka, amiért Boba Fett még korábban úgy programozta be a sisakjába épített levegőszűrőket, hogy kössenek meg minden ilyen bódító hatású részecskét, és ezért fizetett ki egy kisebb vagyont a galaxis legjobb feketén is dolgozó mikrobeszéinek, hogy irtsák ki az összes ezekre érzékeny receptorvégződést az idegrendszeréből. Igaz, hogy ezzel esetleg kellemes és ártalmatlan érzésektől is megfosztotta az agyát, de mindezért bőségesen kárpótolta az a tény, hogy a mostanihoz hasonló helyzetekben meg tudta őrizni a hidegvérét. Az ő szakmájában egyszerűen nem engedhette meg magának azt az együgyű hisztériát, amit most a páncélos huttok csaptak. Miközben továbbra is az emelvény fölött lebegő Gheetára fókuszált, Fett a szeme sarkából látta, ahogy a repulzorhajtású fémhengerek egyre kaotikusabban kavarognak, a duracél szerkezetek ritmustalan, fülsértő dobszólóként csattantak egymásba, a rákszerű mechanikus végtagok összeakaszkodtak, és a klántársuk tágra nyílt szemű, kövér arca felé kaptak, aztán már pördültek is tovább. A páncélos huttok rémülten vették észre, hogy a kijáratokat mind fegyvert markoló zsoldosok állják el.

Gheetát elkapta egy felfelé ívelő visszacsatolási hurok, a saját túlfűtött állapotát csak fokozták a többi páncélos hutt felől hullámokban érkező riadt, eszelős érzelmi impulzusok.

– És te is neveltél! Tudom, hogy így volt! – Egyik mechanikus kezével Boba Fett felé bökött, a fémteste nagyot csikordulva tiltakozott a hirtelen, vádaskodó mozdulat ellen. – Egész úton a felé, a koszos lyuk felé, amelyben jó pénzért elrejtetted azt a nyomorult építést... – Gheeta ajaktalan szája tébolyult vigyorra húzódott, olyannyira, hogy a szája szegletéből csordogáló tejszerű nyálba most vörös vérpatak is vegyült. – Jó vicc volt, Fett! De egy viccben az a legjobb, ha még degeszre is keresheti vele magát az ember, ugye Fett?

– Ősi történet – válaszolta a fejevadász. Szinte már megsajnálta a páncélos huttot, aki egy olyan adósságon rágódott, amelyet már sosem fog tudni behajtani. Persze, igazából, ha akarta volna sem tudta volna megsajnálni a lényt, az együttérzés, a szimpátia

szintén eltávolításra került az idegrendszeréből, legfeljebb ezt nem a sebész szikéje vágta ki belőle, hanem a saját átfórmálódó elméje. – Azért jöttünk ide, hogy az üzletről beszéljünk. Oph Nar Dinnidért jöttünk.

– Á, igen! – csillantak fel Gheeta szemei. Az intravénás kanül csöve úgy pulzált a bőrredői között, mint valami mesterséges verőér. – És az árunak ott kell lennie az asztalon, ugye, mielőtt még egyáltalán tárgyalni kezdünk? Ugye azt szereted, ha így mennek a dolgok? Akkor ide nézz...

Az eddig tétlenül himbálózó végtagjai meglepő fürgeséggel nyúltak ki Gheeta törzse alól, és ragadták meg az emelvény középső, kötömbyszerűen kiemelkedő részét. Az azt borító virágok, a törött szirmokból szivárgó ragacsos létől összetapadva lecsúsztak az építmény tetejéről, és beborították a még szabadon maradt lépcsőfokokat. A törékenynek látszó fémkarok megfeszültek, és emelni kezdték a két méter hosszú négyszögletes tömb egyik szélét. A lebegő hengerből magas, fülbántó sivítás tört elő – a repulzorhajtóművek tiltakoztak a pluszterhelés ellen. Aztán hangos ropogás és a darabokra szakadó kő díszítőelemek robajától kísérve a négyszögletes építmény elvált az emelvénytől, és az egyik oldalára kezdett dőlni. Gheeta hangosan zihálva még lökött rajta egy utolsót, mire a jókora tömb elszabadult, és lebucskázott az emelvényt körülvevő lépcsőkön.

Egy pillanatra félbeszakadt a fogadócsarnokot betöltő általános rémült mozgolódás, a Boba Fett és a fejevadások felől jövő robaj elég hangos volt ahhoz, hogy elvonja a páncélos huttok figyelmét az amúgy is kilátástalan menekülésről. A kijáratokat még mindig lezárták a semmilyen katonai jelzést nem viselő zsoldosok, ezért a lebegő fémhengerek nehézkesen irányt változtattak, a tágra nyílt szemű lakóik pedig a kupolás térség közepén állók felé fordították a tekintetüket.

Az emelvény roncsa felett sűrű por kavargott. Az egész úgy nézett ki most, mint egy kő- és plasztoidkoporsó, amelyet valaki otrombán felnyitott, hogy exhumálja a tartalmát. A törmelék közepén díszesen himzett szemfedővel letakarva egy emberszabású alak feküdt, az üres szemgödrei vakon meredtek a csarnok elérhetetlen messzeségben lévő mennyezete felé. Valaki morbid tréfát üzve egyetlen, törött szárú virágot fektetett a

holttest mellére. Boba Fettnek oda sem kellett néznie, hogy tudja, kiről is van szó.

– Itt van a te Oph Nar Dinnided – érkezett Gheeta hangja az emelvény teteje felől. – Így már nem is olyan értékes árucikk, ugye? – kérdezte csúfondárosan.

A rangidős páncélos hutt, Nullada Boba Fett mellett előrébb nyomult, az útjában álló Bosskot és IG-88-ast nemes egyszerűséggel kétfelé tolt, D'harhan mozdíthatatlan páncélján azonban szikrát vetve megcsikordult a testét körülölelő fémhenger. Fett végignézett a mellette lebegő hatalmas alakon, és látta, hogy Nullada arca gyakorlatilag vonaglik a dühtől. A vékony fonalak, amelyek a szeme és a szája elől tartották el a ráboruló hájtömegeket, úgy csillogtak a lámpafényben, mint valami ősi íj ezüsthúrjai.

– Ez kész örület! – kiáltott Nullada Gheetára, és megrázta egyik ökölbe szorított mechanikus kezét. – Egy dolog a bosszú – ezt egyikünk sem vitatja –, de most már... – A vén hutt tomboló haragjában szinte köpte a szavakat. – Most már az *üzlet* útjába állsz! Ez a teremtmény értékes volt a számunkra. *Krediteket* jelentett... most pedig nem más, mint egy darab halott *hús*.

– Higgadj le – mordult Gheeta a másik huttra. – Az „üzlet” nem szenvedett csorbát. Ha nem is a te kedved szerint, de mindenképpen az én megelégedésemre. És a Narrant rendszer klánjaiéra, akiknek az egykori vendégünk ellopta a legféltettebb üzleti titkait, és lelkiismeret-furdalás nélkül eladogatta nekünk. Közvetlen kapcsolatban álltam Oph Nar Dinnid piti átverésének szerencsétlen áldozataival, és én biztattam fel őket, hogy határozzák meg ezeknek az üzleti titkoknak az árát – nem azt az összeget, amennyibe a titkok visszaszolgáltatása kerülne, hanem azt, amivel biztosíthatnák, hogy senki más ne ismerje meg az ő kis stikljeiket. Más szóval, Oph Nar Dinnid azonnali halálának az árát. A klán elvégezte a szükséges számításokat, meghatározta az árát, én

pedig a páncélos huttok nevében elfogadtam.

– Neked... neked nem is lett volna ehhez jogod...

– Ez is azt jelzi, hogy mennyire öreg és szenilis lettél – húzta minden eddiginél csúfabb vigorra a száját Gheeta. – Elfelejtetted, hogy mindenkinek ahhoz van joga, amit önmagának felállít. – A mechanikus kezek felemelkedtek, az éles szélű ujjak ökölbeszorultak. – A kincstárunk, köszönhetően az én kezdeményezésemnek, gazdagabb, mint valaha.

– Ostoba! – Nullada szájából súlyos nyálcseppek fröccsentek szanaszét. – Az a pénz, amit a Narrant rendszerből kaphattál, nyomába sem ér annak, amit a Dinnid fejében lévő információtömeg piacra dobásából szerezhattünk volna.

– Talán nem – tárta szét közönyösen a karjait Gheeta. – De ezt a pénzt legalább *azonnal* kifizetik, nem pedig esetleg évtizedeken keresztül csordogál. Jobb ma kevesebb kredit, mint holnap sok, amit viszont legfeljebb a sírodon szórhatnak szét. – Széles arcán gonoszul megvillantak a düledt, váladékozó szemei. – És ebbe a sírba te hamarabb fogsz belekerülni, mint én.

– Csönd! – Az ordítás fülsiketítő volt, és Bossk torkából szakadt fel, aki vadul utat tört magának az emelvényt körülvevő lépcsők lábához. Egyik karmos kezével félretolta az útból Nullada lebegő fémkapszuláját, a másikkal, felugorva a törmelékkupac tetejére megragadta a kiterült holttest kabátját. A ruha elején tenyérynyi lézervágta lyuk éktelenkedett, jókora beszáradt vérfoltokkal körülvéve. – Eleget hallgattam a vég nélküli civakodásokat. – Maga előtt feltartotta Oph Nar Dinnid élettelen alakját a levegőbe, a néhai könyvelő lábai alig néhány centire himbálóztak a berakásos kőpadlótól. – Ez lenne az, ami miatt idejöttünk? – A trandoshi dühödten megrázta a hullát, mintha csak egy pihekönnyű rongybaba lett volna. Dinnid

petyhüdt ajkait egy szó sem hagyta el, a sápadt, szürkés bőre meglepő hasonlóságot mutatott az őket körülvevő huttokéval. Aztán egy artikulálatlan üvöltés kíséretében Bossk ledobta a hullát az emelvény kődarabokkal, törmelékekkel és néhány poros virágszirommal borított felszínére. – Ez a nyomorult már hetek óta halott! Érzem rajta a halál szagát! – Bossk orrlyukai leplezetlen undorában kitágultak. A huttokhoz hasonlóan a trandoshiak is olyan hűsevők voltak, akik mélyen megvetették a döghúst. Metszett pupillájú tekintetét vádlón Boba Fettle emelte.

– Már azelőtt halott volt, hogy elhagytuk volna a Fejvadász Céhet. Mondhatom, szépen behúztál minket a csöbe! – Bossk gúnyosan elhúzta a pikkelyekkel borított ajkait. – A híres Boba Fett, a fejvadászok királya, és még csak azt sem tudta, hogy ez az elfuserált könyvelő már csak egy kupac féregeledel.

Boba Fett számított rá, hogy a számonkérés nem várat sokáig magára, ezért nem is kellett hosszan töprengenie, hogy mit válaszoljon. *Megtehetném, hogy nem mondok semmit* – senkinek nem tartozott számadással a tetteit és a terveit illetően, különösen nem egy ilyen faragatlan izomagyúnak, mint Bossk. Esetleg hazudhatna neki, mondván, hogy nem tudta, még csak nem is sejtette, hogy Oph Nar Dinnid már jóval azelőtt halott volt, hogy a fejvadászcsapat egyáltalán elindult volna a Cirkumtórusz irányába. Vagy...

– Tudtam – válaszolta Fett halkán. – Ez csak természetes. Elég régóta állok már kapcsolatban ezekkel a lényekkel, ismerem az eszük járását. Különösen – intett Gheeta felé, aki még mindig ott lebegett az emelvény felett –, ha valakinek a maradék eszét is teljesen elveszi az értelmetlen bosszúvágy.

– Várj egy percet – meredt rá Zuckuss a bal keze felől, a döbbenet még az alacsonyabb fejvadász arcát takaró maszk lencséin keresztül is jól kivehető volt. – Mindvégig tudtad? De ha tudtad, hogy Oph Nar

Dinnid már régen halott... akkor mi értelme volt idejönni...

– Semmi – mordult fel Bossk. – Hacsak Fett minket is meg nem akart öletni. – A fejét a fogadócsarnok szélei felé fordította. A felfegyverzett zsoldosok kijebb léptek a falmélyedésekből és a folyosókból, maguk előtt terelve a még mindig a meneküléssel próbálkozó néhány páncélos huttot is. – Erről van szó? – nézett keményen ismét Boba Fettle a trandoshi. – Talán öngyilkos akartál lenni – talán beleuntál a fejedvadász életbe –, és úgy döntöttél, hogy néhányunkat még magaddal is viszel. Ezért adtad olyan készségesen le a fegyvereinket, és hoztál el ide teljesen védtelenül.

– Ne légy bolond – válaszolta Fett, miközben rezzenéstelenül állta Bossk tekintetét. – Legalábbis ne jobban annál, ami feltétlenül szükséges. Lehet, hogy nincsenek fegyvereid – jelen pillanatban –, de sosem voltunk védtelenek. Épeszű ember nem sétál be csupaszon ennek a bandának a központjába.

– Senki... hacsak nem akar szántszándékkal meghalni.

– Majd megtudod – felelte Boba Fett –, ha eljön az ideje. Most azonban egy másik *üzlettel* kell foglalkoznom. – Felemelte az egyik kezét, és úgy fordította, hogy a csuklója belső fele nézzen az arca felé. Az alkarjára rögzítve egy apró, multifunkcionális vezérlőegység vált láthatóvá, amelybe Fett jobb kezének kesztyűbe bújtatott mutatóujjával egy bonyolult parancssorozatot ütött be.

– Csak nem a hajódat hívod? – horkant fel Gheeta, amikor észrevette, hogy a fejedvadász mivel foglalkozik. – Tényleg azt hiszed, hogy a drágalátos *Slave I* csak úgy el tudja hagyni a leszállódokkot? Erős vonósugarak rögzítik a helyén. Ha még ki is tudna valahogy törni, mi hasznát vennéd? Ugyanúgy nincs rajta egy árva fegyver sem, ahogy rajtatok sincs.

Boba Fett tudomást sem vett róla. A hosszú szám-

és karaktersorozat a szerkezet biztonsági áramköreinek szóló kódkulcs volt, aztán bejutva a rendszerbe még néhány gombnyomással elindította a kívánt programot. Ezt a programot még évekkel ezelőtt ültette a saját memóriájába. Ilyen helyzetek alkalmával szerencsére a memóriája sosem hagyta cserben, és ez így is volt rendjén, mivel ilyen helyzetekben aligha reménykedhetett egy második lehetőségben.

– Ez csak egy nagy blöff, mi? – kérdezte csúfondárosan a páncélos hutt az emelvényről. – Milyen kár, hogy azt hiszed, bedőlök egy ilyen ostoba trükknek. Ha azt akarod, hogy tényleg elhiggyem, hogy van valamiféle tartalék terved, amellyel megmentheted a nyomorult irhátokat, akkor nem lesz elég lenyomni néhány értelmetlen vezérlőgombot!

A Boba Fett mellett álló Zuckuss nyugtalanul tekintett körbe a gigantikus fogadóteremben.

– *Tényleg* van egy terved? – A szemeiben, mint egy-egy torz tükörben jól látszódtak a falak mentén várakozó sötét ruhás fegyveresek. – Mondd, hogy van legalább egy icipici terved! Az egyik fejevadásznak elfogyott a türelme. Ízes trandoshi nyelven káromkodva Bossk lehajolt a földre, és felkapott egy hosszú, élesre tört végű plasztoiddarabot a koporsószerű építmény romjai közül. Ahogy mellmagasságba emelte, és mindkét kezével megmarkolta az egyik végét, egy apró, alvadt vérrel festett szövetdarabkára lett figyelmes, a halott Dinnid ruházatának szakadozott, összeégett, falevélként himbálózó maradványára. – *Engem nem* kaptok el harc...

Bossk szavait hirtelen egy hatalmas, fülsiketítő robbanás nyomta el. Az ereje végigvágott Boba Fetten, úgy érezte, mintha a mellkasa lángra kapott volna, és egy óriási kéz lapítaná össze előlről a bordáit. Sikerült állva maradnia, hiszen még a detonáció bekövetkezte

előtt egy pillanattal előrelátó módon a lábait szilárdan megvetette a kőpadlón. A sisakjába épített fényszűrő egy mikroszekundumra elsötétítette a sisakrostély plexijét, meg-óva ezzel a fejevadász szeme világát a vakító izzástól. A teste körül csak úgy záporoztak az apró, éles törmelékdarabok, és ahol egy perce még az emelvény állt, most csak sűrű fekete füst gomolygott.

Aztán, ahogy a füst oszladozni kezdett, vagyis a csarnok közepén álló fejevadászok messzebbre láttak az orruknál, Boba Fett elvette a kezét az alkarjába épített vezérlőpaneltől. A beütött és kisugárzott parancssor sokéves álmából költve fel az emelvény talpazatába épített vevőberendezést, elvégezte a dolgát. Még hozzá alaposan, úgy, ahogy tervezték, és ahogy azt Boba Fett remélte is.

- A robbanás készületlenül érte Gheetát - Fett remélte, hogy ez szintén így lesz -, a detonáció ereje feldobta a páncélos hutt testét rejtő masszív fémhengert a magasba, hogy aztán íves röppályát leírva akkora lendülettel csapódjon bele a csarnok egyik központi támasztópillérjébe, hogy a vastag gerenda elgörbült, a szegecselt duracél védőborítása pedig mélyen behorpadt. Gheeta az eszméletlenség határán állt, a szemei értetlenül meredtek előre, a széles arcát ráncokba emelő zsírpárnák között keskeny vérpatakok csordogáltak lefelé. Az intravénás kanül kiszakadt a helyéről, a hosszú, átlátszó cső most szabadon lógott a semmibe, mint valami döglött kígyó, a végéből pedig szintélen folyadék csöpögött megfontolt lassúsággal.

Boba Fett mögött nem messze a rangidős hutt, Nullada hatalmas fémhengere lassan kiegyenesedett, mint amikor egy bolygófelszíni óceánjáró hajó orra emelkedik ki a rázúduló hullám alól. A henger egyik oldaláról a másikra fordult, ahogy Nullada döbbenten forgolódott. Az arcán a lelógó zsíros szöveteket feszesen tartó fémszálak egytől egyig elpattantak, így

a páncélos hutt arca, a széles, ajaktalan szája, a dülledt sárga szemei egy-egy hevesebb mozdulat közben elvesztek a gravitáció hatása alá került, szabadon himbálódzó hájtömeg mögött.

– Mi... történt... – Közvetlenül Boba Fett lábai előtt egy kesztyűs kéz emelkedett ki a még mindig füstölő törmelék közül. A robbanás a hátára lökte Zuckusst, és centi vastag por és hamuréteggel fedte be az arcmaszkját. Miközben keserves nyögések közepette megpróbált ülő helyzetbe kecmeregni, a mellkasáról apróbb kődarabok, az elpusztult és egykor virágokkal díszített emelvény megfeketedett maradványai záporoztak a padlóra. – Én nem is...

Boba Fett jelen pillanatban semmit sem tehetett a földre került fejevéért. A robbanást követően kitört káosz éppen a tetőfokára hágott a hatalmas – és egykor szebb napokat látott – fogadócsarnokban. A gomolygó füstön keresztül kiabálást és a zsoldosok fojtott átkozódását hallotta, amint a rémült páncélos huttok a repulzorhajtású fémtestük védelmében egymást törve, riadt sikkantásokat hallatva a terem kijáratai felé tódultak. Fett tudta, hogy mindez nem fog sokáig tartani, akármilyen képzetlenek és alulfizetettek voltak is ezek a biztonsági őrök, hamarosan át fogják látni a helyzetet. Átlépett az előtte küszködő alak felett – Zuckuss egyik kezével ugyan megpróbálta elkapni Fett csizmáját, de nem járt sikerrel –, és sebes léptekkel az emelvény füstölő romjai felé indult.

Amikor odaért, lehajolt, és keresni kezdte azt az edzett duracélból készített, egy földrengésnek is ellenálló dobozt, amelyről biztosan tudta, hogy itt kell lennie valahol. Egy sugárvetőből kilőtt lövedék centikre került el Boba Fett fejét, aztán hatalmas szikraesőt hányva egy oszlopba vájta bele magát. A fejevédő gyorsan megfordult, és izmait megfeszítve felkészült, hogy lebukjon a következő lézersugár elől...

Ami nem jött. A fekete egyenruhába öltözött zsoldos, aki a fegyverét feltartva a csarnok közepe felé rohant, most elvágódott a földön, miután egy hosszú törmelékdarab irtózatossággal pontosan a gyomorszáját találta el. A lendülete néhány métert még tovább gurította, így arccal lefelé pontosan Boba Fett lábai előtt állapodott meg, aki nem is késlekedett egy erőteljes sarokrúgással darabokra törni a férfi nyakcsigolyáját. Bossk odaugrott, és a holttestet durván félrelökve felkapta annak fegyverét. Fett látta, hogy a trandoshi szemébe vad tűz költözik, ahogy megpördült, és a füstön keresztül vakító lézersugarakkal kezdte bombázni mindazokat a zsoldosokat, akik elég ostobák voltak, és kimerészkedtek a falba vájt benyílók és mélyedések védelméből.

Ezzel ellesznek egy darabig, gondolta Boba Fett, miközben két kézzel megragadta a törmelék alá félig eltemetett keskeny fémhenger kiálló végén lévő fogantyút. Körülötte mindenfelé lézersugarak húztak siető ívet a levegőbe. A válla fölött hátrapillantva látta, hogy Bossk szétterpesztett lábakkal, a most már minden irányból érkező válaszlövésekre ügyet sem vetve, vadul nyomkodja a sugárvető ravaszát. IG-88-as, a droidokra jellemző szenttelen racionalizmussal felkapta egy másik feketébe öltözött zsoldos fegyverét, akit még Bossk egyik legelső lövése szelt szinte teljesen ketté, aztán a meglehetősen groteszk pózban fekvő hulla és egy alapozáshoz használt, horpadt plasztoidlemez mögé lekuporodva gondosan célzott, és nekiállt egyesével leszededegetni a látható célpontokat.

Miközben Boba Fett a csizmás lábait nekifeszítette az emelvény egyik oldalpanelének földből kiálló, elgörbült maradványába, és két kezével húzni kezdte a duracél cső öntött fogantyúját, figyelmét egy másik látványosság vonta el. Ahogy testsúlyát beleadva, pattanásig feszült inakkal hátradőlt, egy lézersugár szelte keresztül a levegőt pontosan azon a helyen, ahol a feje az

imént volt. Az átmeneti fénycsík egy pillanatra elvakította a sisak fényszűrőjét, így a fejevadász inkább csak sejtette mint ténylegesen látta is, ahogy D'harhan a hatalmas fogadócsarnokban dúló csata robajló zajára előbújik eddigi kábulatából. Miközben a zsoldosok lövései tüzes pókhálóként fonták körül D'harhan masszív testét, a lézérágyú mozdulatlan, néma csöve felemelkedett, mintha egy eddig elfeledett gigász dugná ki a fejét a földből, dühödten, hogy megzavarták évszázados nyugalmát. A fegyver célzóberendezéseinek kijelzője vörösen felizzott a fekete ágyúburkolat nyílásain előtörő páragomolyagok mögött, ahogy a hullószerű ízelt farok törmelékdarabokat söpörve el az útjából támaszt keresett a földön. Az élő burokba öltözött géplény torkát metsző, artikulálatlan üvöltés hagyta el. D'harhan széttárta a kezeit, fekete kesztyűbe bújtatott ujjai belevájtak a tenyerébe, és az egész lénye remegve várta, hogy végre pusztíthasson.

Boba Fett sisakrostélya kitisztult, így a tekintete visszasiklott az emelvény romjai közé beékelődött fémhengerre. Minden erejét és súlyát beleadva ismét megrántotta a fogantyút, és a csillogó csó az idők során rárakódó rozsdafoltokat levetve magáról végre kicsúszott a kövek közül. A fogantyú mellett egy zöld fénypont jelezte, hogy a tartály zárja sértetlen, és a benne elhelyezett tárgy ugyanolyan makulátlan állapotú, mint amikor a hatalmas központi fogadócsarnok építése során iderejtették.

Egy utolsó rántás, és fémen csikorduló fém sikolyától kísérve a henger teljesen kiszabadult. Boba Fett a hirtelen rántástól majdnem elvesztette az egyensúlyát, de aztán összeszedte magát, és felemelte a nehéz fémtárgyat. Megfordulva látta, hogy néhány méterre tőle Zuckussnak is sikerült talpra állnia. A gand fejevadász szemmel láthatóan kiheverte a robbanás okozta zavarodottságot, Boba Fett látta, ahogy Zuckuss rovarszemeibe egyszeriben megvilágosulás költözik, amikor végre rájön, hogy miről is beszélt neki korábban. A cikázó lézersugarak és a hatalmas felfordulás közepette még egy halvány

biccentésre is telt, hogy tudassa Fett-tel, most értette csak meg, milyen titkos megállapodást köthetett egymással a fejedelmész és a hírneves építész. *Valami, ami később fog kamatozni. Akkor viszont nagyon.*

– Ide! – kiáltotta Bossk néhány méterről. Egy másik zsoldos, a többenél talán bátrabb vagy ostobább, egyenesen a trandoshira vetette magát, és sikerült is egyméternyire megközelítenie. Bossk szemrebbenés nélkül leütötte a puskatussal, majd a fegyver csövét megragadva és széles ívben, csontrepesztő erővel lesújtva a földre került katona homlokára, gondoskodott arról, hogy ez az ember már senkinek ne okozzon többé gondot. – Tedd hasznossá magad! – Bossk lehajolt, és felkapta a katona csípőjén lévő fegyvertokból kiesett lézerpisztolyt, és laza mozdulattal odadobta Zuckussnak. – Jól jönne egy kis segítség!

Zuckuss két kézzel elkapta a fegyvert, és továbbra is így tartva megnyomta az elsütő billentyűt. Alig néhány lövést tudott megereszteni, mielőtt gyorsan oldalt nem kellett gurulnia, de így is alig kerülte el azt a lézersugarat, amely füstölgő hasadékot vágott a padlóba pontosan azon a helyen, ahol az előbb kuporgott.

A megnövekedett tűzerő védelmében Boba Fett végre meg tudott fordulni, és karjában a súlyos duracél hengerrel D'harhan felé iramodott, aki még mindig esztét vesztve üvöltött a körülötte csapkodó lézersugarakra. Mielőtt egypár lépésnél jobban el tudott volna távolodni az emelvény maradványától, egy pár mechanikus kéz fonódott Boba Fett nyaka köré, a rákszerű fogóollók a sisakrostélyába martak.

Gheeta szemei gyilkos dühvel csillogtak a zsíros szemöldökei mélyén, az arcát vérpatakok festették vörösre, és mindeközben éktelen hangon visított. A páncéljába épített repulzorok ereje kibillentette Boba Fettet az egyensúlyából, de a fejedelmésznek mégis

sikerült állva maradnia, igaz egy pillanatig szinte a levegőben lógott, ahogy Gheeta a nyakánál fogva húzni kezdte felfelé. Aztán a páncélos hutt kegyetlen szorítása ellenére Boba Fett ki tudta annyira tekerni a törzsét, hogy minden erejét beleadva, a hosszúkás fémtartályt husángként használva lesújtott Gheeta koponyájára. Az ütés hatására a hutt szürke, laza bőrrel borított tarkója csúnyán behorpadt, a szemei elködösültek, a finom mechanikus kezek pedig szétnyílván eleresztették Boba Fett nyakát.

Bármennyire is szerette volna, nem volt ideje végezni Gheetával. A fogadócsarnok túlsó oldala felől D'harhan gigászi, üvöltő alakján túlról seregnyi, vörösén izzó lézernyaláb csapott Boba Fett felé. A fémhengert a hóna alá kapva, másik kezével megragadta Gheeta lebegő páncélját, a kesztyű ujjait befúrta a zsíros hús és a nyakrész duracél záróretesze közé. Gheeta szemei felakadtak, ahogy Fett pajzsként maga fölé rántotta a monumentális testet. A páncélos hutt száját rémült sikoly hagyta el, amikor a zsoldosok sugarai eltalálták a védőborítás hengeres oldalát.

Amikor a fejavadász elérte D'harhant, félrelökte a hangosan lihegő Gheetát, aki egyenesen belesodródott a fogadócsarnok közepét átszelő keresztútba. D'harhan impozáns alakja Boba Fett fölé tornyosult, a mozdulatlan lézerrágyú némán eregette magából a gőzfelhőket, a mellkasát bíborfénybe öltöztették a közelben becsapódó lézersugarak okozta robbanások. A fegyvercső fölött D'harhan célzóberendezése ráfokuszált a sisakos fejavadászra, aki odalépett az izomkötegektől duzzadó karok elé.

Aztán Boba Fett megtorpant, és egyetlen gyors mozdulattal lecsavarta a hengeres fémtartály zárókupakját. A zár kioldott, és a levegő surranva tódult be a vákuumtartály belsejébe; ez a hang még magasabb volt, mint a D'harhan fekete ágyüburkolata

alól előtörő gőz sziszegése. A hengert megdöntve Fett egy teljesen feltöltött reaktormagot húzott elő. A rúd egyik végét a tenyerében tartva felemelte, mintha csak egy sugárvetővel próbálna célozni, aztán előrelépett, és beledugta a D'harhan törzsén lévő tátongó fogadónyílásba.

Amikor annak idején a *Slave I* fedélzetén Boba Fett eltávolította a D'harhan esszenciáját alkotó reaktormagot, a lény felüvöltött fájdmában. Most, amikor egy ugyanolyat illesztett a helyére, mélyen a lézerágyú csöve mögül olyan hang hallatszott, ami leginkább talán egy mély, ziháló légvétélre hasonlított. D'harhan törzse ívben megfeszült, a farka görcsösen csapkodni kezdte a törmelékkal és immár terjengő vérfoltokkal elcsúfított padlót. Abban a pillanatban, ahogy Boba Fett csuklója elfordult a lény mellkasában, és egy finom mozdulattal a helyére ugrasztotta a reaktormag rögzítőcsapját, D'harhan testében az összes neuron, az összes idegvégződés egyszerre sült ki, és kezdett lüktetni az egyre gyorsuló szívverésével összhangban.

A D'harhan ereibe beáramló forró vér áttörte a korlátokat az élő hús és az élettelen gép között, a lézerágyú burkolatán az állapotjelző fények egy mikroszekundum alatt váltottak át az eddigi tompa sárgából tűzpirosba. Aztán Boba Fett bepattintotta a törzs külső részén lévő záróreteszt, és ezzel egy időben megfordult, és a földre vetette magát, mielőtt az ágyúcső a függőlegesből lecsapott volna a vízszintes tüzelési pozícióba. D'harhan első lövésének hője végigperzselt Fett gerince és lapockái mentén, ahogy a legközelebbi halott zsoldos karját kapaszkodónak használva biztonságos távolságba vetődött.

Ugrás közben megragadta a katona sugárvetőjét, és a melléhez szorítva a hátára gördült. Egyik kezével felnyomta magát, amikor látta, hogy egy újabb lézersugár, az eddigiéknél százszorta szélesebb és

gyilkosabb átszeli a fogadócsarnok levegőjét. A becsapódás ereje egy birodalmi cirkáló törzsét is átütötte volna, de ami még ennél is fontosabb, az épület egyik szárnyát megfeketedett, füstölgő rommá változtatta. A törött kődarabok között gomolygó porfelhőn keresztül Boba Fett meghallotta a páncélos huttok és a bérenceik kiáltózkodását és sikolyait, amikor egy, aztán egy másik oszlop is összedőlt, magával rántva a fogadócsarnok kupolás mennyezetének jókora darabját is. A Cirkumtórusz ege éjfélete palástként borult fölējük.

D'harhan megfordult, és erős, szegmentált farkával megtámasztotta magát, így a vállára, mellkasára épített ágyú emberfeletti visszarúgásai ellenére is biztosan tudott célozni. Az ágyú burkolata megremegett, ahogy a csőtorkolatból egy újabb fehérén izzó lézersugár vágódott ki egy csapatnyi zsoldos felé. A páncélos huttok sikolyai elhalkultak, a pánik annyira elvette az eszüket, hogy már a menekülésre sem gondoltak. Ehelyett a teknősökhöz hasonlóan mindannyian behúzták a fejüket a lebegő fémhengerek biztonságába. Amikor egy hutt zsírpárnáktól alakatlan, rémült feje teljesen eltűnt a védőpáncél kerek, körgallérhoz hasonló nyakrésze mögött, a blendeszerű zárólemezek egymásba csúsztak, tökéletesen elszigetelve ezzel a gazdájukat a duracél tok belsejében. A vakon lebegő fémhengereket megpörgették, egymásba vagy éppen a falaknak csapták a mindenfelé cikázó lézersugarak.

Néhány méterre Boba Fett-től egy lézersugár egyenesen a fogadócsarnok mennyezetébe vágódott, a fejeadás odapillantva meglátta, hogy az egyik zsoldos lövése eltalálta Bossk mellkasának oldalát, ledöntve a trandoshit a lábáról, aki rázuhant az egykori emelvény füstölgő maradványára. Fett sugárvetővel a kezében megpördült, és leszedte a zsoldost, aki még azelőtt meghalt, hogy a teste a földre zuhant volna.

Egy másik zsoldos szemmel láthatóan átvette a parancsnokságot a maradék feketébe öltözött fegyveres felett. Boba Fett látta, amint a férfi az egyik fal tövében integetve irányítja a többiek lövéseit. A lézersugarak jól kivehetően egyre jobban elkerülték Boba Fettet, de még Zuckusst és IG-88-ast is. A koncentrált

össztűz a három fejjadász feje fölött húzott el. Boba Fett lekuporodva megfordult, és látta, hogy a tüzeső közepén D'harhan áll rezzentelenül, mint ahogy egy világítótorony dacol a tomboló vihar habjaival. A lézersugarak csak úgy záporoztak a fekete fémtörzsére, a találatok apró narancsvörös felvillanások voltak csupán az egyre sűrűsödő füst fátylán keresztül.

D'harhannak még egy lövésre telt az erejéből, mielőtt leszedték volna. A lézerágyú eldőrdült, és egy gigantikus lézernyaláb újabb háztömbnyi falrészletet döntött romba, maga alá temetve a zsoldos fegyveresek jó részét is. A fém még tovább ellenállt volna a lövéseknek, de D'harhan élő teste gyengébb volt, a beépített lézerágyú alatt a törzse mostanra egyetlen vérző, füstölgő húsmasszává változott. A térdei lassan megroggyantak, és előrebukott. A fegyvercső döndülve csapódott a padlónak, és egy méter hosszúságban felszántotta azt, mintha csak az egyik lehulló, díszesen faragott támasztópillér lenne.

Még életben volt. Boba Fett látta D'harhan szívének gyenge lüktetését, a vérmocskos mellkas erőlködő mozgását. A fekete kesztyűbe bújtatott kéz felemelkedett, és erőtlenül belemart a szörnyű sebekbe, mintha a halál egy kézzel fogható dolog lenne, amit csak ki kell tépni a szétszaggatott hús, a szabaddá vált zsigerek és bordacsonkok közül.

A fegyvernek azonban semmi baja nem volt, a cső mentén a jelzőfények rezzentelen vörös színben ragyogtak a gomolygó gőz mögött. Csupán egy kézre volt szüksége, amelyik meghúzza a ravaszt...

Boba Fett elhajtotta a zsákmányolt sugárvetőjét. A fogadócsarnokban cikázó tüzes lézersugarak elől lebukva odakúszott a földre rogyott D'harhan törzse mögé, a hóna alatt megragadta a félig eszméletlen testet, és a vérében pezsgő adrenalin adta erejét kihasználva félig húzva, félig emelve nekitámasztotta egy ledőlt támasztógerenda tövének. Amikor kikapintott egy láthatatlan kábelcsatlakozót a két méretes lapocka között és kiszabadított egy neurális vezérlőkábel-köteget, amely D'harhan gerincéhez kapcsolódott, a lény mellét váratlanul egy sóhajtásszerű nyögés hagyta el. A lézerágyú kezelőszervei automatikus kézi vezérlésű módba álltak át, mire Boba Fett lekuporodott a fekete fémburkolat mögé, a fegyver csöve pedig

felemelkedett.

Tüzelési pozícióba. A burkolat hátsó része alá beépített aprócska képernyő kivilágosodott, és Fett látta, hogy a közepén a célkereszt előzékenyen már rá is állt a csarnok túlsó végében gyülekező zsoldosok csoportjára. A fegyvercső Boba Fett parancsainak engedelmeskedve lassan megmozdult. A fejevadász egy bizonyos célpontot keresett, míg végül meg is találta azt, az irányzék célkeresztje engedelmesen befogta azt a feketébe öltözött alakot, aki átvette a parancsnokságot a megmaradt zsoldosok maroknyi csoportja felett. A fegyver célkeresőjének nagy hatósugarú hőérzékelői pontosan kirajzolták a férfit, aki egy eddig padlóburkolatként funkcionáló, plasztoiddal megerősített fémlemez mögött keresett menedéket magának. El tudott bújni mögötte... de védelmet már nem remélhetett. Fett megnyomta az elsütő billentyűt. A fegyver akkorát rúgott hátra, hogy az egész fémburkolat megrázkódott, de a remegés Boba Fett kezein felkészve még a gerincén is végigfutott.

A lézerágyú egyetlen lövése leterítette majd az összes megmaradt katonát. Amikor Boba Fett kidugta a fejét a D'harhan teste mögül, a forró ágyúcső körül kavargó gőzpárán keresztül is látta, hogy a fogadócsarnok teljes szemközti fala megsemmisült, a Cirkumtórusz egének ibolyával kevert feketeségét csak egy-egy megolvadt végű, elgörbült tartógerenda törte meg. A lassan szabadtérivé váló csarnok padlóját szétszórt rongybabákként lepték el a halott zsoldosok, köztük az önmagát kapitánynak kinevezett férfi és a körülötte állók holtteste is. A falak mentén a még mindig életben maradt katonák beszüntették a tüzelést, és a mennyezet felé fordították a fegyvereik csövét, D'harhan lézerágyújának brutális hatékonysága gyorsan meggyőzte őket arról, hogy ideje átgondolni a Gheeta által nem is annyira megfizetett ügryhöz való hűségüket. Néhányan – a

bölcsebbje, gondolta Boba Fett – látványosan a törmelékkel, testdarabokkal és vértócsákkal borított földre dobták a fegyverüket, aztán a fejük fölött összekulcsolva a kezüket megadták magukat.

– Gyávák! Árulók! – harsant fel egy hisztérikus kiáltás Boba Fett mögül. A kezét az ágyú kezelőszervein tartva Fett elfordította a fejét, és Gheeta, a páncélos hutt repulzorhajtású testét látta közeledni a fogadócsarnok lehangoló látványt nyújtó maradványainak közepe felől. – Az eredményekért fizettek benneteket – kiáltotta harsányan –, nem azért, hogy gyáván megfutamodjatok! – Rákszerű kezeivel fel-alá csapkodott tehetetlen dühében. – Kapjátok el! Most azonnal! – A lebegő fémhenger hevesen megbillent, ahogy Gheeta a fejével Boba Fett irányába bökött. – Megparancsolom, hogy...

Gheeta, látva, hogy a lézerágyú csöve egyenesen felé fordul, elharapta a szót. Amikor a fegyver jelzőfényei, ha lehet, még izzóbb vörösbe csaptak át Boba Fett begörbített ujjai mellett, a hutt sárga szemei rémülten elkerekedtek a hájrétegtől elkeskenyedő szemgödrök mélyén. Úgy tűnt, mintha minden egyes lámpácska D'harhan egy-egy kiömlő vércseppjéért akarna bosszút állni.

– Ne... – nyögött fel Gheeta hirtelen. Rákszerű karjaival veszetten hadonászott, a testét rejtő fémhenger pedig lassan hátrálni kezdett. – Ne... – Ijedt tekintettel behúzta a fejét a védőpáncél gallérszerű nyakába, a duracél zárólemezek pedig összezárultak.

Nem elég gyorsan. Boba Fett előrenyomta a lézerágyú tartószerkezetét, az ujjai között gőz csapott fel, ahogy a vállait megfeszítve minden erejét beleadta a mozdulatba. A még mindig lélegző D'harhan testét magával húzva a fegyver csöve előrelendült. A leadott lövésektől felhevült fekete fém egy pillanattal előbb csusszant be Gheeta páncéljának üres nyakrészébe, hogy a zárólemezek teljesen összezárultak volna.

Boba Fett áthelyezte a testsúlyát, és fogást váltva

immár lefelé kezdte nyomni az ágyú burkolatát, így a cső maga felemelkedett. A végén a páncélos hutt rászorult védőtökja úgy himbálózott, mint egy hegyes karóra felszúrt, túlrett gourdtök. Amikor a cső elérte a legmagasabb pontját, Fett az öklével rácsapott a halált hozó gombra.

A hatalmas fogadócsarnokban minden szem – a fejudászoké, a néhány életben lévő zsoldosé és azoké a huttoké, akik elég bátrak voltak ahhoz, hogy a csatazaj elültére kidugják a fejüket a teknőspáncéljuk belsejéből – a hosszúkás fémszerkezet felé fordult, ami egy pillanatig mozdulatlanul meredezett a fekete ágyúcső tetején. Néhányan önkéntelenül is felkiáltottak, de kitartóan bámultak tovább, amikor a fegyver fülsiketítő robajjal eldőrdült, még ha a dörrenést tompította is valamelyest a cső pofájára rászorult tárgy.

A lézerágyú zaja végighullámozott a fogadócsarnokban, aztán szép lassan elült, mint amikor a nyári zápor utolsó mennydörgése után a viharfelhők mögül tétován előbukkan a nap. Az ágyúcsőre feltűzött fémhenger szájánál hirtelen egy villanás látszódott, amely aztán a páncél duracél lemezeinek illesztései között tört utat magának, ezernyi fehérén izzó, pengeéles szegeccsel szórva meg a csarnok belsejét, amelyek kopogva verték végig a falakat, a holttesteket és a törmelékkel borított padlót. Aztán a lézersugár ragyogása amilyen hirtelen keletkezett, olyan gyorsan el is tűnt. A robbanás belülről nyomta szét Gheeta páncélját, az azt követő vákuum hatására a megszenesedett, szétnyílt lemezek most csikorogva csúsztak vissza egymás mellé. A felfűvódott, magából tüzes szegecseket és lángnyelveket köpő páncél utóképe szinte beleivódott a nézők retinájába.

Végül Boba Fett leeresztette a lézerágyú csövet, az üres tojáshéjként kongó hutt páncél lecsúszott a

végéről, majd a hatalmas fogadócsarnok padlóján állapodott meg élettelenül. Komótos lassúsággal vörös vértócsa kezdett meggyűlni alatta, ahogy Gheeta elfolyósodott teste kiszivárgott a lemezek illesztései között és a szegecsek lyukain.

– Nem nagy kár érte – fújta egy másik páncélos hutt a közelben. A rangidős Nullada közelebb lebegett az üres, összeroncsolódott, de azért viszonylag egyben maradt tokhoz, aztán egyik mechanikus kezével elhúzott egy lecsüngő zsirredőt a szemei elől, a másikkal megütögette a néhai Gheeta duracél páncéljának maradványait. A tok üresen kongva gördült arrébb a vörös tócsában. – Már így is több bosszúságot okozott nekünk, mint amennyit megengedhettünk volna.

Boba Fett úgy vélte, a páncélos huttól a halott méltatásaként ennél többet nem is remélhet. A huttok, tartozzanak akármelyik fajtához is, nem a szentimentalizmusukról voltak híresek. Ha a néhai Gheeta a Narrant rendszerbeli hűbéres klán kifizetése és a zsoldoscsapat felbérése – ami valószínűleg nem volt egy túlon túl jelentős összeg – után még hagyott egyáltalán hátra valamekkora vagyont, a javait a többi páncélos hutt gyorsan szét fogja majd hordani, de a legzsírosabb koncot, a legértékesebb darabokat természetesen Nullada fogja magának követelni.

Az idős páncélos hutt intésére néhány fekete egyenruhás zsoldos lépett oda hozzájuk, és kirángatták Oph Nar Dinnid testét a központi emelvény maradványai közül.

– *Nagyon* elszomorít – mondta Nullada őszinte, igaz eltűzött sajnálattal. – Ez történik, amikor valaki hagyja, hogy az érzelmei az üzlet útjába álljanak. Egy kis odafigyeléssel sokkal többet nyerhettünk volna ebből a helyzetből.

Boba Fett nem figyelt az öreg páncélos hutt szavaira. Zuckuss és IG-88 tekintetétől kísérve

lefektette D'harhan testét a földre. A lézerágyú csöve elfordult, és lassan megállapodott egy kupacnyi lehullott kötörmeléken.

D'harhan fekete kesztyűs kezei az övére erősített beszélődoboz után nyúltak. A mellkasa, amelyet amúgy is a földhöz szögezett a fegyver mázsányi súlya, alig mozgott, a levegőt apró kortyokban, kapkodva szedte. Mutatóujjával nehézkesen beütött egy üzenetet a szerkentyű klaviatúráján. A mellette térdelő Boba Fett némán figyelte a doboz képernyőjén kirajzolódó szavakat.

- NEM LETT VOLNA SZABAD MEGBÍZKOM BENNED.

- Ez igaz - mondta Fett, és lassan bólintott. - Itt hibáztál.

- TÉVEDSZ - pötyögte a kesztyűs ujj idegtépő lassúsággal. EZ AZ ÉN... DÖNTÉSEM VOLT.

Fett nem szólt semmit, csak várta D'harhan néma szavainak a folytatását.

- ÉN MOST MEGÁLLOK... DE TE... A mutatóujj egyenként ütötte le a betűknek megfelelő ábrákat a hangdoboz billentyűzetén. NEKED TOVÁBB KELL MENNED...

Aztán a kéz lecsúszott a gombokról, és D'harhan teste mellett nekiütődött a padlónak. A mellkas nem mozdult többet, a hatalmas szív még egy utolsót dobbant. Egy másodperc elteltével Boba Fett odanyúlt, és lekattintotta a lézerfegyver vörösbe burkolózott főkapcsolóját.

Amikor minden fény kihuny, felállt, és odafordult a többi fejeadászhoz.

- Itt végeztünk - mondta halkán. - Most már mehetünk.

Zuckuss belenézett az öreg trandoshi szemébe, egyenesen a hulló feneketlen mélységű tekintetébe.

– Minden úgy történt, ahogy azt óhajtottad – mondta végül.

– Remek – bölintott lassan Cradossk, miközben elfordult. – Reméltem is.

Azt *lefogadom*, gondolta Zuckuss. Már csak attól is végigfutott a hátán a hideg, hogy itt kellett lennie a Fejvadász Céh vezetőjének dolgozószobájában. Itt vonta bele Cradossk annak idején a Bossk halálát eredményező ocsmány cselszövésébe. Nem először töprengett el Zuckuss azon, hogy ezek a trandoshiak valóban hidegvérű lények – egészen az üreges csontjuk velejéig. Az egyetlen dolog, ami mégis megmagyarázta a heves vérmérsékletüket, az a ragadozó ösztönük volt.

És a szenttelen hidegvérűknek még sosem adták annyira tanújelét, mint most Cradossk, amikor részletesen elmeséltette Zuckuss-sal a Cirkumtóruszon történeteket.

– Láttad? – Cradossknak szemtanúra volt szüksége, aki igazolni tudta a saját fia halálát. – Láttad, amikor lelőtték?

– Pontosan a mellén – válaszolta Zuckuss. – Utána már fel sem kelt. – A gand fejvadász ereiben meghűlt a trandoshiakhoz képest forró vére, amikor Cradossk szája szegletében meglátta azt az aprócska, jelentőségteljes félmosolyt.

– Egyenesen ide jöttél? – Cradossk nem nézett a szemébe, hanem továbbra is szórakozottan babrált a tágas helyiség végében lévő csontmúzeum egy-egy érdekesebb darabjával. – Ahogy földet értetek? – Zuckuss sárgásfehér kecsesen ívelt tárgyakat látott Cradossk kezei között, és a saját bordái is belesajdultak, amikor rájött, hogy mik is azok valójában. – Nem szóltál senkinek?

A Zuckuss arcmaszkjához csatlakozó gázcsövek

ütemes táncba kezdtek, ahogy megrázta a fejét.

– Senkinek. Így szólt a parancs. Amikor... szóval... megbíztál a feladattal.

Még most is sajnálta, hogy annak idején vállalta, noha egyikét apróbb zúzódást – a páncélos huttok gigantikus fogadócsarnokában lezajlott csata mementóit – leszámítva viszonylag ép bőrrel úszta meg a cirkumtóruszi kalandot. Azonban olyan valakivel kapcsolatban állni, aki a saját fia halálát szervezte meg nem is olyan régen – hiszen az egész küldetés a már régen halott Oph Nar Dinnid kézre kerítésére valójában erre irányult –, mindig émelygéssel töltötte el a gyomrát. *Talán Boba Fettnek igaza van, merengett komoran. Talán tényleg nem vagyok fejjavadásznak való.*

– Örülök, hogy azt kell látnom, képes vagy követni az utasításaimat. – Cradossk az öregedő szemei elé tartott egy bordacsontot. A rég elpusztított ellenség neve, akihez egykor tartozott, rá volt vésve a csont egyik oldalára, a jeleket saját két kezének karmaival rötta bele. – Lenyűgöz, a... *hűséged.* És az intelligenciád. Ennek a két tulajdonságnak jó hasznát fogod venni a ránk váró nehéz időkben. – Cradossk felsóhajtott, leeresztette a múltbéli diadal emlékeit, és valahová a távolba révedt. – Bárcsak a fiamban is meglettek volna ezek a tulajdonságok. Vagy más szóval mondva – fordította el annyira a fejét a trandoshi, hogy a szeme sarkából rápillanthasson a fiatalabb fejjavadászra –, bárcsak valaki olyan lett volna a sarjam, mint te.

Hát persze, gondolta Zuckuss. És végezze holtan az első alkalommal, hogy rád tör az üldözési mánia. Köszönöm, ebből nem kérek.

– Emlékezz a szavaimra. – Cradossk karmos ujjaival olyan vehemenciával ragadta meg a csontot, mintha az egy közönséges husáng lenne, amivel az ellenséget lehet aprítani. A hangja elmélyült és fenyegetővé vált, akárcsak az arcára kiülő grimasz. – Ha a többi korodbeli fejjavadász olyan eszes lenne, mint te – és

annyira tisztelné az idősebbek bölcsességét –, akkor rengeteg kellemetlenségtől megkímélhetnénk magunkat. De nekik... megvannak a saját *elképzeléseik*. – Az utolsó szavak érezhető undorral hagyták el a száját. – Akárcsak a fiamnak. Ezért volt olyan fontos, hogy elimináljuk, ráadásul úgy, hogy a halálát semmiféleképpen se lehessen összefüggésbe hozni velem. Így... egy távoli bolygón, az agyafúrt és kapzsi páncélos huttok között... a halála a saját ostobaságának és alkalmatlanságának az egyenes következményének tűnik. Ennyit az új elképzeléseiről – morogta Cradossk. – A régi, bevált módszerek alkalmazása jelenti az egyetlen helyes utat. Különösen, amikor mások megöléséről van szó.

– Te tudod – motyogta Zuckuss az orra alatt.

– Mondtál valamit? – pillantott rá Cradossk.

– Csak egy buborék volt – mutatott az arca előtt tekergő gázcsövekre. – A maszk cirkulátorában.

– Á. – Cradossk visszafordult a rég halott ellenség bordájának tanulmányozásához, és hagyta, hogy feltörjenek a régi, elfeledett emlékei. – Jó emlékezni ezekre a dolgokra. Bölcsnek lenni. Sőt annál is többnek, *ravasznak*. Mert – bölintott lassan – mielőtt elrendeződnek errefelé a dolgok, még sok halált fogunk látni.

– Hogy érted ezt? – Zuckuss már rég tudta, hogy mire gondol a trandoshi, de azért megkérdezte. *A vén csotrogány beszélgetni akar*, mondta magának. *Akkor a legjobb, ha hagyom beszélni*. Végül is ez csak udvariasság kérdése, nem kerül semmibe. Mindazonáltal... számos olyan dolog volt előkészületben, amiről Cradosskknak talán nem volt tudomása. És ezek az előkészületek hosszú ideig tartanak.

Halk neszt hallott az ajtó felől. A válla fölött hátrapillantva Cradossk főudvarmesterét látta, a *twi'leket*, aki a saját vagy mások homályos

megbízásaiból kifolyólag állandóan errefelé ólálkodott. Ob Fortuna az ajkához érintette egyik hosszú, mozgékony ujját, jelezve ezzel Zuckussnak, hogy maradjon csöndben. Az egyik hatalmas bogárszeme sarkából a fejavadász odasandított a Fejavadász Céh vezetője felé, az öreg trandoshi azonban szemmel láthatóan még mindig a nosztalgikus gondolataiba mélyedt: Zuckuss és a twi'lek egymásra bölintottak, aztán Fortuna kisurrant a Fejavadász Céh sötét folyosóira.

– Ne most kezdj el meghülyülni. – Az öreg borda hangos roppanással tört ketté. Cradossk egy pillanatig értetlenül bámulta az összezárt ökleiben lévő szilánkosra tört csontvégeket, majd látván, hogy mit tett, dühösen félrelökte a kettétört relikviát, és szigorú tekintettel ránézett Zuckussra. – Ne próbáld azt állítani, hogy annyi eszed sincs, hogy lássad, mi folyik itt.

– Hát...

– Bossk csak az első volt a sorban. Az első, akit ki kellett iktatni. – Egy vékony csontszilánk az egyik kemény pikkelye alá befűrődve ott maradt Cradossk bal tenyerén. Kihúzta, és szórakozottan piszkálgatni kezdte vele az agyarait. – Lesznek még mások is. Megvan a lista a fejemben.

Azt *elhiszem*, gondolta Zuckuss.

– És nem mind forróvérű, bolond fiatalok. – Cradossk a szeme elé tartotta a hevenyészett fogpiszkálót, aminek a végére szűrva még mindig ott tekergett egy falat a legutóbbi étkezéséből, aztán komor gondolataiba mélyedve folytatta a munkát. – Köztük vannak a legrégebb, legkedvesebb tanácsadóim is... fejavadászok, akiket évtizedek óta ismerek, és akikkel megannyi ellenségünk csontjából szopogattuk már ki együtt a velőt... – Bánatosan megrázta a fejét. – Számítanom kellett volna rá – de hát honnan tudhattam volna? Én *szerettem* ezeket a

gyilkosokat.

– Mire kellett volna számítanod? – Zuckuss ezt is tudta már jó előre, de úgy vélte, hogy a kérdéssel még egy ideig le tudja kötni a vén trandoshit. Számításai szerint a twi'lek udvarmesternek még egy kis idejébe telik, amíg az összes érdekeltet végigjárja.

– Árulók... orvtámadók... – Cradossk hangja nem volt több mély mordulásnál. – Ebben a galaxisban ezt kapod, ha rendesen bánasz a körülötted lévőekkel. Ha felveszed azt a sok kis taknyos utcakölyköt, akik még akkor sem tudják, hogy kell belemélyeszteni a karmukat a prédába, ha az orruk előtt húzzák madzagon. A Céh legtöbb tagjának én tanítottam meg *mindazt, amit* egyáltalán tudni lehet a szakmában.

– Gondolom, ez pedig nem kevés.

– Jobb, ha hiszel nekem – felelte Cradossk tűzbe jöve. – Vannak részei a fejvadászszakmának, amelyeket egyenesen én *találtam fel*. Ha ezek a senkiháziak azt hiszik, hogy most mindezt elvehetik tőlem... – Keményen ráharapott a csont fogpiszkálóra, és hátsó fogaival szétmorzsolta. – Akkor jobb, ha meggondolják magukat.

– Konkrétan milyen senkiháziakról beszélsz? – A Cradossk által említett állítólagos lista nyugtalanította Zuckusst. Az öreg trandoshi lehet, hogy szenilissé vált, és talán azt sem tudja, hogy kiről beszél. *Amilyen szerencsém van, gondolta Zuckuss zordan, a végén még az én nevemet is ott találom azon a listán.*

– Ők tudják, kikről beszélek. És én is tudom. Persze lehet, hogy... – bölintott ismét Cradossk. – Lehet, hogy nem kéne vállalom semmilyen kockázatot. Talán mindenkit meg kellett volna ötlenem. Tisztára söpörni a Fejvadász Céh taglistáját. Tiszta lappal kezdeni...

– *Nagyszerű*, gondolta Zuckuss. Boba Fett még idejekorán, visszaúton a Cirkumtórusról figyelmeztette erről. A *Slave I* pilótafülkéjében Fett

bevezette Zuckusst Cradossk gondolkodásmódjának rejtelseibe. A trandoshi a születésétől kezdve paranoid volt, már jóval azelőtt, hogy felküzdötte volna magát a Fejvadász Céh élére. Ez a jellemvonás, bár sok kellemetlenséget is okozott, nagyban hozzájárult ennek az eléréséhez. *Csak nagyon megnehezíti az alattvalói életét*, gondolta Zuckuss.

– De legelőször – mondta Cradossk – a nyilvánvaló célpontoktól szabadulunk meg. Azoktól, akik már kinyilvánították a szándékukat, hogy át akarják venni a Fejvadász Céh irányítását, vagy széttörölve azt saját fejvadászszervezetet akarnak létrehozni. Persze, csak ha én hagynám, hogy bármi ilyesmi megtörténjen.

Zuckuss és a többi fejvadász a Cirkumtóruszról visszatérőben, a *Slave I* fedélzeti kommunikátorán keresztül már hallott ezekről a fejleményekről. A különválni készülő csoport a Céh tagjai közül minél többet szeretett volna a saját pártjára állítani – különösen a híres Boba Fettet, és bárkit, aki vele kapcsolatban áll. Csak azzal, hogy bekerült az Oph Nar Dinnid kézre kerítéséért verbuválódott csapatba, ő és IG-88 igencsak népszerű lett azoknak a fejvadászoknak a körében, akik a saját útjukat akarták járni, egy olyan szervezet keretein belül, amelyet nem a Cradosskhoz hasonló öregek irányítanak. Az új keletű népszerűség határozottan jólesett Zuckussnak – persze, csak ha Cradossk és a sleppje rá nem jönnek, hogy már nem az ő oldalukon áll.

– Tényleg? – Zuckuss úgy vélte, hogy a legjobb az lesz, ha azokra tereli az öreg trandoshi figyelmét, akik nincsenek most itt ebben a teremben. – Úgy értem... azt mondtad... hogy néhányuk már nagyon régóta tagja a Fejvadász Céhnek. A kezdetektől, vagy legalábbis akkortól, hogy te vetted át a vezetést.

– Ezek azok, akiktől élvezet lesz megszabadulni –

terült szét egy ocsmány vigyor Cradossk arcán, mintha magában már arészleteket tervezgetné. – A fiatalabb fejdáaszoknak akár még meg is bocsáthatnék, amiért ostobák voltak. Nincsenek még köztünk elég ideje ahhoz, hogy megfelelő tapasztalatuk legyen. De a többiek, a veterán fejdáaszok, akik már sok mindenen keresztülmentek... nekik tudniuk kellett volna, hogy hogyan fogok reagálni az árulásukra, a merényletre a testvériségünk szentsége ellen.

Zuckuss a szeméit forgatta, persze, csak amikor biztos volt, hogy Cradossk nem látja. Már rég rájött, hogy a ragadozók testvérisége, legalábbis a trandoshi szokások szerint, nem egy túl életképes ötlet.

– Nagy változásoknak nézünk elébe – mondta Cradossk. – Mindenkinek igaza volt, aki ezt ki merte jelenteni – és a jövőben is így lesz. A Fejdáasz Céh másképp fog kinézni, mint eddig tette. A galaxis most már Palpatine császáré, és nekünk ehhez kell alkalmazkodnunk. Ha a szakadár gyülekezet türelmesen várt volna, és hűséges marad a Céhhez, mindent megkaptak volna, amire eddig vágytak.

– Kivéve – mutatott rá Zuckuss –, hogy nem szabadultak meg tőled.

Cradossk gyilkos pillantást vetett a másik fejdáaszra. Zuckuss a legrosszabbra gondolva önkéntelenül is tett egy lépést hátra.

– Így igaz – morogta végül Cradossk. – Ez az egy dolog, ami *nem* fog bekövetkezni. Ebben biztos lehetsz. A Fejdáasz Céh sokkal kisebb lesz, mint annak idején – de hát meg kell szabadulni a sok fölösleges ballaszttól. Be kell vallani, már korábban rájöhettem volna magamtól is, hogy a szervezet néhány idősebb, magasabb rangú tagjában kihunyta a tűz. Nos, nem kell már sokáig várni, hogy eltűnjenek, akár elkövetik azt a hibát, hogy az elszakadni vágyókkal tartanak, akár továbbra is az én nyakamon

csüngnek. A Céh tagnyilvántartásában rengeteg üres hely lesz, ami lehetőséget jelent az előrejutásra. Lehetőséget... az olyanoknak, mint *te*. – Egyik karmos kezével előrenyúlt, és megütögette Zuckuss mellkasát a légzőapparátus himbálódzó csövei alatt. – Egy eszes, fiatal fejdász, mint *te* is, még sokra viheti. Persze, csak ha jól kevered a kártyákat.

– Megteszem... ami tőlem telik.

– Azért nem olyan vészes – dörzsölte meg az állát Cradossk. – Egy dolgot kell szem előtt tartanod: ügyelj arra, hogy kit követsz, és kit választasz társadul. Azzal, hogy hagytad magad belevonni a terveim megvalósításába, már szereztél egy jó pontot. Ne rontsd el azzal, hogy azt hiszed, más... társaságokban is barátokra lelhetsz.

– Milyen társaságokban?

Cradossk egy pillanatig nem szólt semmit, mintha a külvilágról megfeledkezve ismét beletemetkezett volna a múlt emlékeinek felidézésébe.

– Tudod – szólalt meg végül –, bármennyire is elkerülhetetlen mindaz, ami mostanában zajlik, az igazi krízist egyetlen személy okozta. Ha *ő* nincs, a Fejdász Céh még egy jó darabig működhetett volna a régi formájában, függetlenül a Birodalomtól vagy Palpatine császártól.

Zuckuss pontosan tudta, kire céloz.

– Boba Fettre gondolsz?

– Kire másra? – bólintott lassan Cradossk. – Minden miatta történt. Minden, ami történt, és minden, ami történni fog, a változások, a gyilkosságok. Legalábbis... a legtöbbjük. *Ő* az az előreláthatatlan tényező, amelyik felborította az egyensúlyt. Már csak az nem világos... mi volt az igazi oka, hogy eljőjön idáig.

– De hát elmondta – vágta rá Zuckuss. – Amikor megérkezett. A változások miatt jött, a Birodalom miatt, ilyesmi...

– És *te* hittél neki? – rázta meg a fejét Cradossk. –

Akkor itt az idő egy újabb leckére, fiacskám. Senkiben nem bízatsz meg, de még ennél is kevésbé azokban, akik mások halálával és bukásával kereskednek. Persze, ha akarsz, most megbízatsz Boba Fettben, de higgy nekem, eljön a nap, amikor keservesen megbánod.

Zuckuss szíve – pontosabban az, amit a szíve helyén hordott, amióta fejavadásznak állt – egy pillanatra összeszorult a rémülettől. Agyának egyik része tudta, hogy az öreg trandoshi igazat beszél, a másik fele azonban buzgón remélte, hogy ez a bizonyos megjövendölt nap még jóval odébb van.

– Hát... most jobb, ha megyek – intett a dolgozószoba ajtaja felé. – Még sok mindent el kell intéznem. – Ennyi idő elég kellett, hogy legyen a twi'lek udvarmesternek, hogy mindenkit felkereshessen, akit kellett. – most, hogy visszajöttem erről a munkáról...

– Persze. – Cradossk lehajolt, és felvette a kettétört borda darabjait. – Meg kell tanulnom uralkodni az indulataimon. – A fehér csontdarabkákat az egyik kezében tartva rámosolygott Zuckussra. – Vagy úgy gondolod, már túl késő van ehhez?

Zuckuss hátrálni kezdett az ajtó felé.

– Az igazat megvallva... – Hátranyúlt, és megragadta az ajtószárny peremét. – Már túl késő.

– Biztosan igazad van. – Cradossk hirtelen öregebbnek látszott, mintha csak most szakadt volna rá a Fejavadász Céh vezetésének a súlya. A fiatalabb napjaiból származó törött trófeával a kezében odacsoszogott a csontmúzeum bejáratához, ahol a legkedvesebb emlékeit tartotta. – Ehhez *mindig* túl késő van...

A dolgozószoba bejárata nyikorogva tárult szélesebbre, de Zuckuss nem lépett ki az ajtón a kinti folyosókra. Ehelyett megállt az ajtónyílásban, hogy lássa azt, amiről tudta, hogy be fog következni.

Nem kellett sokat várnia: Cradossk a csontok termének bejáratában az ivadékaival, Bosskkal találta szemben magát. A fiatalabb trandoshi karba tett kézzel állt, és széles vigyorral az arcán nézett az apja elkerekedő szemeibe.

– De... – meredt Cradossk a fiára. – Neked... neked meg kellett volna halnod...

– Tudom, hogy ez volt a terv – felelte Bossk színpadias kedvességgel. – De eszközöltem rajta néhány apróbb módosítást.

Cradossk megpördült, és rámutatott a külső szoba ajtajában álló Zuckussra.

– Hazudtál nekem!

– Nem teljesen – vont a meg kényszeredetten a vállát az alacsony fejvadász. – Csak abban, hogy a lövés után már nem is kelt fel többé.

Bossk a mutatóujjával némán rámutatott a mellkasára, amelyet a jobb hónaljától a bal válláig vastag steril kötés fedett.

– Nem volt éppen kellemes – mondta mosolyogva –, de nem haltam meg. Neked viszont tudnod kellett volna, hogy milyen nehéz megölni a fajtánkbelit. És azt is... hogy ha megsebesítesz egyet, akkor azzal csak jobban felingerled.

Cradossk sárga szemein rémület suhant át, és tett egy lépést hátra az előtte tornyosuló alaktól.

– Várj... várj egy kicsit. – A csontdarabkák a padlóra hullottak, ahogy tenyérrel előrefelé felemelte a pikkelyes kezét. – Szerintem elhamarkodottan... mondasz ítéletet...

Bossk egyik karja előrevágódott, és megragadta az apja torkát.

– Nem hiszem. – A mosolynak még az árnyéka is eltűnt az arcáról. Zuckuss a fogadószoa ajtajából is látta, ahogy a fiatalabb trandoshi szemében féktelen düh tombol. – Ugyanazt gondolom most is, mint amikor elindultunk a Cirkumtórusz felé, pedig az úgy tűnik, mintha ezer éve lett volna. És tudod, mit gondolok? Azt, hogy a Fejvadász Céhben nincs elég

hely a kettőnk számára. Vagy te, vagy én.

– Én... én nem is tudom, miről beszélsz... – Cradossk elkapta a fia csuklóját, és tett egy szánalmas kísérletet, hogy enyhítsen a szorításán, és legalább részben teleshívhatta a tüdejét levegővel. – A Céh... a Céh mindannyiunkért van.

– Akkor beszéljünk egy kicsit azokról a dolgokról, amiket épp az előbb mondtál. – Bossk a másik kezével hátrafelé, a csontkamra félhomályba burkolódzó belseje felé intett. – Egész idő alatt ott voltam bent, amíg ti ketten fecsegtetek. Minden egyes szót hallottam. Arról, hogy hogyan is fogod megtisztítani a Fejvadász Céhet a nemkívánatos elemektől. És tudod mit? – Bossk szorított egy kicsit a fogásán, és a nyakánál fogva majdhogynem a levegőbe emelte az öregebb trandoshit. – Mindenben egyetérték veled. Teljesen igazad van: a Céh sokkal kisebb lesz. Hamarabb, mint gondolnád.

– Ne... ne örülj meg... – Cradossk összeszedte a maradék bátorságát. – Nem ölhetsz meg... nem üszöd meg büntetlenül... – A karmait belemélyesztette Bossk csuklójába, aminek következtében a fia alkarján egy keskeny vérpatak csordult végig. – Kapcsolataim vannak... barátaim. – A hangja egyre halkabbá, szaggatottabbá vált, ahogy kezdett kifogyni a levegő a tüdejéből. – Az idősebb... tanácstagok...

– Azok a vén bolondok? – horkant fel Bossk. – Attól tartok, le vagy egy kicsit maradva a dolgokról. Sok minden történt mostanában, amiről még csak fogalmad sincs. Talán ha nem ezek között a megsárgult, ősi dicsőségeket idéző csontok között töltötted volna a fél életedet, akkor nem szaladtak volna el ilyen gyorsan melletted az események. – Cradosskot egy pillanatra sem engedte el. Bossk megfordult, és nekicsapta az idősebb trandoshit a csontmúzeum ajtaja előtt lévő asztalnak. A gerincét ért ütés szemmel láthatóan elkábította Cradosskot. –

A barátaid, az úgynevezett nagy öregek közül már jó néhányan meghozták a helyes döntést, és átálltak az *én* oldalamra. Tulajdonképpen néhányuk már jó ideje az oldalamon áll, és csak a megfelelő pillanatot várja, hogy... *elősegítsük a visszavonulásodat*. Akár így, akár úgy. – A választékos fogalmazásával, ami teljességgel elütött a szokásos tömő; lényegre törő mondataitól, Bossk szándékosan játszadozott az apjával. – Természetesen néhányan az öregek közül már nem voltak ilyen bölcsek, és kitarítottak az ostobaságaik mellett. Az életük végéig.

– Hogy... – préselte ki nagy nehezen Cradossk a szavakat. – Hogy érted ezt?

– És mégis? Mit gondolsz, hogy értem ezt? – nézett rá undorodva Bossk. – Maradjunk annyiban, hogy az *én* kis trófeagyűjteményem is gyarapodik néhány friss szerzeménnyel. A vén barátaid koponyái jól fognak mutatni a falakon...

– Vigyázz! – kiáltott hirtelen Bosskra Zuckuss.

Ahogy Cradossk rázuhant az asztalra, egyik kezével hátranyúlt, és felkapott egy gyémántokkal kirakott markolatú díszes áldozati tört. Aztán megrendítette a karját, és a fegyver hegye csillámló ívet leírva egyenesen Bossk torka felé tartott.

Bossk már nem tudta volna kikerülni a döfést, ha megpróbál hátraugrani, azzal csak nagyobb felületet nyújtott volna a pengének. Ehelyett leszegte a fejét, és hagyta, hogy a borotvaéles penge eltalálja a halántékát. A fém és a csont olyan erővel találkozott egymással, hogy a tör kirepült Cradossk kezéből, és a szoba egyik sarkában állapodott meg.

Bossk egyik kezét elvette apja torkáról, és letörölte vele az arcára, a szemébe csorgó vért.

– Sajnálom – mondta meglepő nyugalommal –, de ez még csak nem is fáj. – Hirtelen megrázta a fejét, mire Cradossk arcát beterítették a ráfröccsenő vércseppek, szimbolikusan is vérrel pecsételve meg a már rég

aláírt halálos ítéletet. – Azt azonban megígérhetem...
hogyan majd fog.

Zuckuss az ajtónyílásban állva kiáltásokat és lövöldözést hallott valahonnan a Céh épületéből. Ez a legkevésbé sem lepte meg, tulajdonképpen azóta várt már rá, amióta a twi'lek főudvarmester elment, hogy értesítse a többieket a szakadárok közül.

Visszafordult Cradossk dolgozószobája felé, és némán szemlélte az ott történeteket. Amíg bírta gyomorral. Aztán kilépett a folyosóra, és kétrét görnyedt.

Bosknak egy dologban kétségkívül igaza volt, ezt el kellett ismernie. Egy trandoshit *tényleg* nagyon nehéz megölni.

A lázadó frakció fegyvereinek zaját sokkal messzebb is hallani lehetett.

Persze nem szó szerint, a hír közvetítőkön keresztül jutott el Kud'ar Mub'at fülébe.

– Á – mormolta elégedetten –, ez nagyszerű! – Az Azonosító által felfogott információk a hangsugárzó részegységeken keresztül betöltötték a háló fonalakkal átszótt belsejét. – Hát nem kellemes – tette fel Kud'ar Mub'at a költői kérdést –, amikor a dolgok pontosan úgy alakulnak, ahogy kell nekik? – Vagy három pár izelt lábát maga alá hajtva a kreatör elégedetten fészkelődött. – A terveim, a számításaim, minden. Kiváló! Egyszerűen kiváló!

Kud'ar Mub'at összetett szemei körbepillantottak a trónterme belsejében, és figyelte, ahogy a saját öröme és izgalma koncentrikus hullámokban végigterjed a hálószemeket összekötő idegpályákon. Még a leginkább fejlett és viszonylag önálló részegységek, mint például az Egyenlegvezető is felragyogtak, aki az apró lábaival úgy szaladgált a falakon, mintha egymaga lenne a kreatör jó hangulatának megtestesítője.

Talán egy kicsit túl izgatottá is vált, kérkedővé, legalábbis Kud'ar Mub'atnak így tűnt. Néha mintha fals hangok is vegyültek volna az Egyenlegvezető kitörő lelkesedésébe. Ez *egy egyszerű osztó-szorító részegységhez képest* – töprengett el Kud'ar Mub'at –, *túl sok*. Elraktározta az agyában – persze ügyelve arra, hogy ez a gondolat még véletlenül se kerüljön a szinaptikus idegpályákra, ahol az összes részegysége értesülne róla –, hogy hamarosan be

kell kebeleznie az Egyenlegvezetőt, és elkezdni növeszteni egy újat. Amint ez az üzlet Boba Fett-tel és a Fejvadász Céhvel befejeződik...

Ez pedig, abból ítélve, amit az Azonosító részegység közvetített Kud'ar Mub'atnak, nem is tűnt olyan távolinak. Az őt körülvevő hálózemek fecsegését kizárva a ruganyos, kerek hasú kreátor igyekezett kényelmesebb pozíciót felvenni a maga teremtette fészekben, aztán amikor ez sikerült neki, jobb közérzettel, higgadtabb fejvel ismét nekiállt átgondolni a híreket. *Semmi értelme olyasmin ujjongani, fedte meg önmagát, amit úgyis tudtam, hogy be fog következni.* Birodalmak születnek és buknak el – mindig is így volt –, egyszer talán az egész galaxisból nem marad más, mint egy öklömnyi fekete lyuk. Addig is azonban Kud'ar Mub'at vagy egy hozzá nagyon hasonló lény tovább fog kereskedni mások szennyesével. Ez volt az élet rendje, mint ahogy az is, hogy a kevesebb ésszel megáldott teremtmények vakon belesétálganak a nekik állított csapdába.

– Van, amikor – töprengett Kud'ar Mub'at fennhangon – csak akkor veszik észre, amikor már késő. Néha még akkor sem.

– Akkor sem mit? – Az Egyenlegvezető, kissé lenyugodva az előbbi érzelemkitörése után, közelebb húzódott a teremtője szőrös állkapcsához. – Hogy érted ezt?

Ez a fajta kíváncsiság jelezte, hogy a részegység talán már túllépte azt az önállósági szintet, amit Kud'ar Mub'at még kívánatosnak tartott. Számokról szó sem esett, ez a pórázon tartott kis hálózsem mégis kérdezősködött. Kud'ar Mub'atba hirtelen élesen belehasított a szülői féltés: milyen kár, hogy egyenként kell majd kitépkednie a részegység lábait, és feltörnie a kemény páncélját, hogy visszanyerje a még hasznosítható proteinek és sejtfelépítő anyagokat.

Kud'ar Mub'at előrenyúlt az egyik vékony fekete lábával, és megsimogatta az Egyenlegvezető apró fején lévő tarajt.

– Élőlények hálnak meg – mondta –, most ebben a percben is. – Ez volt az üzenet lényege, amit a Lokátor és az Azonosító hálózsemek csapata továbbított neki. A még évtizedekkel ezelőtt zsákmányolt, és a háló külső részébe beépített teherhajó-hajtóművek segítségével Kud'ar Mub'at lassan kommunikációs távolságba navigálta az űrben sodródó testét-otthonát-

birodalmát a Fejvadász Céhhez. A közelben akart lenni, amikor felgyorsulnak az események, amikor összezsattan az általa szőtt csapda, hogy egy kódolt, keskeny sávú csatornán késlekedés nélkül hírt kaphasson a Céhbe beépített informátorától. – Természetesen – mondta – közel sem ezek voltak az utolsó halálesetek. Mindez a terv része. – Egyik kelepce a másikig vezetett, az egész univerzumot át-meg átszótték a láthatatlan, ragadós fonalak, mintha csak Kud'ar Mub'at hálója valahogy kifordult volna magából, és akkorára dagadt, hogy egész bolygókat képes legyen körülfontni és bekebelezni. Tárgyilagosan, látható érzelmek vagy büntudat nélkül beszélt. – Még azok, akik azt hiszik, hogy az én oldalamon állnak, akik azt hiszik, hogy szabadok – hamarosan ők is rá fognak döbbsenni az igazságra. Mindenkit utolér a sorsa.

Az Egyenlegvezető behajtogatta a lábait a csöppnyi hasa alá.

– Még Boba Fettet is?

A kérdés meglepte Kud'ar Mub'at-ot. Nem azért, mintha nem tudott volna rá válaszolni, sokkal inkább az a tény volt a meglepő, hogy a kérdés az egyik részegységétől származott. Még egy olyan fejlett hálószem esetében is, mint az Egyenlegvezető, ilyen fokú stratégiai gondolkozásra nem számított Kud'ar Mub'at.

– Még Boba Fettet is – válaszolta lassan. Egyik pár szemét az Egyenlegvezetőn tartotta, aki a trónterem bonyolult szövésmintájú mennyezetéről csüngött alá egy vékony szálon. Valamiféle reakció vagy érzelm nyomait kutatta a keskeny arcon, és végig olyan érzése volt, mintha a saját miniatűr arcképét tanulmányozná éppen. – De miért lenne ez meglepő? Mármost hogy őt is befonjam a hálomba. Ahhoz, hogy ezt elkerülje, okosabbnak kellene lennie nálam – nézett mélyen az Egyenlegvezető szemébe a kreátor. –

Tényleg azt hiszed, hogy létezik ilyen teremtmény?

Az Egyenlegvezető arcát fürkésző szemek olyanok voltak, mint egy sor ébenfekete gyöngy, sötétben csillogtak, de a felszínük alatt nem volt igazi mélység.

– Természetesen nem – válaszolta a részegység. A többi, a falakon rohangáló vagy himbálódzó hálószem kórusban visszhangozta a feleletet, mintha csak Kud'ar Mub'at gondolatainak sok lábón járó megtestesítői volnának. – Senki sem lehet bölcsebb nálad. Még Palpatine császár sem.

– Igaz – mondta Kud'ar Mub'at. Azt azért a kreátornak is el kellett ismernie, hogy Palpatine jóval nagyobb méretekben űzte az ipart. *Ez azonban pusztá megalománia*, tette hozzá ilyenkor gyorsan. Palpatine részéről azt gondolni, hogy az uralma alá hajthatja az egész galaxist, és az összes bolygó minden lakójának a nyaka köré fonhatja a jéghideg kezét – leszámítva persze azokat, akiknek nem is volt nyakuk; az ő esetükben más hasonló testrész is megfelel – nem volt egyéb örületnél, szintiszta örületnél. Vagy még rosszabb: Kud'ar Mub'at véleménye szerint ez már egyenesen ostobaságnak minősült. Ha valaki nagyban játszott, kozmikus méretű táblán tologatta a figuráit, de ezzel elsiklott az apró részletek felett, azt kockáztatta, hogy a tervei tökéletes, végérvényes kudarcba fulladnak. Voltak dolgok az univerzumban, amelyek bár Palpatine császár orra előtt zajlottak, mégsem tudott róluk semmit. Nem egyszerűen a Lázadók és a szövetségeseik titkos akcióiról volt itt szó, hanem bizonyos lények kapcsolatáról, csakhogy ezek a kapcsolatok olyannyira megfoghatatlanok voltak, hogy még Kud'ar Mub'at a maga bölcsességében sem tudta kibogozni őket. Apró hírmorzsák, a rég letűnt Jedi-lovagokról szóló történetek és a saját néma megérzései, ennyi volt csupán, amin Kud'ar Mub'at elindulhatott. A számtalan rejtély egyike talán a kopár Tatuin

bolygóval állt kapcsolatban, és néhány ott élő emberrel, akik a maguk egyszerűségében fel sem fogták, hogy milyen fontosak. Vagy mégis tudták? Egyiküknek talán mégis lehetett fogalma ezekről a titkokról – egy öregembernek a Dűne-tenger végtelen pusztaságaiban, akiről már Kud'ar Mub'at is hallott...

Kud'ar Mub'at merengésébe némi szomorú felhang is vegyült, amikor a kreátor arra gondolt, hogy még mennyi minden esik kívül a hálója nyúlványain. Talán *jól is van ez így*, döntötte el végül. *Fájjon csak miattuk Palpatine császár feje, és nem az enyém.* Az igazi bölcsesség abban rejlett, ha valaki tisztában volt a saját korlátaival.

– Pontosan – kottyantotta közbe az Egyenlegvezető. A hálót keresztül-kasul átszövő, a részegységeket a teremtőjükkel összekapcsoló idegpályák segítségével átélte a kreátor gondolatait.

– Ez is mutatja, hogy milyen bölcs vagy. Vajon Palpatine császárnak eszébe jutott valaha is ez a gondolat?

Kud'ar Mub'atot egy pillanatra előntötte a düh, amiért egy egyszerű részegység belehallgatott a magánjelleget elmélkedésébe, aztán eszébe jutott, hogy elfelejtette kiiktatni a megfelelő neuronokat, amelyek meggátolták volna a kétirányú adatáramlást, így megenyhült egy kicsit.

– Látod, te is nagyon bölcs vagy – mondta gyengéden. Egy másik szőrös, fekete lábát is előrenyújtotta, és hagyta, hogy az Egyenlegvezető rámasszon a végére. – Sajnáltni fogom, amikor egy nap meg kell... – Kud'ar Mub'at még idejében elharapta a szót.

– Meg kell mit? – A Kud'ar Mub'at lábára telepedő Egyenlegvezető részegység kérdően nézett fel a szülőjére.

– Semmi. Ne törődj vele. – Kud'ar Mub'at biztos volt abban, hogy az apró részegység *ahhoz a gondolathoz* nem tudott hozzáférni, ami az elkerülhetetlen – és roppant közeli – halálára vonatkozott. – Csak hagyjál

gondolkodni.

– Természetesen – felelte az Egyenlegvezető. – Véletlenül sem akarnálak megzavarni. Csak azért kérdeztem Boba Fetről...

– Igen?

– Csak azért kérdeztem – folytatta a könyvelésért és a pénzügyekért felelős részegység –, mert már most számolnunk kell azzal, hogy a Fejvadász Céh katasztrofális széthullását követően az általunk is igénybe vett szolgáltatainak az ára meg fog emelkedni, hiszen a szóba jöhető konkurencia mind számban, mind minőségben jelentősen redukálódik. Ezt nem hagyhatjuk majd figyelmen kívül a kalkulációinknál, ha a nevezett személlyel bocsátkozunk tárgyalásokba. Hacsak – húzta el a szó végét az Egyenlegvezető – nem vesszük magunk kézbe Boba Fett sorsának az irányítását...

Ez megszívlelendő érv volt, Kud'ar Mub'atnak már magától is eszébe kellett volna, hogy jusson. Persze, ez is egyike volt azon előnyöknek, hogy hagyta idáig fejlődni és önállósulni az Egyenlegvezetőt. Ha valami elkerülte Kud'ar Mub'at figyelmét, az apró részegység biztosan emlékeztette rá.

– Köszönöm – mondta a még mindig rajta ücsörgő soklábú teremtménynek. – Gondolkozni fogok rajta.

– Valójában – mondta az Egyenlegvezető –, lenne is néhány javaslatom a témát illetően.

És a csillagok közti jéghideg űrben sodródva a maga szötte hálókompexum szívében Kud'ar Mub'at, a kreátor figyelni kezdett. Olyan volt, mintha a saját előrelátó, precíz számításait hallaná viszont valaki mástól; valakitől, aki már csak testben része az egésznek.

Az épületkomplexum szélén elhelyezkedő dokkból Boba Fett jól hallotta a kiáltozást és a lövések zaját. Egyike sem őt vette célba, így tovább folytatta a munkát a *Slave I* fegyverrendszerének beállításán és

újrakalibrálásán.

Most jutott először ideje arra, hogy ismét működőképessé tegyen mindent, amióta ő és a csapat többi tagjai felszálltak, és randevúztak a Cirkumtórusz körül keringő automata tárolókonténerekkel. Persze sietnie kellett, ha idejében vissza akarta juttatni Bosskot a Fejvadász Céh központjába, hogy a trandoshi megindíthassa a lázadást a Céh öregjei és Cradossk ellen.

Miközben egy előfeszítő csavart húzott meg a hajó egyik külső lézerágyúján, Fettnek eszébe jutott, hogy az öreg Cradossk már minden valószínűség szerint rég halott. Miután Bossk rádöbbsent, hogy az apja hogyan akarta feltűnés nélkül eltetetni őt láb alól a páncélos huttok bolygóján, rögtön megfogadta, hogy ez lesz az első dolog, amit otthon elintéz. Miközben a *Slave I* fedélzetén visszafelé tartottak a Céh épületkomplexumába, néhány kódolt rádióüzenet segítségével előkészítette Cradossk idő előtti halálát, és ezzel egy időben a puccs kirobbantását.

Fett további lövések zajára lett figyelmes, miközben az ágyúra ponthegeztővel rárögzítette a törzs alatti kábelpilon megfelelő csatlakozóit. A *Slave I* fegyverrendszerei nagyon kifinomult szerkezetek voltak, de a könnyű le- és felszerelhetőség nem volt fő szempont a tervezésüknél. Néhánynak a vezetőkei és áramkörei a fél hajót behálózták. Mindezt összerakni hosszú ideig tartott, ráadásul az alkatrészeket a megfelelő sorrendben, a legnagyobb gondossággal kellett visszaszerelni. Persze a törődés megtérült, hiszen Fett élete legalább annyiszor múlt már ezeknek a fegyvereknek a megbízhatóságán, mint a harci öltözékén a hátára, az övére vagy éppen a lábszárára erősített gyilkoló szerszámok esetében. Éppen ezért erősen koncentrált, és nem hagyta, hogy a Fejvadász Céh véres belpolitikai csatározásai elvonják a figyelmét.

Mindamellet, gondolta fanyarul, a magam részét már elvégeztem. Egy mérőfejet illesztett a csupasz vezetékhez, leolvasta a feszültségértékeket, aztán eltette, és egy fecskendőhöz hasonlító szerkentyűből sárga szigetelőmasszát kent vékony rétegben a vezeték érintkezési pontjára. Vagy *legalábbis a legnagyobb részét*, javította ki önmagát. Hamarosan végez a hajó helyrehozásával, de tudta, hogy még rengeteg tennivalója akad majd, mielőtt sikeresen szétrobbantaná a Fejvadász Céhét. Egyetlen hasadék a régi vezetőség és a fiatalabb nemzedék között nem lesz elegendő. A számításai szerint, amint megszűnik Cradossk befolyása a tagok pártállása fölött, a két csoport nagyjából egyenlő számban oszlik majd el. Az öregek közül néhányan, akiket mindig is korlátozott a vén trandoshi fennhatósága, most majd a fiatal, vérszomjas fejvadászok mellé szegődnek; míg a többiek, akik nem szívesen látnák Boskot a szakadár frakció élén, bárkivel összeállnak majd, aki a Céh régi tanácstagjai közül még egyáltalán életben maradt. Boba Fettnek azonban mind a két oldalon megvoltak a beépített emberei és besúgói, akik ellátják hasznos információkkal és segítenek neki még mélyebbre verni a gyanakvás és a kapzsiság ékét a fejvadászok közé. Egyelőre két párt volt, hamarosan egy tucat fog alakulni. Aztán *pedig*, gondolta Fett a tőle megszokott módon érzelmektől mentesen, *minden egyes fejvadász magára marad.*

És ez volt az a helyzet, amire várt.

Becsukta a szerviznyílás fedelét a *Slave I* ívelt, csillogó törzsén, és végignézett a szeretett hajóján. A lézerágyú csöve – egy újabb és kecsesebb pusztító eszköz, mint amit D'harhan valaha is viselt – éppen kivehető volta magasban, amint felfelé mutat a milliányi pislákoló csillag felé. D'harhan meghalt, a múltnak még egy darabkája törlődött ki, mintha meg sem történt volna. Egyszer az egész múltja elvész,

felemésztődik, mintha egy végtelen, láthatatlan fekete lyuk szippantaná magába...

Ezt tulajdonképpen egyáltalán nem bánta.

Boba Fett odalépett egy másik szervizpanelhez, közel a hajó elülső irányhajtóműveihez. A kesztyűujjába épített és a megfelelő kódra beállított apró jeladó segítségével kinyitotta a fedelet, és nekilátott a munkának, ellenőrizni és beállítani a bonyolult vezérlőelektronikát.

A lövöldözés tovább folytatódott az épület belsejében, bár a csatározás és a kiáltozás egy kicsit mintha távolabbról hallatszott volna.

Egyszer, töprengett el Fett, a Fejvadász Céh pusztulása nem lesz több halvány emléknél. De nem az ő agyában, neki semmi szüksége nem volt emlékekre.

Az emlékezést fölösleges időpocsékolásnak tartotta...

MOST

A lány figyelte, ahogy dolgozik. Pontosabban, ahogy felkészül a munkára. *Még pontosabban* arra a *bizonyos munkára, ami csak rá jellemző*, gondolta Neelah. Legalábbis a fegyverek ezt jelezték, a legkülönbözőbb szerkezetek, amelyeknek egyetlen feladatuk az volt, hogy a galaxis lakóit apró szállingózó, vérző vagy éppen megpörkölt darabokra bontsák. Boba Fett a holtak földjéről tért vissza, a nemlét ködös birodalmából, és már alig várta, hogy maga helyett másokat segíthessen át a túlvilágra.

– Az meg mi? – mutatott Neelah egy brutálisan hatékony kinézetű, matt fekete fémtárgyra Boba Fett kezében. A hosszúkás fegyver egyik végén mintha valamilyen célzóberendezés szátkeresztes, fényszűrő plasztüveg lencséjét látta volna. – Mire való?

– Rakétavető – válaszolta Boba Fett anélkül, hogy egy másodpercre is felnézett volna a minden figyelmét lekötő munkából. Egy emberi hajszálnál alig vastagabb szerszámmal – amelyet az egyik droidtól kapott fecskendőből fabrikált – éppen a beszáradt, nyálkaszerű anyagot, a Sarlakk gyomrában töltött idő mementóját próbálta kipiszkálni a fegyver miniatürizált áramkörei közül. – És arra való, feltéve, ha tudod használni, hogy jó sok élőlényt pusztítson el. Egyszerre. És egész tisztességes távolságból.

– Kösz – fortyant fel a lány, és a száját elhúzva éppen valami csipős visszavágáson gondolkodott. – Erre magamtól is rájöttem – mondta végül egyszerűen. – Ne hidd azt, hogy mindenképpen atyáskodnod kell felettem. Csak megpróbáltam valami beszélgetésféleséggel múlatni az időt. De úgy látom, ezt a képességet még nem sikerült elsajátítanod.

A fejedő nem válaszolt. Némán dolgozott tovább, a T alakú sisakrostélyán visszatükröződtek a hihetetlenül precíz mozdulatai, amivel a vékony, túhegyes szerszámot forgatta.

A rakétakilövő lövedékének robbanófeje hirtelen felötlött Neelah emlékeiben. Már korábban is látta a csúcsos végét Fett válla fölött, a gerincével párhuzamosan az égnek meredni. Most a törökülésben kuporgó fejedő ölében a szerkezet olybá tűnt, mintha egyenesen a Dűne-tenger egyik kiugró, finom homokkal belepert sziklavonulatát venné célba. A két nap kitartóan ostromolta izzó sugaraival a tájat, Neelah azután is sokáig látta a ragyogó ikerkorong kavargó utóképét, hogy behunyta a szemét. Még a Boba Fett föld alatti rejtekhelye előtti

lejtős mélyedés árnyékában is úgy érezte, hogy a sivatag forró kipárolgása cserepesre szárítja az ajkát, hogy a tüzes levegő minden lélegzetvételnél végigperzseli a tüdejét.

– Több folyadékot kellene innia – jelent meg előtte a magasabbik kórházdroid elmosódott, imbolygó alakja. – Hogy pótolja azt, ami folyamatosan kivonódik a szervezetéből. – Egyik sokizületes végtagjában egy víztartályt szorongatott, ami Boba Fett titkos vésztartalékából származott. Ezt a fejavadász még azelőtt rejtette el ide a pusztaság közepén, hogy Jabba szolgálatába állt volna, bár a sors fintorából kifolyólag a munkaadója hamarabb kimúlt, minthogy bármikor szüksége lett volna rá. – Máskülönb a következmények, fiziológiai értelemben véve, súlyosak lesznek.

Neelah elvette SH21-B-től a tartályt, és egyetlen hosszú kortyra kiitta. Aztán a kézfejjével megtörölte a száját, és felitatta az állán, a nyakán lecsorduló vízpatakokat, az üres edényt pedig letette maga mellé a kőre. SH21-B odébb gördült a felénk magasodó sziklaorom árnyékában, hogy megbeszéljen valamit a néhány méterre álldogáló alacsonyabb, kevésbé mozgékony társával. Boba Fett mellett egy hasonló víztartály várakozott, és párologott el szép lassan, a fejavadász azóta nem nyúlt hozzá, hogy a droid neki is felkínálta. Miután felöltötte a tartalék páncélját – amely eddig egy önmegsemmisítővel felszerelt, kódzárás szekrényben hevert, hogy elriassza az esetleges tolvajokat, ha netalán valahogy sikerül rábukanniuk a rejtekhelyre –, ismét a régi Boba Fett volt, a sebekkel borított testű élőhalottból visszaváltozott azzá a mestergyilkossá, akit azelőtt tisztelhetett önmagában, hogy belezuhant volna Sarlakk feneketlen torkába. Aztán páncél nyakrészére bepattintotta a helyrehozott sisak zárnyelveit, befejezve ezzel a metamorfózist: Neelah rájött, hogy

azért nem ivott a vízből, mert immár egy zárt, a halandó lények szükségletein felülemelkedő hús-vér-fém rendszert alkotott. Legalábbis ezt a látszatot próbálta meg elhitetni.

A lány nekidőlt a barlang bejáratát övező sziklának, és érezte, hogy a hátán nyomban végigfut a kőből áradó forróság. Ez a nap teljes egészében tétlen várakozással telt. Dengart várták, hogy végre visszatérjen Mos Eisleyből. Amikor aztán ismét köztük lesz – *ha egyáltalán köztünk lesz*, javította ki magát Neelah; eleget hallott már az úrkikötő veszett híreről ahhoz, hogy tudja, azokban a félhomályos sikátorokban és mellékutcácskákban bármi megtörténhetett –, hármásban majd megbeszélik a további terveiket. Persze sok minden függött attól is, hogy Dengarnak mit sikerült kiderítenie és megszerveznie a különböző fizetett informátorain keresztül.

Boba Fettnek legalább volt mivel elfoglalnia magát, miközben a végtelen pusztaságban egyre hosszabbra nyúltak a sziklák bizarrul kettőzött árnyékai. Miután kinkeservesen kiszabadultak Dengar föld alatti, porrá rombolt rejtékhelyéről, és túléltek a regenerálódó Sarlakk törzsszelvényének gyilkos tombolását, csupán egyetlen éjszakát töltöttek a szabad ég alatt, szorosan összebújva a dermesztő hideg miatt, és hálásan egymás testének melegéért. Még ha lett is volna módjuk tüzet gyújtani, akkor sem merték volna megkockáztatni attól való félelmükben, hogy magukra vonják egy a sötétben portyázó buckalakócsapat figyelmét, akik banthaháton járva a Dűne-tengert az emberi szemnek még fényes nappal is láthatatlan csapásokat tudtak követni. Amikor végül felvirradt a hajnal, csodálatos bíborvörös fényvel borítva be a pusztaságot, Boba Fett tűnt a legerősebbnek hármójuk közül, mintha a sötétben valahogy magába szívta volna a többiek amúgy is megcsappant

életenergiájának egy részét. Így aztán ő állt az élre, és először kissé tétován, de aztán, ahogy egyre ismerősebb tájakra értek, mind határozottabban vezette a csapatot. A többi fejvadászhoz és naplopóhoz hasonlóan, akik a néhai Jabbának dolgoztak, Boba Fett is fenntartott egy alapvető élelmiszerekkel és túlélőcsomaggal felszerelt rejtekhelyet a sötét, vaskapuval lezárt palota falain kívül. Mindenki így tett – kivéve azok, akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy megbízzanak a hájas huttnban. Amikor ennyi elvetemült gonosztevő, prédára leső orgyilkos gyűlt össze egy helyen, beleértve magát Jabbát is, akkor mindig fennállt az esélye annak, hogy a tegnap még kegyben tartott alattvaló másnapra már az életéért futva kényszerült menekülni. Az elrejtett felszerelés – fegyverek, egy tartalék páncél, kommunikációs eszközök – garantálta, hogy Boba Fett sokáig életben tudjon itt maradni, míg a kifinomult védelmi és riasztóberendezések ennek épp az ellenkezőjével kecsgették az őt üldözőket.

Boba Fett takarékos – néha már a fukarság határát súroló – jellemvonása hamar nyilvánvalóvá vált Neelah számára, amint a sziklafelszínből kivájt, és utólag álcázott mélyedésben ücsörögve figyelte, ahogy a fejvadász darabról darabra ismét összerakja és felszereli magát. A Sarlakk emésztőnedveitől szétmaródott harci öltözetét vagy a megsérült fegyvereit még véletlenül sem lökte addig félre, amíg alaposan meg nem vizsgálta, és meg nem győződött arról, hogy tényleg javíthatatlanok. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy azok közül a fegyverek közül, amiket Neelah Jabba palotájában a fejvadász testén láthatott, csupán egy apró, a Sarlakk gyomrában alakatlan fémmasszává változott lézerpisztolytól, és néhány megolvadt burkolatú, tehát használhatatlanná vált robbanólövedéktől szabadult meg. Persze Fett ezeket is rögtön pótolta azokból a

lezárt, a tartalmukat tökéletes állapotban megőrző sztázisládákból, amelyeket a rejtekhely mélyéből vonszolt elő.

Mintha egy droidot néznék, gondolta Neelah, nem először. Vagy valamiféle birodalmi hadigépezetet, amely képes önmagát megjavítani. A térde köré fonta a karjait, és tovább figyelte, ahogy Boba Fett emberi mivoltának a maradványai is eltűnedeznek a többretegű páncélzat és a gyilkos fegyverek garmadája mögött. Mintha a puha, sérült szövetek helyét is kemény, érzéketlen fémstruktúra venné át. A helyrehozott sisak keskeny plexirostélya az emberség utolsó morzsáit is maga alá rejtette, eltűntek a fejavadás köznapi emberekhez hasonló szemei, a savtól felmaródott arca, a bőr pórusain még mindig szivárgó vérpatakok...

– Túlmegy minden terápiás határon – füstölgött SH Σ 1-B magas hangon Neelah tudatának a peremén. – le-XE és én is megpróbáltunk vele kommunikálni, hogy meggyőzzük a pihenés szükségességéről. Máskülönben olyan mértékű állapotomlás következhet be az esetében, ami akár az életét is veszélyeztetheti.

Neelah felpillantott a kórházdroidra, amely ezt látva gyorsan odagurult mellé.

– Tényleg? – kérdezte a lány. – Akkor ezért vagytok most ennyire felszpannolva?

A magas droid összekoccintotta a mechanikus végtagjait, ami emberek esetében talán ideges kézremegésnek felelt volna meg.

– Természetesen – fordította a lány felé a diagnosztikus lencséit SH Σ 1-B. – Ez az elsődleges funkciónk. Ha lenne mód arra, hogy megváltoztassuk a belénk táplált programot, akár még egy teljes memóriatörlés árán is, biztos lehet benne, hogy le-XE és én egy percig sem haboznánk, akármilyen borzalmas lehet is. Olyan állítólag értelmes lényeket

istápolni és fokozgatni, akik állandó jelleggel életveszélyes helyzeteknek teszik ki magukat, fárasztó és egysíkú feladat.

– Végtelenség – kottyantotta közbe 1e-XE, aki szintén felsorakozott a társa mögé. – Kimerülés.

– Pontosán így van – bólított kimérten SHΣ1-B. – Ha így folytatjuk, még akkor is csak steril kötéseket fogunk cserélni, és antibiotikumos infúziót adagolni, amikor simára koptak a fogaskerekek a törzsünkben.

– Ez a ti problémátok – felelte Neelah. – Ami pedig Boba Fettet illeti – intett a fejével a még mindig a rakétavető áramköreivel foglalatostkodó fejadász felé –, én nem aggódnék miatta. Amit kellett, megtettétek. Most már... – hajtotta le lassan a fejét őszinte csodálattal –, most már túl van azon a szinten, hogy holmi gyógyszerekre lenne szüksége.

– Ennek a diagnózisnak nehezen lehetne hitelt adni – vált sértődötté a kórházdroid hanghordozása. – A szóban forgó személy ugyanúgy hús-vér élőlény, mint bárki más...

– Tényleg? – Neelah tudta, hogy a droidnak igaza van, még akkor is, ha Boba Fette tekintve legszívesebben ennek az ellenkezőjét hitte volna el.

– Természetesen – felelte SHΣ1-B. – És pontosan ezért az ő állóképességének és lehetőségeinek is vannak határai.

– Ez az, amiben tévedsz. – Neelah ismét nekidólt a rejtekhely bejáratát övező köveknek. Remélte, hogy már nem kell sokat várniuk Dengar visszatértéig. Több okból is kifolyólag. Ha esetleg azok, akik porrá bombázták a környéket, úgy döntenének, hogy visszatérnek és befejezik a művüket, szép kis pácban lennének. Abban még csak biztos volt, hogy Boba Fett túlélne az ismételt támadást is, a saját életben maradásukat illetően azonban már közel sem volt ennyire optimista. Fett azt tervezte, hogy mindhármukat elviszi a Tatuinról, ki a csillagközi térbe, ahol legalább egy ideig biztonságban lennének.

Addig legalábbis mindenképpen, amíg a további terveit mozgásba lendíti. Ennek egyetlen akadálya jelen pillanatban az volt, hogy nem rendelkeztek a Fett számára szükséges kommunikációs berendezésekkel. Fett személyesen nem mehetett be Mos Eisleyba, hogy megvegye vagy esetleg ellopja a kellő felszerelést, hiszen ezzel nagydobra verte volna, hogy még mindig életben van. Így Dengart küldte el maga helyett az úrkikötőbe. *Ha viszont ő elszúrja*, gondolta Neelah, *akkor mi lesz?* Itt rostokolhatnának Fett-tel kettesben, tétlenül várva, hogy legközelebb kinek támad kedve elpusztítani őket.

Mindeközben a kórházdroid továbbra sem hagyott fel az érvelésével.

– Hogyan is tévedhetnék? Az adattáram minden részletre kiterjed az emberi anatómia és élettan területén.

– Akkor lassan tanulsz. – Neelah lehunyta a szemét, nekitámasztotta a fejét egy lekerekített kódarabnak. – Amikor olyasvalakivel állsz szemben mint Boba Fett, jó, ha tudod, hogy nem az élő alkotórészek teszik őt különlegessé. Épp ellenkezőleg, a *nem élő* alkotórészek.

A droid végre elhallgatott. Vagy rájött, hogy legyőzték, vagy csak értelmetlennek ítélte a további társalgást.

A tereprobogót a Mos Eisley határában lévő száraz, poros dombok között hagyta, és a maradék távolságot gyalog tette meg az úrkikötőig. Dengar úgy vélte, így kevésbé fogja felhívni magára a figyelmet. Márpedig jelen pillanatban semmire sem vágyott kevésbé, mint hogy felkeltse a helyiek figyelmét – különös tekintettel bizonyos nemkívánatos alakokéra.

Mielőtt az egyik ritkán használt ösvényen megközelítette volna Mos Eisley sikátorvárosát, Dengar összegyűjtött egypár kiszaradt, tövises bokrot, és sietve betakarta velük a robogót. A lepukkant,

egyszemélyes repulzorhajtású jármű másvalakihez tartozott. Legalábbis annak idején – régebben Nagy Gizz, a Tatuin egyik legkiterjedtebb robogós bandájának a vezére birtokolta a járgányt, amíg balesetet nem szenvedett vele, és majdnem halálra nem égett. Gizz elég kemény és elvetemült volt ahhoz, hogy gyorsan Jabba egyik legértékesebb alattvalójává váljon, de még ez sem volt elég, hogy megüssza ép bőrrel. Azok között, akik Jabbának dolgoztak, feltűnően alacsony volt a várható átlagéletkor. Ha nem a társaik vagy az ellenfeleik kezétől haltak meg, gyakran a saját szilaj, felpörgetett életmódjuk végzett velük. Dengar mindig is azon a véleményen volt, hogy a Jabba által felajánlott busás fizetségekkel együtt sem érte meg az egész a kockázatot. Nagy Gizz még szerencsésebbnek mondhatta magát az átlagnál, belőle legalább annyi egyben maradt, amit felnyalábolhattak, és valahogy összefoltoztak. Akármire is kezdett mostanában, minden bizonnyal valamilyen más közlekedési eszköz után nézett.

Mos Eislej lapos, jellegtelen vonulatai lassan betöltötték a láthatárt, ahogy Dengar előbukkant az utolsó, laza kavicsal borított domboldal mögül. Tulajdonképpen gyalogszerrel sem haladt sokkal lassabban, mint ahogy a robogó nyergében átszelte a Dűne-tengert Boba Fett rejték helyétől. Amikor Dengar először rátalált, a robogó szinte felismerhetetlen roncs volt. Az összetört, megégett alkatrészek ékes tanúbizonyságát adták Gizz utolsó és szemmel láthatóan elvesztett versenyének. Dengar nagy kínkeservvel ismét összerakta a járművet, a teljesen használhatatlanná szenesedett repulzorelektronika helyett újat vásárolt, és rengeteg vesződés és improvizálás árán sikerült összeépítenie a nem mindig odaillő darabokat. Miután a robogó végre működőképesé vált, a fejedőszék gondosan elrejtette a sivatagban, közel az azóta elpusztult rejték helyéhez. A fejedőszék élete olyan volt, hogy bármikor szükségük lehetett egy használható járműre, legyen az akármilyen lassú vagy

lerobbant is. Gyakran egyedül ez jelentette a különbséget aközött, hogy sikeresen be tudnak gyűjteni egy zsíros fejpénzt vagy éppen megsárgult csontokként végzik a Dűne-tenger szélfúttá homokbuckái között.

A Tatuin ikernapja halvány narancsszínűre festette az ég alját, mire Dengar elérte a kikötő peremét. A robogót sokkal tovább tartott kiásni a bombázás miatt összeomlott kövek alól, mint tervezte, ráadásul a pusztítás a homokdűnék alakját is teljesen megváltoztatta. Így is csak azért sikerült ráakadnia két méter mélyen eltemetve, mert annak idején volt olyan előrelátó, és letűzött a jármű mellé egy rövid hatósugarú jeladó bóját. *Na, eddig megvolnánk*, gondolta komoran, miközben az izmait megfeszítve kivonszolta a robogót a felszínre, és beindította. A mellső stabilizátor majdnem derékszögben meggörbült egy rázuhanó méteres kötömb hatására, így aztán bármilyen, a csigalassúságú vánszorgásnál nagyobb tempó esetén heves remegés rázta meg a vázat, ami könnyen egy kellemetlen boruláshoz vezetett volna, ha Dengar gyorsan le nem veszi a gázt. Ráadásul a robogó erősen sérült állapota miatt egy előre nem látott kerülőt is be kellett iktatnia, ha el akarta kerülni a buckalakók vadászterületeit. A lomha banthákat talán még le tudta volna hagyni, de az öreg, ám halálos puskák lövéseit semmiképpen.

– Keresel valami... *különlegeset*? – Amint Dengar beért az első lapos, egyensárgára fakult épületek közé, egy alacsony, kámzsát viselő figura sodródott mellé. A sötét csuklya alól mozgékony, félkör alakú ormány nyúlt ki. – Ismerek bizonyos embereket a környéken... akik minden *kívánságodat* teljesítik.

– Azt gondolom – Dengar ellépett a tolakodó alak mellett. – Figyelj, miért nem kopsz le? Eligazodok magam is.

– Elnézésetet kérem. – A lény durva szövésű köpenyének pereme végigsöpörte az utca porát, ahogy mélyen meghajolt. – Tévedésből azt gondoltam... hogy... most jársz először erre.

Dengar komor tekintettel megszaporoztta a lépteit. Nagyon bánta az előbbi incidenst, arra számított, hogy legalább a Mos Eisley közepén álló kocsmáig eljut anélkül, hogy bárki észrevenné. A kikötő csak úgy hemzsegett a besúgóktól és informátoroktól, olyan lényektől, akik abból éltek, hogy elárultak

másokat a Birodalom biztonsági tisztjeinek, vagy éppen bármelyik alvilági bűnözőnek és gengszternek, aki elég kézzelfogható érdeklődést tanúsított a kérdéses személy viselt dolgai iránt. Ez tette Mos Eisleyt, egy isten háta mögötti porfészek jelentéktelen kikötőjét a galaxis fejvadászainak egyik legforgalmasabb gyülekezőhelyévé. Ha elég sokáig hegyezted a füledet, előbb-utóbb biztosan meghallottál valamit, amit a megfelelő helyen pénzzé lehetett tenni. Persze ennek megvolt az az árnyoldala is – és ezzel Dengar is pontosan tisztában volt –, hogy az ember a saját viselt dolgait is nehezen tudta titokban tartani. Elég volt néhány, a megfelelő fülekbe suttogott szó, és a végén *te* végezted egy füstölgő lyukkal a homlokod közepén.

Most azonban úgy ítélte meg, hogy senki sem figyel, nem volt elég fontos hozzá. Ez persze egy perc alatt megváltozhat, ha kitudódik, hogy Boba Fett-tel áll kapcsolatban. A galaxis első számú fejvadászával való szövetség számtalan kevésbé kívánatos következményt vont maga után: más lények cselszövéseit és bosszúját. Ezek a teremtmények pedig két módszert ismertek: vagy meg akartak venni bárkit, aki Fettohoz közel állt, vagy el akarták pusztítani őket. Dengar ilyen szempontból nagyon közel állt a híres fejvadászhoz, a bombázás pedig arról tanúskodott, hogy Boba Fettnek igencsak megátalkodott ellenségei vannak. Ha ezek közül bárki megtudná, hogy egy alacsonyabb rangú fejvadász céltáblája lehet a féktelen dühüknek, csak a rend kedvéért is megölnék a kérdéses személyt.

Ezek és ehhez hasonló nyugtalanító gondolatok kavarták Dengar fejében, miközben átvágott Mos Eisley kevésbé szívderítő – és ezért kevésbé forgalmas – mellékutcaín. Az utcácskában csapatokban futkostak a sovány, vörös szemű buckapatkányok, amelyek aztán a közeledtére visongva húzódtak be az egybefüggő rothadó szemétreteg alatt kialakított vackaikba, és onnan csattogtatták tühegyes fogaikat a betolakodóra. A patkányoknak legalább az az előnyük megvolt, hogy természetüknél fogva ódzkodtak mindenkitől, aki náluk nagyobb volt, így biztosan nem jelentették az ittlétét senkinek az

úrkikötőben, ami végképp nem volt elmondható a két lábon járó társaikról.

Dengar hirtelen megtorpant, és kilesett az egyik sarok mögül. Onnan, ahol állt, jó rálátása nyílt Mos Eisley központi terére. A legveszélyesebb, amit látott, az néhány birodalmi rohamosztagos volt, akik alacsony biztonsági készültségben éppen egy részeg jawa kereskedő ládáit túrták fel a lézerkarabélyaik csövével. A kocsirol zsákmányolt droidalkatrészek – különálló végtagok, szervomotorok, az optikai lencséikkel még mindig kábán pislogó fejegységek – kerültek elő és gurultak végig csattogva a földön, miközben a jawa a bő lebernyege alatt az ökleit rázta, és sipítózva ágált a fehér sisakos katonák vezetőjének.

A téren áthaladók vagy az ott várakozók legfeljebb könnyed érdeklődéssel szemlélték az eseményeket, a leghevesebb indulatokat egypár megkötött, nyereg nélküli dewback mutatta a közelben, akik felágaskodva, a béklyójukat harapdálva fejezték ki a velük született ellenszenvüket a jawa iránt, és igyekeztek minél messzebb húzódni a hangoskodó alaktól. Dengar a rohamosztagosokra sem szentelt túl sok figyelmet. Jobban aggasztották azok, akik a törvény másik oldalán álltak, a különböző gazemberek és szélhámosok, akik vadásztak a legfrissebb intergalaktikus hírekre és pletykákra, és igyekeztek a legnagyobb hasznot húzni belőlük.

Dengar behúzódott az épület sarka mögé. Keskeny sáv húzódott aközött, hogy valaki túl paranoid vagy csak eléggé paranoid. Ha *túl paranoid* vagy, lelassulsz, ha *nem vagy elég paranoid*, meghalsz. Dengar még korábban eldöntötte, hogy ha már túlzásokba kell esnie, akkor inkább a biztonság irányába teszi azt.

Az épület málladozó fehér falaihoz szorosan hozzátapadva Dengar elosont a kátrin hátsó bejáratáig. Ott megállt, gyorsan körülpillantott, aztán

becsusszant az ismerős félhomályba, és utat tört magának a létesítmény vendégei között. Alig néhány szem vagy ennek megfelelő érzékszerv fordult felé, aztán ezek is gyorsan visszatértek a tulajdonosuk megkezdett társalgásához.

– Codeq Santhanant keresem. Nem járt itt mostanában? – könyökölt rá mindkét karjával a pultra.

Az ocsmány képű csapos, akivel a számos eddigi látogatása során kezdett összehaverkodni, megrázta a fejét.

– Az a tuskó néhány hónapja beleszaladt egy sugárba. Pont az én kurva ajtóm előtt. A takarítódroidok két teljes standardidőegységig sikálták a lövésnyomokat a falról, oszt mégse jött le. – A csapos kérdés nélkül is keverni kezdte Dengar szokásos italát, az izotánkoktételt, sok vízzel, aztán a poharat letette a fejavadász elé. A csapos arcán a hegek megvonaglottak, ahogy összeszűkülött szemmel Dengarra pillantott. – Tartozott tán neked?

Dengar belekortyolt az italba, amely a sérült robogóval megtett fárasztó utazás utáni kiszáradt állapotában akár életmentőnek is nevezhető volt.

– Lehetséges – mondta aztán.

– Hát, *nekem* is lógott – morogta a csapos. – Rühellem, amikor a vendégeim megöletik magukat, és én iszom meg a levét – folytatta, miközben egy kétes tisztaságú kendővel nekiállt eltörölgetni a különféle alakú poharakat. – Ezen a környéken az embereknek magukon kívül másokra is gondolniuk kéne. A csapos panaszkodásával nem sokra ment, ezért félig kiitta a poharat, és félretolta.

– Írd a többihez.

Keresztülvágott a kantin félhomályba burkolózó központi részén, és igyekezett a lehető legalaposabban körülnézni anélkül, hogy bárkinek is közvetlenül a szemébe nézett volna. A kantin törzsvendégei közül a hevesebb vérmérsékletűeknek rossz szokásuk volt,

hogy kifejezetten ingerülten reagáltak az ilyen fokú indiszkrécióra, és ha az ütésváltásban – rosszabb esetben lövésváltásban – nem is feltétlenül ő maradt volna a nedves padlón, semmiképpen sem akarta magára ilyen nyíltan felhívni a figyelmet.

– Elnézést kérek az udvariatlanságért – húzgálta meg Dengar ruhaujját egy kétágú karomban végződő kéz – de véletlenül belehallgattam a társalgásokba...

A fejvadász oldalt pillantott, és azon kapta magát, hogy egy q'nithiai *aeropteryx* fekete, alig néhány centiméter átmérőjű buborékszemeibe bámul. Az egyik ilyen buborék hirtelen sokszorosára növekedett, ahogy a lény egy másik pár kezével erős, ékkövekkel kirakott markolatú nagyítót tartott elé. Dengar már számított valami ilyesmire, tudta, hogy a kantinban egyetlen mondat sem marad titokban, ha azt a suttogásnál nagyobb hangerővel ejtik ki.

– Menjünk hátra az egyik bokszbá – mondta. Azok elég távol estek a kantin zsúfolt középső részétől, hogy viszonylagos szeparáltságot biztosítsanak. – Gyere.

A q'nithiai a szürke, csapzott szárnyait lebegtetve utánaszökdécselt, ezek a szárnyak repülésre teljesen alkalmatlanok voltak. A bokszhoz elérve befészkelte magát a szemközti padra, a szárnyait pedig, mint valami tollas köpenyt, maga köré csavarta.

– Hallottam, hogy a szegény Santhananan nevét emlegetted. – A karmos végtag előbukkant a szárnyak alól, és a q'nithiai a nagyítólcse nyelével vakargatni kezdte magát. – Azt kell, hogy mondjam, szörnyű véget ért.

– *Ja*, biztosan nagyon tragikus volt. – Dengar rátámaszkodott az asztal lapjára, és előredőlt. Azelőtt szeretett volna végezni itt a kantinban, mielőtt a csaposnak eszébe jut felemlegetni a már nagyon régen rendezett számláját. – Leginkább arra lennék kíváncsi, hogy valaki átvette-e helyette az üzletet?

A nagyító most a másik gombszem elé siklott.

– A néhai Santhananannak rengeteg érdeklősége volt – mondta a q'nithiai hóropogásra emlékeztető hangon. – Sokféle vállalkozásba kezdett, némelyiket akár még törvényesnek is nevezhetnénk. Melyikre gondolsz?

– Ne ordíts, jó? Tudod, miről beszélek. – Dengar a válla fölött hátrasandított, aztán visszafordult a q'nithiai felé. – Az üzenetközvetítésre, amivel annak idején foglalkozott. Ez érdekelne.

– Aha. – A q'nithiai néhányszor elgondolkodva összezsattintotta a kezdetleges csőrét. – Hogy te milyen nagyon szerencsés vagy! A véletlen úgy hozta, hogy ez egy olyan tevékenység... ami fölött mostanában én bírok némi befolyással.

Milyen nagyon szerencsés, végül is így is lehetett mondani. Dengar egy pillanatra elgondolkozott, vajon Santhananan valójában hogy is lelta a halálát, és ebben mekkora szerepe volt ennek a q'nithiainak. Bár igazából ez nem tartozott rá.

– Lehet szó bármilyen kommunikációs módozatról – folytatta a q'nithiai immár mézesmázos affektussal –, meg tudom találni a módját.

– Azt elhiszem – nézett bele Dengar keményen a nagyítólencsébe, és mögötte a pénzsóvár tekintetbe. – A következőről van szó. El kell küldenem egy hiperúr-üzenetkapszulát...

– Tényleg? – Az egyik gombszem fölött érdeklődve rebbentek meg a tollak. – Ez költséges mulatság lesz. Nem mondom, hogy lehetetlen kivitelezni. Csak... mivel korábban még nem kötöttem veled üzletet... ezért szigorúan előre kérem a fizetséget.

Dengar benyúlt a kabátjába, és kihúzott egy aprócska erszényt. Meglazította a szíját, és a tartalmát az asztalra öntötte.

– Ennyi elég lesz?

Ezúttal a nagyítólencsére sem volt szükség, hogy a

q'nithiai szemei elkerekedjenek.

– Azt hiszem – nyúlt az asztalon heverő kreditkupac felé az egyik karmos végtagjával –, meg fogunk tudni egyezni...

– Ne olyan hevesen. – Dengar megragadta a kinyújtott vékony, könnyű csontozatú csuklót, és az asztalra nyomta. – A felét megkapod most, a felét akkor, amikor arról értesülök, hogy az üzenet célba ért.

– Rendben van. – A q'nithiai árgus szemekkel figyelte, ahogy a fejavadász két egyenlő részre osztja a pénzkupacot, amelyek közül az egyik visszakerült az erszény belsejébe, onnan pedig Dengar dzsekijének valamelyik rejtett zsebébe. – Ez egy sajnálatosan bevett szokás. De elfogadom. – A karmok összesöpörték a maradék krediteket, és a köpenyszerű szárnyak alá rejtették. – Tehát... milyen üzenetet akarsz továbbítani?

Dengar elbizonytalanodott. Codeq Santhananan esetében tudta volna, hogy meddig mehet el – vele sokszor kötött már üzletet a múltban –, de ez a q'nithiai teljesen ismeretlen volt előtte. És mégis... jelen pillanatban nem volt más választása. Ráadásul, ha ez a madárlény meg akarja kapni a szolgálataiért járó pénz másik felét, csínján kellett bánnia a fejavadász kijátszását szolgáló tervekkel, amelyek már bizonyosan megformálódtak abban a tollas fejében.

– Rendben van. – Dengar még közelebb hajolt a q'nithiaihoz, míg a végén mára saját arcképét látta a sötéten csillanó gombszemekben. – Csak négy szó.

– Mégpedig?

– „Boba Fett – mondta Dengar – életben van.”

Most a q'nithiai mindkét tollas szemöldöke felhúzódott.

– Ez az üzenet? Ennyi? – A szárnyak felemelkedtek, és egy furcsa, vállvonogatásnak is beillő mozdulatot tettek. – Nekem úgy tűnik... hogy irdatlan sok kreditet elköltesz... egy ostoba tréfára – mondta a q'nithiai

vontatottan. – Nem mintha lenne bárki is, aki elhiszi. Mindenki tudja... hogy Boba Fettet megette Sarlakk. Jabba néhány egykori alkalmazottja egyszer... eljött ide a kantinba... és mindent elmesélt.

– Jó nekik. Remélem, valaki legalább meghívta őket egy italra.

– Te... komoly embernek látszol. És komoly pénzeket fizetsz. – A szem pislantott egyet a nagyító mögött. – Azt akarod mondani... hogy a híres Boba Fett *életben van?*

– Ehhez semmi közöd – válaszolta DengaL – Csak azért fizetlek, hogy eljuttasd az üzenetet oda, ahová szánom.

– Ahogy óhajtod – felelte a q'nithiai. – És mi lenne az úti cél?

– A Kuat bólygó. Azt akarom, hogy Kuati Kuathoz jusson el.

– Értem – mondta az aeropteryx, miközben fészkelődött egy kicsit a Dengarral szemközti padon. – De azért ez érdekes. Miből gondolod, hogy egy olyan fontos személyt, mint a Kuat Hadiipari Művek vezérigazgatóját... érdekelné egy ilyen hír? Akár igaz, akár nem.

– Már mondtam az előbb – morogta Dengar összeszorított fogakkal. Már éppen azon volt, hogy előrenyúl, és az öklével leveri azt az oktondi pápaszemet a madárlény fejéről. – Ehhez semmi közöd.

– Aha. De mi van... ha mégis? – húzódott szét a primitív csőr az emberi mosoly paródiájaként. – Most már tulajdonképpen társak vagyunk... te meg én. Ha Boba Fett valóban életben van... még sok mindenkit érdekelne... ez a fölöttébb meglepő tény.

Dengar rámeredt a q'nithiaira.

– Amikor még Santhananannal üzleteltem, ő tudta, hogy a vásárló nem egyszerűen az üzenet elküldésének az árát fizeti meg. Egyúttal a közvetítő hallgatását is megvásárolja.

– Most azonban... nem Santhananannal kötsz üzletet – vágta rá szemrebbenés nélkül a q'nithiai. – *Velem* kötsz üzletet. És azokkal, akik mögöttem

állnak, én ugyanis nem vagyok olyan mértékben független ügynök, mint amilyen Santhananan volt... persze lehet, hogy ez is aktívan közrejátszott a halálában. Maradjunk annyiban... hogy nekem vannak bizonyos járulékos költségeim... amelyeket persze fedeznem kell. – A nagyító végével rámutatott Dengarra. – És ezért neked hálásnak kellene lenned.

– *Ja*, baromira hálás vagyok, nem vitás – rázta meg a fejét undorodva Dengar. Ezért nem szeretett Mos Eisleyban üzletelni, mindig mindenkit le kellett fizetni, kreditek vagy információ formájában. Most már érdektelenné vált, hogy visszatartja-e az üzenetért járó pénz másik felét, gyakorlatilag minden vagyonából kiforgatták. Már csak egy ász maradt a lapjai között. – Tudni akarod, hogy miért érdekelne mindez Kuatot? Elmondom. Azért, mert ő forgatott meg praktikusán minden követ, hogy Boba Fettet holtan lássa. Elért ide a Dűne-tengert felszántó szőnyegbombázás híre?

– Persze, hogy elért – mondta a q'nithiai. – A rengéshullámok Mos Eisley-szerte több ház vázszerkezetét megrongálták, a kisebb károkról nem is beszélve. Ilyet itt helyben legfeljebb a Birodalmi Flotta tudna művelni egy rutinhadgyakorlat során... de annak azonnal híre menne a városban.

– Nem a Birodalmi Flotta volt. Magánkezdeményezés.

– Tényleg? És milyen bizonyítékod van erre?

Dengar benyúlt a kabátja belsejébe, és előhúzott egy kreditekkel teli erszénynél nagyobb, nehezebb tárgyat, amelyet még a robogó kiásása közben talált a földben. Akkor ott lesöpörte a homokot a szerkezetről, egy tompán csillogó fémgömből, amely tiszteletet parancsoló súllyal és jelentőséggel simult a tenyerébe, és leolvasta a vastag, páncélozott héjra festett szavakat és azonosító számot. Amikor aztán eljutottak a tudatáig a szavak, és hogy mit jelentenek, egy

szempillantás alatt megváltoztatta a terveket. Ezért ült most itt a Mos Eisley-i kantinban, és beszélgetett ezzel a q'nithiai üzenetközvetítővel. Ez nem volt része annak a tervnek, amiért Boba Fett elküldte az űrkikötőbe; Dengar ezúttal a saját szakállára dolgozott.

Átnyújtotta a gömböt a két excentrikus vékony nyúlvánnyal rendelkező q'nithiainak.

– Vess rá egy pillantást.

Jó néhány pillanatba beletelt, amíg a madárlény rájött, hogy mit is tart a karmai között. Amikor viszont végigsöpört rajta a felismerés, majdnem elejtette a szerkezetet, de aztán meggondolta magát, és épp ellenkezőleg, két karma közé fogva szorosabban megmarkolta, nehogy elguruljon az asztalon. Egy artikulálatlan, szinte már panaszos nyögés hallatszott valahonnan a tollakkal fedett test mélyéről.

– Mi a baj? – kérdezte a fejavadász alig leplezett gúnyos mosollyal, és magában roppantul élvezte a másik lény szemmel látható ijedelmét. – Csak nem rémített meg valami?

– Megörültél? – meredt rá a q'nithiai ezúttal a nagyítólcse segítségével nélkül. – Tisztában vagy egyáltalán vele, hogy mi ez?

– Persze – felelte Dengar könnyedén. – Egy birodalmi M 12-es siklóbomba légköri fázisváltó detonátora. Nem egy hasonlót láttam már. Úgy van beállítva, hogy nagyjából húsz millibaros légnyomáskülönbség esetén gyűjtsa be a hozzákapcsolt robbanótöltetet. – Kiszélesedett a vigyora. – Még szerencse, hogy nincs semmiféle töltet hozzákapcsolva, mi?

– Te idióta! – A fémgömb megremegett a q'nithiai karmai között. – Magában a gyűjtóban is elég robbanószer van ahhoz, hogy fél Mos Eisleyt lerombolja!

– Nyugi. – Dengar visszavette a szerkezetet a

q'nithiaitól. – Ez halott. Biztonságos. Nézd... – mondta, és úgy fordította a detonátort, hogy az alján láthatóvá váljon egy bélyeg nagyságú digitális kijelző. – Látod azt a három pirosan világító LED-et?

A q'nithiai megrázta a fejét.

– Nem. – A szeméhez illesztette a nagyítólencsét, hátha csak ez a baj. – Semmilyen világító LED-et nem látok.

– Hát ez az – helyezte az asztalra a gömböt Dengar. – Selejtes. Ezek között a bombák között legalább tíz százalékban fordulnak elő olyanok, amelyek egyszerűen nem robbannak fel. A Birodalmi Flotta ezért is vonta ki már elég régen őket a szolgálatból, és állt át egy fejlettebb típusra, aminek a gravitációs mező változását érzékelő gyűjtője magának a robbanótöltetnek a házába van beépítve. Azt nem lehet így leválasztani. Ez az első bizonyíték arra nézve, hogy nem a Birodalmi Flotta rendezett bombavetési gyakorlatot a sivatag kellős közepén.

– Hmm. – A q'nithiai felborzolódtott tollai kezdtek ismét lelapulni. – Úgy látom... igencsak járatos vagy ezen a területen.

– Mielőtt fejeadásznak álltam volna, számos munkával megpróbálkoztam.

– Értékelem a sokoldalúságodat – mondta a q'nithiai. – Ez hasznos jellemvonás egy értelmes lény esetében. – A nagyító díszes végével óvatosan megütögette a detonátort. – Biztosít-hadak... ahogy azt te is előadtad... hogy ez nem egy birodalmi eszköz. Azonban még így sem látom a kapcsolatot közte és Kuati Kuat között.

– Nézd meg jobban – tartotta oda a gömböt Dengar a lencse elé. – Sorozatszámok. Az összes ilyen szerkezet az egyik hadiipari beszállító gyárában készült, amit szoros szálak fűznek a Kuat bolygón lévő KHM-hez. Minden detonátort egyedi, egymást követő sorszámmal láttak el, egy-egy széria negyedmillió darabot tartalmazott. A tizenkétfió aluli

sorozatszámúak a KHM személyes használatára készültek, ilyenekkel tesztelték a Birodalmi Flotta számára készített nehézcircálók és rombolók lőszerraktárának a biztonságosságát. – Dengar a mutatóujjával rábökött az apró számsorra. – Ez pontosan azok közül való. A KHM nyilván úgy döntött, hogy a jövőben még hasznukat veheti egy esetleges nagyobb bombázás során, végül is a cég nem azért lett a Birodalom legfőbb hajóépítője, mert alábecsülték a konkurenciát. Tehát miután kész lettek a hadihajók ellenőrzésével, egyszerűen visszatartottak néhány bombát a hozzájuk való gyűjtőkkel együtt, és elraktározták valahol. Ha a többiekhez hasonlóan ez is felrobbant volna, senki sem tudta volna meg, hogy ki is áll a dűne-tengeri szőnyegbombázás hátterében.

– Érdekes. – A q'nithiai gombszerű szemei hol a fejevadászra, hol az asztalon fekvő detonátorra villantak. – Talán tényleg el lehet hinni, hogy Kuati Kuat mindenáron meg akarná ölni Boba Fettet – persze, ha Fett egyáltalán életben van. De még így is számtalan kérdés marad megválaszolatlanul.

– Amik így is maradnak. Legalábbis egyelőre – dőlt hátra Dengar a bokszban, miközben a fémgömböt visszadugta a kabátja alá. – Most nincs időm mindenről részletes ismertetőt nyújtani, ami odakint történt. Vannak dolgok, amikben egyszerűen meg kell bíznom bennem.

– Bizalom? – vont a „szárnyát” ismét a lény. – Ez... elég kétes értékű árucikk, kedves barátom. Mint még oly sok minden más. Épp ezért, meg is kell fizetni az árát.

– Amit már megtettem – mondta Dengar – És még több is üti majd a markodat. Ha minden a tervek szerint halad. Akkor majd eleget töprenghetsz a megválaszolatlan kérdéseken, feltéve, hogy nem inkább a kreditjeidet lesz kedved számolgatni.

– A kreditjeim számolgatása – mondta a q'nithiai – a legkedvesebb időtöltéseim közé tartozik. Van azonban egy kérdés, amit mégis most kell, hogy feltegyek. Informálni óhajtod a gazdag és befolyásos Kuati Kuatot, hogy minden erőfeszítése

ellenére Boba Fett még mindig életben van. Amikor Kuat eljön és megtalál, mert bizonyosan meg fog... és mert felteszem, hogy neked is ez a szándékod... akkor mi lesz?

Dengar nem szólt semmit. Ez *egy jó kérdés*, gondolta magában. Az egészúton a Dűne-tengertől Mos Eisleyig ezen töprengett. És veszélyes kérdés is, mivel Dengar éppen a galaxis leghalálosabb élőlényének igyekezett a hátába kerülni. Ha Boba Fett megtudja, hogy kijátszották – hiszen Kuati Kuat értesítése tulajdonképpen ennek számított –, akkor Dengar élete annyit sem ér, mint a legkisebb érme a kabátja zsebében lévő erszényben. *Mégis*, töprengett el a fejeadász, *magammal kell törődnöm elsősorban*. Nem is annyira a saját bőrét féltette, hanem sokkal inkább a jegyesét, Manaroot. A döntés, amellyel elküldte magától, hogy biztonságos távolságban legyen, amíg ez a kétes kimenetelű üzlet – amibe szinte csak úgy belecsöppent – véget nem ér, még mindig vegyes érzelmeket kavart a szívében. Dengarnak szörnyen hiányzott a nő, olyan volt, mintha testének egy darabját szakították volna ki belőle bármiféle érzéstelenítés nélkül, soha nem gyógyuló sebet hagyva maga után. *Kénytelen voltam megtenni*, emlékeztette önmagát. Boba Fett-tel bármiféle kapcsolatba kerülni túlságosan veszélyes játék volt, akik pedig még meg is bíztak benne, kifejezetten rövid életpályára számíthattak. Dengart még mindig nyugtalanította Fett ajánlata, hogy ők ketten legyenek társak a jövőben. Most, hogy Boba Fett szinte teljesen felépült a Sarlakk gyomrában szerzett, bárki más számára végzetes sebekből, vagyis visszanyerte az erejének és a képességeinek a legjavát, meddig lenne még szüksége egy másik fejeadászra, akivel úgyis csak osztozkodnia kell? *Mindig is magányos farkas volt* – és Dengar agyában élénken parázslott a gyanú, hogy ez a tény fikarcnyit sem változott az idők során. Lehet, hogy Fett csak a bolondját akarja jártni vele, ahogy azt másokkal is teszi. És ezek a mások általában igen gyorsan megbánták, hogy megbíztak egy hozzá hasonló alakban, hiszen hamarosan ők maguk lettek az árucikkek, akikkel Boba Fett kereskedett. Rosszabb esetben egyszerűen egy füstölő lyukkal végezték a homlokuk vagy a hátuk közepén.

Ha csak lehetett, Dengar a fenti lehetőségek egyikét sem szánta volna szívesen magának. *Végül is az egész múlik*, mondta

magának, *hogy ki adja el a másikat először*. Annak pedig, hogy a vásárló ez esetben egy olyan hatalmas és gazdag személy, mint Kuati Kuat, határozott előnyei voltak. Nemcsak azért, mert képes és hajlandó volt megfizetni a kért összeget, hanem a személye egyben védelmet is jelentett. Az is csak a véletlen játéka volt, hogy a bombázás során Boba Fett nem vált porrá és hamuvá, de Kuat következő próbálkozása már sokkal hatásosabb lesz. *Én bezsebelem a krediteket*, gondolta Dengar, *Boba Fett pedig nem tehet ellene semmit. Mert már rég halott lesz*.

A q'nithiai csillogó gombszemei mintha a gondolataiban olvastak volna.

– Veszélyes játékot üzől – jegyezte meg.

– Tudom – bólintott lassan a fejedész. – Viszont nincs más választásom.

Volt még egy pár részletkérdés, amit meg kellett beszélniük. Dengar tudta, hogy Boba Fett mielőbb el akarja vinni őket a Tatuinról, ez viszont nagyban megnehezítené, vagy egyenesen lehetetlenné tenné, hogy Kuati Kuat felvegye a kapcsolatot a Boba Fettet érintő üzenet küldőjével. Így hát a q'nithiainak kell majd eljátszania a közvetítő szerepét is, ami persze azt is jelentette, hogy azokból az összegekből, amiket Kuat Boba Fett hollétének megtudakolásáért fizet majd ki, szép kis részt fog leakasztani.

– Tehát mikor küldöd el az üzenetkapszulát? – Dengar szorosabbra húzta a ruházatát rögzítő kapszokat. Még itt az ablaktalan kantinban ülve is tudta, hogy a Dűne-tenger felett leszállt az éj. Hosszú és hideg lesz az út a nyitott robogó nyergében visszafelé a rejtekhelyig, ahol Boba Fettet és a lányt, Neelah-t hagyta. – Minél előbb elküldöd, annál jobb.

– Ne aggódj – nyugtatta meg a q'nithiai. Egymásra fektette a kétágú karmokban végződő karjait, a nagyítólelencséjét pedig lefektette az asztalra. – Az üzeneted órákon belül úton lesz Kuat felé, akár a bolygóról, akár a személyről van szó.

– Remek. – Dengar kicsusszant a bokszból. – Meg fogom tudni,

hogy tényleg odaért-e.

Elindult annak a boltíves ajtónak az irányába, amelyen keresztül nemrég belépett a kocsmába. A hely mostanra zsúfolásig megtelt, nem kis erőfeszítésébe telt, amíg utat tört magának a kocsmát látogató megannyi idegen létforma között. A kávéház közepső, szabad placcának a szélén egy kis felállított pódiumon a szokásos jazzbanda játszott, a koppanó, vonyító hangokkal megtűzdelt zenebonájuk jól illeszkedett a legkülönbözőbb nyelveken lefolytatott társalgások zsvájához. A zenére tulajdonképpen senki sem figyelt, de arra mindenképpen jó volt, hogy akusztikus fátylat borítson a különböző üzleti megbeszélésekre, amelyeket a műintézmény látogatói nem akartak nagydobra verni.

Dengar felszaladt az utcára vezető néhány lépcsőfokon, aztán a boltíves ajtó árnyékában visszafordult. Innen el tudott nézni a fejek fölött, egészen addig a bokszig, ahol a q'nithiait hagyta. Ha nem állt volna árnyékban, a q'nithiai a maga rövidlátásával ilyen távolságból akkor sem tudta volna kiszűrni őt, amint ott álldogál és várakozik. Eltelt néhány perc, és a q'nithiai még mindig nem állt fel a bokszból, és nem is csatlakozott hozzá senki a kávéház vendégei közül. Dengar ezt mindenképpen jó jelnek vélte, ha a q'nithiai ki akarta volna cselezni, és hátba szűrni azzal, hogy továbbadja a Boba Fett életben maradásáról szóló információt a kávéházban minden bizonnyal szép számmal jelenlévő potenciális érdeklődőknek, akkor nyilván azonnal cselekedett volna. Így néhány izomagyú igénybevételével – akik még azelőtt elkapják, hogy esélye lenne elhagyni Mos Eisleyt –, a legkülönbözőbb fájdalmas módszereket felhasználva kiszedhetné belőle a fejtámadás pontos tartózkodási helyét.

Jó néhány látogató betért a félhomályos kávéházba, mielőtt végül úgy döntött volna, hogy a q'nithiai tartja

magát a megállapodásukhoz – legalábbis amennyire azt Mos Eisley kétesebb múltú lakóitól ép ésszel el lehetett várni. Így aztán Dengar megfordult, és kilépett az utcára. Néhány másodperc múlva már az űrkikötő sötét sikátorainak labirintusában járt. Volt még egy elintézendő feladata – ami miatt Boba Fett tulajdonképpen ideküldte –, mielőtt visszatérhetett a Mos Eisleyt határoló dombok között elrejtett robogójához.

Amit Dengar nem látott, nem láthatott, az egy apró lény volt, aki a bokszasztal egyik fém tartólábán araszolt éppen lefelé, aztán lassan, nehézkesen mászni kezdett a kantine padlóján. Átmérőben még most sem volt nagyobb, mint Dengar tenyere, amikor azonban titokban bebújt a q'nithiai tollköpenye alá, egy papírfilm vastagságát sem haladta meg, mire pedig a képlékeny organizmus végighallgatta a két nagyobb lény beszélgetését, tollpárnaszerűen megduzzadt, nagyjából egy emberi ujjperc méretére.

A tejszerűen áttetsző szövetekben tárolt akusztikus energia érdekes csillogást kölcsönzött az apró lénynek, miközben a csökevényes lábain igyekezett megtalálni az utat a kantine fizetővendégeinek csizmái között. A háti felszínén egy sor primitív érzékszerv éppen annyi intelligenciával ruházta fel a lényt, hogy különbséget tudjon tenni a fény és az árnyék között, a tájékozódása pedig leginkább arra a kevéske beültetett memóriára hagyatkozott, amelynek segítségével eltalált a q'nithiai ülőhelyétől azokhoz, akik már vártak rá.

Magasan a mimbrán szintje felett az egyik Tonnika nővér a bonyolult hajfonatok által keretezett törekenyen halálos arcával felkacagott, amikor a hozzá megszólalásig hasonlító ikertestvére elmesélt egy viccet. A csattanó durva párhuzamot vont a vukik párzási szokásai és a Birodalom admirálisainak

savanyú, csontos arca között. A szürke füstpamacs, amely a Senni Tonnika törékeny csontú kezében tartott dohányrúdból szállt fel, hirtelen hullámzó csikká változott a kantin nehéz levegőjében, ahogy, a nő hátralépett. A mozdulat túlságosan gyors volt, így az apró lény nem tudott időben félrehúzódni a hegyes csizmasarok elől. A képlékeny, hártyaszerű test egyik sarkát találta el, éppen elég erővel ahhoz, hogy kipréselje belőle az utolsó hangmorzsát, amit az állatka már az asztal alatt távoztában szedett fel.

– Nem hallottál valamit? – kérdezte Senni, miközben értetlenül körbenézett.

– Sok mindent hallok. – A húga, Brea mosolyogva közelebb hajolt, és mélyen beszívta a füstöt, amit a másik az előbb fújt ki. – Ezt is, azt is...

– Nem. – Senni elkomorult, és lenézett a kiömlött italoktól síkos padlóra, amelyet elborítottak az apró, jelzés nélküli, felbontott csomagok. – Úgy értem, *onnan* lentről. – Hitetlenkedve megrázta a fejét. – Tisztán hallottam, hogy egy kis hang azt mondta: „Meg fogom tudni, hogy tényleg odaért-e.”

– Csak képzelődsz.

A mimbrán addigra már arrébb kúszott, és ahogy a csökevényes lábai engedték, sietett a célja felé. Amikor elérte a legtávolabbi sarokbokszt, fel sem kellett másznia az asztalra. Egy olajos, fekete körmű kéz lenyúlt, és felemelte.

– Kövér kis jószág, nem igaz? – Vol Hamame valaha Nagy Gizz robogós bandájához tartozott. Később szétváltak az útjaik, és nem éppen barátságos módon. Azóta Hamame új munkát talált magának, igaz ez sem volt sokkal törvényesebb. Viszont határozottan jobban jövedelmezett. Az élete sok szempontból felvirágzott, amióta sikerült elszakadnia Spikertől, Gizz förtelmes utódjától. – Úgy néz ki, a q'nithiai információkkal dugig tömve küldte vissza.

– Miért, mit gondoltál? – Hamame partnere

hasonlóan züllött kinézetű volt, és minden egyes lélegzetvételnél hangos szörcsögő hang tört fel a torkából. – Erre valók ezek a kis patkányok. – A mimbrán apró lábai tehetetlenül rángatóztak, ahogy Phedroi a hátára fordította. – Nézzük, mit hozott nekünk.

A Q'nithia rendszerben egyetlen holdon alakult csak ki légkör, a mimbránok ennek a holdnak a mély, az anyabolygó árapályhullámaitól folytonosan egymásnak dörzsölődő törésvonalalaiban éltek és szaporodtak vastag rétegekben, mint az óceáni sziklákra rakódott kagylótelepek. Az akusztikus energián éltek, elnyelték a hangvibrációkat, és rétegről rétegre beépítették a primitív szervezetükbe. Az évezredek szeizmikus tevékenysége, a kőzetrétegek csikordulásai mind-mind megőrződtek a legöregebb mimbránok testében, akik a rájuk rakódó leszármazottaik súlya alatt olyan hatalmasra dagadtak, hogy egy birodalmi cirkáló kényelmesen elfért volna a testükben.

Az apró, fiatal mimbránoknak más, gyakorlatiasabb hasznuk is volt. Náluk tökéletesebb lehallgatószerkezetet keresve sem lehetett találni, hiszen a testüket alkotó nyálkás szálak a leghalkabb beszélgetésfoszlányt is rögzíteni tudták. Ráadásul mivel teljes egészében szerves anyagból álltak, a szokásos letapogatók sem jelezték ki őket.

Hamame az egyik kérges ujjbegyével lenyomta a mimbrán dagadozó „hasát”, mire az eltárolt energia visszaalakult hanghullámokká.

„Hallottam, hogy a szegény Santhananan nevét emlegetted – hangzott fel a q'nithiai ismerős káromgása. Azt kell, hogy mondjam, szörnyű véget ért.”

– Így igaz – bólintott önelégült vigyorral. – Hisz te gyilkoltattad meg velünk.

– Pofa be – vágta rá Hamame. – Halljuk a többit – mondta, és ismét rányomott a mimbrán fénylő hasára.

„Ja, biztosan nagyon tragikus volt – közvetítette a lény Dengar hangját. *Leginkább arra lennék kíváncsi, hogy valaki átvette-e helyette az üzletet?*”

A két bűnöző végighallgatta az egész üzletkötést Dengar és a q'nithiai között.

– Hát ez érdekes – dőlt hátra végül Hamame a sarokbokszban. – Ez a q'nithiai nagy barom, de most megdolgozott a pénzéért. – Közte és Phedroi között a mimbrán immár teljesen kilapulva feküdt az asztalon, az összes eltárolt akusztikus energiát kipréselték a sejtjeiből. – Tehát Boba Fett életben van.

– Nem semmi ez a tag – csóválta meg a fejét elismerőleg Phedroi. Az ápolatlan, mocskos szakálla sercegeve dörzsölődött neki a tunikája nyakának. – Mindent kibír. Ha Sarlakk gyomrában nem halt meg, akkor mivel lehet megölni?

Hamame benyúlt a kabátjába, és előhúzta a pisztolyát. A fegyver csövét a kantin mennyezete felé fordította.

– Ezzel.

Sokáig tartott, amíg célba ért. Amikor végre az övé lett mindaz, amit már régen meg kellett volna kapnia. Amikor végre őt tartották a legkeményebb, legerősebb, legfélelmetesebb fejedelemségnek az egész galaxisban...

Bossk hátradőlt a *Hound's Tooth* pilótaszékében, és élvezte a siker kéjes gyönyörét. Persze az izzó harag érzésével keverve, amely szerves részét képezte minden trandoshi lelkivilágának. A két karmos kezével végigsimította mellpikkelyein, a metszett pupillájú szemei a távolban pislákoló csillagokra meredtek. *Túl hosszú, merengett. Túl hosszú idő. Ha azon a milliárdnyi világon lakóknak lenne csak egy*

cseppnyi eszük is, akkor már rég rájöttek volna, hogy ő a legjobb. Az egyetlen legjobb.

Ehelyett – és ennél a gondolatnál még forróbban lángolt fel a lelkében a düh –, meg kellett várnia, amíg Boba Fett meghalt. Ez pedig a nézete szerint *túlzottan* későn következett be.

A többi érzelem közé egy sóhajnyi bánat is vegyük. Saját maga szerette volna megölni Fettet, karmainak egyetlen, tévedhetetlen csapásával feltépni a vetélytársa torkát. Vagy lassan befogni a fejedősisakját a lézerkarabély célkeresztjébe, megnyomni az elsütő billentyűt, és figyelni, ahogy Boba Fett láthatatlan arca szertefröccsenő vér és csontdarabkákká egyvelegévé válik...

Bossk lassan bólintott. Hát igen, az tényleg kellemes érzés lett volna. Egyedül learatni a diadalt, a nyelvvel megízlelni Fett előbuggyanó vérenek az ízét. Túl sok megaláztatásban volt már része emiatt a hitvány, alattomos fickó miatt.

Aztán a harag egy részét felváltotta az önsajnálattal. Túl sok dolog volt, amitől megfosztotta az életet. A Fejedősisak Céh vezetésétől, hiszen az is neki járt volna. Most azt is nehezen lehetett elmondani, hogy a Céh egyáltalán létezett. Szó se róla, az apja – bár a trandoshiak erről a fogalomról egészen sajátosan, más fajoktól gyökeresen eltérően vélekedtek –, Cradossk megölésével rengeteg személyes sértésért vett elégtételt, de kézzelfogható haszna kevés volt a dologból. Ehelyett, hogy egy egész univerzumra kiterjedő, ragadozókból álló szervezet élére került volna, amelyik galaxisszerte az összes begyűjtött vérdíjből lefőlözte a maga hasznát, bármelyik lakott bolygón cserélt is gazdát az áru, most itt állt egymagában, ugyanolyan nyomorult magányos vadászként, mint az összes többi fejedősisak. Mindez Boba Fett műve volt, a Fejedősisak Céh rég lezajlott felbomlása, ami még azelőtt következett be, hogy

Bossk megtanulta volna az egyik legfontosabb leckét a szakmában...

Sose bízz a vetélytársaidban. Öld meg őket.

Ez az *igazi tudás*, ötlött fel az elméjében. *Számos okból kifolyólag*. A haragját emellett még számtalan egykori forrás táplálta, számtalan megaláztatás, amit Boba Fett miatt volt kénytelen elszenvedni. És mindegyiket elraktározta az agyában, egyiket a másik után. Amikor Bossk ott állt kartávolságra Boba Fett-től, azon a napon, amikor Darth Vader összehívta a galaxis legjobb fejedelméit, és megbizta őket, hogy nyomozzák le és találják meg Han Solo hajóját, a *Millennium Falcont*. Abban a percben minden önuralmára szüksége volt, hogy ne ugorjon oda, és ne tépje ki Fett dobogó szívét a gyűlöletes páncélja alól. Aztán ott volt az az utolsó megalázó manőver, amikor az ő és Zuckuss, a partnere eszén túljárva szinte szó szerint Bossk karmai közül happolta el Han Solo karbonitba ágyazott testét, és vitte a *Slave I* fedélzetén Jabba, a hutt palotájába. Még most is emlékezett arra a tehetetlen gyűlöletre, amit akkor érzett.

Így hát, amikor eljutott hozzá a hír, hogy Boba Fett halott, hogy feloldódott a hatalmas Sarlakk gyomrában, egyszerre tört fel benne a csalódottság és a mámor érzése. Ha az univerzum volt olyan kegyes, és megadta neki, amire oly régóta vágyott, akkor a tőle telhető leghiggadtabban kell fogadnia a dolgot. Az a tény persze, hogy immár örökké frusztrálva lesz, amiért nem tudta maga elvégezni a gyönyörteli feladatot, és a saját kezével elválasztani Boba Fett testét az élők világától, azt is mutatta, hogy az univerzum mégsem teljesen igazságos és pártatlan. Miközben ezekhez hasonló gondolatok kavargtak a fejében, Bossk teljes sebességre kapcsolta a *Hound's Tooth* hajtóműveit, és elindult a jól ismert Tatuin bolygó felé, csak hogy beleszippanthasson abba a levegőbe, ami legutoljára járta át az ellensége tüdejét.

Végül is nem jutott el odáig. A Tatuin fakósárga korongként töltötte be a hátsó megfigyelő kamera teljes látómezejét, és már éppen a Mos Eisley-i úrkikötő koordinátáit készült betáplálni a navigációs komputerbe, amikor Bossk egy hasonlóan ismerős, de sokkal érdekesebb tárgyra bukkant a bolygó külső atmoszférájában egy félreeső automata pályán.

Amikor először megpillantotta a *Slave I*-et a pilótafülke üvegén keresztül, a keze ösztönösen is a *Hound's Tooth* fedélzeti fegyverrendszereinek célbefogó és megsemmisítő gombjai felé lendült. Az egyetlen dolog, ami megakadályozta, hogy atomjaira robbantsa a *Slave I*-et, az az a felismerés volt, hogy a másik hajó meg sem próbálta befogni a fegyvereivel. Ez és hogy eszébe jutott, Boba Fett már nem él. Elvégzett egy standard lekérdezést, amely azzal az eredménnyel érkezett vissza, hogy a *Slave I* üres, de még mindig a belső biztonsági rendszerek védelme alatt áll.

Túl szép, vigyorodott el Bossk. Egy dolog volt megörökölni a galaxis legjobb fejedelmének kijáró titulust – ezt már amúgy is meg kellett volna kapnia –, de hogy még bele is botoljon Boba Fett személyes hajójába, a benne tárolt fegyverekkel és adatbázisokkal, a keservesen megszerzett titkokkal és stratégiákkal együtt, amelyek Fettet ennek a veszélyes szakmának a hercegévé tették – Bossk gondolni sem mert arra, hogy valaha is ilyen szerencséje lesz.

Ahhoz túl eszes volt, hogy egymaga próbálja meg feltörni a *Slave I* többszörös biztonsági és riasztórendszerét. Ebbe jó pár meggondolatlan lénynek beletört mára foga, hiszen Boba Fett annyi csapdával és automata lézerfegyverrel szerelte fel a hajót, amivel egy kisebb hadsereget ki lehetett volna irtani. A szabad belépéshez a megfelelő jelszavak ismeretére volt szükség. Most azonban, hogy Fett felbukkanásával már nem kellett számolni, Bosskot

egyáltalán nem sűrgette az idő; elég pénze és elszántsága volt ahhoz, hogy megkereshesse a legmegfelelőbb, hozzáértő segítséget.

A helyzetét nagyban megkönnyítette, hogy ilyen közel volt a Tatuinhoz, ezt a fajta szaktudást itt helyben, Mos Eisleyban is megkaphatta. Csak busásan meg kellett fizetnie az árát.

A *Hound* kommunikációs egységéből éles hangú berregés hallatszott, ami nyilván arra a beérkező üzenetre figyelmeztette, amit Bossk már régen várt. Közelebb húzta magát a műszerfal paneljéhez, aztán észrevett valamit, ami egy pillanatra meglepte.

Két üzenet várt rá.

Az első a *Slave I*-ről jött, ahogy azt remélte is. A második szinte egyszerre érkezett vele, és egy apró, a Tatuin felszínéről fellőtt rakétahajtású üzenetkapszulából származott, amely most a *Hound's Tooth* receptorkamrájában várakozott éppen. Bossk megnyomott még néhány gombot a mutatóujjával, hogy többet tudjon meg a rejtélyes küldeményről.

A kódolt üzenetet egy q'nithiai üzenetközvetítő küldte Mos Eisleyből, akivel Bossk még régebben együttműködési megállapodást kötött. A dolog kölcsönösen hasznos volt: a q'nithiai figyelemre méltó tudással – és kapcsolatrendszerrel – rendelkezett azokról a dolgokról, amelyekben Bossk is érdekelt volt, a trandoshi pedig kreditekkel hálálta meg mindezt. Így aztán bármilyen üzenet, ami a q'nithiai kezei közt futott át, és megfelelt a kritériumoknak, először Bosskhoz került, és csak utána folytatta az útját a csillagok között a kijelölt célpontja felé.

Bossk leolvasta az üzenet célpontjára vonatkozó információkat. A címzett a távoli ipari és gépészeti mamutkonzern, a Kuat Hadiipari Művek vezetője, Kuati Kuat volt. Bossk magában elismeréssel adózott a q'nithiainak, amiért nagyon helyesen úgy ítélte meg, hogy ez az üzenet fel fogja kelteni a trandoshi

fejvadász érdeklődését. *Bármí*, gondolta Bossk, *amit egy olyan gazdag és befolyásos alaknak küldenek, mint Kuat, határozottan érdekel*. Egy fejvadásznak állandóan, minél szélesebb körben tájékozottnak kellett lennie, és a megfelelő információs csatornákon keresztül hozzájutnia a galaxis legfrissebb híreihez és titkaihoz, ha sikeres akart lenni, hiszen a sikertelenség ebben a szakmában gyakran együtt járt az idő előtti elhalálózással.

Eldöntötte magában, hogy ezt a kódolt üzenetet majd csak később olvassa el – miután végzett a másik üggyel, amire már régóta várt. Karmos ujjaival lenyomta a következő gombot a kommunikációs panelen.

– Végeztem mindennel. – Az előre rögzített hang száraz volt, és érzelemmentes, és a D/Crypt Információs Szolgálat vezető technikusához tartozott. Ez a félhivatalos – vagyis félig alvilági – szervezet Mos Eisleyban székel, és jó pénzért gyakorlatilag bármilyen műszaki jellegű megbízást elvállalt. – Sikerült feltörnöm a biztonsági kódokat, így most szabad hozzáférése van a *Slave I* nevezetű hajóhoz. Persze, csak miután fizetett.

Ezt a kérdést Bossk máris elrendezte, amikor elküldte az átutalási engedélyt egy Mos Eisleyban működő feketepiaci brókerháznak, aztán begyűjtotta a *Hound's Tooth* navigációs hajtóműveit. Az alatt az idő alatt, amíg a másik hajó mellé ér, a D/Crypt technikusának is meg kell kapnia az igazolást az átutalás teljesítéséről.

– Örülök, hogy nem várokotatott meg. – A D/Crypt technikusa egy ráncos képű, apró ember volt, a majdnem teljesen kopasz feje alig ért Bossk mellkasáig. – Nagyon nem szeretem, ha megvárakoztatnak. Ebben az esetben kénytelen lettem volna háromszoros árat felszámolni.

– Csak nyugi. – Bossk odamanőverezett a *Slave I*

transzferzsilipjéhez, és hagyta, hogy a két hajó biztonságosan egymáshoz kapcsolódjon. – Azt is megfizettem volna – vigyorodott el. Átsietett Boba Fett hajójára, és körülnézett a *Slave I* szigorúan funkcionálisan berendezett rakterében. A fogolycellák rácsai túlságosan is ismerősek voltak a legutóbbi alkalom óta, amikor a fedélzeten tartózkodott. A legnagyobb cella ajtajának a pántjait időközben kijavították, de a lézersugár nyoma még mindig látható volt, amivel annak idején D'harhan majdnem megpörkölte őket. Mindez a múltban történt, amikor Boba Fett még életben volt, és gőzerővel dolgozott a szép emlékü Fejvadász Céh feldarabolásán. – Minden tiszta?

– Amennyire meg tudom állapítani, igen. – Az idős férfi feltolta a sokdioptriás, trifokális szemüvegét a rózsaszín, májfoltos homlokára, aztán nekiállt összecsomagolni a felszerelését.

– Ez mit jelent?

– Semmi sem tökéletes – nézett fel rövidlátó szemeivel a technikus Bosskra. – Legalábbis ebben a galaxisban semmiképpen. – Megvonta a csontos vállát, majd visszafordult a szerszámaihoz. – Kilencvenkilenc százalék, ennyit garantálni tudok. Vagyis egy százaléknál kevesebb az esélye, hogy maradt a hajón olyan biztonsági berendezés, amit nem tudtam megtalálni és hatástalanítani.

– Tényleg? – nézett rá Bossk savanyú képpel. – És mi a garancia a garanciára? Ha valami rusnya csapda lenyisszantja a fejem, visszafizeti a kreditjeimet?

– Nem, de viszek virágot a sírjára. – A D/Crypt technikus a bekattintotta az utolsó szerszámos bőrönd zárját is. – Persze, csak ha marad a testéből annyi, hogy koporsóba tegyék.

Miután a technikus átszállt a maga miniatűr úrkapszulájába, és levált a *Slave I* oldaláról, hogy megkezdje a visszautat a Tatuin felszínére, Bossk

elfordult a megfigyelőablaktól, és előhúzta a sugárvetőjét a tokjából. Még ez az egyszázaléknyi kellemetlen meglepetés sem hagyta nyugodni. Óvatosan beljebb lépett a hajó rakterébe, bár maga sem hitte, hogy bármi értékes dologra lelhet itt. Aztán megragadta a lépcsőkorilátot, és felmászott a pilótafülkébe.

Az üvegen keresztül látta a *Hound's Tooth*, és a két járművet összekapcsoló flexibilis rögzítőkapcsokat. A készítés, hogy hagyja az egész kutakodást a csudába, és visszatérjen a hajója megszokott, biztonságot jelentő belsejébe, szinte örjítő volt. A *Slave I* minden molekulája, beleértve a tüdejét átjáró recirkulált levegőt is, át volt itatva a néhai gazdája láthatatlan jelenlétével. Lehet, hogy Boba Fett teste meghalt, de az emléke még így is nyomasztó volt. Bossk tenyere egészen megizzadt a fegyver markolata körül, minden pillanatban arra számított, hogy ha hátranéz a válla fölött, a kabinajtóból a mandalori páncél sisakjának sötét, T alakú rostélyá néz vele farkasszemet.

Nem ült bele a hívogató pilótaszékre. Ehelyett előrehajolt, és gyorsan lenyomott néhány parancsgombot a hajó műszerpultján. *Az a rengeteg kredit nem veszett kárba*, döntötte el végül, amikor az orra előtt a képernyőkön bonyolult könyvtárszerkezetek kezdtek sorjázni. A D/Crypt technikus a jó munkát végzett, feltörte és eltávolította a fedélzeti komputert védő jelszavakat, így Boba Fett összes féltett titka most ott hevert a trandoshi ölében, arra várva, hogy átvizsgálja őket.

Lassan kezdett oldódni a Bossk gyomrát szorító idegesség. Ha maradt még egyáltalán fel nem derített csapda a hajón, annak nyilvánvalóan itt kellett volna lennie, hogy őrizze mindazt, ami oly becses volt Fettleknek, ami az elért sikereket és értékes trófeákat megszerezte a fejedásznak. Bossk előrehajolt, és

kikapcsolta a komputer kijelzőjét, az összes fájlnek az átnézése rengeteg időbe fog telni. Át kell majd hoznia egy mobil memóriaegységet a *Hound's Toothról*, amelyre minden adatot letölthet, és átszállíthat a saját hajójára, hogy ott aztán kénye-kedve szerint szortírozgathassa őket. A munka éveket is eltarthat. *De hát, mosolyodott el magában Bossk, időm az van bőven. Boba Fettnek pedig nincs. Már nincs.*

A sugárvető visszakerült a tokjába. Bossk elégedetten elfordult a műszerpanelektől. A legfőbb riválisa halott. Ebben a szakmában, ahol a pusztá túlélés már komoly sikerként könyvelhető el, Boba Fett végül alul maradt. A győzelem édes íze megmelengette a lelkét, és szétsugárzott minden egyes porcikájába, mintha csak a legyőzött áldozat felbuggyanó forró vére csordult volna végig kéjesen a torkán.

A pilótafülkéhez vezető átjáróban Bossk egy félig nyitott ajtót pillantott meg, nem emlékezett, hogy már korábban is látta volna. Ahogy alaposabban is szemügyre vette, meg kellett állapítania, hogy egy nagyon ügyesen megszerkesztett rejtekajtóval áll szemben, a csuklópántokat gondosan álcázták, az ajtó lapja pontosan belesimult az őt körülvevő válaszfalba. Aki nem tudta, hogy mit keressen, magától aligha bukkant volna rá. Bossk úgy vélte, hogy az ajtó elektronikus biztonsági zárja akkor pattant fel, amikor a D/Crypt technikusa a műszereivel kiiktatta a hajó biztonsági rendszereit.

– *Vagy* – Bossk keze megtorpant a levegőben, mielőtt még kitért volna az ajtót. *Lehet, hogy ez is csak egy csapda.*

Hátrahúzta a kezét, és automatikusan lenyúlt a lézerfegyveréért. Annyit látott, hogy a résnyire nyitott ajtó egy megvilágítatlan helyiségbe vezet. Ez az állapot csak egy pillanatig tartott, mert egy gyors lövés a sugárvetőjéből ragyogó fényárba borított mindent.

Az ajtószárny Bossk erőteljes rúgása nyomán kivágódott, a mögötte rejlő helyiséget pedig előntötte a pilótafülke irányából érkező lámpafény. Az apró, zárt kamrában egyetlen tárgy helyezkedett el, egy jellegtelen, majdnem kocka alakú valami, ami Bossknak nagyjából a melléig ért. A fejeadász egy pillanatra azt gondolta, hogy valamilyen tárolókonténerrel áll szemben, amíg meg nem pillantott egy pár rövid, masszív mechanikus lábat a szerkezet alatt. Bossk felismerte, egy droid volt, egy önjáró veszélyesanyag-szállító, amilyeneket gyakran használtak a gépipari üzemekben vagy a nagyobb hajóépítő műhelyekben. A jókora törzs gyakorlatilag egy árnyékolt tároló volt, amelyben nagy mennyiségű halálos hasadóanyagot lehetett biztonságban szállítani. Ezen a droidon látszott, hogy már régóta szolgál, a kopott lemezeken rengeteg kisebb-nagyobb horpadás és karcolás éktelenkedett, szerencsére azonban gondosan fertőtleníthették, hiszen a Bossk övére csíptetett sugárázsmérő mutatója meg sem rezgett.

A droid semmilyen életjelet nem adott magáról, ahogy Bossk közelebb lépett. Az egyszerű elektronikus agyközpont szintén eltávolításra került. A trandoshi eltöprengett, vajon Boba Fett miért vesződött volna ilyesmivel, és egyáltalán miért tartott egy ilyen primitív, érdektelen droidot a *Slave I* fedélzetén – ráadásul rejtekajtó mögött.

A droid oldalán az egyik rakodóajtó nem volt lezárva. Bossk kinyitotta, és lehajolt, hogy bekukucskáljon. Az övéről leakasztott egy apró elektromos fáklyát, és bedugta a rekesz belsejébe.

Valami nem stimmel. Bossk egyből kiszúrta, hogy a droid „rakterét” semmiféle sugárzáselnyelő szigetelőanyag nem borította. Továbbá a szállítandó hasadóanyagnak sem volt sok hely meghagyva, a tágas rekesz belseje zsúfolva volt különböző,

egymással összekapcsolt elektronikus berendezésekkel. Kémfelszereléssel, Bossk ezt első pillantásra megállapította, hiszen a titkos megfigyelő- és lehallgatóeszközök alapos ismerete elengedhetetlen volt a fejevadászszakmában. A cuccok egy része vadonatúj és meglehetősen drága volt, Bossk egy egész sor optikai és akusztikus letapogatót látott, miniatűr száloptikás kamerákat, hiperérzékeny mikrofonokat. És mindezt egy ütött-kopott droid belsejében.

Vagy egy mesterségesen ütött-kopott droidban. Hirtelen ötlettől vezérelve Bossk az egyik karmával megkapargatta a szállítódroid külső burkolatát ellepő rozsdafoltokat. A vörösesbarna anyag azonnal lejött. Ez csak álca, állapította meg a trandoshi. Valaki sokat dolgozhatott ezen a droidon, mert azt a látszatot akarta kelteni, hogy ez egy szétesni készülő ócskaság.

Aztán egy másik turpisságot is észrevett. A droid raktérajtájának a belső oldalára egy apró sugárzástelítő szerkezet volt felerősítve, amiből vékony kábel vezetett egy három centi hosszú rádióhullámú antennához. Régi trükk, amikor a sugárzástelítőt aktiválták – valaki biztos távolból megnyomott a jeladón egy gombot –, akkor a droid körül egy bizonyos távolságon belül elegendő sugárszint alakult ki ahhoz, hogy beindítsa a sugárzásmérők riasztóját. Ez általában még a legelvetemültebb fosztogatókat is elriasztotta, a sugárfertőzéstől való félelmükben talán még a jawák is békén hagyták a droidot.

Bossk tovább folytatta az élettelen droid titkainak felderítését. Lehet, hogy a droid nem is Fette volt, hanem ő is ugyanúgy csak a tartalmát tanulmányozta – még annak idején, mielőtt a Tatuinra érkezve Jabba szolgálatába állt volna –, mint most a trandoshi. Ha így is volt, szemmel láthatóan megzavarták közben, mert túl sokra nem jutott. A legtöbb berendezés antisztatikus burkolatán még ép záróplomba fityegett.

Amikor Bossk feltörte az egyiket, és kihámozott egy miniatűr hangrögzítő modult a borítás alól, érdekes felfedezést tett: a kezeiben tartott szürke színű áramköri lapra a Kuat Hadiipari Művek emblémája volt festve.

Furcsa egybeesés, töprengett el. Azt is tudta azonban, hogy ennél többről van szó. A hiperúrkapszulának, amelyet a q'nithiai irányított hozzá Mos Eisleyből, szintén a Kuat bolygó volt a végcélja, egész pontosan a Kuat Hadiipari Művek központja.

Nyilván magának Kuati Kuatnak a kezébe szánták. Bossk fejedésszöszöngéi egyből jelezték, hogy túl sok a véletlen egybeesés a galaxis egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb lakóját illetően.

A nagy kérdés csak az volt, hogy minek kellett ez a látszólag rozzant droid Kuatnak, ki után akart kémkedni a segítségével? Bossk tovább kutatott a droid belsejében, és végül egy rejtett oldaldobozban meg is találta, amit keresett, és amire nagyon számított. Kihúzta a fejét a droid tárolórekeszből, a kezében pedig egy többsávos rögzítőszerkezet feküdt, amelyhez a különböző szenzorok kábeleken keresztül csatlakoztak.

Nyilván Boba Fett is ezt kereste, mielőtt megzavarták, és félbe kellett hagynia a kutatást. A másik tárgy, amit előhúzott a rejtekhelyéről, egy háromlábbon álló holografikus lejátszó-egység volt a legkülönbözőbb önadaptáló bemeneti csatlakozókkal és adatkábelekkel az oldalán. Bossk addig válogatott a csatlakozók közül, amíg meg nem talált egy olyat, ami passzolt a felvevőhöz. Mind a két szerkezeten apró lámpácskák villantak fel, aztán néhány másodperces inicializálás után egy miniatűr; elmosott kontúrú tájkép bontakozott ki Bossk előtt.

Valahol a Tatuinon van, állapította meg Bossk a bolygó ikernapja által vetett megtört árnyékokból és a

jellegetes színekből. Közelebb hajolt a holoképhez, és megpróbált minél többet kivenni a részletekből. Úgy tűnt, mintha az egyik nyomorúságos, félreeső párafarm lenne az, amelyekből jó pár tengődött a Dűnetenger szélei mentén.

A kavicsos talajba egy nehéz, lánctalpas jármű párhuzamos nyomai mélyedtek bele. Bossk még a kifelbontású, szemcsés felvételtől is ki tudta venni, hogy a nyomok legalább egy nappal a rögzítés előtt keletkeztek, a lánctalpak mélyedéseit kezdte elfedni a szélfútta, finom homok. Úgy saccolta, hogy annak a jawa homokkúszónak a nyomait látja, amelyikből a kém-droidot kidobhatták, miután nyilván a jawák is bedőltek a trükknek, hogy halálos sugárzással szennyezett. Aztán a droid valószínűleg keresett magának egy alkalmas megfigyelőpontot egy kicsit távolabb a párafarmtól, ahonnan jó rálátása nyílt a történetekre.

Márpedig igencsak csúf dolgok történtek. Ahogy az optika ráközelített, Bossk a holokép tetején sűrű fekete füstöt látott szállingózni. Aztán a droid mesterséges intelligencia áramkörei úgy ítélték meg, hogy nyugodtan előmerészkedhet a megfigyelőpontról, mivel a párafarmon szemmel láthatóan senki nem maradt életben. Bossk hideg szenvtelenséggel tanulmányozta a farm alacsony, kerek épületének maradványai előtt heverő elszenesedett csontvázakat. *Pont olyan, mint egy sima birodalmi rajtaütés*, vélekedett. Az összes, még Bossk szerint is túlzottan kegyetlen jel ott volt. A birodalmi rohamosztigosok mindig gondosan ügyeltek arra, hogy otthagyják a névjegyüket a véres munkájukon, megfélemlítve bárkit, aki később rábukkan.

A rögzített felvétel eddigi csendjét most egy közelgő terepsikló berregése verte fel valahonnan a távolból. Egy pillanatra a kép megdőlt és imbolyogni kezdett, nyilván ahogy a kém-droid ismét valamilyen fedezéket

keresett magának a környező homokdűnék takarásában.

Aztán ismét rögzült a pozíció, és a droid optikai áramkörei átváltottak a beépített miniatűr teleobjektívra, mert a kép hirtelen ráközelített az érkezőre. Bossk felismerte a járműről szinte még röptében leugró alakot. *Luke Skywalker* az, gondolta. A fiatal férfi arca, a zilált szőke haja elárulta.

Szinte lenyűgözve hajolt közelebb a képhez. *Igen, biztosan a rohamosztagosok műve*, bölintott lassan. Azon a *párafarmon, ahol Skywalker felnőtt*. Jóval többet tudott erről, mint a galaxis lakói általában. Egy kikötői lebuiban, amely mellett még a Mos Eisley-i kávéház is fényűző luxushotelnek tűnt volna, Bossk addig itatott egy szájalmas emberi roncsot, egy korábbi rohamosztagost, akit különböző pszichológiai problémák miatt rúgtak ki végül a Birodalmi Flottától, míg az mindent elmesélt neki. Akkor büntudatnak vélte, noha ezt az érzést a gyakorlatban ő még sohasem tapasztalta meg. Az egykori rohamosztagos maga ugyan egyetlen akcióban sem vett részt a Tatuin felszínén, azonban a barakkban ivászat közben a cimborái sok mindent kifecsegték. Akkor Bossk, jó fejvadászszokás szerint elraktározta az agyában a történetet – és a Luke Skywalker nevet –, hátha egy nap még hasznát veheti. Most nagyon úgy tűnt, hogy ez a nap egyre közeledik.

Bossk hátrahúzódott a levegőben vibráló képtől, és onnan figyelte, ahogy Skywalker rátalál a nagybátyja és a nagynénje, Owen és Beru füstölgő csontvázára, akik gyerekkorától kezdve nevelték. Tudta, hogy ez a fajta kötődés más fajok esetében mennyivel szorosabb volt, mint a trandoshiak között. Tudott továbbá arról is, hogy Luke Skywalkert milyen szálak kötik a Lázádáshoz, a hírek és mendemondák már galaxisszerte lábra kaptak erről, holofotókkal és egyéb bizonyítékokkal alátámasztva. Ez a hétköznapi

farmerlegény, aki ráadásul egy távoli, jelentéktelen földművesbolygóról származott, valamiért iszonyatosan fontos lett Palpatine császár, és talán még inkább Darth Vader, a Birodalom fekete kesztyűs ökle számára. Vader lényei, a saját kém- és informátorhadserege talán még mindig a lakott bolygókat járták, Skywalker után kutatva. Hogy miért? Nos, az hétpecsétes titok volt.

A deaktivált droid és benne a játékszerek most még érdekesebbek lettek Bossk szemében. Skywalker jelenlegi tartózkodási helyéről ugyan nem adtak semmilyen felvilágosítást – ami pedig súlyos krediteket ért volna, hiszen Vader horribilis összeget ajánlott fel ezért az egy információért cserébe –, de arra talán rá lehetett jönni belőlük, hogy miért kereste őt annyira a Birodalom és a Sith Sötét Lovagja. És egy agyafürt fejevadásznak, mint Bossk, ez még többet ért.

Vannak, akik még Vadernél vagy Palpatine-nál is többet hajlandóak fizetni. Bossk számba vette a lehetőségeket. Végül is a droid a gondosan álcázott megfigyelőberendezéseivel pont úgy nézett ki, mint amit a Kuat Hadiipari Művekben raktak össze. De miért érdekelné Kuati Kuatot Luke Skywalker sorsa? Erre sem lenne haszontalan dolog rájönni.

A holografikus egység közben elért a felvétel végéhez, és megállt. A párafarm romjai közül felszálló fekete füst, a rohamosztagosok rajtaütésének mementója mozdulatlanra dermedt a levegőben. A galaxist uraló sötét hatalom emblémája volt ez...

Bossk agyának egy része, a leginkább fejlett és óvatos része, azt súgta a fejevadásznak, hogy olyan dolgok ezek, amelyekbe nem lenne szabad beleavatkoznia. Minél közelebb került az ember – vagy éppen trandoshi – a Darth Vadert körülvevő, cselszövással és önző érdekekkel átszótt körökhöz, a saját halálához is pont ennyivel közeledett. Csak

emlékezz, mi történt Boba Fett-tel, figyelmeztette önmagát. Lehet, hogy Fett végül Luke Skywalker miatt szenvedte el az első és egyben utolsó vereségét, ha azonban Vader nem manipulálta volna állandó jelleggel a galaxis szóba jöhető lakóit, akkor Fettnek ott sem kellett volna lennie Jabba vitorlás bárkáján a Karkuni Nagy Verem fölött.

Aztán az intó hangok szép lassan elenyésztek Bossk fejében, és átadták a helyüket más, vérszomjasabb érzéseknek, amelyek sokkal közelebb álltak a trandoshi lelkvilágához. Boba Fett azért halt meg, mert ostoba volt, ez a napnál is világosabb. Bossknak ennél több bizonyítékra nem volt szüksége. Ő *halott*, én *pedig élek*, ez pedig azt bizonyította, hogy mennyivel több esze volt a riválisánál. Akkor hát mitől kellene félnie?

Ezen a hajón, gondolta Bossk, nem jutok előrébb. Ha átviszi a Hound's Tooth fedélzetére, ahol nyugodtan meditálhat rajta, sokkal több esélye lesz, hogy rájön a holofelvétel igazi jelentésére. Ahogy benyúlt a szállítódroid belsejébe, és elkezdte kihuzigálni a vezetékeket, a lejátzóegységen egyből kihunytak a lámpácskák.

Az egyik adatkábel megragadta a figyelmét, ami a droid külsején egy parányi elektronikus szaglószervezetett. Azt még értette, hogy miért volt szükség nagyfelbontású optikára és érzékeny hangfelvevőkre az esemény rögzítéséhez, de miért akarna bárki is mintát venni a levegő illatanyagaiból? A hullák és a rohamosztagosok úgyis legfeljebb a halál bűzét árasztották magukból.

Az adatkábel a központi rögzítő helyett egy analizátorba futott bele. A szerkezet ívelt tetején egy apró kijelző arról árulkodott, hogy szerves anomáliák érzékelésére lett beállítva, bármilyen biológiai eredetű szagra, aminek nem kellett volna ott lennie a helyszínen, amit a droid megfigyelés alatt tartott.

Bossk kirántotta az analizátort, és közelebb hajolt a képernyőhöz. Az érzékelők felfogtak valamit, és a gyorsan pörgő szám- és jelsorozatok tanúsága szerint az analizátor éppen a lehetőségek között válogatott, vagy éppen elvetette azokat.

Néhány másodperc múlva a számok betűkké, majd szavakká álltak össze. FEROMONOK JELENLÉTE MEGERŐSÍTVE. Egy másodperc múlva a gép folytatta. SZEXUÁL ALTÍPUS, HÍMNEMŰ. Aztán végül ez jelent meg: FAJI EGYEZÉS – FALLIN. Bossk egy pillanatra némán meredt a kijelzőre, aztán egyik karmos hüvelykujjával megnyomva egy gombot, kikapcsolta.

Ez, ha lehet, még érdekesebb hír volt. Bossk lassan, elgondolkozva bólogatott, miközben még mindig nem engedte el az analizátort. A fallinok nem szolgáltak a birodalmi rohamosztigosok között, a faj genetikusan túl arrogáns volt ahhoz, hogy elviselje a katonasággal járó fegyelmet és szigort. Félelmetes ellenfelek voltak, de szigorúan magányos harcosok. És magányos cselszövők, hiszen az intrikáikkal talán csak maga Palpatine császár tudta volna felvenni a versenyt.

Volt viszont egy fallin, aki majdhogynem a legmagasabb szintre küzdötte fel magát Palpatine alattvalói között. Xizor herceg volt talán az egyetlen, akinek a császár valamilyen okból kifolyólag elnézte, hogy ellenszegült Vader parancsainak, de ő is rég halott volt. Több volt ebben az engedetlenségben, mint ahogy azt Palpatine sejtette volna. Ha a pletykáknak hinni lehet, egyedül Vader sejtette az igazságot. Igazságot, hogy valójában Xizor herceg volt a feje a hírhedt Fekete Nap nevű bűnszövetkezetnek, amely az egész galaxisra kiterjedve szinte önálló birodalmat alkotott.

A gondolatok egymást kergették Bossk fejében. Vajon Xizor herceg tényleg ott járt a Tatuinon, amikor Vader rohamosztigosai felégették a párafarmot a

Dúne-tenger szélén? Amikor Luke Skywalker nagynénjét és nagybátyját meggyilkolták? A kémndroid szagelemző moduljának az eredményei erre utaltak. De azt nem mondták meg, hogy miért lett volna ott a fallin herceg – vagy hogy Kuati Kuat miért épített be egy érzékelőrendszert, amelynek a révén biztonságot szerezhetett volna Xizor otlletéről. És Boba Fett vajon hogyan tett szert a kémndroidra?

Bossk feje kínzó hasogatással tiltakozott a sok megválaszolatlan talány ellen. *Egy kis időbe fog telni*, gondolta komoran a trandoshi, *amíg rájövök*. Aztán a maradék érzékelőberendezést is kihúzta az átalakított droid belsejéből, a kezében felhalmozta az apró fémdobozokat, és kilépett a titkos helyiség nyitott ajtaján.

Amikor visszaért a *Hound's Tooth* fedélzetére, Bossk letette a kémfelszerelést a pilótafülke központi vezérlőpaneljének a tetejére. A feje pokolian fáj, a homlokán a pikkelyek szinte szemmel láthatóan lüktettek a koponyáját feszítő gondolatoktól. Úgy döntött, hogy legjobb lesz, ha vár egy kicsit – talán alszik is egyet a hideg vérű trandoshiakra jellemző, az életfolyamatait hibernálásszerűen lecsökkentő alvással –, mielőtt rátér a párafarmon történt rejtélyek kibogozására. *Ehhez tiszta fej kell*, mondta magának.

Addig is, itt az ideje, hogy végre foglalkozzon azzal a kódolt üzenettel, amelyet az a q'nithiai irányított hozzá Mos Eisleyből. Bossk már előre kíváncsi volt, hogy vajon az üzenet kapcsolatban fog-e állni azokkal a dolgokkal, amelyekbe a *Slave I* fedélzetén botlott. A Kuat név gyanúsán sok helyen kezdett felbukkanni – a hiperűrkapuszulában a kódolt üzenet címzettje Kuati Kuat volt, a deaktivált kémndroidot szemmel láthatóan a Kuat Hadiipari Művekben gyártották.

Leült a saját hajója, a *Hound's Tooth* kezelőszervei elé, és elővette a kódolt üzenetet tartalmazó kapszulát. A q'nithiai még annak idején megtanított

neki egy egyszerű hozzáférési jelszót és kódkulcsot, amellyel ki tudta nyitni a szerkezetet, majd miután áttanulmányozta a tartalmát, úgy zárta vissza és bocsátotta útjára, hogy az eredeti címzett még csak nem is sejtette, hogy nem ő az első, aki a kezében tartja a küldeményt.

Bossk ezúttal egyetlen apró papírlapot húzott elő a kapszulából. Ez *minden?*, gondolta némiképp csalódottan. Amikor ilyen fokú biztonsági intézkedéseket sorakoztattak fel, akkor a küldemény általában nagy jelentőségű, felbecsülhetetlen értékű tárgyakat tartalmazott – egész birodalmi kódkönyveket, hosszú távú stratégiai terveket, titkos fegyverek kémjelentéseit, ilyesmiket. Miközben megfordította a lapot, nem is számított arra, hogy bármi fontosat fog találni a másik oldalán...

Bossk néhány pillanat múlva magához tért, a padlón fekvé találta magát, a tudata lassan kezdett visszaszivárogni a koponyájába. A pilótaszék hátrabillent, ahogy az eszméletét vesztve lezuhant róla.

Remegő kézzel felvette a papírlapot a földről, és odatartotta a szeme elé. Még mindig ugyanaz a négy szó állt rajta. Szavak, amelyek mindent megváltoztattak, amelyek felforgatták az univerzumot, amelyek letaszították Bosskot a trónjáról...

BOBA FETT ÉLETBEN VAN.

Nem akarta elhinni. Ugyanakkor tudta, hogy igaz. Ez mindig igaz volt.

– Ott vannak. – Phedroi, a dűne teteje felett kikandikálva előremutatott a lézerkarabélyá csövével.

– Most, ha ügyesek vagyunk, egyszerre elintézhetjük valamennyit.

Hamame, aki szorosan mellette hasalt a forró homokban, megrázta a fejét.

– Nono... – A puskája, a társáéhoz hasonlóan, a három távoli alakra irányult. Vagyis az öt alakra, ha a két kórházdroidot is beleszámolta. – Élve sokkal értékesebbek, mint holtan. Vagy legalábbis Boba Fett mindenképpen az.

– Viccelsz? – pillantott rá döbbenten Phedroi. – Tényleg azt akarod mondani, hogy *élve* akarod elkapni Boba Fettet? Ez baromság. Ez a fickó túlságosan veszélyes ehhez. Miért kockáztatnánk a szerencsénket? Örüljünk, hogy egyáltalán esélyünk lehet megölni.

A dűne még most, jóval a két nap lenyugvása után is csak úgy ontotta magából a meleget. A két fekvő férfi azonban nemcsak a talaj és a csillagfényes éjszakai levegő közti hőmérséklet különbség miatt úszott verejtékben. Hamame mostanra megtanulta, hogy a könnyebbik dolog volt észrevétlenül követni a másik fejjadászt, Dengart Mos Eisleytól idáig. Abba a pár száz méterbe izzadtak bele, amit a robogók elrejtése után kúszva kellett megtenniük úgy, hogy a célpontjuk véletlenül se szerezzen tudomást az ittlétükről. Végül lőtávolon belül, de még biztonságos messzeségben megálltak. Azokra a lényekre, akik botor módon alábecsülték Boba Fettet, legendásan gyászos és korai vég várt.

Hamame ezért tétlenül figyelte, hogy mi folyik a rejtekhely bejárata előtt, a dombok aljába vajt lejtős mélyedésben.

– Dengart is el kell intéznünk – mondta halk, szinte suttogó hangon –, és akkor még ott van az a maca... gondolom, őt sem akarod futni hagyni.

– Persze, hogy nem. – Phedroi egyszerű agyában meg sem fordult az ellenkezője. Dengar nem örvendett

éppen túl nagy hírnévnek a fejjavadászok között, de ha ő és ez a lány Boba Fett-tel tanyázik, akkor jobb inkább biztosra menni. Annál biztosabb elintézési módot pedig nem ismert, minthogy kiiktatnak mindenkit, amíg még módjuk van rá. – Nem így tervezted te is?

– *Ja*, de előtte még ki akarok deríteni egy dolgot – bólintott Hamame Fett és a társai felé. – Dengar egy valóstér-relémodulátort szerzett Mos Eisleyban, Boba Fett most is éppen azt bütyköli. A saját kommunikációs cuccával akarja szinkronba hozni, tehát nyilván valamiféle kapcsolatot akar létesíteni a bolygó légkörén túl. A kérdés csak az, hogy kivel?

– Gőzöm sincs.

– Hát ez az – mondta Hamame. – Nem tudod. És anélkül akarnád elintézni Boba Fettet, hogy megtudnád, kivel akart volna beszélni? Talán van ott fent valaki, aki mindenképpen élve akarja látni. Aki nagy pénzeket fizetne azért, hogy *ne* öljük meg Fettet, ha elkaptuk.

Phedroi elgondolkozott ezen.

– Hát... gondolom, igazad van.

– *Ja*. Te gondold, én meg tudom. – Hamame odapillantott a kérdéses területre, amit most egész tűrhetően bevilágított egy kis hordozható műhelylámpa Dengar feltartott kezében. A lány és az ő árnyéka megnyúlva belevegyült a környező sziklák feketeségébe. Mindketten Fettet nézték, ahogy egy miniatűr elektromos fáklya lobogó végét közelebb viszi egy áramköri egységhez. – Sokkal többről van itt szó, mint ami látszik. Érzem, a gyomrom mélyén érzem.

– Nem tetszik nekem ez az egész – rázta meg a fejét Phedroi. – Talán vissza kéne mennünk, és szerezni még néhány embert az akcióhoz. Tudod, csak a biztonság kedvéért. – Ha egy egész birodalmi hadtestet sikerült volna beszerveznie, sokkal nyugodtabb akkor sem lett volna. – Szóval, csak

azért, mert Boba Fett-tel állunk szemben...

– Ja, hogy aztán a legutolsó piti Mos Eisley-i tolvajjal is osztozkodnod kelljen a zsákmányon? – nézett rá sötét tekintettel Hamame. – Figyelj. Abból, amit Boba Fettért kapunk – *valakitől* –, életünk végéig eléldégélünk. Kiszállhatunk az egész buliból. Egy nagy fogás, és nyerők vagyunk.

Egyszer régen a múltban majdnem pontosan ezekkel a szavakkal traktálta a partnerét. Apró szépséghibája volt a dolognak, hogy ennek következtében kötöttek ki mindketten üres zsebbel egy Tatuin nevezetű, istenverte homokgolyón. *Ezúttal azonban, fogadkozott Hamame, minden másképp lesz.* Csak végig kell játszaniuk.

– Rendben van. – Phedroi a puskája csövét követve végignézett a távoli, sötét alakokon, majd vissza a partnerére. – Akkor mit akarsz tenni?

Hamame felállt, majd kirázta a homokot a csizmájából.

– Egyszerű. – Elmosolyodva a vállára vetette a lézerkarabély megfakult, töredezett bőrszíját. – Odamegyek, és beszélek velük.

– Ez tényleg megteszi – motyogta Phedroi félhangosan, miközben figyelte, ahogy a társa öles léptekkel megközelíti a hírhedt fejjavadász táborát. – *Kétségkívül* ez lesz a legkeményebb buli, amivel valaha csak találkozta.

A lány figyelte, ahogy összedugja és rögzíti az utolsó csatlakozókat is.

– Elkészültél vele? – mutatott rá Neelah a kavicsos talajon fekvő kommunikációs egységre. Az apró alkatrészek árnyéka megnyúlt a Dengar felemelt kezében tartott műhelylámpa fényében, és teljesen betöltötte a szerkezet belsejét.

– Igen, csak még le kell futtatnia az önellenőrző rutinokat – mondta Boba Fett –, mielőtt

szinkronizálni tudná magát az átviteli kódokkal. – Letette az eddig használt motoros csavarhúzó, és felkapott helyette egy vékony fázistesztert, aztán megütögte vele a sisakja oldalát. – Igazán szerencsések vagyunk, amiért a sok viszontagság ellenére a beépített memóriamodulok egyike sem sérült meg itt bent. Ha az egész kommunikációs protokolltáblázatot újra be kellett volna táplálnom, az néhány napba is beletelt volna. Minimum.

A lány egy pillanatra azt hitte, hogy a fejedés a saját agyáról beszél, a koponyaacsontok közé zárt tökéletes, de metszően fagyos memóriájáról. *Az igazi Boba Fett*, gondolta Neelah. *Visszatért a sírból*. Aztán rájött, hogy a férfi csupán a sisakjába épített bonyolult áramkörökre gondolt, ami kapcsolatot teremtett közte és a bolygó légkörén kívül keringő hajója között. Hogy is hívták? Már mondta pedig neki, valami rideg, gonosz szó volt, mentes a leghalványabb érzelmektől is, ami egy élőlény és a használati tárgyai között kialakul. *Slave*, jutott hirtelen Neelah eszébe a név. *Slave I*, ez az. Valami, amit használnak és félredobnak, amikor funkcionálisan már értéktelenné vált. Úgy sejtette, hogy a többi ember, a galaxis összes lakója is nagyjából ennyit számíthat a fejedésnek. Jabba, a hutt palotájában is hasonlóképpen mentek a dolgok, ahol a legtökéletesebb szórakozást az jelentette, amikor szegény Oolát bedobták a rankor vermébe. A lánc másik végét tartó féregnek semmi más nem számított.

Neelah is ott volt, és örülhetett, hogy élve megúsza. Persze, nemcsak a szerencséjén múlt, rengeteg tervezgetésbe és verejtékébe telt, amíg kijutott a palotából és egyúttal a rá leselkedő biztos halál árnyékából is. Akkor már inkább a Dűne-tenger pusztaságában érje utol a végzet, és sivatagi fosztogatók hordják szét a csontjait, minthogy a kövér hutt kegyetlen szeszélyeinek legyen az áldozata. *De*

hol is kötöttem ki helyette? Miközben a két fejjavadászt nézte, végig ez a kérdés kavargott a fejében. Egy dolog volt összeakadni az eszméletlenül fekvő Boba Fett-tel akkor, amikor nem volt több a számára, mint egy talány, a saját ismeretlen múltjának egy még megfejtendő részlete. Most azonban Fett felgyógyult a sebeiből, és ismét a saját céljai hajtják. Bosszú és haszon, amennyire Neelah meg tudta ítélni, a galaxis fejjavadászait csupán ez a két dolog motiválta. Még Dengart is, noha benne e két alapvető mozgatórugó mellett bizonyos emberi vonások is megmutatkoztak. Tudta, hogy kettőjükben körülbelül annyira bízhat meg, mint a sivatag homokdűnéi fölött köröző dögevő madarakban. Azok, akik egyetlen fejjavadászban is megbíztak, általában fogolyként vagy hullaként végezték, attól függően, hogy milyen minőségükben jelentettek nagyobb hasznot.

A fejében kavargó kérdésekre hamarosan meg fogja kapni a választ. Azt ugyan egyelőre nem tudta, hogy mi lesz ez a válasz, de lélekben már előre felkészült rá. *Bármi történjék is*, mondta magának, *nem fogok itt maradni*. A fontosabb kérdések mindegyike Boba Fett-hez kapcsolódott, ha fényt akart deríteni a múltjára és a jövőjére, nem hagyhatta, hogy a fejjavadász nélküle menjen el. Még akkor sem, ha az életét kell kockáztatnia, hogy követhesse. Vagy feláldozni az életét.

Neelah megfordult, és arrébb sétált a fénykörtről a sivatagi este hűvös sötétjébe. Lehet, hogy nem ezen a bolygón fogja megtalálni a válaszokat a kérdéseire, de a mindent beborító feketeség lecsillapította a kavargó gondolatait.

– Ne mozdulj – csattant fel egy férfihang. – Csak nyugi.

Egy ápolatlan, szakállas arccal találta szembe magát, amelyet az egybefüggő koszréteg alatt hegek és ragyafoltok borítottak. A megsárgult fogait kivillantva

gonosz mosolyra húzta a száját. Mielőtt Neelah bármit is tehetett volna, a férfi felemelt egy sugárvetőt, amely børszijjal a vállára volt vetve. A fegyver csöve derékmagasságban egyenesen a lányra meredt.

– Ne félj – mondta az ember – Ez csak azért van, hogy lásd, komolyan beszélek. Ha te is komolyan viselkedsz – nem próbálkozol semmilyen ostobasággal –, akkor semmi rossz nem fog történni.

– Mit akarsz? – kérdezte halk és meglepően nyugodt hangon. Nem is tudta, hogy melyik lenne a rosszabb, ha ezt a férfit riasztja meg, vagy a két fejedvényt valahol a háta mögött. Az egyikük még tüzelni kezdene, csak hogy gyorsan pontot tegyen az ügy végére. Ha pedig ő pontosan a fegyverek között, a tűzvonalban áll, az elég nagy kár lenne. Neki.

– Nem téged. Legalábbis nem most – röhögött fel fojtottan a férfi. – Később talán visszatérünk a kérdésre, és megbeszélhetünk egy kis szabadidős programot. Most azonban a barátaiddal kell beszélnem.

Boba Fett és Dengar felpillantott a közeledő lányra, aki most érte el a lámpák fénykörének szélét. Amikor meglátták a szorosán mögötte haladó férfit, Fett letette a már majdnem kész kommunikációs egységet, és felállt. Dengar a csípőjén hordott pisztolyáért nyúlt, aztán még időben megállította a kezét.

– Hát, kellemes kis összejövétel, mi? – A férfi hátrébb lépett, és most látták csak, hogy a lézerkarabélyá csövét mélyen belenyomta Neelah hátába. – A régi cimboráknak gyakrabban kellene találkozniuk egy kis traccspartira.

– Vol Hamame – bólintott Dengar savanyú fintorral az arcán. – Sejtettem, hogy téged láttalak Mos Eisleyben.

– Legalább köszönhetél volna. Akkor nem kellett volna eljőnnöm egészen idáig. Nem mintha ennek a helynek nem lenne meg a maga varázsa. – A férfi végighordozta a tekintetét a környező dombokon, amelyek fekete kontúrokként rajzolódtak ki a láthatár alján. Végül visszafordult a két fejedvénszhoz. – Persze, az is igaz, hogy én inkább

városi gyerek vagyok.

– Akkor ott is kellett volna maradnod – szólalt meg Boba Fett nyugodtan. – Így törődhetnél a saját dolgaiddal, és nem ütnéd bele az orrod a másokéba.

A válla fölött hátranézve Neelah látta, hogy Hamame tettetett sajnálkozással megrázza a fejét.

– De hát ez az *én* dolgom is. – Hamame a szabad kezével rámutatott a fejevadászokra. – Ezért követtem Dengart idáig. Ami persze nem is volt túl nehéz, tekintve, hogy milyen lerobbant robogón jött. Komolyan mondom, olyan lassú volt, hogy néha majdnem elaludtam. De megérte, hiszen így legalább bizonyosságot szereztem arról, hogy tényleg életben vagy.

– Úgy tűnik – pillantott Dengarra Boba Fett –, hogy nem nagyon tudtad titokban tartani a dolgokat.

– Ne őt hibáztasd – mondta Hamame. – Mondjuk inkább úgy, hogy eléggé kiterjedt informátori hálózattal rendelkezem Mos Eisleyben. Kevés dolog van, amiről ne hallanék. Még a legjelentéktelenebb pletykák is eljutnak a fülembe, így csoda-e, hogy egy ekkora hír felkeltette az érdeklődésemet? Az egész galaxis értesült a halálodról, a jobban értesültek azt is kiszámolták, hogy Sarlakk nagyjából mostanra emészthette meg teljesen a testedet. Biztosan vannak olyanok is – bár nem tudom, hogy kicsodák –, akik örömmel hallanák, hogy mégis megúsztad. Persze, még többen vannak, akik már korántsem repesnének az örömtől, hogy még mindig a pályán vagy.

– Az az ő bajuk – vont a vállát Fett. – Egy kis időbe még úgyis beletelik, amíg bármire is rájönnek. Különösen, hogy te nem mondd el nekik.

– Ne mozdulj! – Hamame egyetlen gyors mozdulattal félrelökte a lányt, a másik kezével pedig célzásra emelte a sugárvetőjét. A lány a lökés hatására térdre esett, és az apró kavicsos talajon alaposan felhorzsolta a tenyerét. – Fel a kezekkel – mutatott a puskacsővel Fetre Hamame. – Lépj hátrább attól a doboztól.

– Ettől? – Boba Fett kesztyűs kezei már a sisakja magasságában jártak. A csizmája hegyével finoman belerúgott a szerkezetbe. – Még csak nem is működik.

– Nem érdekel, hogy van-e olyan dög, mint amilyenek neked kéne már lenned. – A kommunikációs egység oldalán néhány zöld

lámpácska pislogott. Hamame magasabbra emelte a fegyver csövét, és egyenesen Fett sisakjára célzott vele. – Csak menj arrébb. Tudod, milyen veszett hírneved van, mint a legtrükkösebb fickónak a galaxisban. Nem szeretném, ha meglepetés érne.

Fett magasba emelt kézzel odalépett Dengar mellé.

– Csak óvatosan – mondta Fett. – Higgy nekem... egy hulláért közel sem kapsz annyit, mint az élve elfogott áruért.

– Majd én eldöntöm, hogy mit akarok – mondta Hamame. – Különösen, hogy nincs sok választásotok. – A sugárvető csövet élvezettel végigjártatta előbb Dengaron aztán Boba Fetten. – Hát nem csodálatos, hogy milyen meggyőző tud lenni egy egyszerű fegyvercső, ha rád szegeződik? Van egypár kérdésem, amire választ szeretnék kapni. *Hasznos* válaszokat, hogy világos legyenek.

– Ne őrülj meg – szólalt meg Dengar. – Ha krediteket akarsz, ennél sokkal könnyebben is szerezhetnél. És sokkal veszélytelenebbül. Hagyj elmenni bennünket, és hidd el, hogy nem fogod megbánni.

– Hát persze, majd utánam külditek a pénzt. Ha feladjátok a Mos Eisley-i csehó címére, ott biztosan megtalál. – Hamame gúnyosan megrázta a fejét. – Térjetek észhez. Akármennyit is tudnátok ti ketten fizetni, az eltörpül amellest, amennyit másoknak érne meg a bőrötök. – Egyenesen belenézett a másik fejvadász szemébe. – Boba Fett hogylétét illetően igazán nagyhalak is a játékban vannak, én pedig biztosra szeretnék menni, hogy előbb engem tesznek boldoggá, és csak utána kapják meg Boba Fettet, bármilyen sorsot szánnak is neki.

Neelah még mindig ott feküdt a földön, ahová zuhant, és mozdulatlanul figyelte a feje fölött lejátszódó párbeszédet. A férfi szavai bogarat ültettek a fülébe. *Akármennyit is tudnátok ti ketten fizetni...* Olyan fickónak tűnt, aki egy nő jelenlétét észre sem veszi, már amikor éppen nem akart tőle semmi olyat. Mintha nem is létezne... és be sem avatkozhatna a szituációba.

– Valamiről megfeledezteél.

Neelah hangja meglepte a férfit, mintha hirtelen a semmiből csendült volna fel. Hamame döbbent tekintettel körbenézett, aztán le a lányra, és egyúttal szembe is fordult vele. Neelah így pontosan elé került, és ez az apró mozdulat elég volt ahhoz, hogy a könyökét szilárdan megtámassza a földön, majd az egyik lábát

térdben behajlítva a másikat kegyetlenül belemélyessze a férfi ágyékába. Hamame fájdalmasan elkerekedő szemei arról tanúskodtak, hogy inkább igyekezett elfeledni a lány jelenlétét.

A férfi összecsuklott, és keményen a vállára zuhant, de az eszméletét nem vesztette el. A sugárvető tusa belenyomódott a bordái közé, ahogy a térdeit ösztönösen felhúzza, magzati pozícióban az oldalára gördült. Az ujjai ráfonódtak a ravaszra, és a lézersugár centikkel suhant el Neelah füle mellett, ahogy a lány talpra ugorva a fejavadászok felé kezdett rohanni. Még egy ugrás, és végre kiért a tűzvonalból, közben pedig Boba Fettnek is sikerült felkapnia a pisztolyát a különböző elektromos felszerelések közül a félbehagyott kommunikátor tetejéről. Anélkül, hogy célzott volna, Fett megeresztett egy gyors sorozatot. A sugarak felszántottak a talajt a férfi körül, aki aztán egy jókora vetődéssel eltűnt egy homokos mélyedés pereme mögött. A válaszlövései akármilyen pontatlanok voltak is, visszaszorították Fettet a sziklás domboldal felé.

– Ide be! – Dengar megragadta Neelah csuklóját, és behúzta őt a sekély barlang fedezékébe. Aztán a lányt maga mögé tolva felkapott egy sugárvetőt, amely a barlang bejárata mellett a falnak volt támasztva. Gyorsan kiélesítette a fegyvert és tüzelni kezdett. A folyamatos zárótűz vörös fénnel ragyogta be az éjszakát, káprázatos színekbe öltöztetve a homokdűnéket. A másik férfi a lézersugarak elől kénytelen volt behúzni a fejét a mélyedés pereme alá, időt adva ezzel Boba Fettnek, hogy megpördüljön, és meggörnyedve rohanni kezdjen a társai felé.

A barlang belsejéből Neelah és a két fejavadász hallották, ahogy a férfi odakint felemeli a hangját.

– Phedroi! – Nem nekik kiabált, hanem nyilván a közelben várakozó társának. – Gyere ide! Most azonnal!

A parancs teljesen szükségtelen volt, a társa, aki feltehetően mindent végignézett, lézersugarakkal kezdte bombázni a triót, ráadásul olyan ügyesen helyezkedett, hogy tökéletes rálátása nyílt a barlang bejáratára. Boba Fett viszonzta a tüzet, aztán mindhárman beljebb húzódtak a barlangban.

– És most mi lesz? – Neelah körülnézett a kőből kifaragott helyiségben, amelyet a lövések sejtelmes vörös fénnel világítottak be. Az összes többi fegyvert, amit Fett gondosan

iderejtett, még korábban kicipelték a felszerelés maradékával együtt. Boba Fett és Dengar nekivetették a hátukat a két átellenes falnak, és csak néha dugták ki a fejüket, hogy leadjanak egy-egy gyors lövést, mielőtt a körülöttük cikázó sugarak elől vissza nem kellett húzódnuk. – Itt ragadtunk, ennek a lyuknak nincs másik kijárata.

– Miért lenne – felelte Boba Fett anélkül, hogy hátranézett volna. – Azzal nem sokra jutsz, ha ilyen lényekkel szemben csak a menekülésre gondolsz.

– Szép teória. – Az üreg túloldalán Dengar a melléhez szorította a sugárvetőjét, és figyelte a kint mozgó árnyékokat, várva, hogy mikor nyílik lehetősége egy pontosan célzott lövésre. – Csak akkor rázós egy kicsit, amikor a gyakorlatban is alkalmazni kell.

Boba Fett nyugodtan megvonta a vállát, miközben hozzálapult a durván faragott kőfalhoz.

– Ne aggódj. – A hangjába továbbra sem keveredett egy fikarcnyi érzelem se. – Minden a legnagyobb rendben van.

– Miről beszélsz? – Az üreg hátuljából Neelah hitetlenkedve meredt a feje fölé. A lány a barlang legmélyebb pontján állt, de ez is csak pár méterre volt a bejáratától a kinti lejtős domboldalon. – Innen nincs kiút! Beszorítottak ide, szépen megvárhatják, amíg kimerülnek a fegyvereitek, vagy egyszerűen idehívják még néhány cimborájukat. – Néhány lövés az üreg közepén húzott keresztül sisteregve, majd a feje felett belecsapódva a mennyezetbe, apró, éles kődarabok seregét zúdították a lányra. – Így vagy úgy, de elkapnak.

– Mondtam már, hogy ne aggódj.

A feje fölé nyugodt válasza feldühítette a lányt. Maga a gondolat volt őrzítő, hogy ebben a koszos lyukban kell meghalnia – vagy ami még rosszabb, Dengar és Fett halála után a két támadó férfi buja vágyainak a szenvedő alanya lenni. *Nem azért szöktem meg Jabba palotájából, hogy így végezzem.* Túl sok olyan dolog volt még, amire nem tudta a választ – az igazi nevét, hogy honnan jött, hogyan került ide –, és nem szeretne volna, ha ez ennyiben

marad. Legszívesebben kikapta volna a puskát az egyik fejevadász kezéből, és előrontva, egyfolytában tüzelve a kétszemélyes ostromzárba vetette volna magát. Persze tudta, hogy semmi esélye nem lenne, de annál minden jobb, mint hogy itt gubbasztva tétlenül várja az elkerülhetlent.

Dengar elfordította a fejét a rejtekhely bejáratától.

– Ha van valamilyen terved... – Az állát a sugárvető csövén nyugtatta, ahogy szembefordult Fett-tel. – Nagyra értékelném, ha engem is beavatnál.

– Ha lenne bármi, amiben segíthetnél, már rég szoltam volna. Most egy dolgod van: türelmesen várni. Aztán majd meglátod.

– Hát ez nagyszerű – jegyezte meg keserűen Neelah. Fel kellett emelni a hangját, mert egy újabb ösztűz zúdult a barlang bejáratára; de szerencsére ezek is ártalmatlanul az üreg hátsó falát találták el látványos szikraeső kíséretében. Dühében elért egy szintet, ahol már semmi, még a körülötte cikázó lézersugarak sem tudták zavarni. – Mindeddig azt hittem, hogy már kiheverted azt, ami veled történt – most látom csak, hogy az agyad még mindig beteg.

Boba Fett nem válaszolt.

– Most ne lőjél – utasította Dengar.

– De közelebb húzódnak – bökött a külvilág felé a fegyverével Dengar. – Az, amelyik a dúnék között volt, most előrejött. Még jobb szögből tüzelhet.

– Nagyon helyes. Azt akarom, hogy egymás mellett legyenek. Vagy közel egymáshoz.

– Miért? – nézett rá Dengar – Csak nem egyszerre akarsz leszedni mind a kettőt? Ha meg akarsz próbálni, fedezlek.

– Nem lesz rá szükség.

A kinti fegyvervillogás fényéből Neelah meg tudta állapítani, hogy Dengarnak igaza van, a két támadó most alig néhány méterre volt egymástól, és egy sziklapárkány mögött kuporogtak. Onnan gyakorlatilag az üreg egész belsejét belóhatték.

– Ne foglalkozz vele – bölintott Neelah Boba Fett irányába. – Anyyira elszállt, hogy nem tudja belátni, hogy vé...

A szavait fülsiketítő robajlás nyomta el. A magasból jött, mintha maga az esti égbolt rogyott volna a fejükre. A hang a mély robajlástól kezdve az idegtépő sivítésig az összes hallható frekvenciát átjárta. Maguk a falak is megremegtek, mint annak idején Sarlakk barlangjáratában. A frissen keletkezett repedésekből por és kavicsok kezdtek szállingózni, majd végül már akkora kődarabok potyogtak, hogy az egyik megvágta Neelah karját, amikor a lánya fejét próbálta védeni. A keze takarásából a lány látta, ahogy Dengar leeresztett fegyverrel előreoson, és döbbenet kikukucskál a bejárat mögül.

Aztán Boba Fett árnyéka is csatlakozott hozzá, a két fejevadász alakja élesen kirajzolódott az eddigi sötét éjszakát felváltó narancsvörös ragyogásban. A környező homokdűnénk úgy ragyogtak, mintha a bolygó perzselő ikernapja ismét felkelt volna. Az üreg bejáratán túl ki tudták venni a két férfi sziluettjét, ahogy az oldalukra fordulva kinyújtják a karjaikat, mintha a feléjük zuhanó roppant tömeget akarnák eltéríteni.

Az egész egy másodperc leforgása alatt történt, az első suttogástól és halvány fénypásmától egészen a félkör alakú hajó megjelenéséig, ami a leszállóhajtóművek lángcsóváitól kísérve meredeken ereszkedett a sivatag felszíne felé. A két férfi közül az egyiknek – a fürgébbnek vagy az okosabbiknak – sikerült felállnia, és kétségbeesett vetődéssel kikerülni az egyre lassuló hajó halálos árnyékából. A társa már nem volt ilyen szerencsés, a lézerpuskájára támaszkodva éppen megpróbált feltérdelni, amikor a hajó farka, a megfeketedett és még mindig forró hajtóműfúvókákkal szétlapította.

– Ó! – törte meg Dengar hangja a beállt csendet, amikor a hajó bömbölése helyett egyedül az üveggé

olvadt homok halk pattogása hallatszott. – Ez a hajód.
A Slave I.

Neelah rádöbbsent, hogy mi történt. *Megcsinálta*, gondolta. *A kommunikációs egység segítségével.* A sisakjába épített elektronikát, az oldalára szerelt apró adó-vevő antennát sikerült összekapcsolnia azzal a reléegységgel, amelyet Dengar hozott Mos Eisleyből, ráadásul még azelőtt, hogy a két férfi felbukkant volna. És mindvégig, amíg a Hamame-nak nevezett figura beszélt, miközben a fegyverét a fejedáshra tartotta, Boba Fett azzal volt elfoglalva, hogy kapcsolatba lépjen a hajójával, amely a Tatuin atmoszféráján kívül várakozott. Betáplálta a *Slave I*-be a tartózkodási helyük koordinátáit – olyan pontossággal, hogy a hajó egyenesen a támadóik fejére ereszkedett le. Az egyikük még mindig ott volt a hajó alatt, legalábbis egy kar és egy láb kilátszott belőle, a fegyvere néhány centire feküdt a homokban az ujjairól. Neki már nem lesz rá szüksége többé.

– Indulás – lépett az üreg bejáratához Fett. – Menjünk. Nincs értelme tovább itt maradni.

Neelah nem tudta, hogy a fejedász kettőjükéről, vagy csak Dengarról beszél. Mindenesetre nem akart kockáztatni. Hagyta, hogy a két férfi futva elinduljon a *Slave I* beszállórámpája felé. A környező homokbuckák egyike mögül heves lézertűz perzselte fel a homokot a lábuk alatt, úgy látszik, a másik támadó még mindig nem adta fel. Neelah nem zavartatta magát, és a fejedászok nyomába eredt, futás közben pedig felkapta a halott férfi sugárvetőjét.

– Állj. – Már a hajó zsilipajtájában jártak, amikor a mutatóujját az elsütő billentyűn tartva Neelah felemelte a fegyvert. – Ne mozduljatok.

Dengar már beért a hajóba, de egyik kesztyűs kezével még az ajtó szélébe kapaszkodott. Boba Fett hátrafordult, a sisak mögé rejtett tekintete egyenesen a puska rászégeződő csövére meredt.

– Nem mész sehová nélkülem – mondta Neelah hidegen.

Mielőtt egyet pislantathatott volna, vagy egyáltalán felfogta volna, hogy mi történik, Boba Fett keze előrelendült, és a csuklója ráfonódott a fegyver csövére. Aztán egy csuklórándítást követően a puska már ki is repült Neelah kezéből, és kecses ívet leírva a homokban landolt – szinte hajszálnyira ugyanott, a holttest mozdulatlan keze mellett, ahonnan a lány felkapta.

Egy pillanatig csak nézték egymást. Aztán Boba Fett előrenyúlt, megragadta Neelah csuklóját, és behúzta a zsilipajtón.

– Ne légy bolond – szorította meg fájdalmasan a lány kezét. – Itt én mondom meg, hogy ki megy, és ki marad. És jelenleg túlságosan értékes árucikk vagy ahhoz, hogy csak úgy itt hagyjalak.

Egy másodperccel később a lány a hajó belsejében találta magát, és a zsilipajtó sziszegve becsukódott a háta mögött.

– Kapaszzkodjatok – mondta Fett, miközben felszaladt a pilótafülkébe vezető létrán. – Indulunk.

Neelah megdörzsölte a sajtó csuklóját. Ahogy körülnézett a cellák matt fekete rácsain, rájött, hogy járt már itt – csak azt nem tudta, hogy mikor, ködös múltjának melyik részében.

– Hát ez *tökéletesen* jellemző. – SHΣ1-B hátrahajtotta a fejegységét, és elektronikus tekintetével követte a hajót, ahogy gyorsan beleveszik az éjszaka sötétjébe. – Mindent megteszel, hogy meggyógyítsd őket, visszahozod a halálból, és még csak annyit sem mondanak, hogy „köszönöm”.

– Hálátlanság. – Ie-XE a magasabbik droid mellett állt, mindketten akkor merészkedtek ki a rejtkehely belsejéből, amikor a lövöldözés véget ért. Mostanra valószínűleg a dúnék között megbújó férfi is

elmenekült, legalábbis nem érzékelték a jelenlétét. Ez további bosszúságot okozott a két droidnak: egy Boba Fett-tel való összecsapás után a férfi nyilván szerzett néhány terápiás szempontból izgalmas sebesülést. – Gondatlanság.

– De hát mi mást is várhattunk volna tőlük? – A hajó hajtóműveinek lángcsóvája mostanra apró fénypöttyé zsugorodott a csillagok között. SHΣ1-B korábban azt a tervet dédelgette az áramköreiben – már persze csak olyan szinten, amennyire a droidok képesek álmodozni –, hogy ez a Boba Fett nevezetű személy, aki neki és le-XE-nek köszönhetően épült fel a borzalmas sebeiből, majd elviszi őket magával. Tekintetbe véve azt a súlyos, több szervre kiterjedő sérülést, amit a férfinak sikerült beszereznie, és amiből oly lelkiismeretes ápolással kigyógyították, már rég rászolgáltak a napi betevő energiaadagjukra. – Ilyen a természetük, azt hiszem. Az élők mind azt hiszik, hogy halhatatlanok. – SHΣ1-B a fekete égboltról a környező sivatagra fordította az optikai lencséit. – És most mi lesz?

– Állástalanság – nyikorogta le-XE. – Tétlenség.

SHΣ1-B egy pillanatig szótlánul meredt a társára. Aztán kinyújtotta az egyik szikében végződő végtagját, és lekaptart egy rozsdafokot le-XE ütött-kopott borításáról.

– Tudod... – mondta szinte már reménykedő hangon –, rád férne már egy kis karbantartás...

Bossk gyűlölte, amit tenni készült. De azt is tudta, hogy meg kell tennie.

A trandoshi agyát olyannyira átjárták a bosszúszomjas gondolatok, mint egy droid memóriájába égetett program, hogy szinte minden mást kiszorítottak belőle. Szinte hallotta egy ősi fejedelmész bölcsesség szavait a fejében, amit még annak idején a

saját apja tanította neki. Az *élők többet érnek a holtaknál*. Az öreg Cradossk tudta, hogy mit beszél, legalábbis ebben a tekintetben. Bossk akárhányszor csak végigfuttatta a karmait a trófeaként megőrzött, tisztára szopogatott csontokon, mindig előntötte a hagyománytisztelet. Ezzel együtt, a mondatot mindig megtoldotta a saját, hasonlóan örök érvényű kiegészítésével. *Kivéve, ha egy olyan lényel van dolgod, mint Boba Fett.*

A *Hound's Tooth* pilótafülkéjében a hosszú távú szenzorok kijelzőjén márki tudta venni az apró pöttyöt, amely Fett hajóját jelképezte. A *Slave I* nemrég hagyta el a Tatuin felszínét, ahogy azt Bossk várta is. Hamarosan – másodperceken belül – áttöri a bolygó légkörét, és beér a *Tooth* fegyverrendszereinek hatósugarába. Ennyi időt kell már csak kivárnia, hogy megnyomhassa a karmos hüvelykujja alatt a gombot, és végre beteljesítse az álmát. Már túl késő volt, hogy még egyszer átgondolja a tervét, vagy az elvesztegetett haszon felett bánkódjon.

Nem is olyan régen még a *Slave I* fedélzetén tartózkodott, és éppen a fedélzeti adatbankból kérte le az utolsó hasznosítható információmorzsákat, amikor a kommunikációs modul jelzőfényei szép sorban életre keltek. Ez egyetlen dolgot jelenthetett: az üzenet, miszerint Boba Fett életben van, mégis igaz, és éppen most veszi fel ismét a kapcsolatot a hajójával, amelyet a bolygó körüli automata pályán hagyott. Bossk azt is tudta, hogy mi fog következni. A *Slave I* engedelmesen követni fogja Fett rádióhullámokon keresztül érkező parancsait, aktiválja a hajtóműveket és elindul a Tatuin felszínére, hogy találkozzon a gazdájával. Akkor pedig Boba Fett nemcsak életben van, hanem ismét szabad és cselekvőképes. Szabad és cselekvőképes – de ami a legrosszabb, újra ő lesz az első számú fejtárgy a galaxis milliárdnyi világán.

Bossk érezte, hogy feltör benne a parázsló düh, de egyúttal a félelem is. A düh ismerős érzés volt – a trandosziak talán már születni is izzó haraggal a szívükben születtek –, de a félelem, az valami új volt. És lehengerlő: hatására késlekedés nélkül akcióba lépett, gyorsan, hatékonyan.

Eldöntötte, hogy többé nem foglalkozik a rejtélyekkel, amelyekbe az utóbbi időkben botlott bele. Ha a gazdag és

befolyásos Kuati Kuat élve vagy halva, de érdeklődik Boba Fett után, hát legyen. Legfeljebb majd abból húz hasznot, hogy a fejtámadás haláláról informálja a Kuat Hadiipari Művek vezetőjét. Ha pedig tényleg van valamilyen kapcsolat Xizor herceg, a Fekete Nap titokzatos vezére és a Dűne-tenger peremén a párafarm elleni rajtaütés között... hát a válaszokat nem Boba Fettől fogja megkapni. Erről Bossk személyesen fog gondoskodni.

Annyi ideje még éppen volt, hogy a *Hound's Tooth* fedélzetéről áthozzon egy ládányi nagy erejű robbanótöltetet, elrejtse a *Slave I* különböző titkos rekeszeiben, és az egészet felszerelje egy távirányítású detonátorral. Aztán Bossk a nyomait eltüntetve gyorsan lezárta Fett hajóján a zsilipajtót, visszatért a *Tooth* belsejébe, és a pilótafülkéből figyelte, ahogy a másik jármű egyre gyorsulva elindul a Tatuin irányába.

Most pedig a *Slave I* a jellegzetes páncélt viselő gazdájával a fedélzetén ismét megjelent az űrben. A világító fénypont egyre nagyobbra nőtt; még egy másodperc, és Bossk elkésik. A szívében nem volt többé kétség, amikor megnyomta a gombot a műszerpanelen. A balsorsú fénypont azon nyomban gomolygó tűzlabdává változott, majd gyorsan ki is aludt a vákuum hatására. Néhány pillanat múlva már nem jelezte más a robbanás helyét, mint pörögve sodródó roncsdarabok, az atomjaira bomlott hajó izzó maradványai.

Bossk szinte kimerülten dőlt hátra a pilótaszékben, ahogy a feszültség lassan oldódni kezdett a görcsbe rándult izmaiból. *Ennyi*, gondolta mámorosan. *Boba Fett végre halott. Mindörökre...*

Nem érzett sajnálatot, tudta, hogy meg kellett tennie.

Egy dolog azonban csak nem hagyta nyugodni, miközben a távoli csillagokat körülölelő végtelen feketeségbe bámult. Miért kavargott a félelem érzése még mindig a szívében?